

III

NINH HÀNG NHẤT

1/14

TIỂU THUYẾT TRÌNH THẨM

LỜI
CẢNH BÁO

Huỳnh Tú Phương dịch

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

1/14

TẬP 3: LỜI CẢNH BÁO

Tác giả: **Ninh Hàng Nhất**

Dịch giả: Huỳnh Tú Phương

Nhà xuất bản: **Dân Trí**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Ngày hoàn thành: 11/11/2019

*Nguồn text:***Waka**

LỜI CẢNH BÁO

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, chỉ có người chết mới có thể rời khỏi nơi này!”

Một tờ giấy được viết bằng máu, nhìn qua hết như lá thư mời đến từ địa ngục, khiến cho mười ba tác giả tiểu thuyết kinh dị có mặt đều sốc đến sững người, toàn thân lạnh toát.

Một câu đố mới đã được đặt ra. Nam Thiên hít một hơi khí lạnh - Lá huyết thư này được đặt trên ghế mà Uất Trì Thành bị hại, đây là ý gì? Còn thứ đáng ra phải ở trên ghế - xác của Uất Trì Thành - đi đâu mất rồi?

Chẳng lẽ thật sự giống như tình tiết câu chuyện Dự luật xác sống của Long Mã, Uất Trì Thành đã chết rồi biến thành “xác sống”, sau đó tự mình rời khỏi căn phòng này?

“Không, chuyện này không thể nào...” Long Mã vừa nãy tinh thần còn rất hăng hái, là người giành được điểm số cao nhất (9,2) tính đến thời điểm hiện tại, giờ đây sắc mặt trắng bệch, cử chỉ thất thường. Ông ta kinh hãi lắc đầu, lẩm nhẩm một mình. Uất Trì Thành đã chết thật rồi, vĩnh viễn không thể sống lại được... Trên đời này không thể thật sự có ‘xác sống’ được... Đó chỉ là hư cấu!

“Long Mã! Bình tĩnh lại đi.” Một giọng nói già nua chững chạc lên tiếng nhắc nhở, “Chúng ta đều biết người chết thì không thể sống lại, tất nhiên cũng rõ ‘xác sống’ không tồn tại. Nhưng rõ ràng là có người muốn tạo ra loại ám thị này, đó là - câu chuyện của anh đã trùng khớp với chuyện xảy ra trong hiện thực - anh cũng đã phạm quy.”

Long Mã nhìn sang Hoang Mộc Chu đang nói, trợn mắt, môi mím chặt.

“Không phải tôi nhắc để anh biết mình đã phạm quy, mà là hy vọng anh có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo. Long Mã, anh là người thông minh, đừng dễ dàng sa vào bẫy của đối thủ. Anh suy nghĩ cho kĩ đi, tình huống bây giờ tuy có chút kì lạ, nhưng đã cung cấp cho chúng ta một vài thông tin quan trọng.”

Lời của Hoang Mộc Chu rõ ràng không chỉ nói cho mình Long Mã nghe, mà là đang nhắc nhở tất cả những người có mặt ở đây. Nam Thiên ý thức được, có lẽ Hoang Mộc Chu và mình đang nghĩ đến cùng một vấn đề.

Thiếu niên thiên tài Chris cũng đã nghĩ ra. “Hoang Mộc Chu tiên sinh, thông tin quan trọng mà anh nói, là đang chỉ xác của Uất Trì Thành đã biến đi đâu mất rồi, đúng không?”

Hoang Mộc Chu nhướng một bên chân mày: “Không sai.”

“Các người nghĩ xác của Uất Trì Thành giờ đang ở đâu?” Goth kinh hoảng hỏi.

“Ám Hỏa không phải đã nói, nửa đêm hôm qua anh ta nhìn thấy xác của Uất Trì Thành đi lại trên hành lang dưới tầng, sau đó thì biến mất trong một góc tối sao?” Hạ Hầu Thân nhìn qua Ám Hỏa, “Đúng không, anh đã nói như vậy mà.”

Ám Hỏa mím chặt môi, không lên tiếng, thực tế là đã ngầm thừa nhận.

“Các người tin lời nói nhảm của anh ta à? Uất Trì Thành thật sự biến thành một cái xác sống, rời khỏi nơi này?” Long Mã cố ý nói, “Theo tôi thấy, những lời anh ta nói vừa

khéo chứng minh được một chuyện, đó là anh ta cố ý muốn hãm hại tôi!”

“E là không chỉ đơn giản như thế.” Thiên Thu nói với Long Mã, “Nếu sự thật như lời anh nói, Âm Hòa há chẳng phải chính là hắc - “người tổ chức” sao? Vậy thì chỉ số IQ của hắc chơi đùa với chúng ta bấy lâu nay cũng thấp quá rồi.”

“Ý anh là, sau này dù người nào đó lộ rõ sơ hở hay chân tướng gì thì chúng ta cũng nhắm mắt làm ngơ à? Chỉ vì chúng ta tin chắc hắc sẽ không thể nào phạm phải sai lầm sơ đẳng, đúng không?” Long Mã châm chọc nói.

“Tôi chỉ hy vọng, chúng ta không vì sự nghi ngờ với ai đó mà đưa ra cáo buộc không chính đáng với họ. Làm như vậy, chỉ đẩy chúng ta vào cục diện nghi ngờ và đối địch lẫn nhau thôi. Đây chính là chuyện mà hắc mong muốn xảy ra nhất, cũng là tình huống bất lợi với chúng ta nhất.” Thiên Thu nói thẳng.

“Thiên Thu nói đúng.” Hoang Mộc Chu tiếp lời, “Nếu những gì Âm Hòa nói là do anh ta bịa ra, vậy cái bẫy này cũng có chút quá ngu ngốc và ấu trĩ rồi.”

Long Mã ngẩng đầu lên hỏi: “Hoang Mộc Chu tiên sinh, theo ý anh nói thì cái mà Âm Hòa nhìn thấy thật sự là... Uất Trì Thành biến thành xác sống và rời khỏi đây thật sao?”

“Người trẻ tuổi, trước sau gì cũng dễ mắc phải sai lầm của người trẻ tuổi.” Hoang Mộc Chu ý vị sâu xa nói, “Nóng nảy sẽ làm mất đi khả năng suy nghĩ một cách thấu đáo.”

Dù gì Long Mã cũng là người thông minh, nghe được lời ám chỉ của Hoang Mộc Chu dường như đã tỉnh táo lại. Ông ta khẽ mở miệng, vẻ mặt trở nên hòa hoãn hơn, dường như đã thu lại thái độ thù địch với Âm Hòa.

“Hoang Mộc Chu tiên sinh, ý của tiên sinh là thứ Âm Hòa nhìn thấy đêm qua, có thể là hiện tượng giả do người khác cố ý dựng lên, là cái bẫy người đó cố ý bày ra?” Nam Thiên hỏi.

“Tôi chỉ có thể nói, có khả năng là vậy, khả năng này lớn hơn khả năng Âm Hòa bịa chuyện để gạt chúng ta nhiều.” Trước sau Hoang Mộc Chu vẫn giữ tính cách cẩn trọng, không dễ dàng đưa ra kết luận. Ông ta chỉ lá huyết thư đang đặt trên ghế nói, “Nhưng sau khi tôi thấy được tờ giấy này thì gần như có thể chắc chắn được sự thật.”

“Ồ, tiên sinh nghĩ chuyện này là thế nào?” Bạch Kinh hỏi.

Hoang Mộc Chu liếc qua Chris một cái: “Giống như cậu thiên tài trẻ tuổi kia đã nói, mỗi một chuyện xảy ra ở nơi này đều có ý nghĩa của nó. Lá huyết thư để ở đây, không có gì khác hơn là có người hi vọng nó đạt được hai mục đích.”

Tất cả mọi người đều giữ yên lặng, chăm chú lắng nghe phân tích của Hoang Mộc Chu, chuyện này làm ông ta có chút đặc ý. Ông ta kéo dài giọng, chậm rãi nói: “Mục đích thứ nhất, tất nhiên là để tạo hiện tượng giả là Uất Trì Thành chết đi sống lại, giống như tờ giấy được viết bằng máu này là do anh ta để lại. Vậy thì có thể khéo léo làm cho Long Mã phạm quy, cũng đồng thời tạo ra một bầu không khí khủng hoảng, khiến

chúng ta càng thêm hoảng loạn bất an, đây chính là chuyện mà hấn - “người tổ chức” đã và vẫn đang làm.”

“Nhưng tôi không hiểu, hấn làm sao biết được tôi muốn kể câu chuyện liên quan đến ‘xác sống’ chứ?” Long Mã vô cùng ngạc nhiên nói, “Tôi dám thề với trời, câu chuyện này sau khi tôi bước vào nơi này mới nghĩ ra, hơn nữa chưa từng nói với bất cứ ai, không thể có người đoán ra suy nghĩ của tôi được!”

“Tình huống này đâu phải chỉ xảy ra với một mình anh.” Lúc này Âm Hỏa vẫn luôn không mở miệng đã lên tiếng, “Chuyện của tôi cũng là nhất thời nghĩ ra, còn không phải giống như bị nhìn thấu sao, khi không lại phạm quy. Còn có Từ Văn và Hạ Hầu Thân nữa... chúng tôi đều gặp phải tình huống kì lạ này rồi. Hấn giống như nhà tiên tri vậy, lúc nào cũng có thể đoán ra được chút tình tiết của câu chuyện chúng ta định kể ngay trước khi chúng ta nói ra. Đúng là khốn kiếp, gặp ma rồi!”

Từ Văn và Hạ Hầu Thân bị điểm tên, trên mặt thoáng qua chút hoảng hốt.

Sa Gia mím chặt môi, suy tư nói: “Tôi đang nghĩ... chắc không phải là hấn có khả năng đặc biệt nào đó, có thể nhìn thấu được suy nghĩ của chúng ta chẳng?”

Có người bật cười, đó là Chris: “Không phải ‘viễn tưởng’ thế chứ, hấn sao có bản lĩnh đó được. Nếu hấn có thật, có rất nhiều chuyện không cần phải tốn công phí sức như thế rồi.”

Sa Gia hỏi: “Cậu nói thế có căn cứ gì không?”

“Tất nhiên là có.” Chris cười một cách thần bí, nói ra lời khiến người ta kinh ngạc, “Có thể mọi người cảm thấy những chuyện đang xảy ra trước mắt thật khó tin, thậm chí hoàn toàn không hợp với lẽ thường. Nhưng tôi lại thấy, thật ra muốn làm được những việc này, không phải là không có khả năng.”

Mọi người đều có chút sửng sốt, Bắc Đẩu kích động hỏi: “Chris, chẳng lẽ cậu đã biết được thủ pháp của hấn? Nói ra nghe xem nào!”

Chris im lặng một lúc, nói: “Tôi chỉ phán đoán một chút và suy luận, còn chưa chắc chắn trăm phần trăm... cho nên, tạm thời không thể nói ra.”

Hoang Mộc Chu khẽ “hừ” một tiếng, thấp giọng nói: “Cố làm ra vẻ.”

Lake trước giờ vẫn một mực không lên tiếng, lúc này lại nói: “Chris, cậu biết rõ hấn - “người tổ chức” ở ngay trong mấy người chúng ta, lại không chút kiêng dè mà nói cậu có thể đã biết được thủ pháp của hấn. Chẳng lẽ cậu không sợ hấn loại bỏ cậu sao?”

“Tôi cũng muốn hỏi cậu đó.” Bạch Kinh nói, “Chris, sao cậu có thể giữ nguyên không đổi cái thái độ bình tĩnh tự tin đó thế? Hình như cậu không hề xem hấn ra gì. Cậu không chút sợ hãi, có phải là do...”

Bạch Kinh chỉ nói đến đây rồi dừng lại, nhưng cách ám chỉ lơ lửng giữa chừng đó khiến mọi người đều tự hiểu.

“Đừng có lấp lửng, ý anh muốn nói, tôi không chút sợ hãi hấn, đó là vì kì thật tôi chính là hấn - “người tổ chức” đúng không?” Chris dừng dừng nói, mắt quét qua mọi

người một lượt, “Sao tôi lại phải sợ hấn? Mọi người đừng quên, tôi là ‘khách mời’ do hấn mời đến. Hấn muốn tôi đến đây, chính vì muốn trò chơi này càng thêm kích thích và vui hơn. Nếu hấn không dè việc tôi quá thông minh, vậy thì ngay từ đầu đã không mời tôi đến rồi. Đối với hấn, cái khác tôi không hiểu được, nhưng hấn chắc chắn không phải kẻ bại nào.”

Những lời này nghe qua, dường như đang cố ý nói cho “người tổ chức” đang ẩn nấp trong mười hai người nghe, chứa đầy vẻ khiêu khích.

Chiêu khích tướng rất thông minh - Nam Thiên nghĩ thầm trong lòng - Với tính cách tự phụ lại điên cuồng của hấn (mấy ngày nay căn cứ các dấu hiệu mà anh cảm thấy vậy), hấn đương nhiên sẽ không bỏ qua sự khiêu chiến này rồi.

Goth nói: “Hình như chúng ta đã đi lạc đề mất rồi. Khi này Hoang Mộc Chu tiên sinh đã nói, lá huyết thư đó có hai dụng ý, nhưng mới chỉ vừa nói có một thôi.” Anh ta nhìn qua Hoang Mộc Chu, “Hoang Mộc Chu tiên sinh, tiên sinh nói tiếp đi.”

Hoang Mộc Chu xoa bóp cổ, lộ vẻ không được hài lòng: “Tôi còn tưởng các người quên chuyện này rồi đấy. Hừ, thật ra mục đích thứ hai của lá huyết thư đó cần đạt được mới là điểm mấu chốt!”

Ánh mắt của tất cả mọi người lại đổ dồn vào Hoang Mộc Chu lần nữa.

“Hấn cố ý tạo hiện tượng giả, để chúng ta nghĩ lá huyết thư đó là do Uất Trì Thành viết, nhưng cách làm này lại có chút giấu đầu hở đuôi. Chúng ta vẫn chưa bị dọa đến ngu ngốc, tin rằng Uất Trì Thành thật sự biến thành xác sống, còn để lại huyết thư nữa. Thế thì không cần nghi ngờ gì nữa, lá huyết thư đó là do chính hấn viết!”

“Ừ.” Goth gật đầu nói, “Vậy ý đồ còn lại của hấn là gì?”

“Một dụng ý khác của hấn đã bị tôi nhìn thấu rồi.” Hoang Mộc Chu chỉ tờ huyết thư kia nói, “Các người nhìn dòng chữ viết trên đó xem - ‘...chỉ có người chết mới có thể rời khỏi nơi này’ - Câu này cố tạo cho chúng ta một phán đoán sai lầm, khiến chúng ta nghĩ Uất Trì Thành đã rời khỏi nơi đây. Nhưng trên thực tế, chúng ta... ít nhất là tôi, không hề mắc bẫy. Vậy thì phải hiểu lại từ đầu câu nói này, kì thật...”

“A, ý của tiên sinh là, kì thật xác của Uất Trì Thành vốn không biến mất, hiện nó vẫn đang ở trong căn nhà này!” Sa Gia đột nhiên hiểu ra, tranh lời của Hoang Mộc Chu.

Hoang Mộc Chu dường như không hài lòng lắm với việc bị người khác ngắt ngang như thế, khẽ «hừ» một tiếng: “Chính là vậy.”

“Nếu đúng là thế thì bây giờ xác của Uất Trì Thành đang ở đâu?” Lake hỏi một cách đầy nghi hoặc, “Đây là một căn nhà kín rộng lớn, hấn có thể giấu xác đi đâu đây?”

“Chúng ta có cần lục soát một lượt từng góc ngách ở đây không?” Bắc Đẩu đề nghị.

“Vô ích thôi.” Hoang Mộc Chu xua tay nói, “Nếu có thể tìm thấy xác ở những nơi chúng ta có thể nghĩ đến, thủ pháp của tên này cũng ngu ngốc quá rồi.”

“Không sai, hấn không thể để chúng ta dễ dàng tìm ra đâu.” Chris nói, “Tiết kiệm chút sức đi.”

“Mọi người nghĩ cái xác kia bị giấu ở đâu?” Hạ Hầu Thân buồn bực hỏi.

“Mật thất.” Nam Thiên đột nhiên bình tĩnh nói, “Không nghi ngờ gì nữa, nơi này có một mật thất.”

Thật ra, suy đoán liên quan đến mật thất trước đó Nam Thiên đã từng nhắc qua một lần. Thế nên mọi người cũng không tỏ ra quá kinh ngạc, tuy nhiên họ cũng có nghĩ đến khả năng này.

Hôm nay Nam Thiên nhắc lại, Hạ Hầu Thân gật đầu liên tục: “Đúng, hần từng nói, nơi này là một nhà ngục cũ được cải tạo lại. ‘Cải tạo’ ở đây chắc chắn không đơn giản như chúng ta thấy!”

Hạ Hầu Thân vừa dứt lời, một âm thanh khiến ai nấy kinh hãi chợt vang lên khắp nhà, âm thanh phát ra từ bốn chiếc loa gắn trên trần, giọng nói kinh khủng đã được máy biến âm xử lý qua - Chính là hần - “người tổ chức” thần bí đã biến mất bấy lâu!

“Các vị khách mời, các tiểu thuyết gia kính mến. Đã mấy ngày các vị không nghe thấy tiếng của tôi rồi, đây là một chuyện may mắn, vì nó chứng tỏ trò chơi đang diễn ra rất suôn sẻ. Lẽ ra mọi người có thái độ hợp tác như thế, tôi cũng không muốn quấy rầy đến các vị đâu. Nhưng trò chơi đã tiến hành đến đây, có lẽ sẽ có người cảm thấy bối rối với tình huống hiện tại, thế nên tôi phải ra mặt để giải đáp nghi vấn có thể xuất hiện trong lòng các vị một chút.”

Mười ba người bước đến hành lang, đa số đều tỏ rõ vẻ căng thẳng bất an, dường như đều đang nín thở.

Giọng nói khiến người ta không rét mà run vẫn đang tiếp tục nói: “Cho đến hôm nay, các vị đã ở đây sáu ngày rồi. Nói cách khác, sáu người đã kể xong câu chuyện của mình. Hơn nữa có người còn đạt được điểm số vô cùng cao (Lúc này toàn thân Long Mã khê rung mình). Chúc mừng, nhưng đồng thời tôi cũng muốn nhắc nhở các vị, đừng quên ‘quy tắc trò chơi’ mà tôi đã đặt ra.”

Tiếp đoạn, hần - “người tổ chức” nói: “Câu chuyện của mỗi người tuyệt đối không được trùng lặp ý tưởng hay xuất hiện tình tiết tương đồng với những câu chuyện đã được kể trước đó - Tin rằng các vị đều đã thuộc nằm lòng quy tắc này của trò chơi. Người đầu tiên phạm quy là Uất Trì Thành, đã ‘bị loại’¹. Năm người đã kể chuyện sau đó, những ai đã phạm quy rồi? Trong lòng các vị tự hiểu.”

¹ Xem lại tập 1 - Trò chơi tử thần.

Nghe đến đây thì Từ Văn, Hạ Hầu Thân, Âm Hỏa và Long Mã kinh hãi vô cùng - Năm người kể chuyện sau chỉ có mình Lake là không phạm quy - Hơi thở của họ đều dừng lại trong lúc này, ngẩn người nhìn lên trần nhà phía trên, dường như đang đợi phán quyết nào đó được đưa ra.

Những lời kể tiếp càng khiến họ run sợ hơn. “Đương nhiên, trong lòng tôi cũng đã có tính toán. Tôi đang cùng các vị trải qua chuyện này. Vậy khả năng sẽ có người cảm thấy nghi hoặc khó hiểu - Người đầu tiên phạm quy là Uất Trì Thành đã bị loại rất

nhANH; nhưng những người phạm quy sau đó, vì sao đến bây giờ vẫn bình an vô sự đây?

Ồ, đừng cho rằng tôi đã quên mất quy tắc mình đã đặt ra, cũng đừng ngây thơ nghĩ rằng tôi không có cách để loại các vị. Giờ đây, tôi muốn nói cho các vị biết, những người phạm quy sau đó không bị loại ngay lập tức là vì tôi đã nghĩ đến một vấn đề - Nếu trò chơi này càng về sau càng ít người thì sẽ chẳng còn thú vị nữa. Và lại đối với những người sau này sẽ kể chuyện, sẽ không được công bằng trong việc tính điểm.

Cho nên, những người đã phạm quy kia tạm thời tôi sẽ giữ các người ở lại, đợi đến ngày cuối cùng rồi nói. Nói một cách rõ ràng hơn, mạng sống của các người tạm giữ lại ở chỗ tôi. Nếu đến phút cuối cùng, người thắng cuộc đúng thật là tôi, vậy thì cái mạng nhỏ của các người sẽ không giữ được nữa. Nhưng nếu các người may mắn thắng được tôi, hoặc là có thể ‘nhận ra’ tôi trước khi trò chơi kết thúc, mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác. Ý của tôi đã trình bày đủ rõ ràng rồi chứ? Vậy thì các vị, tiếp tục trò chơi đi, hi vọng mọi người cũng như tôi, chơi hết mình.”

Tiếng vang dừng lại trong căn phòng. Mọi người như đang đón nhận lễ rửa tội đáng sợ thêm lần nữa, suốt nửa buổi không ai nói được câu nào.

Đột nhiên, Lake hét lớn: “Tất cả mọi người dừng động đây!”

Sa Gia bị dọa giật mình, kinh ngạc nhìn anh ta: “Sao thế?”

Lake cảnh giác nói: “Bây giờ mọi người nghĩ lại thật kĩ xem, lúc nãy trước khi âm thanh đó vang lên, trong chúng ta có ai đang làm ra động tác đặc biệt hay khác thường gì không?”

Mọi người đều ngẩn ra, sau đó đã hiểu ngay lập tức - giọng nói của hắn - “người tổ chức” vang lên từ những chiếc loa, chắc chắn phải có người đang giữ chiếc điều khiển từ xa loại nhỏ, vật này chắc chắn đang giấu trên người của ai đó trong số họ, muốn ấn nút điều khiển, nhất định phải làm ra động tác nào đó!

Sau một lúc yên lặng ngẩn ngui, Bắc Đẩu do dự nói: “Lúc nãy khi giọng nói kia vang lên, anh Từ... hình như đang nghịch chiếc đồng hồ của anh ấy...”

Từ Văn giật nảy mình, hét lên: “Nghịch gì chứ!? Cậu định cố ý giả họa cho tôi đó à? Tôi nghe thấy giọng nói đó vang lên mới kéo tay áo lên xem thời gian mà thôi!”

Hạ Hầu Thân nói: “Từ Văn, anh dám đưa chiếc đồng hồ đó cho chúng tôi xem thử không?”

Từ Văn tức giận tháo đồng hồ ra, đưa cho Hạ Hầu Thân: “Anh cầm lấy mà kiểm tra đi, xem có gài cái gì không nào?”

Hạ Hầu Thân lật qua lật lại, kiểm tra tỉ mỉ chiếc đồng hồ, dường như còn ẩn một vòng khấp bên cạnh của nó, cuối cùng lắc lắc trả lại cho Từ Văn.

Bắc Đẩu áy náy nói: “Xin lỗi, anh Từ Văn, chẳng qua tôi... nghĩ rằng nên cẩn thận một chút.”

Từ Văn quay đầu đi không để ý đến cậu ta.

Bạch Kinh lên tiếng: “Thật ra chẳng cần phải xin lỗi, trong tình huống đặc biệt như thế này, chúng ta thật sự nên nắm lấy mọi cơ hội có thể tìm ra được hắc - người tổ chức.”

Lake nói: “Nghe qua, hình như cậu cũng phát hiện ra có người đáng nghi?”

Bạch Kinh trầm ngâm một lúc rồi nói với Thiên Thu: “Xin lỗi, chị Thiên Thu, tôi để ý thấy lúc giọng nói kia vang lên, hình như chị đang sờ chiếc bông tai bên trái của mình?”

Thiên Thu ngăn người, kinh ngạc nói: “Cậu nghi ngờ tôi?”

“Tôi chỉ thấy sao nói vậy, mong chị hiểu cho.” Bạch Kinh đáp lại.

Thiên Thu khoanh hai tay trước ngực, bất mãn nói: “Đó là động tác theo thói quen của tôi. Đôi bông tai này chỉ là loại bông tai kim cương bình thường mà thôi.”

“Chị có dám tháo xuống cho chúng tôi xem thử không?” Bạch Kinh nói.

“Tôi từ chối.” Thiên Thu lạnh lùng nói, “Đây thật sự là một yêu cầu bất lịch sự.”

Nhưng lúc bấy giờ, ánh mắt của tất cả mọi người đã đổ dồn lên người Thiên Thu. Thiên Thu do dự một lúc, khẽ cắn môi, vẫn phải bất đắc dĩ mà tháo đôi bông tai xuống, đưa cho Bạch Kinh. Bạch Kinh kiểm tra kỹ càng đôi bông tai ngay trước mặt mọi người, sau đó nói: “Quả thật chỉ là đôi bông tai kim cương bình thường, thật ngại quá, chị Thiên Thu.” Rồi trả đôi bông tai về với chủ của chúng.

Sau khi Thiên Thu đeo lại đôi bông tai, Nam Thiên nói: “Thật ra tôi nghĩ, nếu hắc - người tổ chức - thật sự đang giữ chiếc điều khiển từ xa hắc là phải vô cùng cẩn thận. Những động tác như giơ tay xem đồng hồ, sờ bông tai này nọ quá lộ liễu, rất dễ khiến người khác nghi ngờ. Tôi nghĩ, khi muốn khởi động vật đó, nhất định sẽ làm rất cẩn thận kín đáo, vốn không để chúng ta chú ý được đâu. Cho nên việc chúng ta ở đây điều tra hành động của mọi người cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Ừ, tôi đồng ý với những gì anh nói.” Long Mã gật đầu nói, sau đó thì nhíu mày, “Nhưng, anh nói như vậy lại khiến tôi không thể không nghi ngờ một người.”

“Người nào?” Nam Thiên hỏi.

Long Mã chỉ qua Goth đang đứng bên cạnh nói: “Tay trái của anh ta vẫn luôn bỏ trong túi quần... nếu trong đó có điều khiển từ xa, tất nhiên sẽ không ai hay biết rồi.”

Goth kinh ngạc há hốc miệng, phản ứng của mỗi người khi bị nghi ngờ đều khá giống nhau: “Anh... anh có ý gì hả?!”

“Tôi không có ý chống đối với anh đâu.” Long Mã giải thích, “Chỉ là hi vọng anh có thể dùng hành động để chứng minh cho sự trong sạch của mình. Làm vậy chúng tôi cũng yên tâm hơn, đồng thời cũng có thể gạt anh ra khỏi diện tình nghi, không phải sao?”

Goth trừng mắt nhìn Long Mã nói: “Anh muốn tôi làm thế nào?”

Con người của Long Mã chuyển động, ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ một lúc: “Tôi có thể cho tay vào túi quần anh để kiểm tra một chút không?”

Goth bất giác lùi về phía sau một bước, lộ ra vẻ mặt căng thẳng: “Không được!”

Long Mã nheo mắt hỏi: “Vì sao?” Những ánh mắt nghi ngờ xung quanh như mũi tên bắn thẳng về phía Goth.

Goth thoáng đỏ mặt, tay trái của anh ta đã rút ra khỏi túi quần. Dưới ánh nhìn của mọi người, anh ta lộ rõ vẻ thấp thỏm bất an. Mãi một lúc sau, anh ta đành thỏa hiệp, nhưng lại nói ra một câu rất kì lạ: “Thôi được, tôi đồng ý để một người đến kiểm tra túi quần của tôi, nhưng... người đó phải là nữ, không được là nam!”

Tất cả đều ngẩn người. Hạ Hầu Thân hỏi: “Vì sao phải thế?”

“Tôi không có nghĩa vụ trả lời các người.” Goth đỏ mặt tía tai nói, “Các người đồng ý thì tôi mới hợp tác.”

Mọi người nhìn nhau một lượt. Lake nói: “Ở đây chỉ có hai nữ là Sa Gia và Thiên Thu thôi, anh muốn để người nào kiểm tra túi quần anh đây?”

“Tùy! Muốn kiểm thì nhanh chút đi!” Goth mất kiên nhẫn gắt gỏng nói, hình như tình huống trước mắt khiến anh ta cảm thấy vô cùng lúng túng và khó chịu.

Sa Gia thấy Thiên Thu chỉ khoanh tay đứng đó, không hề có ý định bước lên làm việc này, chỉ đành nói: “Thôi được, để tôi.”

Cô đi đến trước mặt Goth, nói một câu “Xin lỗi.”

Sau đó bỏ tay vào trong túi quần của Goth.

Nét mặt Goth căng cứng, đến thở mạnh cũng không dám, xem ra đang căng thẳng đến cực điểm, xung quanh anh ta, không khí dường như cũng trở nên ngưng trệ. Sa Gia lục lọi túi quần bên trái của anh ta một lúc, rồi lại đưa tay vào túi quần bên phải, lấy ra một chiếc ví da thật. Sa Gia quay đầu lại dùng ánh mắt hỏi ý mọi người, ý cô là - Có cần mở ví ra kiểm tra không?

“Đủ rồi!” Âm Hỏa đột nhiên hét lên. “Đừng tiếp tục nữa! Cứ thế này, chỉ làm chúng ta thêm nghi kị lẫn nhau, sinh ra thêm nhiều nghi vấn, khiến chúng ta rơi vào khủng hoảng lòng tin cực lớn! Đối với hắc mà nói, như vậy quá đúng ý hắc rồi còn gì!”

Goth nghe Âm Hỏa nói vậy, liền lấy lại ví tiền trong tay Sa Gia, đút vào túi quần, dường như anh vừa trút được một gánh nặng.

Yên lặng một lúc, hình như mọi người đều đang nhớ lại một số hành vi trước đó. Hạ Hầu Thân nhìn đồng hồ, nói: “Không còn sớm nữa, gần 12 giờ rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi. Bây giờ chỉ có thể tiếp tục trò chơi thôi, không còn lựa chọn nào khác cả. Ngày mai đến lượt ai kể chuyện vậy?”

“Tôi.” Thiên Thu uể oải đáp, “Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi cũng nên về chuẩn bị một chút.” Dứt lời cô liền đi về phòng mình. Những người khác cũng lần lượt về phòng.

Nam Thiên trở về phòng mình, khóa cửa cẩn thận.

Anh ngồi trên ghế, chợt nhận thấy mình có chút thấp thỏm không yên, cứ cảm thấy hình như có chuyện quan trọng nào đó bị cắt ngang hoặc bị bỏ sót trong lúc đang suy ngẫm, bây giờ thì lại nhớ không ra. Anh chống tay lên cằm, chân mày nhíu chặt, trầm

ngâm suy nghĩ...

Trước khi giọng nói của hắn vang lên, đúng lúc mọi người đang nói đến... mật thất. Đúng rồi, Nam Thiên bừng tỉnh, anh nhớ ra rồi. Thật ra khi này anh vừa nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng, nhưng mấy lần định mở miệng nói ra liền bị người khác cắt ngang. Đây là một vấn đề quan trọng đã bị mọi người bỏ sót...

Trong ghi âm là tiếng của hắn, sao lại vang lên vào lúc đó một cách trùng hợp như thế?

Nói cách khác, người đang giữ chiếc điều khiển từ xa (hiển nhiên là hắn) sao lại chọn ngay lúc đó để ấn nút điều khiển?

Nếu mình đoán không lầm - Nam Thiên nghĩ thầm - Là do lúc bấy giờ mọi người đang bàn đến vấn đề vô cùng quan trọng và nhạy cảm với hắn, đó chính là - mật thất!

Hắn đang trà trộn ở đây, thấy mọi người đã đến gần điểm mấu chốt thật sự, không muốn mọi người thảo luận quá nhiều về nó nên mới ấn nút điều khiển từ xa, dùng đoạn ghi âm sẵn để đánh lạc hướng chủ đề. Trên thực tế, chiêu này quả nhiên có tác dụng. Sau khi nghe được đoạn ghi âm đó, mọi người không còn tiếp tục thảo luận về chuyện mật thất nữa, họ quay sang nghi ngờ lẫn nhau...

Nếu đây đúng là nguyên nhân thật sự khiến cho hắn phát đoạn ghi âm ngay lúc đó, có thể chứng minh được một chuyện - nơi này thật sự có một mật thất! Hơn nữa, nếu tìm được mật thất này, tất cả các bí mật của hắn sẽ bị phanh phui, thân phận của hắn tự khắc sẽ bị lộ.

Nam Thiên có chút kích động trong lòng. Anh không chắc những người khác có nghĩ đến điểm này hay không, nhưng bây giờ, anh biết mình phải làm thế nào rồi - Không thể tiếp tục bị động để cho hắn - “người tổ chức” dắt mũi nữa. Đã đến lúc chủ động tấn công!

Tìm được gian mật thất này, chính là chìa khóa để tìm ra thân phận của hắn - người tổ chức!

Vậy, cụ thể thì nên hành động ra sao đây? Nam Thiên thầm suy nghĩ thật kĩ, một kế hoạch dần hiện lên trong đầu anh...

Sáng hôm sau, mọi người theo lệ cũ lấy đồ từ trong tủ ra dùng làm bữa sáng. Nam Thiên vừa ăn vừa âm thầm quan sát Từ Văn, đợi thời cơ thích hợp sẽ đến bắt chuyện với ông ta.

Kế hoạch của Nam Thiên là thế này: Theo thứ tự người kể chuyện, sẽ lần lượt tiếp xúc với từng người. Một mặt để hiểu thêm về đối phương, mặt khác là muốn thông qua cuộc trò chuyện với từng người, nghe ngóng chút tin tức - cũng có thể có được chút cảm hứng, hoặc tìm được manh mối liên quan đến mật thất.

Ngoài ra, còn một mục đích quan trọng nữa - anh muốn vào phòng của từng người, xem thử có được phát hiện bất ngờ nào không. Nam Thiên có một trực giác - phòng của người nào đó trong số họ (người này có thể chính là hắn - người tổ chức), sẽ có

chút khác với phòng của những người khác, bên trong chắc hẳn che giấu bí mật nào đó - bí mật này có liên quan đến mật thất!

Trong lúc suy nghĩ, Nam Thiên thấy Từ Văn đã ăn xong bữa sáng, đang đi lên tầng hai. Do số 1 là Uất Trì Thành đã chết, thế nên đối tượng điều tra và dò hỏi sẽ bắt đầu từ số 2 Từ Văn. Nam Thiên biết, tính cảnh giác của Từ Văn cao hơn những người khác, hàng ngày, ngoài thời gian ăn cơm và kể chuyện buổi tối có lộ mặt ra, những lúc khác ông ta đều trốn trong phòng của mình, khóa chặt cửa. Nếu lúc này không lên bắt chuyện, rất có thể lát nữa đến cửa phòng của ông ta cũng không bước vào được.

Nam Thiên nhanh chóng đi đến. Trước lúc bước lên cầu thang, anh đã chạy đến bên cạnh Từ Văn, lớn tiếng gọi: “Anh Từ Văn.”

Từ Văn quay đầu lại nhìn Nam Thiên, hỏi: “Có chuyện gì?”

Nam Thiên thấp giọng nói: “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Từ Văn nhìn Nam Thiên với ánh mắt nghi ngờ. “Đây đã là lần thứ hai, anh tìm tôi nói chuyện. Muốn nói chuyện gì?”

“Có thể vào phòng anh nói không? Ở đây không tiện lắm.”

Từ Văn do dự một lúc, có lẽ thấy hiện đang là ban ngày, Nam Thiên lại tìm mình trước mặt mọi người, đoán chừng anh ta không dám làm gì, thế nên gật đầu đồng ý.

Hai người cùng bước lên tầng hai, vào phòng của Từ Văn. Nam Thiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện cửa, Từ Văn khóa cửa phòng lại, sau đó ngồi lên giường.

Nam Thiên đang suy nghĩ nên mở lời sao cho không quá đường đột, theo anh thấy, kể từ sau khi Từ Văn “phạm quy” thì không khác nào chim sợ cành cong. Anh không muốn vừa bắt đầu đã khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng, làm cho Từ Văn nảy sinh tâm lý bài xích. Nam Thiên quét mắt qua căn phòng, hi vọng tìm được chủ đề thoải mái một chút để bắt đầu.

Anh thấy đầu giường của Từ Văn có một xấp giấy và một cây bút (căn phòng nào cũng có những thứ này), tờ giấy ở trên mặt chỉ chút chữ. Nam Thiên nghiêng đầu nhìn một lúc, nhận ra đó là dàn ý của câu chuyện Mỗi nghi ngờ bóng ma mà Từ Văn đã kể - bản viết tay đẹp vô cùng. Nam Thiên cười nói: “Chữ của anh Từ Văn viết đẹp thật đấy. Thời buổi bây giờ, có rất ít người viết được chữ đẹp.”

“Tôi không giống những người sinh trong thời đại mới các anh. Tôi là người bảo thủ, đến tận bây giờ vẫn sử dụng cách truyền thống là giấy và bút để sáng tác chứ không đánh máy.” Từ Văn nhàn nhạt nói.

“Ồ, làm vậy nếu có chỗ cần chỉnh sửa, có phải sẽ hơi bất tiện không?”

Từ Văn nhận thấy đây vốn không phải điểm quan trọng mà Nam Thiên muốn bàn luận: “Rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói với tôi, cứ nói thẳng ra đi.”

Nam Thiên trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Được. Chuyện là thế này, tôi nhớ anh Từ Văn từng nói với tôi - trực giác của anh xưa nay khá chuẩn xác. Lúc đó anh dự cảm được có thể xảy ra chuyện gì đó, kết quả sau đó Uất Trì Thành đã bị giết²...”

² Xem lại tập 1 - Trò chơi tử thần.

Từ Văn cảnh giác hỏi: “Anh có ý gì?”

“Không, anh đừng hiểu lầm.” Nam Thiên vội giải thích, “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn mượn trực giác của anh giúp tôi phán đoán một số chuyện thôi.”

“Tôi không hiểu.”

Nam Thiên khẽ dừng lại một chút, nói: “Tối hôm qua, tôi dựa vào chuyện xác của Uất Trì Thành biến mất không chút dấu vết mà suy đoán nơi này chắc chắn có một gian mật thất - Tôi muốn biết, anh Từ Văn thấy thế nào?”

Từ Văn yên lặng trong một lúc. “Phải, chuyện này hoàn toàn có khả năng.”

Nam Thiên đợi Từ Văn nói tiếp, nhưng người đàn ông trung niên này lại im rồi. Nam Thiên thử tiến tới, hỏi thăm dò thái độ của Từ Văn: “Vậy, giả sử mật thất có thật, anh cảm thấy nó có thể được giấu ở nơi nào?”

“Tôi không biết, trực giác của tôi chưa nhạy đến mức cảm nhận được chuyện cụ thể như thế.” Từ Văn nói, khẽ dừng một chút, “Nhưng tôi lại có một trực giác khác - Có lẽ không thể gọi là trực giác được nữa rồi, mà là cảm giác thật sự.”

“Ồ, là gì vậy?” Nam Thiên hỏi một cách rất hứng thú. Từ Văn im lặng khá lâu, nói: “Tôi cảm thấy, nơi chúng ta đang ở bây giờ, không đơn giản như hiểu biết của chúng ta đâu, khoan nói đến mật thất, nơi này rất có thể đang che giấu một bí mật đáng sợ và khủng khiếp hơn nhiều - một bí mật vượt xa khỏi sự tưởng tượng và nhận thức của chúng ta.”

Từ Văn nói rất mơ hồ. Nam Thiên nhất thời chưa hiểu được ý của ông ta, hỏi ngược lại: “Anh có thể nói cụ thể hơn được không?”

Từ Văn nhìn thẳng vào mắt Nam Thiên nói: “Ám Hỏa nói trong đêm nhìn thấy thi thể của Uất Trì Thành đi lại trong sảnh lớn dưới tầng một, anh nghĩ đây là những lời hoàn toàn vô căn cứ, hoặc là cái bẫy, đúng không?”

Nam Thiên giật mình: “Chẳng lẽ... anh cho rằng chuyện này thật sự đã xảy ra?”

Từ Văn không trả lời.

Nam Thiên đổi một cách hỏi khác: “Anh Từ Văn, có phải anh nghĩ nơi này thật sự có ma không?”

“Nơi này rất bất thường.” Từ Văn nghiêm nghị nói, “Chuyện lạ gì cũng có thể xảy ra, tôi không loại trừ bất cứ khả năng nào.”

Nam Thiên chợt hiểu ra: “Anh nói vậy, có phải vì anh đã gặp phải chuyện lạ nào đó khó giải thích?”

Nghe vậy, cả người Từ Văn khẽ run lên, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ: “Tôi nói ra anh sẽ không tin đâu... Vì thế đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nói với bất cứ ai. Nhưng nghĩ lại, có thể người khác cũng gặp tình huống này, họ cũng không nói ra mà thôi.”

Sự tò mò của Nam Thiên đã lên đến đỉnh điểm. “Rốt cuộc anh đang nói đến tình huống gì vậy?”

Từ Văn cup mắt, dường như đang suy nghĩ xem nên nói thế nào. Mấy chục giây sau, ông ta nói: “Chuyện tôi kể tên là Mỗi nghi ngờ bóng ma, anh còn nhớ chứ?”

“Vâng. Ấn tượng rất sâu.”

“Trong câu chuyện đó, nhân vật nữ chính đã thấy rất nhiều ảo giác đáng sợ trong phòng của mình...” Từ Văn nói đến đây thì hít sâu một hơi, dường như cần có dũng khí cực lớn mới có thể nói ra những lời kế tiếp, “Sau khi kể xong câu chuyện này, bản thân tôi cũng gặp phải tình huống như vậy.”

Nam Thiên kinh ngạc há hốc miệng, bỗng thấy rợn tóc gáy: “Ý anh là... anh cũng gặp ảo giác trong căn phòng này sao?”

Sắc mặt của Từ Văn ngày càng trắng, huyết sắc trên mặt mờ dần theo lời kể về sự việc đáng sợ kia của ông ta: “Không sai... những gì tôi gặp phải thật sự không thể dùng cách thông thường để lý giải được nữa. Tôi là một tiểu thuyết gia kinh dị chuyên nghiệp, trước nay chưa từng bị ảnh hưởng bởi câu chuyện mà mình nghĩ ra. Nhưng từ sau khi kể xong chuyện ở đây, những chuyện kì lạ khác thường bắt đầu xảy ra với tôi...”

Lúc ông ta nói những lời này thì đang cố đè nén sự khiếp sợ, nhưng toàn thân và giọng nói vẫn không nhịn được mà khẽ run rẩy: “Mỗi đêm (ở đây), tôi đều gặp những chuyện rất khủng khiếp - mấy đêm liên tục đều mơ thấy cùng một cơn ác mộng, sau đó thức giấc vào cùng một thời gian. Chuyện này chưa là gì... có lúc sau khi tôi thức dậy, trong lúc mơ màng thấy hình như trong phòng có một bóng người màu đen... đứng ngay trước mặt nhìn chằm chằm tôi; hoặc nghe thấy âm thanh lạ phát ra trong phòng - những thứ này không khác với tình tiết trong câu chuyện mà tôi kể cho lắm - Mỗi lần gặp phải tình huống này tôi đều sợ vỡ mật, nhưng... giống như bị bóng đè vậy, cả người tôi không thể động đậy được, cổ họng cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào... Đó thật sự là sự khiếp sợ khiến cho thần kinh của con người bị hủy hoại hoàn toàn.”

Nói đến đây, sắc mặt Từ Văn đã trắng bệch. Đôi mắt trừng lớn của ông ta mang theo sự sợ hãi và khiếp đảm đến tột cùng, nhìn thế nào cũng không giống đang diễn kịch. Nam Thiên tin những lời ông ta nói đều là sự thật - Cho dù là ảo giác thì đó cũng không phải chuyện bình thường. Não bộ anh mừng tượng ra cảnh tượng khủng khiếp kia, bất giác cảm thấy dựng hết tóc gáy.

Đợi một lúc lâu sau, tinh thần của Từ Văn dần bình tĩnh lại. Ông ta nói với Nam Thiên: “Cho nên, tôi cảm thấy nơi này có thể không chỉ có mật thất, mà còn che giấu một bí mật sâu xa khác. Cho dù nói rằng nơi này có hồn ma tồn tại thật, tôi cũng không nghi ngờ gì đâu.”

Nam Thiên nhíu chặt hai chân mày: “Nhưng, tôi không gặp phải tình huống như anh.”

Từ Văn suy nghĩ một lúc, nói: “Có thể là do anh vẫn chưa kể chuyện của mình ra.”

“Những người kể trước như Hạ Hầu Thân, Lake, Âm Hỏa và Long Mã cũng không nghe họ nói qua.”

Từ Văn nhún nhún vai: “Cái này thì tôi không biết, có lẽ họ có gặp, nhưng không nói ra thì sao?”

“Trước khi tôi đến hỏi anh, sao anh không nói chuyện này ra?”

“Ở nơi này tôi không biết nên tin tưởng ai, cũng không biết nên nói với ai. Hôm nay là anh chủ động đến tìm tôi, tôi mới không nhịn được mà kể cho anh nghe - Còn chuyện tin hay không, tùy anh.”

“Tôi tin anh, anh Từ Văn.” Nam Thiên thành thật nói, ngừng một lúc, “Vậy anh có tin tôi không?”

Từ Văn theo trực giác đã đoán biết được Nam Thiên dường như có kế hoạch gì đó, ông ta hỏi: “Tôi tin anh hay không thì thế nào? Anh muốn làm gì?”

Nam Thiên cân nhắc một lúc, nói: “Tôi có một chủ ý, cần anh đồng ý và phối hợp, đương nhiên cũng cần anh tin tưởng tôi.” “Chủ ý gì?”

“Đêm nay, chúng ta hãy đổi phòng cho nhau.” Nam Thiên nhìn thẳng vào mắt Từ Văn nói.

Từ Văn ngẩn người. “Ý anh là tôi sẽ sang phòng anh ở, còn anh...”

“Đúng, tôi sẽ ở phòng anh.”

“Anh... nghe những gì tôi nói rồi, không sợ sao?” “Cho dù sợ tôi cũng phải khắc phục. Tôi muốn đích thân trải nghiệm thử xem căn phòng này có phải có ma thật không, hoặc xem thử căn phòng này rốt cuộc có vấn đề gì.” Nam Thiên nói rất dứt khoát.

Từ Văn cúi đầu suy nghĩ rất lâu, nói: “E rằng tôi không đồng ý được.”

“Vì sao?”

Từ Văn nói: “Tôi cảm thấy, vấn đề không phải ở chỗ phòng này của tôi có ma, có thể cả căn nhà này đều có vấn đề. Cho dù tôi dọn đến đâu cũng như nhau cả thôi... Hơn nữa, tôi ở trong phòng này, chỉ bị ác mộng và ảo giác quấy nhiễu, ai biết trong phòng của anh có gặp phải chuyện gì khác thường hơn không?”

Nam Thiên có chút nóng vội nói: “Suy cho cùng, anh vẫn không tin tôi. Anh nghĩ phòng tôi có thể gặp phải chuyện nghiêm trọng hơn? Không có đâu, anh cứ ở một đêm sẽ biết.”

Từ Văn vẫn không chịu, giải bày: “Chúng ta tự ý đổi phòng với nhau, lỡ như bị hấn - người tổ chức biết được, cho rằng chúng ta phá vỡ quy tắc trò chơi mà hấn đặt ra, có thể đối với cả hai chúng ta đều bất lợi.”

Nam Thiên ngẫm nghĩ, thấy Từ Văn đúng thật là người vô cùng cẩn thận, cũng không miễn cưỡng ông ta nữa, chỉ nói: “Thôi vậy đi, anh Từ Văn này, anh cứ suy nghĩ thêm. Nếu anh đổi ý, lúc nào cũng có thể đến tìm tôi.”

Từ Văn gật đầu. Nam Thiên đứng lên khỏi ghế, nói: “Vậy tôi không làm phiền anh nữa.” Nói xong thì đi ra cửa, mở cửa phòng, rời khỏi.

Vốn dĩ theo kế hoạch của Nam Thiên, buổi chiều anh sẽ đi tìm Hạ Hầu Thân.

Nhưng giờ thu hoạch được nhiều tin tức bất ngờ từ chỗ Từ Văn như thế, đáng để anh suy nghĩ thật kĩ, cân nhắc lại một phen. Cho nên, buổi chiều anh ở trong phòng của mình, không đi đâu cả.

7 giờ tối, mọi người tập trung tại sảnh lớn dưới tầng một, ngồi vào vị trí của mình. Đây đã là ngày thứ bảy của trò chơi, đến lượt số 7 Thiên Thu kể chuyện.

Thiên Thu tỏ ra rất ung dung thoải mái, dường như rất có lòng tin. Trước khi bắt đầu kể chuyện, chị ta nói với mọi người: “Câu chuyện tôi sắp kể đây, thật ra là trải nghiệm của chính bản thân tôi... Đương nhiên, có sửa lại đôi chỗ. Có lẽ các anh đã từng nghe hoặc theo dõi qua chuyện này, vì lúc đó sự việc quả thật khá ồn ào, có thể xem như là một sự kiện đình đám trong văn đàn vào năm đó, nhưng...”

Chị ta kéo giọng thật dài, khẽ lấp lửng một chút, rồi nói tiếp: “Không ai trong các anh biết sự thật khủng khiếp được che giấu phía sau chuyện này... Đêm nay, tôi sẽ kể ra hết, không chút giấu giếm, khiến nó trở thành câu chuyện đặc sắc nhất của tôi.”

“Sự kiện đình đám mà chị nói, có phải là...” Bạch Kinh hình như đã nghĩ ra gì đó.

Thiên Thu cười dịu dàng: “Nghe rồi sẽ biết thôi... Đúng rồi, tôi đã đặt tên cho câu chuyện này, gọi là Cuộc hẹn thất cổ.”

Chị ta bắt đầu kể.

(Câu chuyện mà mỗi người kể ra đều có thể liên quan rất lớn đến những chuyện xảy ra sau đó.)

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TỐI THỨ BẢY
CUỘC HẸN THẮT CỔ

CHƯƠNG I

Trong cuộc sống, có rất nhiều chuyện nếu thoải mái mà nói ra, thì người khác sẽ thấy không có gì; ngược lại cứ giấu giếm, hoặc úp mở không rõ ràng, sẽ khiến cho người khác nảy sinh hiểu lầm, kết quả tự nhiên sẽ thành giấu đầu hở đuôi, hoàn toàn phản tác dụng.

Tôi tự thấy mình cũng có thể xem như là một cô gái, hay nói là một nữ tác giả chứng chạc, thông minh - tôi đương nhiên hiểu được đạo lý vừa nói ở trên. Không giấu gì, tôi có thể trở thành người dẫn đầu trong số hàng nghìn hàng vạn tác giả - chủ yếu nhờ vào sự thẳng thắn và trung thực của tôi. Tất nhiên còn có trí tuệ của tôi nữa.

Có một số chuyện không cần phải tránh né. Linh cảm và sự sáng tạo của tác giả chẳng phải dòng sông chảy mãi không ngừng - trên thực tế, dù là sông cũng sẽ có ngày khô cạn. Tôi viết truyện kinh dị gần mười năm (mong mọi người đừng dựa vào đó để suy đoán tuổi của tôi), đã xuất bản tám quyển sách bán chạy, mang về cho tôi nhuận bút khá lớn. Nếu không lấy - hoặc nói là tham khảo cách làm của Bồ Tùng Linh tiên sinh, tôi tin rằng mình không cách nào đạt được điều đó.

Nói thế này đúng là có chút buồn cười. Tôi, một cô gái thành thị hiện đại có thể nói là tập hợp đủ các yếu tố xinh đẹp, thông minh và tao nhã, thì có quan hệ gì với “Liêu trai Tiên sinh” sống ở thời Minh - Thanh? Nguyên nhân chính là, tôi đã tìm được nguồn cảm hứng rất lớn từ một quyển sách giới thiệu về các giai thoại của Bồ Tùng Linh.

Quyển sách này tôi được đọc lúc mấy tuổi, tôi không nhớ. Tóm lại đó là quyển sách kể lại những mẫu truyện ngắn về người nổi tiếng, mà chuyện của Bồ Tùng Linh đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất. Trong đó có kể đến việc Bồ Tùng Linh, vì muốn thu thập tư liệu sáng tác đã mở một quán trà dưới gốc cây cổ thụ ven đường, nơi đầu thôn. Dưới bóng mát của cây, người đi đường có thể dừng chân nghỉ ngơi, vừa uống trà vừa trò chuyện, nói tự cổ chí kim, đủ chuyện trên trời dưới đất. Bồ Tùng Linh là thánh giả có tâm, thường xuyên “bắt” được những câu chuyện đặc sắc ngoài ý muốn. Ông còn đặt ra một “quy định”, bất kể là ai, chỉ cần có thể kể được một câu chuyện thì sẽ không thu một đồng tiền trà nào. Vì thế có không ít khách qua đường ghé vào kể những câu chuyện li kì quái lạ, hay những tin đồn ở trong thôn, cũng có người tùy tiện bịa ra vài câu, Bồ Tùng Linh đều chăm chú lắng nghe, mỉm cười lịch sự, tiền trà vẫn không thu đồng nào. Sau này, những câu chuyện và tư liệu Bồ Tùng Linh thu thập được ngày càng nhiều; chúng đã kích thích trí tưởng tượng và sức sáng tạo của ông; cuối cùng viết thành tập “Liêu trai chí dị” lưu truyền đến đời sau.

Nhớ khi tôi vừa bắt đầu sáng tác truyện kinh dị, các ý tưởng kì thú và đặc sắc tuôn ra không ngừng, tôi không hề lo lắng ngày nào đó linh cảm của mình sẽ cạn kiệt.

Nhưng đáng buồn là ngày đó lại đến nhanh hơn dự liệu của tôi. Sau khi xuất bản quyển sách thứ tư, tôi không ngờ mình mất trọn nửa năm vẫn không nghĩ ra được bất cứ đề tài hay ho nào nữa, chuyện đó khiến tôi thấy bối rối và khủng hoảng trong một thời gian dài, thậm chí còn nghi ngờ mình không thể tiếp tục nghiệp viết lách được nữa. Trong lúc hoang mang, tôi chợt nhớ đến Bồ Tùng Linh và quán trà của ông.

Không nghi ngờ gì, suy nghĩ này đã cứu giúp tôi. Tôi biết làm sao để thu thập linh cảm và tư liệu sáng tác rồi. Đương nhiên tôi không thể chạy đi mở quán trà được, tôi thu thập bằng một cách phù hợp với tinh thần của thời đại này hơn.

Tôi thuê một văn phòng ở khu trung tâm thành phố, và mời một cô bé thông minh lanh lợi về làm trợ lý. Tôi cho mọi người biết qua các phương tiện truyền thông, rằng nữ tác giả truyện kinh dị Thiên Thu muốn thu thập những chủ đề mới lạ và thú vị của công chúng để làm tư liệu sáng tác, chỉ cần bạn có những trải nghiệm li kì hoặc hiểu biết khác lạ, đều có thể hẹn trước, sau đó đến phòng làm việc của tôi, kể cho tôi nghe câu chuyện của bạn. Chỉ cần tôi cảm thấy câu chuyện của bạn đáng giá, sẽ trả cho bạn một khoản phí nhất định. Giả sử tôi quyết định dựa trên câu chuyện đó mà viết thành tiểu thuyết, khoản phí này sẽ khá là khả quan.

Sau khi tin này được công bố, nhận được phản ứng rất khắc nghiệt. Một số cho rằng tôi đang có ý định sao chép, một số người (có thể là cùng ngành) châm chọc mỉa mai, nói tôi đã cạn kiệt ý tưởng, đành nghĩ ra cách tạo scandal này để gây chú ý, thái độ khá là xem thường. Tất nhiên cũng có người ủng hộ, nói tác giả chịu hạ mình, giao lưu với mọi người, thu thập những tư liệu chân thật nhất để sáng tác - đây là một thái độ rất chân thành. Đối với những nhận xét tích cực lẫn tiêu cực tôi đều không để ý đến. Tôi biết mình cần những gì, trên thực tế, tôi đã thực sự đạt được mục đích thật.

Điện thoại của phòng làm việc reo không ngừng nghỉ. QQ, Weibo và các phương thức liên lạc khác cũng rất nhộn nhịp. May mà người phải ứng phó với những thứ ấy không phải tôi, mà là cô trợ lý bận đến đầu tắt mặt tối của tôi. Cô ấy phải tiến hành công tác chọn lọc với những người tham gia nhiệt tình - yêu cầu họ kể lại một đoạn nhỏ câu chuyện của mình, đồng thời loại bớt một số người đặc biệt không đáng tin, thay tôi chọn ra những người mà cô ấy cảm thấy thật sự đáng giá, sau đó sắp xếp cho tôi và họ gặp nhau. Làm vậy giúp tôi tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức. Tôi khống chế thời gian của cuộc gặp hàng tuần với “người cung cấp câu chuyện” trong vòng mười lăm phút.

Cho dù là vậy, cô trợ lý thông minh tài giỏi của tôi vẫn mắc phải sai lầm. Có đôi lúc, tôi có thể thấy rõ rằng người đến chỉ muốn kiếm khoản “phí cung cấp thông tin” mà thôi. Câu chuyện họ kể kì thực đã đọc được trong quyển sách hoặc tạp chí nào đó, sửa nhân vật chính thành mình, rồi tự nhận đó là trải nghiệm của bản thân. Gặp phải tình huống này, có lúc tôi sẽ nói thẳng ra nguồn gốc hoặc xuất xứ của câu chuyện anh ta (cô ta) kể, làm vậy thường khiến cho buổi gặp mặt trở nên hơi khó xử; nhưng thường

thì tôi đều không vạch trần, lịch sự tỏ ý cảm ơn họ, sau đó cho họ chút phí cung cấp thông tin để tượng trưng. Không phải tôi giả tạo, mà là cảm thấy dù sao người ta cũng đã có chuẩn bị mới đến, huống hồ khoản tiền tôi đưa cho họ cũng không nhiều - Yêu cầu của những người này thường sẽ không cao.

Chỉ có vài lần, tôi gặp được một, hai người thực sự cung cấp được tư liệu vô cùng mới mẻ và thú vị cho việc sáng tác. Sau khi họ kể lại trải nghiệm li kì và khác lạ của mình, tôi sẽ bỏ ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu nó, một khi phát hiện câu chuyện này quả thực chưa có ai sử dụng qua, tôi mới thật sự mót hầu bao. Tôi sẽ tiến hành gia công nghệ thuật với chủ đề kia, sau đó viết thành sách và xuất bản - Thực tế đã chứng minh, cách làm này rất thành công. Bốn quyển sách sau của tôi dường như đều hoàn thành như thế. Tôi là người giữ chữ tín, tôi sẽ trích mười phần trăm tiền nhuận bút của tôi cho người đã cung cấp tư liệu cho tôi lúc ban đầu.

Được rồi, nói nhiều như vậy, cũng nên vào đề thôi. Chuyện tôi muốn nói tiếp theo đây, là trải nghiệm của tôi khi viết quyển sách thứ chín của mình. Tôi cùng quyển sách này, và người cung cấp câu chuyện cho tôi - đương nhiên còn vài người khác nữa - đã cùng nhau tạo nên sự việc kì lạ đáng sợ này. Tin tôi đi, là một tác giả truyện kinh dị lâu năm, có chuyện lạ gì mà tôi chưa gặp, chưa nghe qua đâu. Nhưng sự việc tôi sắp kể ra đây đến bây giờ vẫn khiến tôi sởn gai ốc. Tôi muốn nhắc nhở một điều, sau khi nghe xong câu chuyện này, bạn đừng bao giờ suy nghĩ quá nhiều về tình tiết hoặc hình ảnh nào đó trong truyện, nếu không bạn sẽ như tôi vậy, đã qua rất lâu rồi vẫn bị ác mộng quấy nhiễu. Độ li kì và khủng khiếp của sự việc này vượt quá sức chịu đựng của người bình thường. Tất nhiên, bao gồm cả tôi.

Và cả bạn.

CHƯƠNG

2

Sự việc phải bắt đầu kể từ ngày 10 tháng 4 năm nay, hôm đó là thứ năm, là ngày trở lại Tiểu Nhã của tôi đã sắp xếp cho tôi và “người cung cấp câu chuyện” gặp nhau. Tôi nhớ rõ đó là một ngày thời tiết rất xấu, mưa liên miên, đây là một điềm xấu, nếu tôi thông minh hơn một chút, lúc đó hẳn đã nhận ra chuyện này.

Phòng làm việc của tôi nằm ở tầng mười chín của tòa nhà, bình thường ánh sáng rất tốt. Nhưng vào ngày mưa âm u như thế, cả căn phòng như bị bao phủ bởi một tấm màn xám xịt. Tôi cố ý không bật đèn, muốn mượn sắc trời này để tạo bầu không khí cho người kể chuyện. Nhưng đáng tiếc, cô gái trẻ ngồi trước mặt tôi lại không nắm bắt được bầu không khí tốt đẹp đó. Cách kể của cô ấy có thể nói là vô cùng nhàm chán, câu chuyện cũng không có gì mới mẻ. Cô ấy hoàn toàn không ý thức được rằng tôi sẽ không viết nó - câu chuyện nhà cũ có ma đã được kể nát nước rồi, bây giờ chỉ có tác giả hay biên kịch hạng bét mới sử dụng đề tài kiểu này thôi.

Vì phép lịch sự, trong lúc nghe kể tôi không hề ngắt lời cô ấy, cũng cố gắng tỏ ra rất có hứng thú với câu chuyện kia. Đến khi cô gái đó kể xong, tôi mới nhẹ nhàng nói, kiểu chuyện này đã lưu hành từ mười mấy năm trước rồi. Cô gái kia đỏ mặt, nói với tôi, thật ra cô ấy là người hâm mộ sách của tôi, đến đây ngoài kể cho tôi nghe chuyện này, còn nguyên nhân khác là muốn gặp tôi một lần. Sau đó, cô ấy ngượng ngùng đứng lên, cúi gập người, tỏ ý đã làm lãng phí thời gian của tôi, rồi sau đó vội vàng rời khỏi, không hề nhắc chữ nào đến chuyện tiền bạc. Thái độ cô ấy khiêm nhường như thế, ngược lại làm cho tôi cảm thấy có chút áy náy không yên.

Sau khi cô gái ấy rời đi, tôi ngồi trên chiếc ghế da trong phòng làm việc, buông một tiếng thở dài. Theo sắp xếp của Tiểu Nhã, chiều hôm nay tôi còn hẹn với bốn người nữa, hi vọng có thể xuất hiện một hai đề tài thật sự hữu dụng - sách mới của tôi còn chưa đặt bút viết đấy.

Cửa phòng làm việc bị mở ra, thường thì người đến sẽ là vị khách tiếp theo, nhưng người bước vào lại là Tiểu Nhã. Cô ấy bước nhanh đến trước mặt tôi, nói: “Chị Thiên Thu, có chút tình huống ngoài ý muốn, một vị khách đặc biệt khẳng khẳng muốn gặp chị ngay lập tức, ông ta nói mình không có thời gian để đợi sau bốn người. Hơn nữa ông ta tự mình tìm đến, không hề hẹn trước.”

Tôi không hề nghĩ ngợi liền nói: “Vậy em lịch sự chuyển lời lại cho ông ta, mời ông ta kiên nhẫn chờ đợi một lát. Nếu ông ta thật sự không đợi được, thì đành hẹn lại lần sau - Chúng ta phải đối đãi công bằng với từng vị khách một.”

“E là em không làm được việc này.” Tiểu Nhã đưa một tấm danh thiếp, “Chị xem ông ấy là ai đi.”

Tôi khẽ nhú mày, nhận lấy danh thiếp nhìn thử, vừa thấy cái tên đó, liền bất giác há hốc miệng.

Phí Vân Hàm - ông trùm ngành tài chính - nhân vật lớn trong danh sách top 100 người giàu nhất toàn quốc. Nếu không phải trên danh thiếp giới thiệu nghề nghiệp rõ ràng, chắc chắn tôi sẽ cho rằng đây là một người cùng tên cùng họ với ông ta mà thôi. Chuyện gì thế này? Nhân vật lớn này lại đích thân đến thăm phòng làm việc nhỏ bé của tôi, đến để cung cấp tư liệu viết truyện cho tôi? Nào bộ tôi trong nhất thời không thể suy nghĩ được gì.

Tiểu Nhã thấy tôi ngây người rồi, bèn nhắc nhở: “Chị Thiên Thu, bây giờ Phí tổng đang ngồi ở phòng chờ đó. Chị không cần nghi ngờ, chắc chắn là ông ấy, em nhìn đến quen mặt trên tivi và báo chí rồi.”

“VẬY em còn đứng đây làm gì? Mau mời Phí tổng vào đi chứ.” Tôi trừng mắt nhìn Tiểu Nhã, “Khách này chúng ta bỏ mặc được sao?”

“Vâng! Còn bốn người khách đã hẹn trước thì phải làm thế nào đây?”

Tôi do dự một chút: “Em nói với họ, hôm nay chị có việc đột xuất, không thể gặp họ được, đành hẹn họ lúc khác. Em thay chị xin lỗi với họ.” Tôi nhìn đồng hồ trên tay, “Đã hơn 4 giờ chiều rồi, hay là lát nữa em mời mấy vị khách đó ăn bữa tối, xem như tạ lỗi đi.”

Tiểu Nhã gật đầu: “Vâng, chị Thiên Thu, em biết làm sao rồi ạ.”

Một phút sau, Tiểu Nhã vô cùng lễ phép mà dẫn Phí Vân Hàm vào phòng làm việc của tôi. Tôi đứng lên bước qua đón tiếp, nở một nụ cười đúng mực; tôi muốn thử cùng lúc thể hiện sự tự tin của một văn nhân và sức quyến rũ của phụ nữ trên gương mặt mỉm cười này, mong rằng tôi đã làm được.

Phí Vân Hàm rất lịch sự bắt tay tôi: “Xin chào, tác giả Thiên Thu. Thật ngại quá, mạo muội đến thăm cô như thế.” Ông ta nói chuyện nhỏ nhẹ, khí chất vô cùng nho nhã.

Tôi cũng từng gặp qua những người có máu mặt, thái độ, hành động và lời nói đều rất có chừng mực: “Xin chào Phí tổng, thật không ngờ nhân vật lớn như ngài lại đại giá quang lâm. Tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Phí Vân Hàm mỉm cười xoa tay: “Đừng nói vậy, cô Thiên Thu là tác giả nổi tiếng, cô đồng ý yêu cầu đường đột của tôi, gặp mặt tôi, tôi cảm kích vô cùng.”

Tôi không thể không thừa nhận, ông ta rất biết cách nói chuyện, hiển nhiên là một người rất có văn hoá và đầy lôi cuốn. Kiểu đàn ông chứng chạc, có tiền, có địa vị, lại có văn hóa, có chiều sâu, khá có sức “sát thương”. Tôi có thể khẳng định, chỉ cần là phụ nữ thì khó mà không bị ông ấy thu hút. “Thôi, Phí tổng, chúng ta đừng khách sáo với nhau nữa, mời ngồi.” Tôi lịch sự đưa tay ra, làm động tác “mời”.

Phí Vân Hàm gật đầu, ngồi xuống chiếc sofa da thật. Tiểu Nhã pha một ly trà Long Tỉnh thượng hạng, bưng lên đặt xuống bàn bằng kính bên cạnh ông ta, lên tiếng: “Phí tổng, mời dùng trà.” Phí Vân Hàm khẽ gật đầu cảm ơn. Sau đó, Tiểu Nhã lập tức rời

khỏi phòng làm việc, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Phí Vân Hàm ăn mặc lịch sự, tướng mạo ngay thẳng, dáng người tuy có chút mập mạp, nhưng như vậy với người đàn ông trung niên được xem là rất tốt rồi. Tôi nhớ trên báo có nói ông ta đã ngoài 40, nhưng ở ngoài trông có vẻ trẻ hơn một chút. Trong lúc tôi quan sát ông ta, ông ngồi thẳng người, giải thích với tôi: “Cô Thiên Thu, thật ngại quá, vốn là nên hẹn trước với cô. Nhưng thời gian làm việc của tôi không cố định, lại thường xuyên phải ra nước ngoài. Cho dù hẹn trước e là cũng không thể đến đúng hẹn được, nên đành trực tiếp tìm đến thôi.”

“Không sao, tôi hiểu mà, Phí tổng.” Tôi thấy tò mò. “Không biết ngài tìm tôi là có chuyện gì ạ?”

Ông ta khẽ dừng lại: “Là thế này, con gái tôi là độc giả trung thành của cô, sách của cô hình như nó đều mua đủ cả. Tôi biết đến cô, cũng là từ chỗ nó.”

Tôi cười nói: “Thật không ngờ, con gái của ngài lại là độc giả của tôi.”

“Nó hâm mộ cô lắm, vẫn một mực theo dõi các tin tức và hoạt động của cô. Hôm đó tôi biết được từ chỗ nó thì ra cô vẫn luôn thu thập tư liệu sáng tác từ quần chúng. Trước đây tôi không hề hay biết.”

“Để ngài chê cười rồi. Thật ra, tôi làm vậy cũng đã được vài năm. Sao vậy Phí tổng, ngài có hứng thú với truyện kinh dị sao?”

Ông ta cười khê: “Không giấu gì cô, cuộc sống của những người như chúng tôi nhìn có vẻ rất tươi sáng, thực chất thì rất khô khan. Hàng ngày biết bao nhiêu chuyện phải suy nghĩ, chẳng có thời gian mà đọc sách.”

Ông ta nói rất khéo, khiến tôi lần nữa biết được rằng ông ta là một người rất biết cách xử lý tình huống. “Đương nhiên rồi, ngài phải ngày lo trăm chuyện kia mà.” Tôi thật sự đoán không ra rốt cuộc ông ta tìm đến tôi vì chuyện gì đành hỏi lại lần nữa, “Phí tổng, mục đích ngài tìm đến tôi hôm nay là...?”

Ông ta nhẹ nhàng cười nói: “Giống như những người khác đến gặp cô thôi - cung cấp tư liệu sáng tác cho tác giả Thiên Thu.”

Tôi nhìn chằm chằm ông ta, đoán xem có phải ông ta đang nói đùa hay không. Phí Vân Hàm nhìn ra được hàm ý trong ánh mắt của tôi, ông ta nghiêm túc nói: “Cô Thiên Thu, tôi không nói đùa, tôi nói nghiêm túc đấy.”

Ông ta nói như vậy, làm cho tôi có chút trở tay không kịp, thậm chí là hơi khó xử. Tôi không dám tin mà nhún vai, đưa hai tay ra: “Ngài biết đó, tôi làm vậy... là học theo Bồ Tùng Linh. Đối tượng chủ yếu là những người bình thường. Người có thân phận hiển hách như ngài đến để kể chuyện cho tôi nghe, cung cấp tư liệu, tôi thật sự có chút không dám nhận.”

Phí Vân Hàm xua tay: “Cô Thiên Thu đừng nói vậy. Trước nay tôi vẫn không cho rằng mình là nhân vật lớn gì đó. Thật đấy, không phải lời xã giao. Chẳng qua vị trí công việc của tôi hơi cao một chút, nhưng vẫn chỉ là một người bình thường thôi.” Ông

ngưng một chút. “Có lẽ, cô nghe xong câu chuyện của tôi rồi sẽ biết, tôi không chỉ là một người bình thường, thậm chí gặp phải những phiền não và khó khăn hơn cả người bình thường.”

Tôi nhìn ông ta, có thể thấy được sự thành khẩn và chân thành trong lời của ông ta. “Phí tổng, ngài có chuyện gì muốn kể cho tôi nghe vậy?”

Có vẻ ông ta đang kéo dài thời gian, dường như chuyện mà ông muốn kể rất khó mở lời, ông ta phải hỏi vài chuyện vụn vặt để giảm bớt căng thẳng. “Nghe nói những người đến đây để kể chuyện của mình, cô sẽ trả một khoản phí nhất định cho họ.” Ông ta cố gắng tỏ ra rất có hứng thú: “Tôi thật sự rất tò mò, một câu chuyện hay, đáng giá bao nhiêu?”

Tôi không nhịn được mà bật cười lớn: “Bất luận tôi trả bao nhiêu cho người kể chuyện, đối với ngài mà nói đều không đáng nhắc đến.” Tôi vui vẻ nói, “Phí tổng, chắc ngài không phải vì tiền mà tìm đến chỗ tôi chứ?”

Ông ta cũng cười, hình như ý thức được mình vừa hỏi một câu rất ngớ ngẩn. Im lặng một lúc, vẻ mặt ông ta bắt đầu trở nên căng thẳng, nghiêm túc hẳn lên, tôi hiểu, cuối cùng ông ta cũng bắt đầu đi vào vấn đề chính rồi.

“Cô Thiên Thu, trước khi tôi kể câu chuyện này ra, cô có thể đồng ý với tôi hai việc không?” Ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Ngài cứ nói.”

Ông ta hít sâu một hơi: “Chuyện tôi sắp kể ra đây, không phải chuyện của người khác, mà là chuyện xảy ra với chính bản thân tôi. Chuyện này... quá quái lạ và li kì; quái lạ đến nỗi... rất nhiều người nghe xong đều cho rằng không đáng tin. Vì thế, yêu cầu đầu tiên của tôi chính là mong cô có thể tin tưởng tôi, kiểu người giống như tôi chắc chắn không nhàn rỗi đến mức chạy một chuyến đến đây và kể bừa một câu chuyện cho cô nghe đâu.”

Tôi gật đầu: “Phí tổng, chuyện này ngài không cần nói ra thì tôi cũng sẽ hoàn toàn tin tưởng ngài mà.”

“Rất cảm ơn cô.” Ông ta nói tiếp, “Việc thứ hai, chuyện này, tính đến thời điểm hiện tại, tôi chưa hề nói cho bất kì ai nghe, bao gồm vợ và con gái, hay bạn bè thân thiết với tôi. Nguyên do trong đó, cô nghe xong hết chắc sẽ biết thôi. Cho nên tôi muốn yêu cầu, sau khi cô biết chuyện này rồi thì nhất định phải giữ bí mật giúp tôi, được không?”

Nói thật, ông ta nói vậy lại khiến tôi sợ hãi và lo lắng, cảm thấy như có một áp lực vô hình. Nhưng ông ta mở đầu câu chuyện như vậy, làm cho tôi vô cùng tò mò, trực giác mách bảo tôi, đây chắc chắn là câu chuyện không tầm thường. Thế nên, tôi gần như không suy nghĩ gì mà đồng ý với ông ta: “Được, tôi hứa.” Tôi chợt nhớ ra một chuyện khá mâu thuẫn: “Nhưng thưa Phí tổng, tôi là một tác giả. Ngài kể câu chuyện của ngài cho tôi biết, có nghĩa là tôi có thể đem nó viết thành tiểu thuyết. Nếu vậy thì làm sao có thể bảo mật được đây?”

“Chuyện này không sao cả. Tôi nói rồi, sự việc này ngoài cô ra, không còn ai biết nữa. Cô viết nó thành sách, chỉ cần thay đổi tên và thân phận của nhân vật chính, vậy thì sẽ không có ai nghĩ đến đó là tôi.”

“Tôi đã hiểu. Thật ra, dù ngài yêu cầu tôi dùng thân phận hay tên thật của ngài, tôi cũng không dám. Việc này không phù hợp với quy định xuất bản.”

Ông ta khẽ nhếch môi nở một nụ cười miễn cưỡng, tôi nhìn ra được ông ta không thể thả lỏng được. Giờ tôi đã đồng ý với hai yêu cầu của ông ta, cuối cùng ông ta có thể bắt đầu kể được rồi.

“Tác giả Thiên Thu, hiện tại tôi 44 tuổi. Trong mắt nhiều người, tôi thành công trong sự nghiệp, gia đình hạnh phúc, có thể xem là loại người không phiền muộn và hạnh phúc nhất trên đời này. Nhưng trên thực tế, không ai biết rằng tôi mang theo một bí mật trên người, bí mật này rất khủng khiếp và thần bí, bao nhiêu năm nay cứ bám lấy tôi như quỷ dữ, quả thật có thể nói là đi đâu cũng thấy, âm hồn bất tán. Tôi cực kì đau khổ, nhưng lại không có nơi để trút ra. Thậm chí tôi không dám nói với người thân cận nhất bên cạnh mình, là vì tôi sợ sau khi họ biết được bí mật này của tôi sẽ cho rằng thần kinh của tôi có vấn đề. Càng nghiêm trọng hơn là nếu đối thủ cạnh tranh của tôi biết được, chắc chắn sẽ làm lớn chuyện, dùng nó để làm vũ khí tấn công tôi. Vì thế bao nhiêu năm qua, tôi chỉ có thể âm thầm chịu đựng. Nhưng gần đây... tôi có cảm giác mình sắp chịu hết nổi rồi. Tôi cần phải... tìm kiếm sự giúp đỡ.”

Tình cảnh trước mặt khiến cho tôi sửng sốt - ông trùm của ngành tài chính Phí Vân Hàm - người đàn ông chững chạc, điềm đạm như thế, giờ lại ngồi trước mặt tôi, dùng hai tay che mặt, vô cùng đau khổ. Tôi tin, nếu không phải ông ta có khả năng kiềm chế và ý chí cực mạnh, có lẽ giờ này nước mắt đã tuôn trào rồi. Trời ạ, trước mặt tôi không phải chiếc tivi, ông ta đang ngồi đối diện tôi! Sự kinh ngạc của tôi không thể diễn tả bằng lời, ngay người nhìn ông ta, không biết phải làm sao cho phải.

Phí Vân Hàm đắm mình vào hồi ức đáng sợ của ông ta. “Trước khi tôi 20, mọi chuyện đều rất bình thường. Nhưng - tôi không nhớ được thời gian cụ thể - chắc là khi tôi 21, tôi phát hiện một chuyện khó tin, đáng sợ, vô duyên vô cớ xảy ra với mình.”

Ông ta dừng lại, mím chặt môi, tôi để ý thấy cả người ông ta khẽ run rẩy. Tôi biết ông ta đang đấu tranh với nỗi sợ trong lòng mình. Tôi vốn không nên hối thúc, nhưng tôi thật sự quá tò mò. Tôi từng tiếp vô số lượt khách, nhưng chưa từng hỏi hớp và chờ mong như lần này. Tôi không kìm được hỏi: “Đó là chuyện gì vậy Phí tổng?”

Mãi một lúc sau, ông ta ngẩng đầu lên, mấp máy môi nhưng lại không phát ra tiếng nào. Tôi nhận thấy, cuộc nói chuyện này e rằng sẽ giống như nhổ răng vậy, vừa lâu vừa đau.

Tôi không biết ông ta làm sao để lấy dũng khí. Cuối cùng cũng nói ra. “Tác giả Thiên Thu, cô có tin được không? Trên tất cả những vật có thể phản quang, tôi nhìn thấy gương mặt của mình... biến thành gương mặt xa lạ và đáng sợ của một người phụ nữ.”

Tôi mất khoảng mười giây mới hiểu được ý nghĩa của câu nói này. Đột nhiên, cả người tôi như bị điện giật mà run bắn lên một cái. Tôi nhớ đến một chuyện! Trời ạ, chẳng lẽ... Tôi không cách nào che giấu sự kinh hãi và hoài nghi của mình, bất giác trừng lớn mắt, một tay che miệng.

Có lẽ phản ứng của tôi quá mạnh. Phí Vân Hàm có chút cảm thông mà nhìn tôi: “Tác giả Thiên Thu, lời tôi nói đã làm cô sợ sao?”

Tôi nuốt nước bọt: “Đúng vậy, tôi có chút hơi sợ.” “Tôi còn tưởng tác giả truyện kinh dị các cô sẽ có khả năng miễn dịch nhất định với loại chuyện này chứ.”

Ông ta có chút nghi ngờ nói, “Tôi từng nghe con gái tôi kể qua nội dung của vài quyển sách cô viết. Trên thực tế, trước đây cô từng viết những truyện còn đáng sợ hơn thế này. Sao cô lại thấy kinh sợ với chuyện mà tôi nói đến vậy?”

Không chút nghi ngờ, ông ta là một người có tâm tư kín đáo. Trong suy nghĩ của ông ta, hoặc nói trong tưởng tượng của ông ta, tôi hẳn sẽ thấy kinh ngạc, nhưng không ngờ lại biểu hiện rõ ràng như thế - cả điểm này mà ông ta cũng nhận ra được. Chi tiết này khiến tôi hiểu rõ, Phí Vân Hàm ngoài mặt là một người ôn hòa, bên trong thật ra là một người rất lợi hại. Tôi đã hiểu vì sao ông ta có được địa vị như hôm nay rồi.

Bây giờ, việc tôi cần làm là che giấu cảm xúc mà khi này tôi đã để lộ ra - Tôi không thể để ông ta biết rằng, thật ra những lời ông ta nói làm tôi nhớ đến một đoạn ký ức nào đó.

“Phí tổng, những câu chuyện mà tôi viết trước đây đa số đều là hư cấu. Nhưng trước khi ngài kể ra chuyện này, đã nhấn mạnh với tôi rằng - đây là sự thật, thế nên tôi mới cảm thấy vô cùng kinh ngạc và sợ hãi.”

Phí Vân Hàm nghĩ ngợi một chút, gật đầu, xem ra ông ta đã tin những gì tôi nói.

“Phí tổng, ngài nói nhìn thấy gương mặt mình biến thành gương mặt của một người phụ nữ trên những vật phản quang? Ngài có thể nói chi tiết hơn một chút không? Tôi vẫn chưa hiểu cho lắm.” Tôi lái câu chuyện trở về chủ đề chính.

“Lần đầu tiên xảy ra là năm tôi 21 tuổi. Năm đó tôi đang học đại học, ở trong ký túc xá của trường. Đêm đó, tôi đứng trên sân thượng của ký túc xá suy nghĩ một số chuyện, vô tình nhìn thoáng qua tấm kính đối diện, nhưng tôi không thấy được hình ảnh phản chiếu nên có của mình trên đó, mà thấy gương mặt của một người phụ nữ xa lạ! Lúc bấy giờ tôi giật nảy mình, còn chưa kịp nhìn rõ, thì gương mặt đó đã biến mất. Lần đó, tôi không để ý nhiều, cho rằng mình bị hoa mắt hoặc là ảo giác nhất thời.”

Tôi không ngắt lời ông ta, nghe ông ta nói tiếp.

“Và rồi, tôi không sao ngờ được, kể từ sau lần đó, tình huống này bắt đầu xảy ra thường xuyên. Hầu như đều xảy ra vào ban đêm. Bất luận là thủy tinh, gương, kim loại, mặt tường trơn bóng, thậm chí là ảnh phản chiếu trên mặt nước, tôi đều nhìn thấy gương mặt đáng sợ đó! Những vật phản quang có thể phản chiếu hình ảnh trong cuộc sống có quá nhiều, gần như không thể tránh được!”

Ông ta nói đến đây, cả tôi cũng thấy sợ. Nghĩ thử mà xem, một người lúc soi gương không thấy gương mặt mình, mà thấy gương mặt của một phụ nữ xa lạ, đó là chuyện đáng sợ đến nhường nào.

“Tôi không biết mình có vấn đề gì. Tôi sợ hãi và bất lực. Người thân, bạn học, thầy cô ở bên cạnh không một ai có thể giúp tôi được.”

“Sao ngài không thử nói chuyện này cho người khác biết?” Tôi rất bất ngờ trước khả năng chịu đựng của ông ta, “Sao ngài chắc chắn là sẽ không ai giúp được thế chứ?”

Phí Vân Hàm lắc đầu nói: “Chuyện này quá kì quái, sẽ không ai tin đâu, chỉ làm cho họ nghĩ tôi bị rối loạn thần kinh thôi.” Ông ta khẽ cười khổ, “Từ nhỏ đến lớn tôi đều được dạy rằng phải có căn cứ khoa học. Đừng nói là người khác, đến chính bản thân tôi còn không dám tin đây là thật. Cô biết không, có một dạo tôi nghĩ mình bị tâm thần thật rồi.”

“VẬY...” Tôi lựa lời để nói, “Sau đó ngài làm sao để loại trừ khả năng này?”

“Trước tiên tôi bình tĩnh suy nghĩ lại thật kĩ, cảm thấy mình không thể nào mắc bệnh thần kinh được. Trước đây tôi cũng nói rồi, sự việc kì lạ này xảy ra mà không hề có dấu hiệu báo trước nào cả. Trước đó tôi cũng không chịu đả kích hay áp lực gì về tinh thần. Hơn nữa gia đình tôi không có tiền sử tâm thần.” Ông ta trầm giọng nói, “Sau này, khi tôi có cơ hội sang Mỹ và một số nước phát triển ở châu Âu, tôi từng mời chuyên gia khoa tâm thần đến khám cho tôi. Lần nào cũng cho ra kết luận rằng trạng thái tinh thần của tôi hoàn toàn bình thường.”

Tôi hít một hơi thật sâu: “Phí tổng, ngài có nhớ tình huống này xảy ra tổng cộng bao nhiêu lần rồi không?”

“Vô số lần. Tôi không đếm.”

“Lần nào ngài cũng thấy cùng một gương mặt? Hay là nhiều gương mặt khác nhau?”

“Chắc chắn là cùng một gương mặt. Gương mặt đó tôi đã nhớ kĩ từ lâu rồi. Tiếc là tôi không học kĩ thuật, nếu không tôi có thể vẽ ra được hình dáng chính xác của người phụ nữ đó rồi.”

“Ngài có thể miêu tả gương mặt đó cho tôi nghe một chút không?”

Nghe câu hỏi này của tôi, cả người Phí Vân Hàm giật lùi về phía sau, im lặng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Tôi vội nói: “Không sao đâu Phí tổng, nếu ngài không muốn nhớ lại hay miêu tả thì...”

“Không, không cần nhớ lại.” Ông ta xụ mặt nói, “Tôi quen thuộc với gương mặt này còn hơn mặt của mình. Cô biết đấy, sau này tôi gần như không dám soi gương nữa.” Ông ta ngẩng đầu lên, thở hắt ra một hơi, như vừa đưa ra quyết định nào đó, “Nếu tôi đã đến đây, đương nhiên sẽ phải tả lại gương mặt đáng sợ ấy cho cô rồi.”

Tôi hơi hồi hộp mà nhìn ông ta.

“Đó là gương mặt của người phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, tóc được búi lên, kiểu tóc hơi lỗi thời. Vì tôi chỉ thấy được gương mặt của bà ta, nên chỉ có thể tả lại phần cổ áo mà thôi - cổ áo của bà ta trông như áo bông của thời xưa.”

Phí Vân Hàm nói đến đây thì dừng lại. Tôi nhận thấy ông ta vẫn chưa nói đến điểm mấu chốt, thế nên nhắc nhở: “Phí tổng, ngài chỉ nói đến kiểu tóc và áo, vẫn chưa nói bà ấy trông thế nào.”

Mặt Phí Vân Hàm trắng bệch, ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi. Giọng nói run rẩy của ông ta làm tôi thấy sợ: “Bà ta trông thế nào không quan trọng... quan trọng là, là...”

Tôi ngơ ngác nhìn ông ta: “Là gì?”, tôi giục.

Phí Vân Hàm nhìn chằm chằm vào mắt tôi rất lâu, rốt cuộc cũng nói ra câu quan trọng nhất của câu chuyện: “Tác giả Thiên Thu, đây là điểm đáng sợ nhất... Cái tôi nhìn thấy không phải một gương mặt bình thường, mà là gương mặt của một phụ nữ đã thất cổ chết!”

CHƯƠNG

3

Câu nói của Phí Vân Hàm khiến cho nhiệt độ trong phòng như giảm xuống mười độ trong chớp mắt. Từ đó, tôi nảy sinh sự liên tưởng làm cho hình ảnh đáng sợ như hiện ra trước mắt tôi. Tôi lập tức sờn cả gai óc, toát mồ hôi lạnh.

“Xin lỗi, cô Thiên Thu, làm cô sợ rồi.” Ông ta bắt an nói.

“Thật sự quá đáng sợ...” Tôi bùm miệng nói, “Hình ảnh này chỉ cần nghĩ đến thôi đã khiến người ta sờn tóc gáy.”

Phí Vân Hàm buồn rầu nói: “Bây giờ thì cô ít nhiều cũng hiểu được nỗi thống khổ của tôi rồi chứ? Tôi dám nói loại chuyện này nếu đổi thành một người có khả năng chịu đựng về mặt tâm lý kém, e rằng đã bị dọa đến phát điên từ lâu rồi.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu nói, “Tôi thật không dám tin ngài lại chịu được suốt bao năm nay.”

“Không, tôi không có dũng khí và can đảm chịu đựng nó mãi như thế.” Ông ta lộ ra vẻ hổ thẹn, “Lựa chọn của tôi là tìm đủ mọi cách để né tránh. Từ sau khi tôi sở hữu căn nhà đầu tiên của mình, tôi cố gắng hết sức không lắp đặt những thứ có thể phản quang ở trong nhà - sàn nhà là sàn gỗ kiểu cũ, bàn trà cũng làm từ gỗ thật, cửa sổ cả ngày đều kéo rèm che kín, gương lại càng không dám bày ra dù chỉ một tấm - chỉ có thể dùng những cách như vậy, tôi mới tránh được việc nhìn thấy gương mặt đáng sợ kia.”

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Đáng tiếc là cách làm này sẽ gây ra một vài rắc rối.” Phí Vân Hàm nhăn mặt nói, “Chính là, người ta không thể hiểu được sự ‘lập dị’ này của tôi. Vợ và con gái nói chuyện với tôi không chỉ một lần, muốn biết nguyên nhân tôi làm vậy. Việc này khiến tôi rất đau đầu.”

“Vậy ngài đã ứng phó thế nào?”

“Tôi có cách gì bây giờ? Đâu thể nói thật với họ được. Họ sẽ không tin, sẽ yêu cầu tôi đi khám bác sĩ tâm lý, tôi cũng không muốn làm họ sợ.” Phí Vân Hàm lắc đầu đầy bất lực, “Tôi chỉ nói với họ, tôi không thích những thứ sáng bóng. Nhưng sau này họ dần phát hiện ra đây không phải là sở thích cá nhân, mà gần giống như căn bệnh cố chấp. Tôi đoán chắc họ nghĩ tôi có vấn đề gì đó về tâm lý. Tôi thật sự khổ tâm mà không nói ra được.”

Tôi đổi lòng mà an ủi ông ta: “Phí tổng, có lẽ họ không nghĩ vậy đâu, do ngài suy nghĩ nhiều quá thôi chẳng?”

“Không, cô không biết đâu, gần đây xảy ra một chuyện... rất tồi tệ. Tôi đoán con gái tôi chắc đã nghĩ tôi bị bệnh tâm thần rồi.” Ông ta đau khổ nói, “Con gái tôi đi du lịch ở Pháp trở về, mua cho tôi một món quà rất đẹp - một chiếc bật lửa Givenchy bằng kim

loại. Tôi vô cùng vui mừng, tiếc là khi mở hộp, lấy chiếc bật lửa ra...”

“Ngài lại nhìn thấy gương mặt kia.” Tôi đã đoán được, khi ông ta nói ba chữ “bằng kim loại” thì tôi đã đoán được rồi.

“Đúng vậy... Lúc đó tôi không hề được biết trước, cầm món quà nhỏ trên tay ngẫm cho thật kĩ. Đột nhiên, tôi thấy gương mặt đáng sợ đó trên bề mặt kim loại của chiếc bật lửa. Tôi liền mất kiểm soát, hét lên một tiếng, sau đó ném chiếc bật lửa ra xa. Lúc bấy giờ vợ con tôi đều có mặt ở đó, họ rất sốc. Rồi, tôi thấy con gái rưng rưng nước mắt, ầm ục mà chạy về phòng mình. Tôi nghĩ, mình đã làm tổn thương con bé rồi, nhưng tôi lại không cách nào giải thích với nó... Đúng là, rất tồi tệ.” Ông ta không ngừng thở dài, lắc đầu, chân mày nhíu chặt.

Tôi nhìn Phí Vân Hàm bằng ánh mắt đồng cảm. Lúc này đây trước mặt tôi, không phải ông lớn của ngành tài chính, mà là một người cha đang đau buồn.

Vì muốn giúp Phí Vân Hàm bình tĩnh lại, tôi thử lái sang chuyện khác: “Phí tổng này, bao nhiêu năm nay, ngài có từng suy nghĩ vì sao chuyện kì lạ này lại xảy ra với ngài hay không?”

Câu này đã hỏi thẳng vào trọng điểm. Phí Vân Hàm lập tức ngẩng đầu lên: “Tác giả Thiên Thu, đây chính là chuyện tôi muốn cùng cô tìm hiểu!”

Thái độ của ông ta khiến tôi cảm thấy rất rõ, ông ta không phải không biết chút gì về vấn đề này. Việc này khiến tôi thấy hứng thú vô cùng, bất giác khẽ nghiêng người về phía trước: “Hình như ngài đã phát hiện ra gì đó, đúng không?”

“Không thể nói là có phát hiện gì, chỉ có thể nói là... có một cảm giác kì lạ khó mà diễn tả bằng lời được.” Ông ta nghiêng đầu, ra chiều suy nghĩ, hình như đang cố tìm lại cảm giác đó, “Nói ra thì hơi hoang đường...”

Tôi khích lệ ông ta: “Không sao, ngài cứ nói đi.” Đây vốn đã không phải chuyện hợp với lễ thường. Tôi nghĩ thầm trong lòng.

Mấy giây sau, ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Mỗi lần tôi nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ kia đều có một cảm giác quen thuộc, hình như... tôi đã từng quen biết bà ta, hoặc từng gặp qua ở đâu đó. Nhưng sống chết thế nào cũng nhớ không ra...”

“Thì ngài đã nhìn thấy bà ta rất nhiều lần rồi mà.” Tôi nhắc lại.

“Không, không phải ý này.” Ông ta giải thích, “Tôi biết, tôi từng thấy bà ta rất nhiều lần trên các vật phản quang. Nhưng không phải vì thế mà tôi thấy bà ta quen thuộc, mà là... ngay từ đầu đã thấy rất quen thuộc. Cảm giác này lạ lắm. Nói thế này đi - có đôi lúc tôi có một cảm giác mãnh liệt - như thể người phụ nữ treo cổ chết đó là chính bản thân tôi!”

Tôi rùng mình: “E là tôi vẫn chưa hiểu ý của ngài cho lắm.”

“Tôi cũng không hiểu.” Ông ta ảo não nói, “Lúc này tôi nói rồi, đây là cảm giác rất kì lạ, khó mà giải thích được. Nếu tôi biết được rõ đây là chuyện gì thì đã không phiền não, lúng túng thế này rồi.”

Căn phòng bỗng rơi vào trong im lặng. Sắc trời bên ngoài cửa sổ đã u ám như đêm tối, tiếng mưa rơi lúc lớn lúc nhỏ, thì thoảng còn kèm theo một, hai tiếng sấm. May mà trước khi Phí Vân Hàm vào tôi đã bật đèn, nếu không trong bầu không khí ma mị như thế, tôi không dám chắc mình có thể chịu đựng được câu chuyện đáng sợ này.

Một lúc lâu sau, tôi hỏi: “Phí tổng, tôi có thể biết ngài nói với tôi chuyện này, hoặc nói ngài cung cấp tư liệu này cho tôi, với mục đích gì không?”

Phí Vân Hàm mang vẻ mệt mỏi nhìn tôi: “Tác giả Thiên Thu, không giấu gì cô, từ khi hiện tượng kì lạ kia xuất hiện đến nay, đã hơn hai mươi năm rồi. Tôi cứ nghĩ mình đã bị ép đến thích ứng với loại chuyện kì quái này. Nhưng gần đây tôi phát hiện mình chịu không nổi nữa, tôi sắp bị bức điên rồi.”

“Gần đây? Tại sao vậy?”

Trong mắt ông ta lộ ra vẻ buồn bã vô tận đầy đau khổ và dần vật: “Trước đây, tôi chỉ thì thoảng nhìn thấy gương mặt đỏ trên các vật phản quang vào ban đêm. Cho nên tôi chỉ cần tránh lại gần những vật phản quang vào ban đêm là được. Nhưng gần đây, cả ban ngày tôi cũng có thể nhìn thấy...”

Ông ta từ từ đưa tay lên, chỉ vào cửa sổ sát đất cực lớn ở bên cạnh tôi, nhưng ánh mắt lại không hề nhìn qua đó: “Thật ra, tôi vẫn không nói ra mà thôi - từ lúc bước chân vào căn phòng này, tôi đã nhìn thấy gương mặt đỏ hiện lên trên cửa sổ. Có lẽ cô không để ý, tôi vẫn một mực không dám nhìn về hướng đó.”

Tôi rùng mình, nhìn theo hướng ánh mắt của ông ta, tuy không thấy được gì, nhưng vẫn thấy sống lưng lạnh toát.

“Cô không thấy được đâu, chỉ có tôi mới nhìn thấy.” Ông ta nói.

Tôi thu ánh mắt lại, ngón tay chống lên trán, thở một hơi thật dài. Một lúc sau, tôi hỏi: “Ngài nói, hiện tượng này gần đây mới trở nên nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đúng vậy, nói một cách chính xác, thì nó bắt đầu từ đầu năm nay.”

“Ngài nghĩ chuyện này là thế nào?” Tôi đổi một cách hỏi khác, “Ngài có cách lý giải nào với chuyện này không?”

Ông ta không đáp lại, trầm tư một lúc lâu sau, nói với giọng điệu không mấy chắc chắn: “Tôi chỉ có thể nghĩ đến một khả năng... gương mặt đỏ, hoặc chủ nhân của vẻ mặt kia đang muốn nhắn nhủ điều gì đó, hoặc ra ám chỉ gì đó với tôi.”

“Ngài nghĩ đó là gì?”

Ông ta ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo vẻ tuyệt vọng: “Nó đang ám chỉ tôi... muốn tôi tự sát.”

Tôi giật nẩy mình, suýt chút nữa thì bật dậy khỏi ghế da. “Phí tổng, sao ngài lại nghĩ như vậy?”

“Nếu không, cô nghĩ nên lý giải thế nào đây?” Phí Vân Hàm hỏi ngược lại, “Gương mặt của người phụ nữ treo cổ ngày càng xuất hiện thường xuyên trước mặt tôi, ngoài suy nghĩ nó muốn bức tôi phát điên hoặc bức chết tôi, tôi đâu thể cho rằng nó đang

muốn mang may mắn và phúc khí đến cho tôi chứ?”

Tôi nhất thời nghẹn lời. Một lúc sau, tôi hỏi: “Phí tổng, khi này ngài có nói giờ ngài cần phải tìm sự giúp đỡ. Tôi muốn biết, tôi có thể làm được gì cho ngài?”

Phí Vân Hàm nhìn chằm chằm tôi bằng ánh mắt cầu cứu, nói: “Tác giả Thiên Thu, tôi nói cô biết những chuyện này là có hai mục đích. Thứ nhất, tôi nghĩ, cô là một tác giả truyện kinh dị, có thể thường xuyên tiếp xúc hoặc tìm hiểu về những chuyện kì lạ, tôi muốn xem thử cô nhìn nhận thế nào về những chuyện xảy ra với tôi.”

Tôi suy nghĩ một lúc - thật ra tôi vẫn luôn suy nghĩ. Cuối cùng áy náy mà nói ra lời thật lòng: “Xin lỗi, Phí tổng, tôi quả thật không bắt được đầu mối nào của chuyện này.”

Phí Vân Hàm khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu: “Không sao, tôi biết chuyện này không dễ tìm được giải đáp thế đâu. Cho nên, mục đích thứ hai của tôi là, hi vọng tác giả Thiên Thu có thể căn cứ theo những trải nghiệm của tôi mà viết thành một cuốn sách - Đương nhiên, nếu cô cảm thấy nó xứng đáng.”

“Tôi rất có hứng thú với câu chuyện của ngài, đây là một đề tài rất hay cho truyện kinh dị.” Tôi nói với ông ta, đồng thời cũng thử tìm hiểu lý do mà ông ta làm vậy, “Ngài đang mong rằng sau khi quyển sách này xuất bản sẽ thu hút được sự chú ý của công chúng sao?”

“Không sai. Tất nhiên tôi hi vọng cái mọi người chú ý đến không phải là tôi, mà là bản thân câu chuyện. Vai chính trong quyển sách này hiển nhiên là một nhân vật hư cấu.” Ông ta lại một lần nữa khéo léo nhắc nhở tôi đừng tiết lộ bí mật của ông ta, “Nhưng về nội dung trong sách, cô có thể nói rõ ở phần lời dẫn, quyển sách này được viết dựa trên một câu chuyện có thật.”

Tôi chợt nghĩ đến một vấn đề: “Phí tổng, ngài không sợ sau khi sách xuất bản, vợ và con gái ngài sẽ đọc được sao? Ngài đừng quên, con gái ngài là người hâm mộ của tôi đấy.”

“Có lẽ họ sẽ đọc được, ít nhất thì con gái tôi sẽ đọc. Nhưng tôi đoán họ sẽ không ngờ được rằng tôi chính là nguyên mẫu của nhân vật chính trong truyện đâu. Họ không biết chuyện tôi đến tìm cô.” Ông ta im lặng một chút. “Có thể họ sẽ cho rằng trên đời này còn có loại người giống tôi. Tốt nhất là họ nghĩ như thế.”

“Đây là mục đích ngài muốn tôi viết quyển sách này sao?”

“Không hẳn là vậy.” Phí Vân Hàm thành khẩn nhìn tôi, “Tác giả Thiên Thu, mỗi quyển sách cô viết ra đều bán rất chạy, quyển này cũng sẽ không ngoại lệ. Nếu có nhiều người đọc được câu chuyện này, sau đó hình thành một chủ đề bàn luận, tôi nghĩ, sẽ có đủ loại suy đoán và phân tích. Nói không chừng, có vài điều có thể khai sáng cho tôi.”

“Tôi hiểu rồi. Ngài muốn thông qua dư luận của công chúng để tìm lời giải đáp cho sự việc này.”

“Đúng vậy!” Ông ta đột nhiên trở nên kích động. “Hai mươi mấy năm rồi - ngày nào

tôi cũng phải chịu giày vò - cái tôi nói không chỉ là sự kinh sợ mà gương mặt đó mang lại cho tôi. Còn có sự hoang mang đối với sự việc này. Tôi thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc đây là chuyện gì chứ! Vì sao chuyện kì quái này khi không lại xảy ra với tôi? Người phụ nữ mà tôi nhìn thấy đó rốt cuộc là ai? Bà ta có quan hệ gì với tôi? Bà ta muốn làm gì? Nếu ai đó có thể cho tôi biết đáp án cho những câu hỏi đó, tôi sẵn lòng tặng một phần mười tài sản của tôi cho người đó!”

Tôi nhìn chằm chằm ông ta, trong lòng bất giác nhắm tính xem, một phần mười tài sản của Phí Vân Hàm là con số lớn và đáng kinh ngạc đến nhường nào. Hi vọng ông ta không nhìn ra được tâm tư của tôi.

Ông ta quả thật không nhìn ra. Phí Vân Hàm thấy tôi ngẩn người, khẽ thả lỏng vẻ mặt của mình. “Thật ngại quá, cô Thiên Thu, tôi hơi mất kiểm chế. Chắc làm cô sợ rồi nhỉ?”

“Không sao, Phí tổng, tôi có thể hiểu được tâm trạng của ngài mà.”

“Nhắc đến chuyện tiền bạc, tác giả Thiên Thu này, cho phép tôi tỏ ý xin lỗi với chuyến thăm đường đột và yêu cầu mạo muội của mình.” Cách nói chuyện của ông ta thật sự làm cho người khác cảm thấy rất dễ chịu. “Sau khi quyển sách này xuất bản, tôi muốn tặng cô một triệu xem như cảm ơn.”

Trời ạ, kẻ lắm tiền vừa đáng ghét vừa đáng yêu mà! Ông ta chi ra một triệu còn dễ hơn người bình thường mua một que kem. Đợi chút - phải kiểm chế, phải lịch sự - Tôi không thể hưng phấn quá mà thất lễ được. “A... Không, Phí tổng ạ, ngài khách sáo quá rồi. Ngài đã đưa những trải nghiệm của bản thân ra cho tôi làm tư liệu viết lách, còn đưa ngược tiền lại cho tôi, ở đâu có đạo lý thế này chứ?”

“Đây là chuyện nên làm mà, tác giả Thiên Thu, cô đã chấp nhận yêu cầu đường đột của tôi.” Phí Vân Hàm đứng lên khỏi ghế da, lần nữa đưa tay ra, “Tôi nên cáo từ rồi.”

Tôi đứng dậy bắt tay với ông ta: “Phí tổng, tôi nhận lời ngài, trong vòng ba tháng sẽ để ngài và đông đảo độc giả thấy được quyển sách này.”

“Được vậy thì quá tốt rồi.” Phí Vân Hàm thở phào một hơi, dường như vừa hoàn thành xong một việc rất quan trọng, “Thật sự cảm ơn cô. Bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên tôi đem sự việc kì quái và sự đau khổ trong lòng nói ra. Bây giờ cảm thấy khá hơn rất nhiều.”

“Có thể giúp được ngài là vinh hạnh của tôi.” Đây cũng là lời thật lòng của tôi, bất luận trên phương diện nào mà nói, tôi cũng phải cảm ơn ông ta.

CHƯƠNG

4

Sau khi tiễn Phí Vân Hàm rời khỏi, tôi trở về phòng làm việc. Giờ đã hơn 6 giờ tối nhưng tạm thời tôi không muốn về nhà.

Tôi ngồi trên chiếc sofa thoải mái, mềm mại, tâm trạng ngổn ngang. Vị khách đặc biệt của buổi chiều hôm nay đã gợi lên rất nhiều suy nghĩ phức tạp trong tôi.

Trước tiên, tôi thật sự phải cảm ơn Phí Vân Hàm. Ông ta đã cho tôi thu hoạch được đề tài để viết một quyển sách và một khoản thu nhập lớn cùng lúc. Một triệu, dễ dàng như thể nhặt được ven đường vậy. Cộng thêm nhuận bút của quyển sách này nữa. Tôi nghĩ, sang năm tôi có thể không cần làm việc trong nửa năm, đến một nơi đẹp để an nhàn nào đó ở nước ngoài nghỉ dưỡng một phen rồi.

Tiếp xúc với người như Phí Vân Hàm, quả thật là một việc rất thú vị. Ông ta có tất cả những gì đàn ông muốn có và những thứ mà phụ nữ cần - có lẽ, không tính gương mặt đáng sợ theo sát ông ta mọi lúc mọi nơi.

Ông ta vô cùng lôi cuốn, phong độ ngời ngời, không hề làm cao, nói chuyện cũng rất có chừng mực, không làm cho bạn có cảm giác bị áp đảo bởi một nhân vật lớn. Thật ra trong lòng ông ta hiểu rất rõ, sự việc mà ông ta kể ra đó, đổi lại là một tác giả khác thì cũng sẽ không bỏ qua - không thể nghi ngờ gì, đây là một đề tài rất tuyệt để sáng tác! Nhưng ông ta lại năm lần bảy lượt tỏ ý xin lỗi, như thể mình đã đưa ra một yêu cầu rất quá đáng vậy. Phong cách xử sự như vậy sẽ làm cho những người tiếp xúc với ông ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Trời ạ! Phải chăng tôi đã hơi thích ông ta rồi?

Nhưng ông ta càng lịch sự và ôn hòa thì trong lòng tôi lại càng cảm thấy áy náy.

Có một chuyện, từ lúc ông ta bắt đầu kể câu chuyện kia ra thì tôi đã nhớ đến, nhưng vẫn luôn không nói cho ông ta biết.

Bây giờ tôi cần phải nhớ lại thật kỹ một buổi gặp mặt cách đây khoảng hai tháng. Tôi muốn xâu chuỗi hai sự việc này lại với nhau.

Mở ngăn tủ, lật lại sổ ghi chép nội dung những cuộc hẹn phỏng vấn. Tôi lật ngược lại vài trang - Tìm thấy rồi! Không sai, ghi chép vào ngày 16 tháng 2.

(Để những người nghe hiểu được chuyện là thế nào, tôi nghĩ mình nên tóm tắt lại sự việc xảy ra vào ngày 16 tháng 2 đó.)

Hôm đó cũng giống hôm nay, là ngày hẹn phỏng vấn. Vài người đến trước tôi không nhắc tới, nói thẳng đến người quan trọng kia.

Ngay khi bà ta bước vào phòng làm việc, tôi đã biết đây không phải người phụ nữ tầm thường. Tuổi tác khoảng 37, 38, có thể trên thực tế còn lớn hơn vẻ ngoài, tất nhiên là nhờ cả vào mỹ phẩm và các sản phẩm dưỡng da cao cấp mà có rồi. Bà ta có ngoại hình xuất chúng, thân hình cân đối, khí chất tao nhã. Khoác chiếc áo lông thú cao cấp

trị giá hơn mười nghìn, một dải lông chồn trắng bắt hờ trên vai, khi tháo đôi găng tay da màu xám ra, một viên kim cương lớn hình vuông sáng lấp lánh. Toàn thân người phụ nữ này đều phát ra ánh sáng của kẻ có tiền. Tôi dám nói rằng lúc đó bà ta không thể chỉ đến một mình. Dưới tòa nhà này chắc chắn có một chiếc xe sang đang đậu ở đâu đó, có tài xế và vệ sĩ đang ngồi bên trong. Lúc bấy giờ, tôi không thể đoán ra được thân thế của bà ta, nhưng bây giờ thì tôi đã biết rõ rồi.

Lúc đó, tôi không biết nữ đại gia như vậy đến chỗ tôi để làm gì, dù sao cũng chắc chắn không phải vì chút tiền “cung cấp tư liệu” còn con kia. Thế nên tôi rất thông minh không hề nhắc đến chuyện tiền bạc, tránh để bà ta chê cười. Sau khi bà ta ngồi xuống, chúng tôi bắt đầu trò chuyện.

Nữ đại gia nói cho tôi biết (thái độ khá tốt, không có cảm giác bề trên), bà có những nghi hoặc tích tụ nhiều năm muốn nói cùng tôi. Tôi tỏ ra rất có hứng thú, tỏ ý bà ta có thể nói tận tình.

Nhờ ghi chép trong sổ, tôi gần như có thể nhớ được nguyên văn lời bà ta đã nói:

“Năm 25 tôi kết hôn với người chồng hiện tại. Đây là lần kết hôn đầu của tôi, cũng là lần duy nhất. Cuộc hôn nhân của tôi rất tốt, chồng tôi là người có sự nghiệp, anh ấy cho gia đình tôi một cuộc sống sung túc, muốn gì được nấy. Nhưng, từ sau ngày về làm vợ anh ấy - nói cách khác, từ sau khi vào sống trong căn nhà mới của chúng tôi, tôi liền cảm thấy rất khó hiểu.

Căn nhà rất lớn, nội thất cũng đầy đủ, đều là hàng cao cấp. Lúc đầu tôi không thấy có gì lạ. Nhưng không bao lâu sau, tôi đã phát hiện một chuyện kì quái - trong căn nhà này không có bất cứ vật gì có thể phản quang. Cô biết đấy, cái tôi đang nói chính là những thứ như thủy tinh, gương soi...”

Lúc đó tôi hơi ngạc nhiên, hỏi bà ta chẳng lẽ cửa sổ trong nhà cũng không lắp kính?

“Có lắp, nhưng là loại kính mờ không phản quang. Tôi thấy rất khó hiểu - loại kính đó thường chỉ lắp trong lớp học của nhà trường không phải sao? Ai lại gắn loại kính này trong nhà chứ? Làm vậy sẽ khiến cho ánh sáng trong nhà rất kém. Nhưng hình như đó chính là cái mà chồng tôi muốn. Tôi hỏi anh ấy vì sao lại lắp loại kính này, anh ấy chỉ nói là mình thích.

“Sàn nhà, tường, tủ quần áo, bàn ăn... tất cả mọi thứ trong nhà đều được làm từ vật liệu thô không phản quang. Được thôi, những thứ này tôi có thể chịu được. Nhưng có một thứ tôi tuyệt đối không thể chấp nhận - phòng tắm và phòng ngủ trong nhà lại không có lấy một tấm gương!

“Tác giả (bà ta dùng ánh mắt rất nghiêm nghị nhìn tôi), cô cũng là phụ nữ. Cô biết gương đối với phụ nữ mà nói có ý nghĩa gì, nó chẳng khác nào tính mạng của chúng ta. Trên đời không có người phụ nữ nào không thích làm đẹp, không có gương, cô bảo tôi làm sao mà sống đây?”

Tôi lập tức gật đầu đồng ý, chuyện này đúng là quá đáng.

“Sau này, tôi và chồng tôi từng trao đổi với nhau vài lần, tôi vô cùng kiên quyết, thậm chí là cứng rắn mà yêu cầu - tôi cần phải có một bàn trang điểm có tấm gương thật lớn. Cuối cùng chồng tôi cũng đồng ý, nhưng với điều kiện, vật này không được đặt trong phòng ngủ, chỉ có thể đặt trong phòng sách. Ôi, bỏ đi! Dù sao vẫn hơn là không có. Thế là, hàng đêm, tôi phải một mình trốn trong phòng sách soi gương và trang điểm, điều đó khiến tôi nghĩ đến ma nữ trong Họa bì. Chuyện này là chuyện thế nào hả?!

Quan trọng là, đây vẫn chưa phải là chuyện quái lạ nhất. Tôi phát hiện ra, từ sau khi tôi mua bàn trang điểm về, chồng tôi gần như không vào phòng sách nữa. Anh ấy dọn hết những tài liệu và vật dụng cần thiết qua một căn phòng khác. Hơn nữa, anh ấy còn mua rất nhiều tấm vải thô màu tối về, yêu cầu tôi sau khi dùng xong gương thì che nó lại - Đúng rồi, cả ti vi và màn hình máy tính trong nhà cũng như thế. Những lúc không dùng đến thì phải lấy vải che lại, cần tuyệt đối chấp hành. Khi anh ấy nói những lời đó, thái độ không thể thương lượng. Cô có thể tưởng tượng được không? Hàng ngày khi trang điểm tôi phải vén tấm vải lên như vén khăn trùm đầu, thật sự vừa phiền phức lại vừa nực cười.

Có đôi lúc, tôi, sau này có thêm con gái tôi nữa, chúng tôi khó tránh được thi thoảng quên che tấm vải lên những vật kia. Mỗi lần như thế, tôi biết chồng tôi sẽ rất tức giận. Tính cách anh ấy rất tốt, không nổi trận lôi đình, nhưng vẫn quở trách chúng tôi bất cần. Ôi, tôi và con gái đều cảm thấy rất ảm ức, nhưng chỉ có thể lẳng lặng chịu đựng sự quái gở của anh ấy.”

Nghe đến đây, tôi cảm thấy vô cùng hứng thú. Nữ đại gia tiếp tục kể về ông chồng quái dị của bà ta.

“Lâu ngày, tôi dần dần để ý đến. Có đôi lúc - chẳng hạn như lúc ở bên ngoài - chồng tôi kiểu gì cũng phải nhìn thấy vài món đồ vật phản quang. Lúc đó, anh ấy sẽ lộ ra thần sắc sợ hãi, cứ như nhìn thấy quái vật đáng sợ nào đó vậy. Thật sự khiến tôi vô cùng hoài nghi.

Đúng rồi, sau này chúng tôi đã chuyển nhà khá nhiều lần. Nhà càng ngày càng lớn, càng rộng rãi, xa hoa. Nhưng nguyên tắc ‘trong nhà không được xuất hiện vật phản quang’ vẫn luôn duy trì đến tận bây giờ. Quy định này với gia đình tôi mà nói, giống như định luật vạn vật hấp dẫn vậy, không thể thay đổi.”

Khi tôi hỏi: “Bà có từng hỏi chồng mình nguyên nhân phải làm vậy chưa?” Nữ đại gia khề nhếch khóe môi, cười đau khổ.

“Sao tôi lại chưa hỏi qua chứ? Tôi đã hỏi vô số lần. Nhưng lần nào chồng tôi cũng từ chối nói cho tôi biết nguyên nhân. À, tất nhiên, anh ấy cũng từng nói một vài nguyên nhân, nhưng chỉ là trả lời cho có lệ với tôi, tuyệt không phải nguyên nhân thật sự. Ôi, tôi nhận thấy rằng mình sẽ phải vĩnh viễn đối mặt với cuộc hôn nhân đầy nghi hoặc và thiếu lòng tin này. Nhưng tôi lại không có cách nào khác. Tôi không thể trách móc

chồng tôi quá nhiều, vì ở những mặt khác, anh ấy đều rất xuất sắc. Tôi yêu anh ấy. Tôi không tìm được khuyết điểm hay tật xấu nào khác của anh ấy... Chỉ có chuyện này, cứ khiến tôi canh cánh trong lòng mãi. Tôi dám khẳng định chắc chắn anh ấy đang giấu tôi chuyện gì đó.”

Khi nữ đại gia kể xong mọi chuyện, bà ta khẩn thiết hỏi tôi, trước đây có từng nghe qua chuyện nào tương tự hay không, hoặc có lời giải thích hợp lý nào cho hành vi quái lạ của chồng bà ta không. Tôi nói với bà ấy rằng - tuy trong những quyển sách mà tôi viết kể lại rất nhiều chuyện li kì quái lạ, nhưng không có nghĩa là tôi đã từng trải qua những chuyện đó (vì không ít tình tiết là hư cấu mà nên), đừng nói đến việc có thể đưa ra lời giải thích cho những việc quái lạ thật sự tồn tại xung quanh mình. Hiển nhiên, tôi khiến bà ta phải thất vọng rồi.

Dĩ nhiên, khi bà ta rời khỏi có nói, có đem chuyện này làm đề tài để viết tiểu thuyết hay không là tự do của tôi. Nhưng nếu tôi viết nó, không được nhắc đến bà ta trong sách, thậm chí không được xây dựng nhân vật giống với bà ta. Còn một điều nữa, bà ta bắt tôi phải đảm bảo rằng sẽ không nói với bất kì ai chuyện bà ta từng tìm đến tôi.

Nói đến đây, chắc hẳn mọi người đều hiểu đây là chuyện thế nào rồi.

Bây giờ, trong lòng tôi vẫn vô cùng kích động - chuyện này thật sự quá kịch tính rồi - vợ chồng Phí Vân Hàm chắc nằm mơ cũng không ngờ được, họ lại chia nhau một trước một sau mà đến tìm tôi, kể lại cùng một câu chuyện dưới góc độ khác nhau của từng người. Sự việc cuối cùng sẽ được tôi tổng hợp lại, sẽ tạo nên nguyên mẫu của một câu chuyện kinh dị tuyệt vời.

Hơn nữa, điều thú vị ở chỗ - đoán chừng sau khi viết xong quyển sách này, hai vợ chồng Phí Vân Hàm đều đọc được, họ đều sẽ cho rằng đây là kết quả cuộc viếng thăm của mình. Chỉ không biết sau khi họ đọc xong sách của tôi, mỗi người sẽ có cảm tưởng gì.

Việc này tôi không kiểm soát được. Tôi đã thu hoạch đủ những thứ quan trọng rồi. Câu chuyện dựa trên sự việc có thật như thế này là đề tài tốt nhất trong bao nhiêu năm qua tôi gặp được cho một quyển tiểu thuyết kinh dị, dàn ý của nó đã dần hình thành trong lòng tôi.

Tôi mơ hồ cảm thấy, câu chuyện này sẽ trở thành đỉnh cao trong sự nghiệp viết lách của tôi. Tôi phải nắm chặt nó, nhờ vào câu chuyện này, tôi có thể trở thành tác giả nhất nhì trong nước, giá trị của bản thân cũng sẽ được nâng cao.

Nghĩ đến đây, tôi vô cùng phấn khích, dường như đã thấy được cục diện mình thu được cả danh lẫn lợi.

Tiếc rằng, những chuyện xảy ra sau này khiến tôi trở tay không kịp. Đó là chuyện sau này, tạm thời khoan nói đến.

CHƯƠNG

5

Vừa vẹn hai ngày, tôi đã suy nghĩ xong nội dung sơ bộ cho quyển sách mới, tạm thời đặt tên nó là Phản quang, tôi vô cùng hài lòng với tình tiết trong truyện.

Trên thực tế, mấy tháng trước, sau khi gặp mặt vợ của Phí Vân Hàm (lúc bấy giờ tôi không biết thân phận của bà ta), tôi đã từng nghĩ sẽ viết câu chuyện này. Tiếc là lúc đó tư liệu mà bà ta cung cấp quá ít, trong nhất thời tôi lại không thể tìm ra được lời giải thích hợp lý nào cho sự việc kì lạ mà bà ta kể, thế nên ý tưởng này đành bị gác lại. Sau khi Phí Vân Hàm đến tìm tôi, mọi vấn đề đều đã được giải đáp, tôi chỉ cần vẽ ra một mở đầu và kết thúc đầy kịch tính nữa thôi, thêm vài tình tiết hồi hộp và gay cấn, một quyển tiểu thuyết bán chạy đã được ra đời.

Tôi gửi bài giới thiệu nội dung và sơ thảo của câu chuyện cho biên tập ở nhà xuất bản của tôi, La Mẫn - một người nhỏ hơn tôi hai tuổi, có sự thông minh và nhạy bén như chim ưng trong việc xuất bản. Cô ta vừa nhận được liền xem ngay. Sau đó, tôi biết cô ta rất kích động, vì cô ta không “chat” qua mạng nữa mà trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.

“Trời ạ, Thiên Thu, tuyệt quá đi!” Vừa bắt máy đã nghe thấy giọng điệu khoa trương mà cô ta quen dùng, “Sao chị lại có thể nghĩ ra câu chuyện đầy sáng tạo như vậy chứ?”

Tôi cười nhạt. Thật ra, cô ta biết chuyện tôi thu thập tư liệu viết lách từ công chúng, nhưng cô ta không vạch trần nó, mà vẫn đem toàn bộ công lao dồn hết cho tôi. Tôi nghĩ, đây là cách mà một biên tập viên thông minh dùng để khích lệ tác giả. “Em thích sao, La Mẫn? Vậy thì tốt quá.” Tôi cũng hòa theo cô ta mà nói.

“Thích quá ấy chứ. Em nghĩ độc giả cũng sẽ rất thích nó.” Cô ta nói, “Em đảm bảo quyển sách này sẽ bán đắt như tôm tươi!”

“Mong là thế.” Tôi theo lệ cũ mà thăm dò thử ý của cô ta, “Em thấy có chỗ nào cần chỉnh sửa hay không?”

“Chị biết không Thiên Thu, chị là tác giả có thể khiến em an tâm nhất đấy. Có lần nào em yêu cầu chị sửa bản thảo chưa? Quyển sách này đã hội đủ tất cả những gì độc giả muốn đọc: hồi hộp, cốt truyện, gay cấn, tình cảm... cái gì cũng có cả... Ừm, em chỉ có một đề nghị thôi.”

“Ồ, đó là gì?”

“Quyển này chị chỉ định viết một tập thôi sao?”

“Vậy ý em thế nào?” Thật ra tôi đã hiểu rồi.

“Chị biết ý em mà.” Cô ta dường như đã đi guốc trong bụng tôi, “Nếu quyển này bán chạy, độc giả sẽ thấy không đã, họ sẽ chờ đợi tập tiếp theo hoặc tiền truyện gì đó.”

Tôi suy nghĩ một lúc. “Nhưng kết cấu của câu chuyện này hình như không thích

hợp để viết thành nhiều tập.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, hiển nhiên La Mẫn cũng đang nghĩ đến vấn đề này. “Không sai,” cô ta thừa nhận, “nếu viết thành truyện nhiều kỳ thì đúng là hơi miễn cưỡng... Nhưng, em thấy ít nhất hai quyển thì có thể làm được.”

“Hai tập?”

“Đúng, ở tập một chỉ để lại chút tình tiết gay cấn và nghi vấn, sau đó bổ sung và giải đáp chúng ở tập hai. Tất nhiên, nhân vật và tình tiết phải được mở rộng hơn một chút mới được.”

“La Mẫn à, em đang tăng lượng công việc cho chị đấy.” Tôi giả vờ oán trách, thật ra trong lòng đã chấp nhận đề nghị của cô ta.

“Cũng là tăng thêm thu nhập cho chị mà, chị yêu. Suy nghĩ chút đi.”

Một cô gái thông minh! Sau khi cúp máy, tôi bật cười. Khai thác tối đa một đề tài hay, tham lam giống như người thợ mỏ khai thác vàng và than đá vậy - đây chính là công việc của những người như cô ta. Chẳng qua, đây quả thật là một đề nghị rất hay, viết quyển sách này thành hai tập, nhuận bút của tôi cũng tăng lên gấp đôi.

Bốn ngày sau bản thảo mới cho câu chuyện chia hai tập được gửi cho La Mẫn. Cô ta vô cùng hài lòng, lập tức báo cáo lên cấp trên. Sau một hồi thương lượng, xác định được khoản tiền nhuận bút của tôi. Trong hợp đồng mong muốn tôi có thể giao bản thảo trong ba tháng, vừa hay, đây cũng là thời gian mà tôi đã hẹn với Phí Vân Hàm. Tôi không chút do dự mà ký tên.

CHƯƠNG

6

Tôi thừa nhận, khi viết quyển sách này, tôi đã tìm lại được niềm đam mê trong việc sáng tác.

Không chỉ do sức hút của lợi ích - mà do câu chuyện đặc sắc kia dường như đã đánh động đến tôi. Có lúc, tôi sẽ trông đợi tình tiết tiếp theo của câu chuyện như một độc giả, từ đó thôi thúc tôi viết nhanh hơn. Kết quả, bản thảo vốn dự tính hoàn thành vào tháng bảy, đầu tháng sáu tôi đã giao nó cho nhà xuất bản rồi.

Tình huống này với tôi hay bên phía xuất bản mà nói đều là chuyện đáng mừng. Tôi có thể nghỉ phép trước thời hạn, bên phía xuất bản có thể tranh thủ thời gian vàng để phát hành trong kỳ nghỉ hè này. Giữa tháng bảy, sách mới của tôi, Phản quang, bắt đầu phát hành. Giống như lời hứa trước đây, công ty phát hành bỏ ra khoản tiền và công sức rất lớn để tuyên truyền cho quyển sách này. La Mẫn cho tôi biết, đây là quyển sách trọng điểm mạnh nhất của họ trong năm nay, kì vọng của họ đối với quyển sách này e rằng còn cao hơn cả tôi.

Thực tế đã chứng minh, tôi không hề khiến cho mọi người thất vọng. Mọi người ở đây là nói các độc giả, nhà sách và chính bản thân tôi. Hai tuần sau khi sách được phát hành, bảng báo cáo tiêu thụ của các nhà sách hiển thị, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, Phản quang đã bán được gần năm trăm nghìn bản, lọt vào top 10 đầu sách bán chạy nhất hiện nay. Bên phía xuất bản vui mừng như điên, không chỉ chuyển khoản tiền nhuận bút trước hạn cho tôi, còn tỏ ý với tôi, tháng sau sẽ bắt đầu tiến hành tái bản. Càng chu đáo hơn, đó là: họ hỏi tôi có muốn đến Maldives nghỉ ngơi hay không, tất cả mọi chi phí sẽ do họ chi trả - Họ hi vọng sau khi tôi nghỉ ngơi thư giãn xong thì nhanh chóng bắt đầu viết tập hai. Tôi đã lịch sự khước từ họ, bày tỏ mong muốn ở lại trong nước để hỗ trợ cho công tác tuyên truyền sách mới. Trên thực tế, hiện giờ tôi không mấy hứng thú với Maldives, cái tôi mong đợi là lợi ích lâu dài hơn.

Tôi đã gọi điện thoại cho Phí Vân Hàm, nói với ông ta rằng sách mới đã xuất bản rồi, hơn nữa khá được hoan nghênh. Phí Vân Hàm nói với tôi, con gái ông ta đã mua sách về từ tuần trước rồi, nhưng vì công việc ông ta bận rộn nên vẫn chưa kịp đọc kỹ. Chỉ mới lật sơ qua, ông ta vô cùng vừa lòng. Tôi nói với Phí Vân Hàm, quyển này chỉ là tập một, vẫn còn tập hai nữa. Phí Vân Hàm tỏ ra rất có hứng thú, nói với tôi, sau khi tập hai xuất bản, ông ta sẽ chi cho tôi thêm một triệu nữa. Nghe được câu nói này, tôi suýt không chống đỡ nổi vì quá vui mừng, ngoài mặt vẫn phải tỏ ra bình tĩnh, khó thật.

Phí Vân Hàm bảo tôi cho ông ta số tài khoản ngân hàng, muốn chuyển một triệu đã nói trước đó vào tài khoản của tôi. Tôi giả vờ từ chối, muốn nắm thì phải buông trước. Mãi cho đến khi Phí Vân Hàm nói nếu tôi thật sự không chịu nói ra số tài khoản thì ông

ta đành đích thân đưa đến, tôi mới “bất đắc dĩ” mà nói cho ông ta biết một dãy số mà tôi đã học thuộc từ sớm. Điều đáng sợ là khi tôi làm chuyện này, không hề cảm thấy chột dạ vì sự giả tạo của mình, có lẽ người nào lẫn lộn trong giới văn nghệ lâu rồi cũng trở nên thế cả - tôi chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Một triệu hệt như trong suy nghĩ trước đây vậy, chẳng tốn chút sức nào đã đến tay. Cộng thêm tiền nhuận bút, trong một lúc tôi đã có được một khoản tiền lớn. Đương nhiên, trước nay tôi cũng không thiếu tiền tiêu, nhưng dù gì thu được nhiều lợi ích như thế trong cùng một lúc là chuyện trước giờ chưa từng có. Nhìn độ nổi tiếng của tôi ngày một tăng cao, sức ảnh hưởng và giá trị của bản thân cũng tăng lên không ngừng, thưởng thức con số khiến người ta ngưỡng mộ trong tài khoản của mình, nghĩ đến sau khi tập hai được xuất bản, tình huống này sẽ lại xuất hiện thêm lần nữa, tôi biết mình đã đạt được những gì đã dự tính từ trước. Cảm giác hạnh phúc và mãn nguyện gần như làm tôi thấy choáng váng, tôi biết nữ thần may mắn đã đến bên tôi.

Nhưng sự việc xảy ra sau đó cho thấy, nữ thần may mắn chỉ đi lướt qua mà thôi, nữ thần đi nhanh như thế, thật sự khiến tôi trở tay không kịp.

Một tháng sau khi Phản quang được xuất bản, một buổi sáng nọ, tôi nhận được điện thoại của La Mẫn gọi đến.

“Thiên Thu, đây là chuyện thế nào vậy!?” Cô ta hỏi đột ngột, khiến tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng từ trong giọng nói gấp gáp và tức giận của cô ta, tôi biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi có dự cảm chẳng lành. “Chị chưa lên mạng xem tin tức sao?”

“Chưa, hôm nay chị còn chưa mở máy tính nữa đấy, sao vậy?”

La Mẫn thở một hơi thật dài, hình như đang xả cho hết bực dọc trong lòng ra. “Vậy thì chị mau mở máy tính lên đi... Thôi, em không đợi được chị chậm rãi mà đọc tin tức đâu, em nói thẳng với chị vậy.”

Tôi sốt ruột nắm chặt di động.

“Tin tức sáng hôm nay, em vừa mới đọc được, em kinh ngạc mất nửa ngày mới bình tĩnh lại. Có liên quan đến chị đấy Thiên Thu! Bản tin đó tiết lộ quyển Phản quang của chị vừa xuất bản gần như giống hệt với sách mới ra của hai tác giả khác. Bây giờ, ba người đều bị nghi là đạo văn, với lại tình hình có vẻ đối với chị là bất lợi nhất!”

Tôi ngẩn người. “Em nói sách của chị giống hệt sách của hai người khác? Ý là thế nào vậy? Giống chỗ nào?”

“Em không biết, em đâu có đọc qua sách của họ! Nhưng bản tin trên mạng nói, ngoài tên nhân vật không giống nhau, đề tài và nội dung đều tương tự cả.”

“Chuyện này... sao có thể như vậy!” Tôi không nhận được mà hét lên.

“Thiên Thu.” La Mẫn dùng giọng điệu nghiêm túc mà tôi chưa từng nghe qua hỏi, “Chị nói thật với em đi, chị thật sự không biết chuyện này sao?”

“Chị thực sự không biết!” Tôi vội vàng nói, “10 giờ chị mới thức dậy, thực sự sau đó mới ăn sáng...”

Đột nhiên, tôi nhận ra ý đồ thật sự của câu hỏi này. “La Mẫn, em nghi ngờ chị đạo văn?”

“Chị thành thật nói cho em biết đi, chị có mượn ý tưởng của người nào khác hay không?”

Tôi tức anh ách nói: “Không cần nói vòng vo như thế, đạo văn thì là đạo văn, cái gì mà vay với chả mượn!” “Được.” Cô ta cũng chẳng buồn vòng vo với tôi, “Chị có đạo hay không?”

“Nếu chị nói chị không có đạo văn, em có tin chị hay không?”

Cô ta trả lời: “Em tin. Thiên Thu, chúng ta đã hợp tác bao lâu nay rồi, em hiểu chị mà. Em biết chị sẽ không nói dối em đâu. Hơn nữa, em phải tin tưởng chị, vì em là người chịu trách nhiệm biên tập cho chị, chúng ta ngồi trên cùng một chiếc thuyền!”

Một mặt cô ta nói tin tưởng tôi, mặt khác lại tỏ ra mình không còn cách nào khác. Thái độ lập lờ nước đôi như thế khiến tôi vô cùng tức giận. Giọng nói dường như cũng có chút run rẩy: “La Mẫn, cô nghe đây, chị không cần cô miễn cưỡng mà tin tưởng chị. Nếu các người nghi ngờ là chị đạo văn, vậy thì cứ điều tra đi, chỉ cần tìm được chứng cứ chứng minh chị đạo văn, chị đồng ý bồi thường gấp mười lần tiền nhuận bút cho các người!”

Dứt lời, tôi hung hăng ấn phím ngắt máy, ném điện thoại lên trên bàn.

Tôi đi đến ban công, hít thở sâu vài hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, sau đó tức tốc trở vào phòng, mở máy tính lên.

Chết tiệt, trên trang chủ của Tencent¹! Trước đó tôi còn hi vọng tin tức này bắt nguồn từ một trang mạng vô danh nào đó thôi, bây giờ xem ra chẳng giống tin lá cải chút nào.

¹ *Tencent: Trang mạng nổi tiếng ở Trung Quốc.*

Tôi lập tức mở bản tin đó lên, nội dung giống như những gì La Mẫn vừa nói với tôi, chẳng qua biết được tình hình cụ thể hơn một chút - một nữ tác giả tên là An Mân và một tác giả mới tên là Ngư Ca, chia nhau ra viết hai quyển tiểu thuyết kinh dị là Người đàn bà trong gương và Gương mặt đáng sợ. Bài báo viết: “Nội dung và đề tài của hai quyển sách này gần như giống hệt tác phẩm mới Phản quang của nữ tác giả Thiên Thu”; “Rất rõ ràng, trong ba người, ít nhất có hai người đã đạo văn”; “Độc giả và người hâm mộ vô cùng bất bình, kịch liệt yêu cầu Cục Xuất bản Thông tin Quốc gia điều tra rõ sự việc này, tra ra người đạo văn, nếu không sẽ tạo thành làn sóng sao chép trong giới văn học”...

Chân mày tôi càng nhíu chặt lại, gần như nối lại thành một đường thẳng với nhau. Như lúc này La Mẫn đã nói, tình hình xem ra đặc biệt bất lợi với tôi. Tuy bài báo không chỉ rõ rằng tôi đạo văn, nhưng nghe thế nào cũng giống đang ám chỉ tôi là người có khả

năng lớn nhất - “Một người hâm mộ của Thiên Thu nói, cô ấy vô cùng thất vọng, nếu tra ra được Thiên Thu có hành vi đạo văn, cô ấy sẽ vĩnh viễn không mua quyển sách nào của Thiên Thu nữa”; “Một người hâm mộ khác bày tỏ, cho dù là Thiên Thu đạo văn thật, nhưng chỉ cần cô ấy chịu công khai nhận lỗi, mọi người vẫn sẽ ủng hộ cô ấy như cũ - dù sao ai cũng có lúc mắc sai lầm mà”.

Chết tiệt, chết tiệt! Tôi hung hăng ném con chuột qua một bên, tức muốn xì khói, thật sự muốn đập nát màn hình máy tính. Lúc này, di động chợt đổ chuông, tôi đang tức đến điên đầu, không muốn nhận, nhưng người gọi lại cố chấp đến kì lạ, mãi không chịu gác máy. Tiếng chuông điện thoại khiến tôi bực mình, để nó không kêu tiếp nữa, tôi đành bắt máy.

“Xin chào, xin hỏi có phải tác giả Thiên Thu đó không ạ?” Giọng nói của một người đàn ông xa lạ.

“Tôi đây, anh là ai?” Tôi không mấy vui vẻ trả lời. “Tôi là phóng viên của báo Tân Tân Thần, muốn phỏng vấn cô một chút về việc xuất hiện sự tương đồng giữa sách mới của cô và hai tác phẩm khác. Có lẽ cô sẽ muốn thông qua tờ báo của chúng tôi để giải thích đôi lời với độc giả, nếu như cô có thời gian...”

“Xin lỗi, không có gì để giải thích cả, tôi cũng không có thời gian.” Không đợi anh ta nói xong tôi đã cúp điện thoại.

Trong nửa giờ đồng hồ tiếp theo, tôi lại nhận được hai cuộc gọi nữa từ đơn vị truyền thông khác, toàn bộ đều bị tôi thẳng thừng từ chối. Đám phóng viên này vừa khiến tôi phản cảm, vừa khiến tôi bội phục, họ quả nhiên là thần thông quảng đại - trước giờ tôi chưa từng công bố số di động của mình, nhưng họ lại có thể lần mò ra được, liên tục không ngừng nghỉ mà tìm đến tôi. Nhưng họ chọn không đúng lúc, bây giờ tôi đang tâm phiền ý loạn, không muốn gặp bất cứ người nào. Hơn nữa tôi thật sự không biết nên nói gì với họ, bản thân cũng đang lạc trong sương mù. Để tránh bị làm phiền, tôi tắt di động đi.

Đang muốn lên mạng tìm kiếm chút tin tức liên quan đến hai tác giả kia và tác phẩm của họ thì chuông cửa vang lên. Tôi đảo mắt - Trời ạ, không phải đám phóng viên kia tìm đến tận cửa rồi đó chứ?

“Ai đó!?” Tôi hét lớn về phía cửa. “Là em, chị Thiên Thu.”

Tiếng của La Mẫn. Tôi chần chừ một chút, đi đến mở cửa ra.

Biên tập có trách nhiệm của tôi đang đứng trước cửa, mang theo vẻ mặt áy náy. Giọng điệu của cô ta rõ ràng đã mềm mỏng hơn khi nói trong điện thoại. “Xin lỗi, chị Thiên Thu à, em tin chị không đạo văn, thật đó.”

Tôi không thể nào tức giận với cô ta được nữa, “Vào nhà nói đi.”

Cô ả này, lúc này còn mang vẻ hối lỗi, vừa vào cửa chưa đến năm giây đã lộ ra bản chất thật rồi, “Nói thế nào đi nữa, chị cũng đâu thể ngắt điện thoại của em chứ? Sau đó còn tắt máy nữa! Chị tức giận đến thế cơ à?”

Tôi ngã người xuống sofa, ngẩng mặt thở dài: “Chị không phải giận em, chỉ không muốn đám phóng viên kia cứ làm phiền chị mãi thôi.”

La Mẫn ngồi xuống, nhìn tôi đăm đăm: “Phóng viên tìm được chị nhanh thế. Vậy chị nói với họ thế nào?” Tôi nghiêng đầu nhìn cô ta: “Em bảo chị nói gì? Chị vốn không biết gì cả! Thậm chí hai tác giả kia chị cũng không biết chứ đừng nói đến tác phẩm của họ. Tình huống này trước giờ chị chưa từng gặp qua, có trời mới biết sao lại xảy ra chuyện trùng hợp đến thế!”

“Chị cho rằng đây là trùng hợp ư?” La Mẫn cau mày, “Với kinh nghiệm trong giới xuất bản bao lâu nay của em, nếu hai tác giả cùng viết ra tác phẩm chung một đề tài, có thể nói là trùng hợp, nhưng có đến ba người - hơn nữa còn trong khoảng thời gian sát nhau mà cho ra những quyển sách có nội dung như nhau, xác suất trùng hợp quá thấp, gần như là không có khả năng.”

Câu nói này của La Mẫn khiến tôi nhớ ra một vấn đề quan trọng. “Đúng rồi, sách của họ ra vào lúc nào vậy?” “Em tra rồi, quyển đầu tiên ra là Người đàn bà trong gương của nữ tác giả An Môn, xuất bản vào tháng sáu năm nay. Phản quang xuất bản vào tháng bảy, cho nên chị là người thứ hai, còn quyển Gương mặt đáng sợ của Ngư Ca vừa được bán vào tuần trước, đầu tháng tám, cậu ta là người xuất bản sau cùng.”

Tôi kinh ngạc há hốc miệng. “Thời gian sát nhau thế! Thời gian ra sách của ba người chỉ cách nhau một tháng!”

“Lạ thật, đúng không?”

“Em đọc qua sách của họ chưa?” Tôi hỏi.

“Chị nói xem!” La Mẫn nhìn tôi, “Hôm nay em mới biết chuyện này, sao có thể đọc qua sách của họ được đây?”

“Tóm tắt nội dung thì sao?” “Tra trên mạng chắc sẽ có.”

“Chị đi tra ngay đây.” Tôi đến bàn vi tính, mở công cụ tìm kiếm, lần lượt nhập tên sách và tên tác giả vào, rất dễ dàng tìm được các bài giới thiệu liên quan. La Mẫn đứng bên cạnh tôi, cùng tôi nhìn không chớp mắt vào màn hình máy tính.

Mấy phút sau, tôi đã hiểu sơ qua - An Môn là một tác giả không mấy nổi tiếng, trước đây từng đăng vài truyện ngắn trên tạp chí, hai năm trước từng xuất bản một đầu sách, không được chú ý cho lắm, Người đàn bà trong gương là đầu sách thứ hai của cô ta được xuất bản; còn Ngư Ca là một người viết trên mạng, không có tiếng tăm gì, Gương mặt đáng sợ là quyển đầu tiên của cậu ta được xuất bản.

Phần giới thiệu tác giả không có gì đáng để chú ý, trọng điểm là phần giới thiệu nội dung của hai quyển sách kia, đọc xong tôi trợn mắt kinh ngạc, cổ họng như thắt chặt.

Bài báo trên mạng kia nói không sai, ba quyển sách này thật sự quá giống nhau, có thể nói giống như bào thai sinh ba vậy - Ba quyển đều nói về nhân vật chính nhìn thấy gương mặt đáng sợ trên những vật phản quang, hơn nữa còn là gương mặt của một người đàn bà bị thắt cổ!

Bài giới thiệu của tiểu thuyết kinh dị, hiển nhiên tình tiết sẽ không được tiết lộ quá nhiều, đừng nói đến kết cục. Nhưng cái này đã không còn quan trọng nữa, chỉ đọc sơ qua tóm tắt nội dung, tôi đã thấy vô cùng kinh ngạc và hoài nghi. Không nghi ngờ gì nữa, đọc xong phần giới thiệu nội dung của ba quyển sách này, dù là kẻ ngốc cũng sẽ nghĩ ngay đến cụm từ “đạo văn”.

“Gặp ma rồi! Đúng là giống y hệt!” La Mẫn đứng bên cạnh kính ngạc thét lên, lúc này mới nhắc tôi nhớ đến sự tồn tại của cô ta. Vừa rồi tôi ngăn cả người, gần như quên mất mọi thứ xung quanh mình.

Tôi rời khỏi bàn máy tính, ngồi xuống sô pha, cầm hộp thuốc lá dành cho nữ lên, rút ra một điếu châm lửa, hút một hơi dài. Do hút quá nhanh, khiến cho phổi không kịp thích ứng, làm cho tôi ho sặc sụa.

La Mẫn ngồi xuống bên cạnh đỡ tôi: “Trước giờ em không thấy chị hút thuốc, gần đây mới hút sao?” Tôi lắc đầu: “Vẫn luôn hút, chỉ là rất ít thôi.”

La Mẫn thở dài, rút một điếu từ trong hộp ra, lấy chiếc bật lửa trên bàn trà châm lửa, “Em cũng vậy, chỉ khi nào buồn bực trong lòng mới hút vài điếu.”

Hai người phụ nữ chúng tôi cứ thế ngồi trên sofa, hút thuốc, một lúc lâu không ai lên tiếng, mỗi người đều chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Cuối cùng tôi nhận ra khói thuốc không thể làm tôi tỉnh táo được, chỉ khiến tôi càng thêm mơ hồ mà thôi, tôi kéo gạt tàn thuốc qua, đưa tay dụi tắt điếu thuốc. Tôi hỏi: “Em thấy chuyện này là thế nào?”

“Đạo văn, trăm phần trăm là đạo văn.” La Mẫn đưa ra kết luận của chính mình, sau đó nhìn tôi, “Tất nhiên em không nói chị.”

Tôi không lên tiếng.

“Chị thấy thế nào?” Cô ta hỏi tôi, “Có phải hai người họ đạo văn của chị hay không?”

Tôi mím môi, suy nghĩ một lúc: “Nói thật, chị cảm thấy khả năng này không lớn. Trước khi xuất bản chị không hề tiết lộ tình tiết trong sách này với bất kì ai, cũng chưa từng ra thông báo hay giới thiệu trước ở trên mạng, họ làm sao biết được nội dung trong sách đây? Trừ phi... hai người này đều là hacker tài ba, có thể xâm nhập vào lấy dữ liệu trong máy tính của chị - nhưng như vậy có phải quá khoa trương rồi không?”

“Đúng vậy. Nếu họ có bản lĩnh đó, e là không chọn làm tác giả đâu.” La Mẫn dập tắt thuốc, “Chị nghĩ kĩ lại xem, trước khi viết quyển sách này, có thật chị chưa từ nói cho ai biết nội dung qua hay không? Ngoài em ra.”

Tôi nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, trả lời cô ấy: “Chị có thể nói với em một cách chắc chắn rằng ngoài gửi tóm tắt nội dung và cốt truyện cho em ra, không còn ai khác biết được nữa. Đến trợ lý Tiểu Nhã của chị cũng không biết nữa là.” Nói đến đây, tôi không nhịn được hỏi: “Chắc không phải là... chỗ em xảy ra vấn đề chứ hả?”

La Mẫn giật nảy mình, giống như trong lúc tản bộ trên thảm cỏ gặp phải rắn vậy, “Sao chị có thể nghi ngờ em!” Cô ta hét lên, “Em là người phụ trách biên tập, xảy ra vấn

đề, em cũng phải chịu trách nhiệm mà! Chẳng lẽ em lại hãm hại chị sao?”

“Em đừng kích động như thế.” Giọng nói the thé của cô ta càng khiến tôi buồn bực hơn, “Chị biết em sẽ không hại chị. Ý của chị là, phải chăng có người trong lúc em không hay biết gì, lấy được thông tin về quyển sách này từ máy tính của em.”

Cô ta hậm hực xua tay liên tục: “Tuyệt đối không có khả năng. Thôi, đừng bàn vấn đề này nữa.” Ngẫm nghĩ một lúc, cô ta hỏi, “Đúng rồi, chủ đề của quyển sách này từ đâu mà có vậy?”

Tôi khẽ mấp máy môi, nghĩ đến Phí Vân Hàm và vợ ông ta, nhưng không biết nên nói với La Mẫn thế nào.

“Ừ thì... em biết đấy, chị có một văn phòng, chuyên dùng để đón tiếp những người cung cấp đề tài câu chuyện.” “Em biết. Chị cứ nói thẳng với em là người nào đã cung cấp đề tài này cho chị đi?”

Tôi hơi rụt người, “...Xin lỗi, La Mẫn à, e là chị không thể nói với em được.” Tôi đã hứa với Phí Vân Hàm rồi.

La Mẫn trừng mắt nhìn tôi: “Giờ đã là lúc nào rồi, chị còn chơi đánh đố với em! Sao chị không thể nói với em? Chẳng lẽ bên trong có nội tình?”

“Không có gì ghê gớm cả. Chỉ là, người cung cấp câu chuyện này bắt chị phải đảm bảo rằng không tiết lộ danh tính và thân phận của ông ta với bất kì ai.”

“Em nghĩ trong đó không bao gồm em, người phụ trách biên tập cho chị!”

“Chị nghĩ ông ta muốn nói là tất cả mọi người. Xin lỗi, La Mẫn, chị... đã hứa với ông ta rồi.”

Chúng tôi mắt đối mắt nhìn nhau mấy giây.

La Mẫn thở hắt ra, nhún vai, “Thiên Thu, làm vậy chị bảo em tin tưởng chị bằng cách nào đây?”

Tôi lập tức kéo tay cô ta: “Em phải tin tưởng chị! La Mẫn, chị chỉ thu thập đề tài, sau đó tiến hành gia công nghệ thuật cho nó, chị tuyệt đối không tham khảo bài viết của người nào khác...”

Đột nhiên, La Mẫn giơ tay lên, ý bảo tôi ngừng lại. Vẻ mặt cô ta rất nghiêm túc, tựa như nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng nào đó.

“Thiên Thu.” Cô ta nhìn tôi dăm dăm, “Chị nghĩ, có khả năng thế này hay không - người cung cấp đề tài câu chuyện cho chị, không chỉ tìm đến một mình chị. Ông ta còn cung cấp câu chuyện này cho hai tác giả khác nữa.”

Tôi ngẩn người.

Lời của La Mẫn đã nhắc nhở tôi, tựa như giúp cho một người đang lạc trong rừng rậm tìm được lối thoát.

Khi này tôi vừa bực vừa nôn nóng, gần như đánh mất khả năng bình tĩnh mà suy nghĩ. Bây giờ, tôi không thể không thừa nhận, đây là giả thiết hợp lý nhất lúc này.

Nhưng có khả năng này không? Phí Vân Hàm chẳng phải đã nói, chuyện này ông ta

chỉ nói cho mình tôi biết thôi sao? Chẳng lẽ ông ta lừa tôi? Nhưng với thân phận và địa vị của ông ta...

“Thiên Thu, chị đang nghĩ gì vậy?” La Mẫn cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi, “Chị thấy chuyện mà em vừa nói có khả năng không?”

Tôi nhìn cô ta, giọng nói không mấy chắc chắn: “Chị thấy... chắc là không đâu.”

“Vì sao?”

“Dựa theo hiểu biết của chị về ông ta, chắc ông ta sẽ không làm chuyện như thế.”

“Chị hiểu ông ta được bao nhiêu? Ông ta là người rất thân với chị à?” La Mẫn hỏi vặn lại.

“Không... Nhưng ông ta từng nói, chỉ nói chuyện này với mình chị mà thôi. Ông ta là một người thành thật, chị nghĩ ông ta sẽ không lừa chị đâu.”

La Mẫn đảo tròn mắt. “Thời buổi này còn ai đáng để hoàn toàn tin tưởng đâu? Thôi, đừng ở đây mà đoán già đoán non nữa, gọi điện thoại xác nhận với ông ta đi.”

Tôi thấy rất khó xử. Phí Vân Hàm vừa chuyển một triệu vào tài khoản của tôi, quan trọng là ông ta còn hứa sẽ cho tôi thêm một triệu nữa (sau khi tập hai xuất bản), giờ muốn tôi gọi điện chất vấn ông ta có phải đã nói dối với tôi hay không, bảo tôi làm sao mở lời được đây?

La Mẫn thấy được tôi đang do dự, có chút sốt ruột. Đang muốn mở miệng nói gì đó thì di động của cô ta đổ chuông. Cô ta vừa nhìn màn hình điện thoại, lập tức bắt máy. “Tổng biên tập, em đang ở nhà của Thiên Thu... cái gì?”

Cô ta nhíu chặt mày lắng nghe một hồi, nói: “Dạ, em biết rồi, em nói với chị ấy ngay đây.”

Cô ta cúp máy, tôi lập tức hỏi: “Tổng biên tập nói gì?” La Mẫn nói: “Phóng viên của mấy tòa soạn tìm đến công ty em rồi, yêu cầu bọn em hoặc chị ra mặt trả lời về sự việc lần này.”

“Chết tiệt, đúng là âm hồn bất tán mà!” Tôi mắng, “Sau khi bị chị từ chối, lại tìm đến tận nhà xuất bản!”

“Chị từ chối họ thế nào?” “Cái này quan trọng sao?” “Tất nhiên rồi, mau nói đi.”

Tôi bất đắc dĩ thở dài: “Họ muốn chị thông qua báo chí để giải thích với độc giả, lúc đó chị đang rất bức, không chút khách khí cho họ biết chị không có gì để nói, sau đó thì cúp máy.”

“Ôi trời!” La Mẫn kêu lên, “Sao chị có thể đắc tội với đám phóng viên thế? Tình hình hiện tại, có lấy được lợi thế hay không đều nhờ cả vào họ đấy! Tổng biên tập bảo em nói với chị, chiều mai chị phải phối hợp với bọn em, cùng mở họp báo, cố gắng thanh minh sự thật. Bây giờ tổng biên tập đang ở nhà hàng dùng rượu tốt món ngon để tiếp đãi đám phóng viên đó, chị lại... ôi thôi!”

Những lời La Mẫn nói khiến tôi đổ mồ hôi lạnh. Lúc này tôi mới ý thức được khi này mình quá cảm tính rồi, cảm thấy rất hối hận. Tôi nôn nóng nhìn La Mẫn: “Ngày mai tổ

chức họp báo? Em bảo chị phải nói gì với phóng viên đây?”

La Mẫn đứng lên khỏi ghế, xem đồng hồ đeo tay: “Tổng biên tập bảo em nhanh chóng trở về, giúp ông ấy đối phó với đám phóng viên, còn phải chuẩn bị cho buổi họp báo ngày mai nữa. Lát nữa chị nhanh chóng gọi điện thoại cho người cung cấp câu chuyện, hỏi cho rõ xem đây là chuyện gì.”

Chuyện đã đến nước này chỉ đành làm vậy thôi. “Nhưng nếu ông ta không thừa nhận đã cung cấp câu chuyện này cho tác giả khác thì phải làm sao?” Tôi hỏi.

La Mẫn ngâm nghĩ: “Tóm lại, hôm nay chị phải chuẩn bị cho tốt lời thoại, trong buổi họp báo ngày mai tỏ rõ tác phẩm này là chính mình sáng tác. Ngoài ra, chị phải suy nghĩ xem đám phóng viên có thể hỏi những câu hỏi hiểm hóc nào, chuẩn bị trước câu trả lời, đừng để đến lúc đó lại cứng họng, vậy thì gay lắm.”

La Mẫn đi đến cửa, quay đầu lại nói với tôi: “Dù sao đi nữa, buổi họp báo ngày mai vô cùng quan trọng, nếu có thể lấy được lòng tin và ủng hộ của giới truyền thông, thì xem như lần này là một đợt tuyên truyền tốt cho chị; nếu không thể nắm bắt cho tốt, vậy thì xem như xong.”

Nói dứt lời, cô ta lại thở dài, quay người đi mất.

CHƯƠNG

7

Sau khi La Mẫn rời khỏi, tôi ý thức mức độ quan trọng của sự việc lần này. Không thể e dè chuyện mặt mũi được nữa, tôi gọi điện thoại cho Phí Vân Hàm.

Ông ta bắt máy rất nhanh: “Cô Thiên Thu, tôi đang chuẩn bị chút nữa gọi cho cô đây.”

Tôi ngơ ngác: “Phí tổng, ngài đã biết chuyện này rồi à?”

“Phải, sáng nay tôi có thấy bài báo. Sao lại có thể xảy ra chuyện này vậy?”

Nghe ông ta nói vậy, lòng tôi lập tức chùng xuống - ông ta lại hỏi tôi chuyện này là sao? Vậy tôi còn cần phải hỏi ông ta nữa không?

Phí Vân Hàm thấy tôi không lên tiếng, chắc cũng đoán được chút ít: “Cô Thiên Thu, tôi đoán được nghi vấn trong lòng cô... Nhưng xin cô tin tưởng tôi, tôi thấy được tin tức này thì rất kinh ngạc và nghi hoặc, không khác gì cô đâu. Tôi thật sự không hiểu tại sao hai tác giả kia lại có thể viết ra cùng một đề tài như thế. Chuyện này, tôi tuyệt đối chỉ kể với mình cô mà thôi!”

Ông ta nói rất chắc chắn, khiến tôi không thể không tin ông ta: “Phí tổng, tôi chỉ muốn gọi điện để xác nhận lại với ngài một chút thôi. Nếu ngài đã nói vậy, tôi nghĩ chắc là xảy ra vấn đề ở nơi khác rồi.”

“Cảm ơn cô đã tin tưởng tôi. Chuyện này có gây ảnh hưởng bất lợi gì đến cô không?”

Ông ta là một người đàn ông đáng tin cậy, tôi không muốn giấu giếm tâm sự hoặc tình cảm nào trước mặt ông ta, tôi thẳng thắn nói cho ông ta biết: “...Vâng, bây giờ có một số độc giả và truyền thông đang nghi ngờ tôi đạo văn.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc: “Tác giả Thiên Thu, có phải cô muốn... tôi có thể ra mặt thanh minh giúp cô không?”

“Không, tôi không có ý này.” Tôi lắc đầu liên tục, quên mất rằng ông ta chẳng thể nhìn thấy, “Tôi biết chuyện này là không thể, làm vậy sẽ để lộ chuyện ngài chính là hình mẫu của nhân vật chính mất.”

Giọng nói của ông ta đầy vẻ áy náy: “Tôi thật sự rất muốn giúp cô, nhưng... ôi, tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện kì lạ thế này.”

“Không sao đâu, Phí tổng, tôi hiểu mà.” “Vậy cô định làm thế nào?”

Tôi có sao nói vậy: “Chiều mai, công ty xuất bản của tôi sẽ tổ chức một buổi họp báo, yêu cầu tôi trực tiếp ra mặt trả lời phỏng vấn.”

“...Ừ, ừ.”

Qua điện thoại tôi vẫn cảm thấy được sự bất an của Phí Vân Hàm. “Phí tổng, ngài yên tâm, tôi sẽ dùng cách của mình để trả lời phóng viên, tôi không tiết lộ ra ngài đâu.”

“Cảm ơn cô, Thiên Thu.”

“VẬY... không có gì nữa, tôi cúp máy đây.”

“ĐỢI CHÚT.” Ông ta gọi một tiếng, “Tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?”

“NGÀI CỨ HỎI.”

Ông ta chần chờ một lúc mới nói ra: “Tác giả Thiên Thu, tôi biết đương nhiên là cô không đạo văn. Vậy thì, theo cô thấy hai tác giả kia có sao chép tác phẩm của cô hay không?”

Vấn đề này vừa rồi La Mẫn đã hỏi, nhưng tôi vẫn phải suy nghĩ thêm một lúc nữa: “Tôi không biết. Tôi cảm thấy khả năng này không lớn. Tôi không hề tiết lộ nội dung với bất kì ai, hơn nữa thời gian phát hành của ba quyển sách này quá cận kề, họ không thể đọc sách của tôi rồi mới sao chép được, nếu làm vậy thì về mặt thời gian không thể nào kịp được.” Tôi đã không nói cho ông ta biết thật ra cô tác giả An Mân kia ra sách còn sớm hơn cả tôi.

“VẬY, hai người kia có sao chép của nhau không?” “Việc này thì tôi không biết được, tôi không quen biết họ.”

“Cũng phải...” Phí Vân Hàm cười gượng vài tiếng, “Đúng là câu hỏi ngớ ngẩn.”

“Phí tổng, vì sao ngài lại hỏi đến vấn đề này?”

Đầu dây bên kia chợt im lặng một lúc. “Tôi chỉ là cảm thấy... tò mò thôi. Giả sử hai tác giả kia không đạo văn, vậy sao họ lại biết được sự việc quái lạ xảy ra với tôi?”

Tôi vốn định nói, đây cũng chính là điều khiến tôi hoang mang. Đột nhiên, tôi nghĩ đến một người, lời đã ra đến cửa miệng rồi lại phải nuốt xuống.

Vợ của Phí Vân Hàm!

Khi tôi nghĩ đến khả năng này, cả người như có một luồng điện chạy qua. Đúng rồi, Phí Vân Hàm từng nói ông ta chỉ kể chuyện này với mình tôi, nhưng vợ ông ta thì đâu có đảm bảo điều tương tự. Hoàn toàn có khả năng bà ta đã tìm vài người để trao đổi.

Nhưng, tôi lại nhớ ra, vợ của Phí Vân Hàm chẳng phải đã nói bà ta không hiểu vì sao chồng mình lại sợ những vật phản quang đó sao? Cũng có ý nói bà ta hẳn là không biết chuyện chồng mình thấy được gương mặt của người phụ nữ bị thất cổ trên những vật phản quang. Nếu đã như vậy, cho dù bà ta đem chuyện này kể cho nhiều người (trong đó có thể bao gồm hai tác giả kia), những người kia cũng không thể suy đoán một cách chuẩn xác cái mà Phí Vân Hàm nhìn thấy là gì được.

Trừ phi, vợ của Phí Vân Hàm không nói thật, thật ra bà ta...

Tôi chìm trong suy nghĩ của chính mình, quên mất trên tay mình vẫn đang cầm điện thoại. Chắc là Phí Vân Hàm thấy tôi im lặng quá lâu, bèn hỏi: “Tác giả Thiên Thu, cô vẫn còn đó chứ?”

“Ồ, vâng, xin lỗi, tôi vừa mất tập trung.”

Phí Vân Hàm là một người rất thông minh, lập tức hỏi: “Có phải cô nghĩ ra được gì đó rồi không?”

Tôi không thể nói cho ông ta biết chuyện vợ ông đã từng đến tìm tôi. Lúc đầu tôi đã

giấu ông ta, bây giờ chỉ đành tiếp tục giấu giếm mà thôi. Tôi thử thăm dò xem có khả năng nào khác không: “Phí tổng, tôi đang suy nghĩ đến vấn đề mà ngài đặt ra. Ngài có ngại để tôi giúp ngài phân tích chuyện này một chút không?”

“Đương nhiên không ngại rồi, đây cũng là chuyện tôi rất muốn biết.”

“Tôi chỉ có thể đưa ra vài giả thuyết. Chẳng hạn như, Phí tổng, ngài có viết nhật ký trên mạng không?”

“Không, tôi không có thời gian để viết. Cùng lắm lúc rảnh rồi đăng một, hai bài Weibo, nhưng tuyệt đối không hề nhắc đến chuyện này.”

“Vậy còn nhật ký truyền thống thì sao?”

“Cũng không viết, tôi bỏ thói quen viết nhật ký từ lâu rồi...”

Nói đến đây, ông ta đột nhiên ngừng lại.

Tôi biết ông ta nghĩ được gì đó rồi. “Phí tổng, ngài sao vậy?”

“Đợi chút, cô nhắc đến nhật ký, tôi nhớ ra rồi... Mười năm trước, tôi có viết nhật ký!”

“Và ngài từng ghi lại chuyện này trong nhật ký?”

“Đúng vậy... Nhưng sau khi tôi kết hôn, sợ người khác đọc được những gì tôi viết, tôi đã xé nó rồi vứt vào thùng rác rồi. Từ đó không viết nhật ký nữa.”

“Vậy ngài nghĩ có phải vấn đề phát sinh từ chỗ này hay không?” Tôi tiến tới ra ám thị.

“Ý cô là có người từng đọc nhật ký của tôi, biết được chuyện này? Nhưng... ai lại đọc lên nó chứ? Cho dù có người từng đọc được, sao lại để hơn mười năm mới (dùng tiểu thuyết) công bố chuyện này? Hơn nữa còn xuất bản cùng lúc với tiểu thuyết của cô, chuyện này phải chẳng quá trùng hợp rồi không?”

Quả thật, đây chính là vấn đề. Tôi lại chìm vào suy nghĩ miên man. Tôi và Phí Vân Hàm đều im lặng.

Sau một lúc khá lâu, Phí Vân Hàm nói: “Cô Thiên Thu, chuyện này để tôi suy nghĩ lại đã. Dù sao tôi cũng cảm thấy... chuyện này rất bất thường.”

“Vâng, tôi cũng thấy rất bất thường.”

“Nói thế nào đi nữa, tôi cũng nên cảm ơn những gì cô đã làm cho tôi. Nếu có thể...”

“Được rồi, Phí tổng, xin ngài đừng nói đến chuyện tiền bạc.” Tôi ngắt lời ông ta. Tôi không muốn ông ta xem thường tôi.

Phí Vân Hàm dường như cũng hiểu được điểm này. Ông ta không kiên trì nữa, chỉ thành khẩn nói xin lỗi tôi lần nữa, sau đó mới cúp điện thoại.

CHƯƠNG

8

Buổi họp báo bắt đầu vào 3 giờ chiều, địa điểm là hội trường nằm tại tầng mười lăm của một nhà sách lớn ở trung tâm thành phố. 2 giờ hơn tôi đã có mặt ở đó, nghỉ ngơi ở một quán nước trên tầng mười một trước. Ông tổng của công ty xuất bản, tổng biên tập và những người khác đều đang có mặt ở đó, tôi trò chuyện với họ một lúc, nói sơ qua tình hình. Sau đó, La Mẫn kéo tôi qua một bên.

“Chị đã gọi điện cho người kia chưa?” Cô ta hỏi. “Gọi rồi. Nhưng ông ấy nói không hề nói chuyện này cho ai khác.”

“Có khi nào ông ta đang nói dối không?”

“Chị thấy không giống. Hơn nữa, nếu ông ta thật sự có ý định lừa chị, chị làm gì được ông ta?”

La Mẫn buông một tiếng thở dài: “Thôi bỏ đi, em đã đoán trước sẽ như vậy rồi - chị đã chuẩn bị sẽ trả lời thế nào với đám phóng viên chưa?”

Tôi khẽ vuốt mái tóc dài đã được chải chuốt cẩn thận của mình: “Chẳng có gì để chuẩn bị cả, chị vốn không thẹn với lòng, nên trả lời thế nào thì sẽ nói thế nấy thôi.”

La Mẫn trừng mắt nhìn tôi: “Chị thoải mái thật đấy, bọn em còn căng thẳng hơn cả chị. Hi vọng đến lúc đó chị có thể dễ dàng ứng phó.”

Tôi khẽ nhướn mày, ngồi xuống chiếc ghế da một cách tao nhã, nhận lấy ly nước chanh mà nhân viên phục vụ đưa đến, tỏ ra vô cùng nhàn nhã. La Mẫn thấy tôi như vậy, ầm ỨC nhưng lại không thể trút ra được. Tôi thấy cô ta muốn phát tiết, nhưng lại ngại có nhiều người xung quanh nên đành nhịn xuống.

Thật ra, dáng vẻ thoải mái của tôi là giả, kì thật trong lòng tôi đang rất căng thẳng. Trước đây tham gia các buổi họp báo đa phần là để giới thiệu sách mới hoặc làm khách mời. Nhưng lần này, giống như hầu tÒa để bị chất vấn. Tuy nói tôi thật sự không đạo văn, nhưng tôi lại không có chứng cứ để chứng minh nó, đây chính là vấn đề lớn nhất. Ngoài ra, phải giữ bí mật cho Phí Vân Hàm cũng là một điểm khó khăn. Nếu tôi không thể nói ra tên của người cung cấp câu chuyện, đám phóng viên có xem nó thành nghi điểm hay không? Họ có tin lời nói từ một phía của tôi hay không?

Tôi không biết La Mẫn có nhìn ra được tôi đang giả vờ bình tĩnh hay không, dù sao cô ta cũng không vạch trần nó. Cô ta chỉ thở dài, kéo một chiếc ghế qua, ngồi đối diện tôi, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn tôi.

“Nghe này, chị Thiên Thu.” Cô ta đẽ thấp giọng, gần như là thì thầm, “Thu lại về mặt bất cần kia của chị đi, nghiêm túc mà nghe em nói đây. Những gì em sắp nói vô cùng quan trọng với chị.”

Tôi hơi chẳm chú một chút.

“Lát nữa khi phóng viên đặt câu hỏi, khó tránh việc sẽ hỏi đến vấn đề đạo văn. Bọn em hi vọng khi chị trả lời vấn đề này, đừng tỏ ra mình không biết chút gì, mà phải âm thầm ra ám chỉ - có thể hai người kia đã sao chép của chị.”

Tôi hơi ngần người, tránh nặng tìm nhẹ mà hỏi: “Em nói ‘bọn em’ là chỉ những ai?”

“Tổng biên tập và em, có lẽ còn lão tổng nữa.”

Tôi nhúu chặt mày: “Nhưng chị thấy khả năng họ đạo của chị không lớn lắm.”

“Em biết.” La Mẫn nhìn dáo dác, giống như gián điệp đang giao nộp tin tình báo vậy, “Bọn em tất nhiên cũng từng phân tích, đúng là khả năng không lớn. Nhưng chị vẫn phải nói như thế.”

“Vì sao?”

“Có hai nguyên nhân.” Cô ta dè giọng thấp hơn nữa, “Một là giờ đây giới truyền thông và công chúng đã nhận định đây là một vụ đạo văn, nếu chị nói mình cái gì cũng không biết chỉ khiến họ nghĩ thật ra chị không còn gì để nói, hai là theo phân tích của bọn em, hai tác giả kia và công ty xuất bản của họ, chắc chắn cũng sẽ đưa ra câu trả lời về việc này trong thời gian tới. Nếu bị họ “cắn” trước, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động. Cho nên...”

“Chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường¹?”

¹ *Tiên hạ thủ vi cường: Ai ra tay trước là kẻ chiếm ưu thế.*

“Nhỏ tiếng chút đi.” La Mẫn kéo tôi một cái, “Chị hiểu ý em là được rồi.”

Tôi suy ngẫm: “Em bảo chị làm sao để “cắn” họ trước? Chị đâu có chứng cứ chứng minh được là họ sao chép bài của chị.”

Mắt La Mẫn đảo tròn một vòng: “Trời ạ, nếu chúng ta có chứng cứ thì còn cần ngồi đây để bàn đối sách sao? Đưa cho phóng viên từ lâu rồi! Cũng vì không có chứng cứ, cho nên mới cần chị ra ám chỉ rằng họ là người đạo văn. Ám chỉ đó, chị hiểu không? Không phải bảo chị trực tiếp chỉ ra!”

“Em hơi lớn tiếng rồi đó.” Tôi nhắc nhở cô ta, “Có phóng viên ở đây không?”

“Phóng viên ở hội trường, ở đây hầu hết đều là người của chúng ta. Nhưng chuyện thế này không thể để tất cả mọi người đều biết được.” Giọng của cô ta lại thấp xuống.

Tuy tôi biết La Mẫn nói có lý, nhưng tôi vẫn cảm thấy làm vậy không hợp với đạo đức cho lắm: “Làm vậy có phải vu oan giá họa không?”

“Tất nhiên không phải, chị đâu có nói rõ ra chuyện gì đâu. Vả lại, người trong giới văn nghệ ngày nào mà chẳng vu oan rồi công kích lẫn nhau, đây là nguyên tắc sinh tồn trong ngành này, chị hiểu mà.”

Tôi không nói nữa.

La Mẫn nhìn đồng hồ đeo tay: “2 giờ 50 rồi, chúng ta phải chuẩn bị vào hội trường thôi. Trả lời linh hoạt chút đi, chị Thiên Thu, chị là một người thông minh mà.”

Tôi và người của công ty xuất bản cùng đi thang máy lên hội trường ở tầng mười lăm. Mượn tấm gương trên vách thang máy, tôi kiểm tra lại lớp trang điểm của mình -

hôm nay tôi trang điểm khá nhẹ nhàng, hi vọng tạo cho người khác cảm giác thông minh hơn là xinh đẹp quyến rũ. Tôi hít sâu một hơi, cùng mọi người bước vào hội trường.

“Thiên Thu, Thiên Thu đến rồi!” Tôi nghe được những tiếng hô kích động, hiển nhiên không phải của đám phóng viên đã gặp nhiều biết rộng kia. Tôi vừa đi đến bàn chủ tọa, vừa quét mắt nhìn xuống dưới sân khấu - Trời ạ, nhiều người hơn so với tưởng tượng của tôi gấp mấy lần. Ngoài phóng viên của các tòa soạn, còn có rất nhiều người hâm mộ. Chết tiệt, đây đâu phải lễ ký tặng sách, ai đã mời người hâm mộ đến vậy?

Tôi không dám biểu hiện sự bất mãn ra mặt, sau khi ngồi xuống chiếc bàn trên sân khấu, tôi mỉm cười vẫy tay chào người hâm mộ, cố gắng tỏ ra rất tự tin. Rất nhanh, nhân viên yêu cầu mọi người yên lặng, buổi họp báo bắt đầu.

Người dẫn chương trình giới thiệu các khách mời quan trọng đang ngồi trên sân khấu, sau đó cảm ơn các bạn bè trong giới truyền thông và người hâm mộ đã đến dự buổi họp báo. Tiếp đó, ông tổng của công ty xuất bản mở màn phát biểu, chủ yếu là bày tỏ thái độ của phía xuất bản - Họ rất kinh ngạc với sự việc lần này, hi vọng có thể thông qua giới truyền thông để đưa sự thật đến với công chúng (sự thật từ một phía của chúng tôi), đồng thời tỏ ra vô cùng phần nộ và coi thường hành vi đạo văn. Ông tổng nói, dựa trên sự hợp tác nhiều năm giữa ông ta và tôi, ông ta hiểu tôi rất rõ, tin chắc rằng tác phẩm của tôi tuyệt đối là tự mình sáng tác. Kế tiếp, ông ta nhường thời gian cho phóng viên, ý chỉ họ có thể tự do đặt câu hỏi với tôi.

Người hỏi đầu tiên là phóng viên của tuần san Văn Hóa: “Thưa chị Thiên Thu, theo tôi được biết, chị là tác giả đầu tiên chính thức thức thức ra mặt phản hồi về sự việc này. Xin hỏi chị biết chuyện này từ lúc nào ạ?”

“Sáng ngày hôm qua.” Tôi trả lời cậu ta. “Làm sao biết được ạ?”

“Biên tập xuất bản của tôi nói cho tôi biết, sau đó tôi lập tức lên mạng, thấy được bản tin đó.”

“Cảm giác lúc bấy giờ của chị ra sao?” “Vô cùng kinh ngạc, và... phần nộ.” “Nguyên nhân khiến cho chị phần nộ là?”

“Quyển sách này, ” tôi ra vẻ vừa tức giận vừa đau lòng, “là tác phẩm mới mà tôi nhờ vào việc thu thập tư liệu, sau đó suy nghĩ cẩn thận rồi dốc lòng viết ra. Tiêu tốn rất nhiều thời gian, tinh lực và tâm huyết của tôi, là tác phẩm mà tôi phải dùng vô số lần vất vả thâu đêm suốt sáng và những bữa tối không chút dinh dưỡng bằng mì ăn liền để đổi lấy, cũng là tác phẩm tôi hài lòng nhất cho đến thời điểm hiện tại. Nhưng tôi không ngờ, lại có hai quyển sách khác có nội dung và đề tài giống với tác phẩm của tôi đến thế. Tôi không biết thông tin này làm sao có thể rò rỉ ra bên ngoài được, nhưng tôi dám đảm bảo, tôi là người sáng tác sớm nhất và duy nhất của câu chuyện này. Hiện tại tôi chỉ thấy hối hận, có lẽ khâu bảo mật tài liệu tôi làm chưa được tốt. Tôi sẽ rút ra bài học qua sự việc lần này.”

Nói xong, tôi bất giác liếc qua La Mẫn, tôi thấy vẻ mặt cô ta ửng đỏ, ánh mắt lạnh lợi lấp lánh nhìn tôi đầy hưng phấn, rõ ràng đang nói - Chị nói hay quá, Thiên Thu!

Phóng viên kia ngồi xuống, cúi đầu ghi chép. Người thứ hai đứng lên hỏi: “Chị Thiên Thu, chị nói ‘rò rỉ thông tin’, ý chỉ có khả năng hai tác giả còn lại bằng cách nào đó đã lấy được ý tưởng sáng tạo của chị sao?”

“Tôi không biết, đây chỉ là suy đoán của tôi. Nhưng ngoài khả năng này, tôi không nghĩ ra được cách giải thích nào khác.”

“Trước đây chị có biết hai tác giả An Mân và Ngư Ca không?”

“Hoàn toàn không biết, hai cái tên này đến hôm qua tôi mới được nghe.”

“Chị cảm thấy thông tin về câu chuyện này có thể bị rò rỉ bằng cách nào?”

“Tôi không thể chắc chắn, có quá nhiều khả năng.”

“Trước khi khởi thảo chị có từng tiết lộ ý tưởng của mình với người khác không?”

“Tôi không cho quá nhiều người biết, đầu tháng tư tôi đã gửi bản phác thảo cho biên tập phụ trách của tôi rồi.” Từ chỗ này tôi bắt đầu nói dối, “Sau đó, tôi có kể sơ qua một số tình tiết trong đó với vài người bạn thân của mình, muốn nhờ họ góp ý cho tôi. Tôi nghĩ... vấn đề có thể phát sinh từ đây.”

“Ý của chị là bạn của chị đã tiết lộ nội dung câu chuyện với hai tác giả kia?”

“Không, không thể nào.” Tôi kiên quyết lắc đầu, “Tôi tin tưởng bạn bè mình, họ đều là bạn thân của tôi, tuyệt đối sẽ không bán đứng tôi. Tôi nghĩ có thể trong lúc vô ý họ đã để lộ ra, hoặc họ đã kể lại cho những người khác nghe, cũng có thể từng nhắc đến trên mạng... Anh biết đấy, bạn bè tôi cũng có người hâm mộ sách của tôi, có thể họ không thể nhẫn nhịn được sự kích động muốn thông báo trước về tác phẩm mới của tôi... Dù thế nào đi nữa thì cũng có quá nhiều khả năng có thể xảy ra. Tôi không thể nào chắc chắn được. Nhưng, là do tôi không dặn họ phải giữ bí mật, đây là lỗi của tôi, không trách họ được.”

Tôi vốn tưởng rằng phóng viên đó hỏi xong vấn đề này thì sẽ ngồi xuống, nhưng anh ta vẫn chưa ngừng lại: “Vậy chị đã xác minh lại với bạn mình chưa?”

“Vẫn chưa kịp. Hôm qua tôi mới biết đến chuyện này. Nhưng tôi không muốn tìm bạn mình để hỏi tội.”

Như tôi vừa nói, chuyện này không thể trách họ, là do bản thân tôi bất cẩn.” Anh có thể ngồi xuống được chưa? Tôi không muốn thảo luận thêm về vấn đề này nữa.

Anh ta đã ngồi xuống, đã tha cho tôi. Tôi thở phào. Một nữ phóng viên đứng lên hỏi: “Chị Thiên Thu, chúng tôi đều biết chị có một văn phòng, đã thành lập được vài năm, chuyên dùng để tiếp đón những người đến cung cấp tài liệu câu chuyện cho chị. Vậy, tài liệu về câu chuyện này, có phải cũng có được nhờ nó?”

Đến rồi. Tôi biết đây là một vấn đề không thể né tránh được mà: “Không sai, đây là câu chuyện do một vị khách đã cung cấp cho tôi vào tháng tư, ông ấy nói đây là chuyện mà đích thân ông đã trải qua. Tất nhiên, chuyện mà ông ấy cung cấp chỉ là một ‘điểm’

rất tốt, không phải toàn bộ câu chuyện. Hầu hết tình tiết trong sách, đều là do tôi tự sáng tạo dựa trên nền tảng đó.”

Nữ phóng viên kia gật đầu: “Chị có thể cho chúng tôi biết tên và thông tin liên quan của người cung cấp tư liệu đó không?”

“Xin thứ lỗi, không thể được. Trước khi ông ấy kể chuyện này với tôi đã yêu cầu tôi nhất định phải giữ bí mật về thân phận của ông ấy. Ông ấy không muốn thu hút sự chú ý của công chúng.” Đây là lời nói thật.

Rõ ràng nữ phóng viên kia không hài lòng với câu trả lời này, cô ta nghiêng đầu hỏi: “Nếu chị có thể mời người này ra mặt chứng thực giúp chị, tôi nghĩ mọi người sẽ không có gì để nghi ngờ nữa. Chị không nghĩ thế sao?”

Đồ tiện nhân. “Đúng vậy, nhưng làm vậy thì tôi sẽ trở thành một người không giữ chữ tín. Cho nên, tôi thà đối mặt với sự chất vấn của mọi người, cũng không thể làm trái với lời hứa của mình. Đây là nguyên tắc của tôi.” Tôi thẳng thắn đáp lại cô ta.

Nữ phóng viên kia mím chặt môi, ngồi xuống.

Lúc này, có một cô gái trẻ ngồi ở hàng ghế phía sau giơ tay lên, tôi ra hiệu cô ấy có thể đặt câu hỏi.

“Xin lỗi,” cô gái rụt rè nói, “Em không phải phóng viên, chỉ là người hâm mộ của chị thôi. Có lẽ, em không nên lên tiếng vào lúc này. Nhưng thật sự em không kìm được nữa, phải nói - chị Thiên Thu, em đọc sách của chị đã gần mười năm rồi. Qua những tác phẩm đó em hiểu được chị là người thế nào. Lần này xảy ra chuyện như vậy, em cảm thấy rất bối rối, nhưng từ góc độ của độc giả mà nói, em tuyệt đối tin tưởng chị!” Cô ấy chột tăng cao âm lượng, rõ ràng có chút kích động, “Chị là một người thành thật, từ việc chị công khai thu thập tài liệu viết văn có thể thấy được điều đó. Cho nên em tin chị tuyệt đối sẽ không đạo văn! Em sẽ mãi mãi ủng hộ chị!”

Trời ạ, cô gái này là thiên sứ mà ngài phái xuống sao? Cô ấy xuất hiện thật sự quá đúng lúc! Tuy những lời cô ấy nói khiến cho người nói dối là tôi đây rất hổ thẹn, nhưng tôi thật sự rất cảm động. Tôi gật đầu với cô ấy, thậm chí nói: “Cảm ơn, vô cùng cảm ơn.”

Một vài phóng viên quay đầu lại, giơ máy ảnh lên chụp hình cô gái kia. Tôi nghĩ trên báo chí sẽ xuất hiện câu “Độc giả trung thành của Thiên Thu ra mặt bày tỏ, hoàn toàn tin tưởng và ủng hộ Thiên Thu”.

Sau đó, có thêm vài phóng viên đặt câu hỏi, chẳng phải câu hỏi hóc búa gì, mà đều là những câu hỏi có lợi cho tôi. Chẳng hạn như:

“Giả sử cuối cùng xác minh được là hai tác giả kia sao chép tác phẩm hoặc ý tưởng của chị, chị có kiện họ không?”, “Câu chuyện Phản quang có phải được viết dựa trên việc thật người thật không?”, “Quyển sách này chỉ có tập đầu, tập tiếp theo chị định khi nào thì xuất bản?”... Tôi trả lời từng câu một, thể hiện hết mực sự rộng lượng và lòng yêu nghề của tôi. Người của công ty xuất bản cũng rất rạng rỡ, thi thoảng phối hợp trả lời cùng tôi, không khí ở hội trường trở nên nhẹ nhàng và sôi động hẳn. Hiển nhiên

chúng tôi đã làm chủ được toàn cục.

Lúc này, một nữ phóng viên đeo kính đen và đội mũ đang ngồi ở hàng ghế sau cùng giơ tay lên. Tôi đưa tay mời cô ta đặt câu hỏi.

Nữ phóng viên này cất tiếng trầm thấp và khàn khàn: “Tác giả Thiên Thu, tôi có thể hỏi cô một câu không?”

“Đương nhiên rồi, xin mời đặt câu hỏi.” Tôi mỉm cười đáp.

Giọng nói không nhanh không chậm, nhưng mỗi một chữ nói ra đều chứa đầy sự nguy hiểm và oán hận:

“Nói ra sự thật, đối với cô khó đến thế sao?”

CHƯƠNG

9

Nụ cười của tôi lập tức cứng lại, cơ trên mặt cũng trở nên căng cứng.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn cô gái kia, không biết cô ta từ đâu đến, sao đột nhiên lại công kích như thế.

“Cô nói vậy là có ý gì?” Tôi cố kiềm chế tâm tình của mình.

Cô ta nhếch khóe môi, bật ra một tiếng cười lạnh: “Trong lòng cô hiểu rõ.”

“Xin lỗi, tôi không hiểu.” Tôi nhìn thẳng cô ta, đáp lại.

“Hôm nay tôi may mắn có mặt ở đây, tuy không nghe được lời nào thật, nhưng có thể thưởng thức diễn xuất tài tình và lời nói đối đặc sắc của cô, cũng xem như không uổng phí chuyến đi này rồi.” Cô ta chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, cả hội trường xôn xao. Ông tổng đang ngồi trên sân khấu đứng bật dậy, tức giận trừng mắt nhìn cô gái phá đám kia. Những người khác đều ngây người.

Tôi lúng túng ngồi yên tại chỗ, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh. “Cô là phóng viên của tòa soạn nào?” Ông tổng tức giận hỏi cô ta.

“Tôi không phải phóng viên.” Cô gái đó chậm rãi tháo mũ và kính xuống, “Tất nhiên cũng không thể sánh được với đại tác gia giả dối trên sân khấu kia rồi. Tôi chỉ là một tác giả nhỏ, tên là An Dân.”

Tôi sửng người, An Dân! Chính là tác giả của Người đàn bà trong gương! Cô ta... lại chạy đến nơi này. Làm cho tôi và người của công ty xuất bản choáng váng. Đám phóng viên thì rất phấn khích, có lẽ họ đến là vì đợi chờ sự xuất hiện đầy kịch tính thế này đây. Bây giờ, ánh đèn flash nháy liên tục vào người kẻ điên kia, trong chớp mắt cô ta đã trở thành trung tâm chú ý của hội trường.

Tổng biên tập hẳn là thấy được cô ta đến đây không có ý tốt gì, ông đứng lên nói: “Cô An Dân, hôm nay là buổi họp báo công ty chúng tôi và tác giả Thiên Thu tổ chức. Thật ngại quá, chúng tôi không có mời cô, mời cô rời khỏi đây ngay.”

“Cao minh thật.” An Dân chậm chọc nói, giơ ngón tay cái về phía tổng biên tập, “Ông làm rất đúng, lập tức đuổi tôi đi là rất thông minh, phải đuổi tôi đi trước khi tôi nói ra sự thật.”

“Bảo vệ!” Tổng biên tập vô cùng tức giận, “Mời cô ấy ra ngoài!”

Hai bảo vệ cao to nhanh chóng đi về phía An Dân, mỗi người kéo một cánh tay của cô ta, dường như muốn kéo cô ta ra ngoài. An Dân lớn tiếng nói: “Hay thật đấy, thì ra đây chính là bản lĩnh của các người! Đuổi tôi đi rồi thì các người có thể tiếp tục bịa đặt dối gạt rồi!”

“Buông cô ấy ra!” Tôi hét lên. Hai bảo vệ buông tay, đứng sang một bên. An Dân thở phào một hơi, vuốt lại quần áo bị kéo nhàu, ngẩng đầu nhìn tôi, khẽ “Hừ” một tiếng.

Tôi tức giận nhìn cô ta, gằn từng chữ hỏi: “Cô nói cho tôi biết, sự thật là gì? Tôi đã nói dối chuyện gì?”

“Thật sự muốn tôi nói ra sao?” Cô ta hỏi đầy vẻ khiêu khích, “Cô chắc chứ?”

“Bớt nói nhảm đi, có gì thì nói...” Suýt chút nữa thì tôi đã nói ra câu nói bất lịch “có rắm thì thả” ra rồi. Người này làm tôi sắp điên đến nơi rồi, tôi gần như quên mất đây là hội trường họp báo. Giây cuối cùng tôi vẫn giữ được lý trí, nếu không tôi rất muốn lập tức xuống sân khấu cho cô ta một bạt tai.

An Mân kéo dài âm điệu nói: “Ban đầu, tôi đến tham gia họp báo của cô, không phải để phá đám gì. Tôi chỉ có hứng thú muốn biết cô sẽ nói thế nào. Nếu cô nói tác phẩm của cô vô tình trùng lặp ý tưởng với tôi, vậy thì thôi. Không ngờ, cô lại nói gì mà mình bất cẩn đã để lộ ý tưởng của sách, còn ám chỉ rằng tôi và tác giả còn lại kia đã sao chép nội dung của cô. Tôi thật sự nghe không lọt tai được nữa. Đại tác gia Thiên Thu à, tôi còn chưa nói cô đạo văn của tôi, cô đã quay lại “cẩn” tôi một phát, vu oan cho tôi rồi.”

Cô ta cố ý ra vẻ bất lực thở dài: “Ôi, nhưng mà, ai bảo tôi không phải tác giả nổi tiếng chứ? Không thể nào giống cô, mở buổi họp báo lớn như thế. Chiêu này của cô đúng là cao tay thật. Cô biết chắc tác giả nho nhỏ như chúng tôi không thể mở họp báo chiêu đãi phóng viên gì đó như cô được, thế nên mới dám mặt dày mày dạn mà nói dối đúng không?”

Cả người tôi đều run lên, bây giờ cả ý nghĩ giết chết ả đàn bà này tôi cũng có nữa là. Tôi không biết cô ta lấy đâu ra sự tự tin đó, cứ khẳng định là tôi đã sao chép của cô ta. Nhưng tôi phải giữ bình tĩnh, phóng viên và độc giả đều đang nhìn tôi, tôi nhất định phải phản kích mạnh hơn, không thể hoảng loạn được.

“Nếu cô là một người có học thức và đạo đức, mời cô cứ nói ra sự thật. Nghe ý tứ của cô, hình như tôi là người đã đạo văn của cô? Cô có chứng cứ không?” Tôi đè nén lửa giận mà hỏi.

“Được, đúng lúc rất nhiều phóng viên đều có mặt tại đây, tôi sẽ nói cho rõ ràng vậy. Khi này cô nói, đầu tháng tư, cô đã giới thiệu nội dung tóm tắt cho biên tập của cô, sau đó cô đã kể chuyện này với bạn của mình, đúng không?”

“Không sai, thế nào?”

“Sau đó cô ám chỉ rằng sau chuyện đó chúng tôi đã biết được ý tưởng của cô. Nhưng cô biết không, đây là chuyện không thể xảy ra được.”

“Cô có ý gì?”

“Vào tháng ba, tôi đã đăng tải truyện này lên mạng rồi. Xin hỏi, tôi làm thế nào để ăn cắp ý tưởng của cô được đây?”

Câu này như giáng một búa xuống đầu tôi, khiến tôi choáng váng. Nhất thời tôi không biết phải đáp trả thế nào.

An Mân thấy tôi nói không nên lời, lại càng hống hách hơn, “Đừng ra vẻ không biết gì nữa, trong lòng cô hiểu rất rõ kia mà. Tiểu thuyết đó của tôi được đăng trên một

trang web nhỏ, không được chú ý cho lắm, nhưng không biết làm thế nào lại bị tác giả lớn là cô thấy được. Có lẽ tìm kiếm trên các mạng vô danh đề tài có thể mượn dùng cũng là một trong những cách thu thập tư liệu của cô chăng? Cô thấy được bài viết của tôi, cảm thấy đề tài không tệ, thế là...”

“Bớt nói linh tinh đi!” Tôi tức giận nói, “Ai từng đọc qua bài viết quỷ quái gì đó của cô chứ? Tư liệu của cuốn tiểu thuyết này là...”

Suýt nữa thì tôi đã buột miệng thốt ra là do ông trùm giới tài chính Phí Vân Hàm nói cho tôi biết. Nhưng lời đã lên đến khóe môi đã bị tôi nuốt ngược trở lại. Chết tiệt! chỉ cần nói ra câu này thì đủ để cứu tôi rồi, nhưng tôi lại không thể nào mở lời được!

“Là gì? Nói đi, tác giả Thiên Thu, nói không ra chứ gì?” An Mân hung hăng nói, “Đừng đóng kịch nữa, nếu thật sự do người nào đó cung cấp tư liệu cho cô thì cô đã nói ra người đó là ai từ lâu rồi. Giữ bí mật cho ông ta, cần thiết sao? Chỉ e người này vốn không hề tồn tại thôi. Nhưng tôi không giống cô, tôi có chứng cứ quá chắc chắn có thể chứng minh truyện của tôi tuyệt đối viết trước cô - thời gian tôi đăng tải trên trang web đó không thể nào thay đổi được, có mốc thời gian làm chứng đó. Nếu có hứng thú, cô cứ việc xuống đây từ từ tra cứu.”

Tôi ghen lời không nói được gì, cô ả đáng ghét này nói những lời đó vô cùng hùng hồn, khiến tôi không có chỗ nào để phản bác. Tôi vốn có thể nói “cho dù cô viết trước tôi, cũng đâu chứng minh được là tôi sao chép của cô”; nhưng vấn đề ở chỗ, tôi cũng không thể chứng minh mình không sao chép! Bởi vì tôi không thể nói ra tên của Phí Vân Hàm được! Điểm mấu chốt này lại khiến tôi thất bại thảm hại. Mọi phòng tuyến trong lòng tôi đã hoàn toàn sụp đổ, tôi biết mình đã hoàn toàn thua cô ta, dẫu rằng tôi bị oan!

Giờ đây, tôi giống như một con gà trống bại trận cúi đầu ngồi trên sân khấu, đầu óc cứ kêu ong ong. Tôi có thể nhận thấy ánh mắt hoài nghi của tổng biên tập, ông tổng, thậm chí là cả La Mẫn đang nhìn chăm chăm tôi, cả họ cũng không tin tôi! Trời ạ, tôi không hề ngờ được buổi họp báo sẽ diễn biến thành thế này, thật là kinh khủng!

Sau đó, cô ả trời đánh An Mân đó vẫn chưa ngừng nghỉ, tình thế đã chẳng thể vãn hồi được nữa. Cô ta thấy tôi không lên tiếng, bèn chỉ qua cô gái hâm mộ khi nãy đã lên tiếng ủng hộ tôi nói: “Cô gái à, đã làm khó cho cô rồi, phải phối hợp diễn xuất cùng họ. Nói cho tôi biết đi, phí diễn xuất của cô là bao nhiêu vậy?”

Tôi bất giác ngẩng đầu, há hốc miệng nhìn chăm chăm cô gái đó. Tôi phát hiện gương mặt cô ấy đỏ bừng, ấp a ấp úng nói: “Cô nói cái gì... tôi vốn là độc giả trung thành của chị Thiên Thu mà...”

An Mân “phụt” một tiếng cười lạnh: “Thôi đi, đoạn này chưa diễn tập qua chứ gì? Cô xem, diễn không nổi nữa rồi.” An Mân đột nhiên chỉ lên La Mẫn đang ngồi trên sân khấu nói, “Trưa hôm nay khi tôi đang ăn mì ở nhà hàng bên dưới, vô tình nhìn thấy cô ta (La Mẫn) đang thì thầm to nhỏ với cô - chắc đang dạy lời thoại cho cô chứ gì? Cô nói

thật đi, là công ty xuất bản mời cô đến phối hợp diễn xuất, hay là chính bản thân tác giả Thiên Thu?”

“Đừng... Cô đừng nói linh tinh, không ai dạy tôi gì cả!” Cô gái kia rõ ràng đang hoảng hốt vì bị vạch trần.

“Được.” An Mân nhìn chăm chăm cô ấy, “Chẳng phải cô nói mình là độc giả trung thành của Thiên Thu sao? Cô đã theo đọc sách của cô ta gần mười năm rồi. Vậy bây giờ cô cho chúng tôi biết, cô ta đã từng viết những quyển sách nào? Cô chỉ cần nói cho chúng tôi biết tên sách là được.”

Cô gái kia mặt đỏ đến mang tai, đứng ngậy ra đó không nói được tiếng nào. Dưới áp lực quá lớn, cô ấy thật sự không chịu đựng được nữa, dùng tay che mặt chạy ra khỏi hội trường.

Lần này, mọi chuyện đã không thể rõ ràng hơn được nữa. Cả hội trường như vỡ òa, đám phóng viên không thể nhẫn nhịn được sự hưng phấn và kích động của mình - chuyện xấu trong giới văn nghệ là một trong những đề tài mà họ thấy hứng thú nhiều nhất. Bây giờ, hơn số nửa phóng viên đều xông đến trước sân khấu (còn một số chạy qua phòng vấn An Mân), mấy chục cái máy thu âm chìa về phía tôi, một đồng câu hỏi liên tục được bắn ra như pháo nổ:

“Cô Thiên Thu, đối với chỉ trích của An Mân, cô có thừa nhận không?”

“Độc giả vừa tỏ ý ủng hộ cô, trước đây cô có quen biết cô ấy không?”

“Cô Thiên Thu, xin hãy cho chúng tôi biết sự thật có phải giống như những gì cô ấy vừa nói hay không?”

“Đối với nghi vấn mà An Mân đặt ra, vì sao cô lại không phản kích nữa?”

“Chuyện này, có phải công ty xuất bản và cô cùng lên kế hoạch...”

Những câu hỏi sau đó tôi đều không nghe được nữa, trong đầu tôi như có hàng trăm con ong đang bay vo ve, kêu ong ong. Tôi cảm thấy choáng váng. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi thấy ông tổng phát tay áo bỏ đi, tổng biên tập và những người khác cũng đi theo. Họ đã bỏ mặc tôi, bỏ lại một mình; tôi ở nơi này chịu đựng hết mọi đau khổ.

Tôi biết, mọi chuyện đã xong rồi.

CHƯƠNG

10

Hai tuần lễ sau đó, là khoảng thời gian tăm tối nhất trong cuộc đời tôi.

Để trốn tránh sự đeo bám của giới truyền thông, tôi buộc phải tắt di động cả ngày, máy tính cũng không dám mở lên - những bài báo liên quan đến tôi ở trên mạng có khả năng khiến tôi không kiềm chế được mà đập nát chiếc máy tính mất. Tôi trốn trong nhà cả ngày, nơi nào cũng không muốn đi, trốn trong bóng tối bầu bạn cùng khói thuốc, rượu nồng và thức ăn vặt. Sự đả kích và thương tổn mà sự việc lần này gây ra cho tôi đã vượt xa khả năng tôi có thể chịu đựng.

Hơn mười ngày nay, chỉ có hai người từng tiếp xúc với tôi. Một là trợ lý Tiểu Nhã của tôi, cô ấy không gọi được vào di động của tôi bèn tìm đến tận nơi tôi ở. Hiển nhiên cô ấy đã biết được sự việc qua rất nhiều kênh thông tin khác nhau. Cô ấy không hề hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ dặn tôi nghỉ ngơi cho tốt một thời gian, cô ấy sẽ xử lý mọi việc ở phòng làm việc một cách ổn thỏa, sau đó thì ra ngoài mua rất nhiều trái cây và thực phẩm cho tôi, rồi biết chừng mực mà rời đi.

Người thứ hai đến thăm là La Mẫn. Tôi nghi ngờ mục đích cô ta đến đây là để xác nhận xem tôi còn sống hay không - cô ta mở trừng mắt nhìn tôi từ đỉnh cao rơi xuống vực thẳm. Theo suy nghĩ của cô ta, người gặp phải tình huống này hoàn toàn có lý do để tự sát. Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi. Cô ta cũng giống Tiểu Nhã vậy, không hề nhắc đến chuyện kia, chỉ nói với tôi rằng cô ta nghỉ việc rồi, rời khỏi công ty cũ rồi. Cô ta không hề nhắc đến thái độ của công ty xuất bản đối với tôi, tôi cũng chẳng buồn hỏi. Thậm chí tôi còn chẳng chất vấn chuyện của “người hâm mộ” kia. Chuyện đã như vậy, hai người chúng tôi đều đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần rồi, không ai trách ai được. Cô ta chỉ nán lại nhà tôi mười lăm phút rồi rời đi.

Mấy ngày tiếp theo, tôi tiếp tục chìm đắm trong sự cô độc và bi ai. Mãi đến ba tuần sau, mới đón tiếp vị khách thứ ba. Chính anh đã kéo tôi ra khỏi hố sâu của sự sa sút và tuyệt vọng này.

Trần Tư Đạt - bạn học thời đại học của tôi - có thể xem là người bạn khác giới thân nhất của tôi. Thời đi học chúng tôi đều có chút cảm tình với nhau, vốn có cơ hội để phát triển thành một đôi tình nhân, nhưng vì nhiều nguyên nhân khác nhau, chúng tôi không thể đi đến bước đó, quan hệ chỉ dừng ở mức bạn tốt mà thôi. Nhưng như vậy cũng hay, tôi không phải kiểu con gái có thể trở thành vợ hiền mẹ đảm, trước đây không phải, hiện tại càng không cần nói đến. Còn Trần Tư Đạt cũng chẳng phải mẫu đàn ông thiết tha với đời sống gia đình, đã ngoài 30 rồi vẫn độc thân một mình.

Trần Tư Đạt là một bác sĩ tâm lý tư nhân, phục vụ cùng lúc cho mấy người nhà giàu, tư vấn tâm lý định kỳ cho họ. Anh không cần đi làm hàng ngày, thu nhập lại cao gấp đôi

những bác sĩ tâm lý thông thường - nguyên nhân là do anh không chỉ có chuyên môn tinh thông, còn có ngoại hình đẹp trai sáng sủa, tự nhiên sẽ trở thành con cưng của tầng lớp trên trong xã hội thôi.

Trần Tư Đạt bước vào nhà tôi, lập tức phát hiện ra trong nhà là một mớ hỗn độn - lon bia vung vãi khắp nơi, tàn thuốc và tro chất thành một núi nhỏ trong gạt tàn, vỏ của đủ loại thức ăn vặt vứt đầy trên sàn. Anh quay đầu lại nhìn vẻ mặt tiều tụy của tôi, kinh ngạc như thể nhìn thấy xác chết sống dậy: “Đã xảy ra chuyện gì vậy, Thiên Thu?”

Xem ra đây là một người không quan tâm gì đến tin tức trong giới văn nghệ, như vậy lại khiến tôi thoải mái đôi chút: “Chỗ của em vừa bị cướp ghé thăm.” Tôi vô lực nói, ngả người lên sofa.

“Cướp còn uống bia, ăn vặt với em à?” Trần Tư Đạt ngồi xuống bên cạnh, nghiêng người nhìn tôi, “Đừng đùa nữa, nói thật cho anh biết đi. Gọi điện cho em cứ tắt máy suốt, mới đến đây xem thử, xem ra em đúng là gặp phải chuyện gì đó rồi.”

Tôi không muốn hồi tưởng và kể lại những gì tôi đã gặp phải. Tôi là một người mạnh mẽ, không muốn nhận được sự cảm thông của người khác. Nhưng, tôi chợt nghĩ, Trần Tư Đạt là bác sĩ tâm lý, giờ anh tự tìm đến cửa, sao tôi lại không làm một buổi tư vấn tâm lý miễn phí chứ? Tôi không cần được an ủi, tôi chỉ muốn nhận được lời khuyên và sự giúp đỡ thực tế chút thôi.

Nghĩ đến đây, tôi ngồi thẳng người dậy, nhìn Trần Tư Đạt.

“Anh thật sự không biết chuyện liên quan đến em sao?” Tôi hỏi anh.

“Thật sự không biết. Sao vậy?”

Tôi ngẫm nghĩ làm sao để nói với anh ấy chuyện này, nếu muốn anh hiểu rõ mọi chuyện thì phải nói ra bí mật của Phí Vân Hàm. Tôi do dự một lúc, hỏi: “Bác sĩ tâm lý các anh có phải cũng như cha xứ ở nhà thờ, bảo vệ bí mật là đạo đức nghề nghiệp của các anh.”

“Không thần thánh đến thế, nhưng ý tứ thì cũng tương tự.” Trần Tư Đạt nói, “Hiện giờ em muốn anh lấy tư cách bác sĩ tâm lý để nói chuyện với em à?”

“...Có lẽ vậy.”

“Vì sao không thể là một người bạn?”

“Em muốn nghe ý kiến chuyên môn của anh. Nói thật, bây giờ em đang rất khốn đốn, hoang mang.” Tôi không cách nào che giấu sự bất lực của mình, suy cho cùng tôi chỉ là một cô gái.

Trần Tư Đạt nhìn chằm chằm tôi một lúc: “Được, em nói đi.”

Dứt lời, anh dường như đã bước vào trạng thái làm việc: “Nhìn vào mắt anh.” Anh yêu cầu, tôi làm theo. Sau đó, anh dùng âm điệu trầm thấp, mang theo ám thị tâm lý nói với tôi, “Bây giờ, cố gắng thả lỏng. Nhớ, phải tin tưởng anh một trăm phần trăm, nói cho anh biết tất cả, đừng giấu giếm chút gì.”

Lời anh nói như có ma lực, khiến cho tôi dễ dàng mở lòng mình. “Anh biết Phí Vân

Hàm không?”

“Đương nhiên là biết, em đang nói ông trùm đứng đầu ngành tài chính cả nước Phí Vân Hàm, phải không?”

“Đúng vậy, chính là ông ta.” “Ông ta làm sao?”

“Đầu tháng tư, ông ta có đến tìm em. Lúc bấy giờ em rất kinh ngạc, một nhân vật lớn như ông ta sao lại đến thăm một tác giả viết sách như em...” Dưới sự dẫn dắt của Trần Tư Đạt, tôi kể lại chi tiết toàn bộ quá trình của sự việc. Khi kể đến đoạn vì đã hứa giữ bí mật cho Phí Vân Hàm, tôi không thể không hứng chịu chất vấn và oan khuất trong buổi họp báo được, khi đắm chìm trong tình trạng khó xử đó, cuối cùng tôi cũng bật khóc. Hôm đó tôi không hề khóc, nhưng ở trước mặt Trần Tư Đạt, tôi trở nên không che giấu chút gì. Bản thân tôi cũng không hiểu thế nào. Chỉ biết sau khi kể xong tất cả, tôi đã vùi mình vào lòng Trần Tư Đạt, khóc tức tưởi.

Trần Tư Đạt rõ ràng không biết mình nên đóng vai trò gì. Trước đó tôi yêu cầu anh dùng tư cách bác sĩ tâm lý để nói chuyện với tôi, anh cũng đã thật sự bước vào trạng thái nghề nghiệp, đối với hành động bây giờ của tôi, anh có chút trở tay không kịp. Anh không ôm tôi, chỉ nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi, đồng thời đưa khăn giấy cho tôi: “Được rồi, Thiên Thu, đừng khóc nữa. Anh giúp em phân tích một chút nhé.”

Tôi ngồi thẳng dậy, lấy khăn giấy lau nước mắt: “Ngại quá, em mất kiểm chế.”

Anh khẽ gật đầu: “Chuyện mà em vừa nói, thật sự quá kì quái. Là một người nghiên cứu tâm lý học, anh sẽ phải tiếp xúc với những trường hợp kì quái liên quan đến tâm lý và hành vi khác thường của con người. Dùng kinh nghiệm và kiến thức chuyên môn, anh có thể tìm được nguyên nhân hoặc lý do. Nhưng nói thật, chuyện mà em vừa nói, anh không có cách nào phán đoán rốt cuộc là chuyện thế nào, ít nhất là hiện tại không thể.”

Tôi đã điều chỉnh lại cảm xúc, đã bình tĩnh hơn: “Anh đang chỉ mặt nào? Phí Vân Hàm?”

“Không chỉ có ông ta. Toàn bộ sự việc anh đều không nắm bắt được. Chẳng hạn như, tác giả tên An Mân đó, từ hành vi của cô ấy mà nói, hình như đã thật sự nghĩ rằng em đã sao chép ý tưởng của cô ấy, không giống đang cố ý vu oan cho em - Xin lỗi, Thiên Thu, hi vọng em đừng thấy không vui. Anh chỉ nhìn sự việc mà nói thôi.”

Tôi không lên tiếng. Tôi hận đến chết cả họ An này, nhưng lại không thể không thừa nhận phân tích của Trần Tư Đạt rất có lý.

“Đương nhiên, anh tin tưởng một trăm phần trăm rằng em không sao chép.” Trần Tư Đạt nói tiếp, “Không phải vì anh là bạn em nên nói vậy, mà vì chuyện này thật sự không hợp tình hợp lý.”

“Vì sao?”

“Đừng hoảng, lát nữa anh sẽ từ từ phân tích. Bây giờ nói mấy điểm anh cảm thấy quái dị trước. Đầu tiên tất nhiên là chuyện liên quan đến câu chuyện kì lạ mà Phí Vân

Hàm đã kể cho em nghe về việc ông ta nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ thất cổ trên những vật phản quang. Trước tiên chúng ta phải phán đoán xem ông ta có đang nói thật hay không đã?!”

“Anh nghi ngờ ông ta lừa em?” Tôi nhú chặt chân mày, “Nhưng vì sao ông ta phải làm thế? Người như ông ta, sẽ không rảnh rỗi đến mức này đâu chứ?”

“Đương nhiên sẽ không phải vì rảnh rỗi. Bất luận ông ta nói thật hay giả, cũng phải có mục đích nào đó.”

“Vậy anh có thể phán đoán xem ông ta nói thật hay giả không?”

Trần Tư Đạt chống tay lên cằm suy nghĩ một lúc: “Dù sao anh cũng chưa từng tiếp xúc trực tiếp với ông ta, không thể đưa ra phán đoán chính xác được. Nhưng anh nghiêng về hướng tin tưởng những gì ông ta nói là thật.”

“Trong tâm lý học của các anh đã từng xảy ra trường hợp này?” Tôi hỏi, “Một người khi nhìn vào gương hay vật phản quang sẽ thấy gương mặt của mình trở thành gương mặt của một người xa lạ.”

Chân mày của Trần Tư Đạt nhú chặt vào nhau: “Trường hợp này đúng là từng có. Nhưng vấn đề là người xuất hiện tình trạng này chỉ có thể là bệnh nhân tâm thần nặng mà thôi. Nhưng rõ ràng Phí Vân Hàm không giống... Hơn nữa, ông ta nói tình huống này đã xảy ra từ khi ông ta 21 tuổi, kéo dài đến hơn hai mươi năm! Đây chính là chỗ không hợp logic. Giả sử, ông ta tinh thần bất thường, không thể chỉ thể hiện trên mặt này được, cũng không thể bao nhiêu năm mà không ai hay biết gì. Tất nhiên, ông ta càng không thể có được sự nghiệp thành công đến thế, có được như ngày hôm nay.”

“Vậy kết luận của anh là gì?” Tôi hỏi.

“Chỉ có hai khả năng - Một là Phí Vân Hàm vì mục đích nào đó đã bịa ra câu chuyện này cho em nghe, hai là ông ta thật sự đã gặp phải hiện tượng kì lạ mà khoa học hiện tại không giải thích được.”

Tôi bỗng thấy rùng mình, cảm thấy sau lưng có chút lạnh. Vấn đề này trước đây tôi chưa từng suy nghĩ kĩ, chỉ xem nó như đề tài tuyệt vời để sáng tác. Bây giờ nghe Trần Tư Đạt nói vậy, mới cảm thấy thật sự đáng sợ.

Trần Tư Đạt nói tiếp: “Trải nghiệm của Phí Vân Hàm là chỗ kì lạ thứ nhất. Chỗ thứ hai chính là, vì sao sau khi em viết ra cuốn tiểu thuyết dựa theo đề tài này lại xuất hiện hai quyển sách cùng loại nữa?”

Đây chính là vấn đề mà tôi quan tâm, tôi vô cùng mong chờ Trần Tư Đạt có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, gấp gáp hỏi: “Theo anh thấy chuyện này là thế nào?”

Về mặt Trần Tư Đạt bình tĩnh, im lặng không lên tiếng, giống như một kỳ thủ đang quan sát bàn cờ, suy nghĩ xem bước kế tiếp nên đi thế nào. Rất lâu sau đó, anh giơ ba ngón tay lên: “Anh cho rằng chỉ có ba khả năng.”

Tôi chăm chú nhìn anh.

“Khả năng thứ nhất chính là, trong ba tác giả các em, thật sự có người đã đạo văn.”

Không đợi tôi mở miệng, anh đã giải thích, “Nhưng khi này anh đã nói, khả năng này là thấp nhất, vì thật sự không hợp tình hợp lý chút nào - bây giờ anh có thể cho em biết vì sao rồi.”

Anh nhìn tôi dăm dăm: “Nghĩ thử xem, cho dù là ai đã đạo văn, cũng đâu thể đạo một cách triệt để như thế? Như em nói, cả ba quyển sách đều viết về một người nhìn thấy gương mặt của mình biến thành gương mặt của người phụ nữ bị thắt cổ trên những vật phản quang. Giả sử là đạo văn thật, vậy thì có thể thay đổi đôi chút, làm vậy sẽ không quá lộ liễu. Chẳng hạn như, sửa thành nhìn thấy gương mặt của quái vật, hay gương mặt của người đàn ông bị giết, sao cứ phải là gương mặt của ‘người phụ nữ bị thắt cổ’ chứ? Đạo văn mà giữ nguyên như thế có phải quá ngu ngốc rồi không?”

Tôi mím chặt môi, bất giác gật đầu. Thật ra, là một tác giả bao năm nay, tôi cũng nên nghĩ đến điểm này. Nhưng lúc đó tôi tức đến váng đầu, sau đó lại đau buồn quá độ, không cách nào bình tĩnh và phân tích có lô- gic như Trần Tư Đạt được. Bây giờ tôi thấy tỉnh táo hơn nhiều rồi, vội hỏi: “Còn khả năng thứ hai thì sao?”

“Khả năng thứ hai kì thật em và biên tập bên xuất bản cũng đã nghĩ đến rồi - Có khi nào Phí Vân Hàm, hoặc vợ ông ta đã tiết lộ câu chuyện này với mấy tác giả nữa hay không?”

“Anh cảm thấy khả năng này có lớn không?”

Trần Tư Đạt lắc đầu: “Anh thấy khả năng này không lớn. Chúng ta nghĩ thế này đi, Phí Vân Hàm nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng em đừng nói chuyện này với người khác, có thể thấy ông ta vô cùng để ý đến tính bảo mật của chuyện này. Nói vậy, ông ta không có khả năng sẽ đem chuyện này nói với quá nhiều người. Hiển nhiên, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, đối với ông ta rất bất lợi.”

“Còn vợ ông ta thì sao?” Tôi hỏi.

“Cũng không có khả năng cho lắm. Bà ta đến tìm em, vì em đã mở một văn phòng, thu thập tư liệu sáng tác từ quần chúng, cho nên bà ta mới có lý do để tìm đến em, mượn cơ hội đó để hỏi ý kiến em. Nhưng hai tác giả kia không có làm vậy, bà ta làm sao lại chủ động tìm đến họ chứ? Vả lại như em nói, bà ta đến tìm em, là vì cho rằng em không biết được thân phận của bà ta. Tất nhiên, bà ta lại càng không ngờ - chồng bà ta, Phí Vân Hàm tự tìm đến. Còn một điểm vô cùng quan trọng nữa - bà ta không hề biết Phí Vân Hàm nhìn thấy gì trên những vật phản quang, cho nên không thể nói cho người khác biết toàn bộ sự tình được. Em biết được cũng là do trùng hợp.”

“Hình như anh không chút nghi ngờ Phí Vân Hàm và vợ có thể thông đồng với nhau...”

“Anh có nghĩ qua khả năng này, nhưng đã loại trừ nó. Vì anh thật sự không nghĩ ra được hai vợ chồng kẻ hát người phụ họa như thế có ý nghĩa gì, cũng nghĩ không ra mục đích của họ là gì. Nghĩ thử mà xem, hai vợ chồng này là một trong những người giàu nhất cả nước đấy. Họ làm chuyện này vì danh hay vì lợi đều không hợp lý.”

Tôi thừa nhận đây là sự thật. Trần Tư Đạt nói đến đây, cả hai khả năng đều đã bị loại trừ, tôi suy nghĩ một lúc, khó hiểu mà hỏi: “Anh nói còn một khả năng nữa? Nhưng em nghĩ thế nào cũng không ra, ngoài hai khả năng vừa nói ra thì còn khả năng nào nữa?”

Trần Tư Đạt nghiêng người về phía tôi, nhìn tôi nói: “Em là một tác giả truyện kinh dị giỏi, tư duy logic và khả năng phân tích của em đáng ra phải xuất sắc chứ. Thiên Thu, em thật sự nghĩ không ra khả năng còn lại sao?”

Tuy anh đã ra ám hiệu, nhưng tôi vẫn một mực mơ hồ, chỉ có thể hoang mang nhìn anh.

Trần Tư Đạt thở dài: “Có lẽ đây gọi là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc mới rõ.”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Thiên Thu, nghe rõ đây, khả năng cuối cùng, cũng là khả năng mà anh nghĩ là lớn nhất - Ngoài Phí Vân Hàm ra, còn hai người nữa, trên người họ cũng xảy ra chuyện quái lạ này. Nói cách khác, cái mà hai tác giả kia viết, là câu chuyện của hai người có cùng trải nghiệm với Phí Vân Hàm.”

CHƯƠNG

II

Tôi ngần người, tình huống mà Trần Tư Đạt nói, đúng là tôi chưa từng nghĩ đến. Trước đây tôi chỉ nghĩ chuyện kì lạ này chỉ có thể xảy ra với một người, bây giờ anh nhắc đến giả thiết mạnh dạn này, nhất thời tôi thấy khó mà tiếp nhận được.

“Ý anh là, còn hai người nữa giống như Phí Vân Hàm, nhìn thấy gương mặt mình biến thành gương mặt của người phụ nữ bị thắt cổ trên các vật phản quang. Còn hai tác giả An Mân và Ngư Ca sau khi biết được chuyện này, cải biên thành tiểu thuyết, cho nên mới dựng phải em?” Tôi nghi ngờ hỏi, “Chuyện này có khả năng sao? Có khó tin quá hay không?”

Trần Tư Đạt chụm các đầu ngón tay lại, chống lên cằm: “Anh chỉ có thể nói, đây là một khả năng. Nhưng nếu nói khó tin - giả sử, chúng ta tin những gì Phí Vân Hàm nói, vậy xem như đã tin rằng trên đời này thật sự có những chuyện lạ nằm ngoài phạm vi lý giải của khoa học - đã thế, chuyện này có thể xảy ra với một người, sao lại không thể xảy ra với nhiều người chứ?”

Tôi im lặng không lên tiếng. Trần Tư Đạt tiếp tục nói: “Còn một vấn đề nữa rất đáng chú ý - Ba quyển sách cùng một đề tài, lại có thời gian xuất bản cận kề nhau. Nghĩ thử xem, Phí Vân Hàm nói tình huống này xảy ra với ông ta đã hơn hai mươi năm. Nhưng gần đây ông ta mới đến tìm em, nói em biết chuyện này. Hai người khác cũng gặp tình huống tương tự, có phải cũng thế không? Vì sao ba người họ lại nói ra chuyện này trong khoảng thời gian cận kề nhau như thế? Trong này nhất định phải có nguyên do!”

Tôi chuyển động tròn mắt, nhớ lại những lời Phí Vân Hàm nói với tôi: “Đúng rồi, Phí Vân Hàm nói, chuyện này gần đây bắt đầu trở nên nghiêm trọng. Hơn nữa, ông ta cho rằng gương mặt đáng sợ đó đang muốn nhấn nhủ hoặc ra ám chỉ gì đó với mình...”

“Ông ta nghĩ đó là ám chỉ gì?” Trần Tư Đạt gấp gáp hỏi, “Ông ta có nói cho em biết không?”

Tôi nhớ lại vẻ mặt tuyệt vọng của Phí Vân Hàm khi đó: “Ông ta cho rằng... gương mặt đó đang ra ám chỉ cho ông ta tự sát.”

Trần Tư Đạt ngả người về phía sau một chút, tựa như vừa trút ra một hơi khí lạnh. Kế đó, anh đứng lên khỏi sô pha, đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên dừng lại: “Chuyện này, thật sự quá kì lạ, quá khó tin. Anh có một cảm giác mãnh liệt - Phía sau chuyện này, chắc chắn ẩn giấu một bí mật nào đó không thể cho người khác biết!”

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, anh đã lập tức cúi người xuống nhìn tôi dăm dăm: “Hơn nữa, có thể đúng như dự cảm của Phí Vân Hàm vậy - chuyện này là hiện tượng báo hiệu cho một sự việc nguy hiểm nào đó.”

“Không có gì phải sợ.” Trần Tư Đạt tuyên bố với tôi, “Thiên Thu, bắt đầu từ bây giờ,

em không phải một mình đối mặt với chuyện này nữa, anh sẽ cùng em tìm cho ra ngọn ngành của việc này.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh không cần đi làm à?” “Tuần này không cần. Khách hàng hẹn trước với anh có việc đột xuất phải ra nước ngoài rồi, thế nên cho anh nghỉ phép.”

“Sao anh lại muốn điều tra chuyện này?”

Hai mắt Trần Tư Đạt phát sáng, tỏa ra ánh sáng của sự hưng phấn và mong đợi: “Chuyện này khiến anh thấy rất hứng thú, đã khơi dậy triết để lòng hiếu kì của anh, anh rất muốn biết được suy đoán của mình có chính xác hay không; ngoài ra, là bạn của em, anh cũng muốn giúp em làm rõ sự việc, rửa sạch những uất ức mà em đã phải chịu.”

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích, sau đó hỏi: “Anh định làm thế nào?”

Trần Tư Đạt là một người tư duy nhanh nhạy, làm việc cũng rất lý tính: “Trước tiên đương nhiên là nghiệm chứng ‘khả năng thứ ba’ mà anh đã nói, xem có đúng là vậy hay không.”

“Làm thế nào để nghiệm chứng?”

Anh nghĩ ngợi một chút: “Để thận trọng, tốt nhất là đích thân chúng ta đi tìm hai tác giả kia.”

“Cái gì? Anh muốn em đi tìm An Mân.” Tôi lớn tiếng nói, “Em nhìn thấy cô ta thì chỉ muốn tát cho vỡ mồm cô ta!”

Trần Tư Đạt nghĩ đến tâm trạng ghét bỏ của tôi: “Vậy thôi, chúng ta tìm tác giả Ngư Ca kia vậy.”

Tôi có chút không cam lòng: “Em không biết anh ta ở đâu, em vốn không quen biết anh ta mà.”

Là một chuyên gia tâm lý, Trần Tư Đạt có thể đọc được suy nghĩ từ trong thái độ của tôi. Anh ngồi xổm trước mặt tôi, nói: “Thiên Thu, em tự biết làm rõ sự việc này quan trọng với em thế nào. Cho nên, bây giờ chính là lúc buông bỏ thể diện. Em phải có hành động mới rửa sạch oan ức của mình được! Chẳng lẽ em muốn công chúng một mực hiểu lầm em như thế sao?”

Lời anh nói đã đâm thẳng vào điểm mấu chốt, chạm thẳng đến nơi sâu nhất trong lòng tôi, khiến tôi tỉnh táo nhận ra mình nên làm gì. Tôi gật đầu nói với anh: “Vâng, em đã hiểu rồi. Bây giờ em sẽ đi tra địa chỉ của Ngư Ca ngay đây.”

Đây không phải chuyện khó khăn gì. Tôi tra thông tin xuất bản quyển Gương mặt đáng sợ của Ngư Ca trên máy tính trước, biết được nhà xuất bản nào hợp tác với anh ta. Sau đó tôi gọi điện cho La Mẫn, nhờ cô ta giúp tôi nghe ngóng cách thức liên lạc và địa chỉ của Ngư Ca từ nhà xuất bản đó. La Mẫn khá quen với người trong ngành xuất bản. Quả nhiên, không bao lâu sau cô ta đã gọi lại. Nói cho tôi biết số di động và địa chỉ cụ thể của Ngư Ca. Tôi lấy bút nhanh chóng ghi lại.

Hiện tại, tôi không muốn chậm trễ chút nào nữa. Tôi cảm ơn Trần Tư Đạt đã giúp

tôi lấy lại tinh thần, tràn đầy năng lượng một lần nữa. Tôi vào phòng vệ sinh tắm rửa, trang điểm đơn giản, thay bộ trang phục màu sáng - tinh thần và diện mạo đều sáng sủa hơn hẳn. Trần Tư Đạt cho tôi ánh mắt tán thưởng và khích lệ. Sau đó chúng tôi đi thẳng đến sân bay, đi đến thành phố nhỏ ở phía nam nơi Ngư Ca đang ở.

CHƯƠNG

12

Chuyến bay mất ba tiếng đồng hồ, gần 5 giờ chiều mới hạ cánh xuống thành phố T. Ra khỏi sân bay, chúng tôi quyết định lập tức đi đến nơi ở của Ngư Ca.

“Gọi di động liên hệ trước với anh ta đi.” Trần Tư Đạt nói.

“Trước khi ra ngoài em đã gọi một lần, nhưng hình như điện thoại của anh ta hết tiền nên bị khóa rồi.”

“Gọi lại lần nữa thử xem.”

Tôi lục lấy di động từ trong túi xách ra, gọi theo số mà La Mẫn đã cho, nhưng tổng đài vẫn báo với tôi rằng thuê bao nợ cước tạm dừng hoạt động. Tôi lắc đầu với Trần Tư Đạt.

“Số La Mẫn cho là số của Ngư Ca à? Cô ấy có nhầm lẫn hay không?” Trần Tư Đạt nhíu chặt chân mày nói.

“Không biết.” Tôi nói, “Giờ chỉ mong địa chỉ mà cô ấy cho là đúng.”

Trần Tư Đạt khẽ nhún vai: “Chỉ có thể thử vận may thôi.”

Chúng tôi ghé vào một nhà hàng gần sân bay ăn qua loa một chút, sau đó thì gọi tắc xi. Tôi lấy tờ giấy ghi lại địa chỉ từ trong túi xách ra, đọc cho tài xế nghe.

Chuyến xe này ngồi mất hơn năm mươi phút đồng hồ, khi đến nơi đã là 7 giờ tối. Sau khi xuống xe, chúng tôi phát hiện mình đang ở một khu ổ chuột vùng ven đô - những căn nhà kiểu cũ đổ nát, hỗn độn, rác chất thành đống khắp nơi trên con đường nhỏ hẹp, ánh đèn đường chập chờn - Đây rõ ràng là nơi sinh sống của những người thuộc tầng lớp thấp nhất trong xã hội.

Trần Tư Đạt nhíu mày nói: “Thiên Thu, em chắc là nơi này chứ?”

“Dù sao thì em cũng không nhầm được.” Tôi nhìn lại địa chỉ trên tờ giấy nói, “La Mẫn có nhầm hay không thì em không biết.”

“Anh ta ở căn nhà nào?”

“Để em xem... số 27 dãy 4 lô 2, chính là chỗ này.” Tôi chỉ vào tòa nhà tối đen như mực ở trước mặt nói.

Trần Tư Đạt thở hắt ra, dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý thất vọng vậy: “Đã đến đây rồi, chỉ có thể lên xem thử thôi.”

Chúng tôi men theo cầu thang tối tăm đi lên tầng ba, tôi nói: “Chính là nơi này, phòng 301.”

Trần Tư Đạt gõ cửa.

Rất lâu sau, trong nhà vọng ra giọng uể oải hỏi:

“Ai vậy?”

Hai chúng tôi nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào. Trần Tư Đạt hỏi: “Xin hỏi,

đây có phải nhà của tác giả Ngư Ca không?”

Mấy giây sau, cánh cửa mở ra, chúng tôi thấy gương mặt người đàn ông khoảng 30 tuổi, râu ria lởm chởm, tóc tai bù xù. Người này đang mặc chiếc sơ mi nhàu nhĩ và chiếc quần rộng thùng thình, vẻ mặt mệt mỏi, đôi mắt đang dò xét chúng tôi trống rỗng vô hồn, hình như không thấy gì cả, cả người toát lên vẻ tiêu tụy, suy sụp cùng cực - Trạng thái của anh ta khiến tôi nhớ đến bản thân mình lúc trước. Tôi lập tức phán đoán được, đây chắc chắn là người mà chúng tôi cần tìm.

“Anh chính là Ngư Ca đã viết quyển Gương mặt đáng sợ phải không?” Tôi hỏi.

“Là tôi. Các người là...”

Tôi nhìn qua Trần Tư Đạt, sau đó nói thật: “Tôi là người viết Phản quang - Thiên Thu.”

Ngư Ca trừng lớn mắt anh ta nhìn tôi đăm đăm một lúc, kinh ngạc nói: “A... đúng là cô, tôi nhớ rồi, trước đây tôi từng thấy qua hình của cô trên tạp chí.”

Tôi khoanh tay lại trước ngực: “Chúng ta... có thể vào trong nói chuyện không?”

Ngư Ca nhìn qua Trần Tư Đạt. Anh lập tức nói: “Tôi là bạn của Thiên Thu, đi cùng cô ấy đến thăm anh.”

Ngư Ca ý vị sâu xa nhìn chúng tôi vài giây, dường như đã đoán được lý do chúng tôi tìm đến: “Được, mời vào.”

Căn nhà này - nếu đây có thể xem là một căn nhà - thật sự thì nó quá đơn sơ, quá lạnh lẽo rồi. Chỉ là một căn phòng chưa đến mười mét vuông, phía sau là phòng bếp và phòng vệ sinh. Chiếc giường đơn, sofa cũ, bàn ghế và một số đồ vật linh tinh khác nhồi nhét trong không gian chật hẹp này. Trong nhà cả tivi và máy tính đều không có, cũng không vật gia dụng nào ra hồn. Nhưng trong nhà có rất nhiều sách - trên bàn, trên giường, thậm chí trên mặt đất cũng chất đầy sách, còn có rất nhiều bản thảo viết tay nữa. Sở thích và nghề nghiệp của chủ nhân căn nhà này vừa nhìn đã thấy ngay. Tôi thấy quyển Gương mặt đáng sợ đặt trên đầu giường anh ta.

Nếu là người bình thường, có lẽ sẽ cảm thấy xấu hổ và tự ti vì mình sống trong hoàn cảnh nghèo khó như thế này, nhưng hình như Ngư Ca không hề thấy thế. Anh ta không chút để tâm mà nói với chúng tôi: “Nhà nhỏ, các người cứ tùy tiện ngồi đi.”

Trần Tư Đạt ngồi xuống sofa, tôi kéo chiếc ghế trước bàn sách qua ngồi xuống bên cạnh anh, Ngư Ca thì ngồi trên giường.

Chúng tôi im lặng một lúc. Ngư Ca dường như đang đợi chúng tôi lên tiếng - là chúng tôi đến tìm anh ta. Trong lòng tôi có rất nhiều nghi vấn, nhưng trước mặt anh ta, trong một lúc tôi lại không biết làm sao để mở lời.

Cuối cùng vẫn là Ngư Ca lên tiếng trước: “Tác giả Thiên Thu, cô tìm đến chỗ tôi, là vì vụ ‘lùm xùm đạo văn’ phải không?”

Anh ta đã nói thẳng vào vấn đề chính, tôi cũng không cần phải vòng vo nữa: “Đúng vậy.”

“Mục đích cô đến tìm tôi là gì?”

“Tôi muốn tìm hiểu đôi chút tình hình từ chỗ anh.” Anh ta cười như không cười, “hừ” một tiếng: “Cô muốn hỏi tôi có sao chép tác phẩm của cô hay không chứ gì?”

“Không, tôi biết anh không sao chép của tôi.” Tôi thẳng thắn nói.

Ánh mắt bơ phờ của anh ta khề trềng lớn: “Ồ? Sao cô có thể khẳng định như thế?”

“Anh không có cơ hội để sao chép tác phẩm của tôi.” Tôi nhìn anh ta, “Cũng như tôi không có cơ hội để sao chép của anh vậy.”

Tôi và anh ta nhìn nhau hơn mười giây.

“Không sai, đúng là như vậy.” Anh ta thừa nhận nói. “Nhưng tác phẩm của chúng ta vẫn giống nhau.” “Phải.”

“Anh nghĩ là vì sao?”

“Cô nghĩ sao?” Anh ta hỏi ngược lại.

“Tôi không biết. Cho nên tôi mới đến tìm anh, hi vọng cùng anh tìm ra câu trả lời.”

“Tìm câu trả lời...” Anh ta ngược mặt cười khổ,

“Chỉ e câu trả lời này đã không còn ý nghĩa gì với tôi nữa rồi.”

“Sao anh lại nói vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Ngư Ca chấp hai tay lại: “Giống như cô nhìn thấy vậy, tôi là một tác giả nghèo từ trong ra ngoài. Tôi nghèo rớt mồng tơi, cả việc đảm bảo nhu cầu cơ bản của cuộc sống cũng có vấn đề. Di động tôi hết tiền nên đã bị khóa; tiền thuê nhà đã nợ ba tháng, ngày nào chủ nhà cũng đến đuổi tôi đi; bữa cơm duy nhất trong ngày hôm nay của tôi là tô mì ăn từ bữa trưa, ngày mai ăn gì, tôi phải động não mới được. Tác giả Thiên Thu, cuộc sống của những người như tôi cô khó mà tưởng tượng được lắm. Cũng như sự đả kích của vụ ‘lùm xùm đạo văn’ đối với tôi vậy, cô vốn không hiểu được đây là sự đả kích lớn và chí mạng đến nhường nào đâu.”

“Không, tôi hiểu.” Tôi nói, “Sự việc lần này cũng đả kích rất lớn đến tôi.”

“Tôi tin.” Anh ta nói, “Nhưng khác ở chỗ, cô sớm đã là một tác giả có tiếng, có lượng độc giả cố định. Cho dù chuyện này có ảnh hưởng nhất định đến danh tiếng của cô đi chăng nữa, một thời gian sau, cô vẫn có thể dùng quyển sách kế tiếp để văn hồi tất cả. Tôi thì khác - là một người mới xuất bản lần đầu, lại xảy ra chuyện này, không còn nhà xuất bản nào chịu hợp tác với tôi nữa. Cho nên tôi nói, sự việc lần này là một nhát chí mạng với tôi. Cho dù tôi có tìm ra được ‘câu trả lời’ kia hay không, tôi cũng không còn cơ hội làm lại từ đầu.”

“Anh đâu cần bi quan thế chứ?” Tôi khuyên nhủ, “Chỉ cần chúng ta chứng minh được mình không đạo văn liền có thể xoay chuyển tình thế bất lợi hiện tại rồi.”

“Không sai, nhưng tôi e mình không có thời gian và tiền bạc để chống đỡ đến ngày đó.” Anh ta tuyệt vọng nói, “Người cơm no áo ấm như các người vốn không thể tưởng tượng được hoàn cảnh sống của tôi khó khăn biết chừng nào đâu.”

Tôi và Trần Tư Đạt nhìn nhau, không biết nên nói gì mới phải.

Ngư Ca nói đến đây, hình như có chút mất kiểm chế, mặc cho nỗi bi ai của mình tuôn ra ngoài: “Vốn dĩ, tôi có một công việc ổn định, nhưng vì theo đuổi ước mơ, vì thể hiện tài hoa của mình, tôi hùng hờn nghỉ việc, bắt đầu sự nghiệp viết lách. Trước đây từng viết vài bài, nhưng không được chú ý lắm, thế là tôi cứ mãi sống cuộc sống nghèo khó thế này. Nhưng tôi không bỏ cuộc, tôi vẫn tin sẽ có một ngày, tôi viết ra được một tác phẩm chấn động lòng người... Cuối cùng, tôi cũng đợi được ngày này, tôi đã tìm được một đề tài tuyệt vời cho Gương mặt đáng sợ...”

Anh ta vốn đang kể lẽ chuyện đã qua của mình, bất chợt nói vào trọng điểm rồi! Tôi và Trần Tư Đạt đều giật mình, dồn hết sự chú ý nhìn vào anh ta.

“Câu chuyện này, là đề tài tiểu thuyết hay nhất từ trước đến nay mà tôi phát hiện ra! Tôi viết giới thiệu nội dung và một bài đọc thử, gửi chúng cho một công ty xuất bản, biên tập đã liên hệ với tôi rất nhanh, nói rất tán thưởng ý tưởng của câu chuyện này, muốn xuất bản nó, còn hứa sẽ ra sức tuyên truyền! Lúc đó tôi vui mừng vô cùng, cho rằng ngày rạng danh của mình cuối cùng đã đến.

Lúc bấy giờ, tôi thật sự chẳng còn một xu dính túi, nhưng để hoàn thành quyển sách này, tôi chạy đông chạy tây vay mượn vài anh em khốn khổ của mình một ít tiền, sau đó ngày ngày trốn trong nhà, chuyên tâm sáng tác. Chỉ vì muốn nhìn thấy danh tiếng và thu nhập sau khi quyển sách xuất bản sẽ mang đến cho tôi... Nhưng, sau khi xuất bản một tuần, tôi nghe biên tập nói, quyển sách này đã vướng vào một vụ đạo văn...”

Nói đến đây, Ngư Ca bi thương nhìn tôi: “Tác giả Thiên Thu, cô biết không? Chuyện này với tôi mà nói, là bất lợi nhất. Thứ nhất, sách của tôi là quyển xuất bản sau cùng trong ba quyển, khiến người khác cảm thấy hiềm nghi lớn nhất; thứ hai, tôi là người mới, không hề có bất cứ người hâm mộ hay ủng hộ nào. Cho nên, độc giả trung thành trong lúc bảo vệ các cô đều cùng lúc quay sang chửi rủa và phỉ báng tôi, cho rằng tôi chính là người đạo văn. Hơn nữa khi độc giả biết sách của tôi và cô có nội dung tương tự, đều sẽ chọn mua sách của cô, vì cô là tác giả lớn - cuối cùng, biên tập tức giận nói với tôi, lượng tiêu thụ sách của tôi gần như bằng không, mọi nhà sách để lũ lượt đòi trả hàng.”

Nghe xong những lời của anh ta, tôi ghen ứ thốt không nên lời. Vốn dĩ, tôi cho rằng tình thế bất lợi nhất với tôi, bây giờ mới biết, người bị hại lớn nhất thật ra là anh ta.

“Chưa hết đâu - Sách không bán được, công ty sách sẽ bị lỗ. Họ lấy lý do đạo văn, không chịu trả tiền nhuận bút cho tôi. Thật ra họ hiểu rất rõ, tôi không thể nào đạo văn được! Nhưng tôi thân cô thế cô, không cách nào chống lại họ, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Kết quả cuối cùng: tôi không chỉ không lấy được đồng nào, lại gánh tiếng xấu đầy mình, còn một khoản nợ không biết làm sao để trả. Cho nên sự bất hạnh của sự việc lần này toàn bộ đều trút hết lên người tôi cả rồi.”

Tôi rất đồng cảm với những gì anh ta gặp phải, còn thấy tiếc nuối và áy náy vì tổn

thương gián tiếp mà mình đã gây ra cho anh ta. Nhưng vấn đề là, anh ta nói nhiều như vậy, trước sau vẫn không nhắc đến chuyện mà tôi quan tâm nhất. Trần Tư Đạt hiển nhiên cũng cảm thấy thế. Anh có chút không nhịn được, bèn hỏi: “Ngư Ca, anh có thể cho chúng tôi biết, làm sao anh có được đề tài này hay không?”

Ngư Ca chăm chú nhìn chúng tôi một lúc: “Là căn cứ theo trải nghiệm thực tế của một người để cải biên thành.”

Tôi và Trần Tư Đạt tức tốc nhìn nhau.

Trần Tư Đạt vội hỏi tiếp: “Người đó là ai?”

Ngư Ca lắc đầu nói: “Chuyện này tôi không thể nói với các người.”

“Vì sao?” Tôi hỏi.

“Người cho tôi biết chuyện đó đã bắt tôi phải hứa, tuyệt đối không được tiết lộ danh tính và thân phận thật sự của ông ta.”

Việc này... giống hệt yêu cầu của Phí Vân Hàm! Tôi bắt đầu thấy hơi nôn nóng: “Bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, tình huống đặc biệt chúng ta phải xử lý bằng cách đặc biệt, anh không cần phải giữ bí mật cho ông ta nữa... Không, ý của tôi là, anh chỉ nói với mình tôi thôi, có được không? Tôi sẽ không nói với ai khác.”

Ngư Ca nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi ngược lại: “Vậy, tác giả Thiên Thu, cô có thể cho tôi biết, đề tài này của cô từ đâu mà có hay không?”

Tôi ngập ngừng một lúc, trả lời: “Giống anh vậy, cũng là căn cứ theo trải nghiệm thật sự của một người mà cải biên thành.”

“Cũng là do người đó đích thân nói với cô?” “Đúng vậy.” Tôi chú ý đến chữ “cũng” mà anh ta vừa nói, chứng tỏ anh ta cũng gặp tình huống y hệt tôi!

“Vậy cô cho tôi biết tên của người đó có được không?” Anh ta vặn ngược lại tôi, khiến tôi ghen lời ngay tức khắc. Trong buổi họp báo tôi còn không nói ra tên của Phí Vân Hàm, chịu oan ức lớn như thế, bây giờ lại nói ra sao?

Ngư Ca đoán được suy nghĩ của tôi: “Xem ra, người đó cũng yêu cầu cô phải giữ bí mật.”

“Đúng vậy.” Tôi nhìn anh ta nói, “Nói thật, tôi cố ý đến đây tìm anh, là vì muốn chứng thực một chuyện - người nói ra câu chuyện này cho chúng ta, có phải cùng một người hay không.”

Ngư Ca cúi đầu, suy nghĩ một lúc: “Tôi cảm thấy không thể cùng một người được.”

Trần Tư Đạt chợt tỏ ra vô cùng hứng thú, hỏi: “Vì sao anh lại nghĩ như vậy?”

Ngư Ca nói: “Người đó nói với tôi, chuyện này ông ta chỉ nói cho mình tôi biết. Mà tôi... tin tưởng ông ta.”

“Người kia cũng nói với tôi như vậy.” Tôi có chút không khống chế được tâm trạng của mình, “Giờ tôi lại ngày càng cảm thấy, đây là cùng một người.”

Ngư Ca nhìn tôi đăm đăm: “Xem ra, cô thật sự muốn nói ra cái tên này để đối chứng.”

“Chỉ có cách này thôi.” Tôi nói, “Tôi vốn định giữ bí mật cho ông ta, nhưng tình thế bây giờ buộc tôi phải làm thế.”

“Nếu làm vậy, hai chúng ta đều trở thành người không giữ chữ tín rồi.” Ngư Ca nhắc nhở.

“Tôi không quản được nhiều thế đâu. Còn anh, có gì mà kiêng dè chứ?” Tôi nói, “Giả sử đúng là cùng một người, vậy thì người này cũng hại chúng ta đủ thảm rồi.”

Ngư Ca lại do dự một lúc: “Được, vậy cô nói ra tên của người kia trước đi.”

Việc đã đến nước này, tôi chỉ có thể nói ra. Khi tôi vừa mở miệng, chuẩn bị nói ra ba chữ “Phí Vân Hàm”, Trần Tư Đạt ở bên cạnh chợt ấn vai tôi xuống, nói: “Được rồi Thiên Thu, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi. Đừng quấy rầy người ta nghỉ ngơi.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, hai tay chấp lại, dùng ánh mắt để hỏi - Ý anh là sao?

Trần Tư Đạt làm bạn lâu năm với tôi, hai bên rất ăn ý. Đôi mắt sắc bén của anh nhìn thẳng vào tôi. Tôi hiểu được tín hiệu phát ra từ ánh mắt ấy - Lát nữa rồi nói.

Trần Tư Đạt kéo cánh tay tôi đứng lên: “Ngư Ca, cảm ơn anh đã thẳng thắn cho chúng tôi biết nhiều chuyện liên quan đến quá trình sáng tác quyển sách này đến vậy. Chuyển đi này của chúng tôi không hề uổng phí, bây giờ đã hiểu rõ một điểm - anh và bạn tôi Thiên Thu, hai người không ai đạo văn cả. Chuyện này rốt cuộc là thế nào, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra.” Trần Tư Đạt lấy một tấm danh thiếp từ trong túi áo ra đưa cho Ngư Ca, “Nếu anh đồng ý, hãy giữ liên lạc với chúng tôi, được chứ?”

Ngư Ca ngơ ngẩn nhận tấm danh thiếp, cứng nhắc gật đầu. Rất rõ ràng, anh ta cũng như tôi, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

“Vậy, chúng tôi xin phép cáo từ, tạm biệt.” Trần Tư Đạt dẫn theo tôi đi ra khỏi cửa.

CHƯƠNG

13

Sau khi xuống tầng, chúng tôi đi bộ trên một con phố tối tăm. Trần Tư Đạt không nói lời nào, vẫn thong thả dắt tay tôi đi về phía trước. Nhưng tôi không nhìn được nữa, dừng lại, nhìn anh hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Em khó khăn lắm mới thuyết phục được Ngư Ca, bảo anh ta nói cho chúng ta biết tên của người kia. Sao đột nhiên anh lại kéo em rời đi chứ?”

Trần Tư Đạt nói: “Em không cần thiết phải vì chứng thực chuyện này mà nuốt lời hứa. Em có từng nghĩ tới sau khi Ngư Ca đang nghèo đến bước đường cùng này biết được bí mật của Phí Vân Hàm, nảy ra ý nghĩ xấu, chạy đến tìm Phí Vân Hàm để tống tiền thì hậu quả sẽ thế nào không?”

Tôi buông một tiếng thở dài: “Anh quả nhiên suy nghĩ chu toàn. Nhưng vấn đề là, vì lo lắng này mà không đối chứng, e là chuyện này không thể làm rõ được.”

“Thiên Thu, em hiển nhiên chưa hiểu ý của anh rồi.”

Trần Tư Đạt nhìn tôi dăm dăm, “Anh nói rồi, em không cần phải vì nó mà nuốt lời. Vì không cần đối chứng, anh đã phán đoán được người cung cấp đề tài cho hai người có phải cùng một người hay không rồi.”

Tôi trừng lớn mắt: “Vậy sao? Vậy nói cho em biết đi, có cùng một người không?”

Trần Tư Đạt nhìn dáo dác, khẽ nhíu mày: “Chúng ta cứ phải nói ở nơi này sao? Không thể tìm quán cà phê, ngồi xuống từ từ nói à?”

“Không, nói ở ngay đây!” Tôi đã không chờ thêm được nữa, “Đừng ấp a ấp úng nữa, mau nói với em đi!” Trần Tư Đạt bất đắc dĩ thở dài: “Được, nghe anh này...”

Đột nhiên, có mấy bóng người không biết từ đâu nhảy ra. Những người này nhanh chóng vây quanh hai người chúng tôi, một trong số họ có thân hình cao gầy, mặc áo đen quần đen tiến đến trước mặt tôi, dùng giọng điệu bồn chồn nói: “Người đẹp, nhìn em ăn mặc như vậy, không giống người sống ở đây nha. Thế nào, chạy đến khu ổ chuột để trải nghiệm cảm giác mới lạ à?”

Tôi trừng mắt nhìn hẳn: “Anh là ai? Mặc mớ gì đến anh?”

“Xem em kìa, lạnh lùng thế làm gì? Nếu đã đến đây, thì cho anh mượn chút tiền tiêu đi!”

Tôi chưa từng gặp qua tình huống này, vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, lớn tiếng mắng: “Dựa vào đâu hả? Cút!”

Gương mặt tên lưu manh đang cười hì hì chợt biến sắc, rút từ trong túi ra một con dao găm, quơ quơ trước mặt tôi: “Người đẹp, anh đây nào phải đang cầu xin em.” Cướp!? Lúc này tôi mới tỉnh táo lại, hơi thở lập tức trở nên dồn dập. Giờ đây, mấy tên lưu manh vây xung quanh chúng tôi cùng tiến tới, dồn tôi và Trần Tư Đạt vào góc

tường.

Tôi căng thẳng túm chặt cánh tay của Trần Tư Đạt, một bàn tay khác của anh đưa qua vỗ nhẹ lên cánh tay tôi, dường như đang bảo tôi cố gắng bình tĩnh.

“Hây,” Trần Tư Đạt đột nhiên thở dài, nghiêng mặt bắt đầu nhìn tôi, mím môi nói, “Cô hai à, giờ em vừa lòng rồi chứ? Không phải em muốn đến đây thử cảm giác kích thích à? Thế nào, có vui không?”

Tôi căng thẳng đến trống ngực đập liên hồi, Trần Tư Đạt lại tỏ ra không nề hà gì, tựa như chúng tôi chẳng qua là tham gia phải một đoàn du lịch tồi vậy.

“Này, người anh em, thả lỏng chút đi.” Trần Tư Đạt nói với tên cao gầy đang cầm dao, “Anh nhìn xem, các anh nhiều người như thế, chúng tôi chỉ có hai người, chắc chắn không phải đối thủ của các anh rồi. Cho nên anh muốn gì cứ việc mở miệng nói là được. Chúng tôi sẽ ngoan ngoãn thực hiện.”

“Mày biết điều thật đấy!” Người đàn ông đầu trọc trên mặt xăm hình một con rắn lạnh lùng nói, “Mày biết tội này muốn gì à?”

“Tất nhiên. Nhưng ý tôi là, các anh chỉ có hứng thú với tiền thôi sao? Trên người chúng tôi hiện không có nhiều tiền mặt, nhưng di động của tôi không tệ.” Trần Tư Đạt vừa nói vừa lấy điện thoại từ trong túi quần ra, “iPhone mới đấy, bán lại cũng được khoảng ba nghìn tệ.”

Tôi ngẩn người nhìn Trần Tư Đạt, nghi ngờ có phải anh điên rồi hay không. Đám lưu manh cũng khó hiểu, dường như chúng chưa từng gặp qua người bị hại nào lại chủ động đến vậy.

“Đừng có nhìn anh như thế chứ cô hai.” Trần Tư Đạt nói với tôi, “Không phải em nói chưa từng gặp cướp qua sao? Vậy anh nói cho em biết, đây gọi là cướp đấy.”

Anh quay đầu lại nói với đám lưu manh: “Xin lỗi, tôi không thể không dạy dỗ cô bạn gái không hiểu chuyện này một chút. Cô ấy bị ông bố làm quan lớn của mình chiều hư mất rồi. Các anh em, các anh chắc cũng từng gặp qua chuyện này rồi - quen phải cô bạn gái bướng bỉnh đúng là khiến người ta thấy bất lực mà. Lấy chuyện hôm nay mà nói đi, cô ấy cứ bắt tôi phải đi cùng đến chỗ này tìm kích thích, kết quả thật sự để cô ấy đạt được mục tiêu rồi. Các anh em, các anh thật không nên hùa theo cô ấy như vậy chứ.”

Tên cao gầy nheo mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm Trần Tư Đạt: “Mày đang đùa với bọn này à?”

“Tất nhiên không rồi.” Trần Tư Đạt vô cùng nghiêm túc nói, “Tôi hi vọng các anh có thể cho bạn gái tôi một bài học. Nếu không cô ấy sẽ ngày càng ngang bướng. Bố cô ấy có sắp xếp vài vệ sĩ cho, nhưng cô ấy lại không cho họ đi theo, lần nào cũng để mấy người vệ sĩ kia tìm rất cực khổ. Nhưng cũng phải, hai người chúng tôi hẹn hò, cả đám đàn ông theo sau, còn ra thể thống gì?”

Trần Tư Đạt lại quay lại nói với tôi: “Còn ngẩn người ra đó làm gì? Mau lấy tiền và điện thoại ra đưa cho người ta đi - À, đúng rồi!” Anh nói với đám lưu manh kia, “Có thể

để chúng tôi lấy thẻ sim ra không? Trên đó lưu số điện thoại, chẳng có cách gì cho các anh, thứ các anh cần là điện thoại mà thôi.”

Một tên đội mũ, dùng chiếc mũ che mắt hơn nửa khuôn mặt nói với tên cao gầy: “Đại ca, em thấy tên tiểu tử này đang cố ý kéo dài thời gian, để mấy tên vệ sĩ kia tìm đến, chúng ta đừng để mắc bẫy!”

Tên cao gầy cầm dao ép sát chúng tôi, hung ác nói: “Bớt nói nhảm đi, mau giao tiền và điện thoại ra đây!”

“Được, được, vậy tôi không cần thẻ sim nữa.” Trần Tư Đạt làm động tác lấy tiền trong túi quần, đột nhiên, anh thấy gì đó ở phía trước, vui mừng vẩy tay hét lên: “Này, chúng tôi ở đây, Cao Đăng! Lý Kỳ!”

Tên cao gầy quay đầu lại nhìn, quả nhiên phía trước có mấy người đang đi đến. Hắn ta mắng lớn một câu “Chết tiệt!”, sau đó hét với đồng bọn, “Chạy mau!”

Đám lưu manh hoảng hốt bỏ chạy. Tôi ngẩn người nhìn theo bóng lưng bọn chúng biến mất ở cuối ngõ. Trần Tư Đạt dùng khuỷu tay huých tôi một cái: “Còn không mau chạy?”

Anh nhắc nhở, tôi đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng cùng Trần Tư Đạt chạy về hướng ngược lại. Không bao lâu sau, đến một con phố đông người qua lại, chúng tôi mới dừng lại thở phào nhẹ nhõm.

Trần Tư Đạt nhanh chóng gọi một chiếc tắc xi, hai chúng tôi ngồi lên xe. Trần Tư Đạt nói với tài xế: “Đến khách sạn nào đó có bốn sao trở lên ở trung tâm thành phố.”

Nửa giờ sau, tắc xi dừng lại trước cửa khách sạn bốn sao mang tên “Khách sạn Tử Đô”. Trần Tư Đạt trả tiền tắc xi, chúng tôi bước vào sảnh khách sạn xa hoa tráng lệ.

“Chúng ta ở chung hay tách ra?” Trần Tư Đạt hỏi. Nghĩ đến chuyện vừa gặp phải, tôi bèn đáp: “Ở chung.” Trần Tư Đạt nói với nhân viên lễ tân: “Một phòng tiêu chuẩn.” Và đưa chứng minh thư của chúng tôi ra.

Đi thang máy lên tầng mười một, chúng tôi vào phòng. Tôi dặn dò Trần Tư Đạt: “Khóa cửa phòng lại.”

Trần Tư Đạt cười nói: “Em còn đang sợ chuyện khi này à? Yên tâm đi, đến đây rồi thì không sao nữa đâu.”

Tôi ngồi trên giường, thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng cơ thể đang cứng ngắc này.

“Em không định là đêm nay sẽ ở luôn trong khách sạn nhàm chán này đấy chứ? Chúng ta không đến quán bar gần đây uống một ly à?” Trần Tư Đạt nói.

“Thôi đi, em không muốn ra ngoài nữa. An ninh của thành phố này quá kém.”

Trần Tư Đạt bật cười lớn: “Em không thể trách cả thành phố được, chỉ có thể trách chúng ta tự mình tìm đến nơi đó - khu ổ chuột của thành phố nào cũng là nơi có tỉ lệ phạm tội cao nhất. Cho nên sau khi ra khỏi nhà Ngư Ca, anh chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đó, em lại cứ đòi ở đó nói chuyện, kết quả đúng là gặp chuyện rồi.”

“Xin lỗi, em chưa từng gặp qua chuyện thế này.” “Thấy mà.”

“Lúc tên kia lia dao trước mặt em, em thật sự rất sợ.” Tôi nhìn Trần Tư Đạt, “Sao anh có thể bình tĩnh thế chứ? Trước đây anh từng gặp chuyện này rồi à?”

Anh lắc đầu: “Không có.”

“Vậy sao anh lại có thể ứng phó tự nhiên thế?” Trần Tư Đạt nhìn tôi, nhắc nhở: “Thiên Thu à, anh là một nhà tâm lý học đấy.”

“Đúng vậy... Nhưng em thật sự rất tò mò, sao anh lại có thể bất chợt nghĩ ra diệu kế thoát thân kiểu này?” Tôi đột nhiên rất có hứng thú với chuyện này, “Anh dạy em đi, lỡ như sau này lại gặp tình huống này, còn có thể dùng nó để thoát thân. Hoặc giả, em có thể đưa nó vào tiểu thuyết, để độc giả được lợi.”

Trần Tư Đạt mỉm cười nói: “Ý tưởng hay đấy, nhưng cách này e là không phải ai cũng thực hiện được đâu, chỉ những ai có tố chất tâm lý đặc biệt tốt mới dùng được.”

“Nói nghe xem nào.”

“Được, hiếm khi em lại có hứng thú với tâm lý học như thế.” Trần Tư Đạt ngồi lên chiếc ghế đối diện với tôi, “Đầu tiên, giữ bình tĩnh là rất quan trọng, không được tỏ ra chút sợ hãi hay hoang mang nào, làm vậy chẳng khác nào để lộ tẩy, sẽ khiến kẻ xấu càng nóng giận hơn.”

Tôi gật đầu.

“Sau đó, bình tĩnh phân tích. Em có để ý lúc bắt đầu, anh không nói câu nào không - Trên thực tế, lúc đó anh đang quan sát kỹ lời nói và cử chỉ của chúng, phán đoán được chúng là đám côn đồ thế nào.”

“Sau khi quan sát thì kết luận của anh là gì?”

“Đám này chỉ là lâu la nhỏ thôi, không phải loại hung đồ ác bá nguy hiểm thật sự. Qua những lời tên cao gầy kia nói với em có thể nhìn ra được - là cướp thật sự sẽ không nói nhảm nhiều như thế, chúng sẽ trực tiếp rút dao xông tới, lấy được thứ mà chúng muốn trong thời gian ngắn nhất.”

“Ừm.” Tôi gật đầu, cảm thấy anh phân tích rất có lý. “Sau khi xác nhận được điểm này, trong lòng anh đã có dự tính. Kế đó, anh cố ý tỏ ra không sợ hãi chúng chút nào, còn chủ động hỏi chúng có cần điện thoại của anh hay không. Biết vì sao anh làm thế không?”

“Vì sao?”

“Đó là lợi dụng tâm lý phản nghịch của con người. Thông thường người bị cướp sẽ vô thức bảo vệ đồ đạc của mình - chẳng hạn như ôm chặt túi xách, hay sống chết che túi quần - làm vậy chỉ làm cho đám cướp biết được nên xuống tay từ đâu. Nhưng anh hào phóng lấy đồ ra, ngược lại khiến chúng khó hiểu, thậm chí nghi ngờ đó là cái bẫy, không dám ra tay bừa bãi. Tâm lý con người là vậy - nếu tình huống không giống với dự liệu của mình, sẽ cảm thấy không nắm bắt được. Anh chính là muốn đạt được hiệu quả này, để chúng nhất thời không biết làm gì.”

“Em hiểu rồi.”

“Trong lúc chúng còn đang hoang mang, anh bắt đầu nói luyện thuyên, cố ý tiết lộ vài tin tức dọa chúng. Còn một mục đích khác khi anh nói ra những lời này, tất nhiên là để kéo dài thời gian, tìm đối sách.”

“Đúng thật là tuyệt quá.” Tôi xuýt xoa.

“Nhưng phô trương thanh thế như vậy cần có đủ kỹ năng diễn xuất và tự tin mới được. Phải nói đến mức chính mình cũng tin nó. Đương nhiên, những người kia có thể chỉ nửa tin nửa ngờ, nhưng anh đã tạo được hiệu ứng trông gà hóa cuốc cho chúng - Cuối cùng, anh quan sát thấy cơ hội đã đến, phía trước có mấy người đang đi đến, thế là giả vờ như quen biết họ mà la lớn, đám lưu manh trước đó đã bị ám thị tâm lý liền như chim sợ cành cong mà chạy biến.”

Tôi bật cười lớn: “Cao Đăng, Lý Kỳ? Anh đúng là hay thật, hai cái tên này là anh nghĩ ra à?”

“Là tên hai người bạn của anh, mượn dùng đỡ.” Anh cười.

Tôi thật lòng cảm thán nói: “Có một người bạn học tâm lý học đúng là một việc may mắn.”

“Trước đây anh đã nói với em rồi, tâm lý học là môn khoa học có giá trị ứng dụng nhất, nó có thể vận dụng trong rất nhiều phương diện của cuộc sống - Bây giờ em tin rồi chứ?”

“Vâng.”

Trần Tư Đạt nhìn thẳng vào tôi: “Thiên Thu, thật ra điểm quan trọng nhất trong tâm lý học đó là - em suy nghĩ cận kề đến tâm lý của đối phương. Người bị cướp hiếp nhiên là phải sợ hãi, nhưng em phải nghĩ đến, có tật thì sẽ giết mình, kẻ xấu có khi còn sợ hơn em.” Anh khẽ dừng lại một lúc, “Giống chuyện mà em gặp phải vậy, em cảm thấy mình đã chịu uất ức rất lớn, hai tác giả còn lại cũng vậy. Cho nên, anh hi vọng em có thể hiểu cho những hành vi của họ.”

Tôi nghe ra được, anh đang chỉ việc An Môn phá rối buổi họp báo. Trần Tư Đạt bảo tôi hiểu cho cô ta, có lẽ là muốn khuyên tôi buông bỏ thể diện mà đi tìm An Môn, làm cho rõ sự việc. Nhưng sự căm ghét của tôi với An Môn không thể biến mất trong ngày một ngày hai được. Tôi cắn môi không lên tiếng.

Một lúc sau, tôi thấy nên nói đến vấn đề chính rồi. Bị đám lưu manh đó chen ngang, tôi suýt quên mất vấn đề vô cùng đáng quan tâm lúc đầu: “Đúng rồi, giờ anh có thể nói cho em biết rồi chứ. Vì sao lại cho rằng người cung cấp đề tài cho Ngư Ca không phải Phí Vân Hàm?”

“Cũng là dùng phương pháp phân tích tâm lý giống vậy - thật ra đạo lý vô cùng đơn giản.” Trần Tư Đạt nói, “Đầu tiên, em nghĩ thử xem, giả sử Phí Vân Hàm có lòng muốn gạt em - nói cách khác, sau khi ông ta đến tìm em, lại đi tìm Ngư Ca, vậy ông ta có thành thật nói cho Ngư Ca biết thân phận thật sự của mình hay không? Chỉ cần bịa ra một cái tên là xong. Cho nên hai người có dùng tên để đối chiếu thì cũng vô ích.”

“Nhưng, bọn em không nhất định chỉ đối chiếu cái tên, cũng có thể thông qua chiều cao, ngoại hình... của người đó để phán đoán...”

Trần Tư Đạt xua tay nói: “Đừng vội, anh còn có chứng cứ thứ hai có thể chứng minh tuyệt đối không phải Phí Vân Hàm.”

Tôi im lặng nghe anh nói.

“Em nghĩ xem, loại nhà giàu vung tay rộng rãi như Phí Vân Hàm, nếu ông ta đến tìm một tác giả nào đó để sáng tác cho ông ta, chẳng lẽ lại không cho người đó chút lợi lộc nào? Như em vậy, ông ta đã chi một triệu. Vậy nếu ông ta từng tìm Ngư Ca, chắc chắn cũng sẽ chi một khoản tiền. Nhưng em nhìn hoàn cảnh hiện tại của Ngư Ca xem - nếu thật sự như lời anh ta nói, đã nghèo đến không một xu dính túi, bữa đói bữa no. Đừng nói là một triệu, anh thấy trên người anh ta e là một trăm đồng cũng không có. Thế nên, em hiểu rồi chứ?”

Tôi khẽ gật đầu.

“Lại nói, em nghĩ xem hoàn cảnh xung quanh nhà của Ngư Ca, cả căn nhà trọ rẻ tiền cũ nát của anh ta nữa.

Người có thân phận cao quý như Phí Vân Hàm sẽ đến nơi thế này sao? Nếu ông ta muốn tìm, cũng phải tìm tác giả có tiếng như em.”

Những lời của Trần Tư Đạt đã hoàn toàn thuyết phục được tôi, giờ đây tôi đã loại trừ triệt để khả năng này rồi. Nhưng cùng lúc, tôi lại cảm thấy hơi buồn bã: “Nói vậy, chúng ta chạy đến thành phố T này một chuyến, chẳng có tác dụng gì sao?”

Trần Tư Đạt trừng lớn mắt nhìn tôi, giống như tôi đã nói gì đó rất khó tin vậy: “Sao em có thể nghĩ vậy được? Thiên Thu à, chuyến đi này của chúng ta đã có thu hoạch rất lớn đấy!”

“Chẳng hạn như?”

Trần Tư Đạt kích động ngồi xuống bên cạnh tôi: “Chúng ta đã xác nhận được một chuyện - Tiểu thuyết của Ngư Ca cũng dựa theo câu chuyện của ai đó cung cấp mà viết thành, hơn nữa người này chắc chắn không phải Phí Vân Hàm, mà là một người khác có cùng một trải nghiệm như ông ta. Điều này đã chứng minh được suy đoán thứ ba của anh lúc trước là chính xác!”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc. “Vậy, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Trần Tư Đạt lườm tôi một cái. “Anh nghĩ, nếu em có thể không ghi thù cũ, đi tìm An Mân...”

Anh nói đến đây thì dừng lại, vì tôi đã lắc đầu nguây nguậy.

“Trần Tư Đạt, em xin lỗi... Anh vì chuyện của em mà bôn ba, em cũng biết là anh muốn tốt cho em. Nhưng, không phải vấn đề thể diện, mà bây giờ sự căm ghét và ác cảm của em với An Mân quá nặng. Em không thể nào ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với cô ta được. Hơn nữa, cô ta có thể từ chối gặp em... Vì thế, xin anh hãy hiểu cho em, em thật sự làm không được.”

“Được, anh hiểu. Thiên Thu, anh sẽ không ép em.” “Thật ra em có một suy nghĩ...” Tôi nói, “Ngày mai chúng ta hãy đi tìm Ngư Ca lần nữa, nghĩ cách moi ra cách liên hệ với người cung cấp câu chuyện cho anh ta, sau đó chúng ta...”

Trần Tư Đạt xua tay ngắt lời tôi: “Cách này không được. Ngư Ca sẽ không nói cho chúng ta biết, vì làm vậy khác nào bắt anh ta phải bất nghĩa. Em nghĩ thử xem, nếu anh ta bảo em cho anh ta biết cách thức liên hệ với Phí Vân Hàm, em có nói ra không?”

Tôi lập tức nhụt chí: “Nói vậy thì chúng ta không còn cách nào tiếp tục tiến triển được nữa rồi.”

“Vậy thì chưa chắc.” Trần Tư Đạt trầm ngâm suy nghĩ, “Để anh suy nghĩ đã... Nhưng có một điểm có thể chắc chắn - Chúng ta ở lại thành phố T chẳng có ý nghĩa gì nữa. Ngày mai đáp chuyến bay trở về thôi.”

“Ừm.” Tôi gật đầu.

“Được rồi, mệt mỏi cả một ngày, nghỉ ngơi thôi. Anh đi tắm trước em không ngại chứ?” Trần Tư Đạt vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo, không chút kiêng dè ở trước mặt tôi, cởi đến chỉ còn độc một chiếc quần góc bẹt, lộ ra thân hình gợi cảm, hấp dẫn.

“Anh... chúng ta ở chung một phòng, anh phải giữ chừng mực chứ.” Mặt tôi có chút nóng lên.

Trần Tư Đạt nghe tôi nói vậy, chột cúi người về phía tôi, đôi mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào tôi. Hai tay anh đặt hai bên người tôi, ra chiều muốn áp sát tới. Tôi bất giác ngả về phía sau, lại nhận ra làm vậy chẳng khác nào đang đón nhận anh, vì cuối cùng tôi sẽ nằm ngửa xuống giường.

“Anh... anh định làm gì?” Trống ngực tôi đập liên hồi, ánh mắt cố gắng không đặt lên cơ bắp màu đồng vạm vỡ và săn chắc của anh - Đây chính là dáng người hoàn mỹ trong ký ức của tôi sao?

“Nếu anh muốn không giữ chừng mực, thì đã không giữ từ mười năm trước rồi.” Trần Tư Đạt dứt lời, chột bật cười lớn, sau đó đứng thẳng dậy, quay người đi vào phòng tắm, vừa đi vừa ngâm nga hát.

Tôi trừng mắt nhìn theo bóng lưng anh, đôi môi mím chặt, khuôn mặt ửng đỏ.

CHƯƠNG

14

Sau khi trở lại thành phố tôi sinh sống, Trần Tư Đạt ở bên tôi thêm mấy ngày liên tục. Anh từ góc độ một bác sĩ tâm lý mà khuyên tôi, phải làm một vài chuyện có thể giúp tôi thả lỏng, vậy mới có thể điều chỉnh lại tâm trạng, thoát khỏi sự ám ảnh và bủa vây từ sự việc lần trước. Tôi nghe theo lời anh khuyên. Vì thế, mấy ngày nay tôi chơi rất vui vẻ - khu vui chơi, nơi ngắm cảnh, rạp chiếu phim và quán bar đều có dấu chân của chúng tôi để lại. Mỗi bữa ăn Trần Tư Đạt đều sắp xếp khéo léo và đầy sáng tạo - Chúng tôi ăn hết những món như món Thái, món Nhật, thịt nướng Brazil, lẩu cay... Tận hưởng lạc thú của đời người.

Về chuyện làm thế nào để tiếp tục điều tra sự việc kia, mấy hôm nay Trần Tư Đạt không nhắc đến lấy một chữ. Tôi không biết anh đã có dự tính trong lòng, chuẩn bị xong từ lâu, hay là không nghĩ ra được bước tiếp theo nữa. Hoặc, anh mong muốn sau khi tâm tình tôi tốt hơn sẽ đồng ý đi tìm An Mân? Tóm lại, tôi cũng không nhắc đến chuyện này - tôi vui mình vào cuộc sống viết lách tẻ nhạt, đơn điệu lâu ngày, khó khăn lắm mới gặp lại được niềm vui chia cách đã lâu, chỉ muốn nắm chặt nó, không muốn bất cứ chuyện mất hứng nào bắt nó đi.

Trên thực tế, trải qua mấy ngày vui chơi, tâm trạng tôi đã khá hơn nhiều rồi. Tôi tin mình đã thoát khỏi ám ảnh của chuyện đó. Thậm chí có lúc tôi nghĩ - không nhất định phải tiếp tục điều tra, mọi người dần dần sẽ quên chuyện này đi thôi. Chỉ cần mình viết quyển sách mới, có thể di dời sự chú ý của mọi người với quyển sách trước đó ngay (tập tiếp theo của Phản quang tạm thời tôi sẽ ngưng viết). Mình còn có thể lấy lại được tất cả những gì đã mất.

Nhưng thật không may, đây chỉ là suy nghĩ viễn vông của tôi mà thôi. Chuyện này sẽ chẳng đi đâu về đâu cả. Trên thực tế, những chuyện xảy ra trước đó chỉ là mở màn, những chuyện kì lạ, khủng khiếp, khó tin từ bây giờ mới bắt đầu từ từ nổi lên khỏi mặt nước.

9 giờ 30 sáng, La Mẫn gọi điện thoại cho tôi. Lúc đó tôi và Trần Tư Đạt đang bàn xem hôm nay sẽ đi đâu chơi. Kết quả cuộc gọi này lại vô tình kéo tôi trở về chuyện mà tôi không muốn nhắc đến kia.

“Thiên Thu, xảy ra chuyện rồi, chị đã biết chưa?” Giọng nói nôn nóng của La Mẫn từ trong điện thoại truyền ra.

Lần trước khi cô ta dùng giọng điệu này, là nói cho tôi biết chuyện đạo văn - Không biết tại sao lúc nào cô ta cũng biết những chuyện tôi tặc tộ trước tôi như thế. Lần này tôi không mấy vui vẻ đáp: “Thế nào? Lại phát hiện ra sách của ai đó giống với chị à? Không sao, thêm tám hay mười người nữa cũng thế thôi.”

“Không phải! Chị đã biết chưa? Tác giả tên Ngư Ca kia tối qua đã thắt cổ tự sát ở nhà rồi!”

Tôi kinh ngạc há hốc miệng, ngẩn người. Trần Tư Đạt ở bên cạnh thấy có vẻ không ổn, liền đi đến trước mặt tôi.

“Anh ta... vì sao lại tự sát?” Tôi hỏi La Mẫn.

“Không biết, bài báo trên mạng kia không nói nguyên nhân, chỉ đoán là có thể vì áp lực tinh thần quá lớn, hoặc cuộc sống quá quẩn bách, vào bước đường cùng, thế nên mới tự sát.”

Tôi lại thấy kinh ngạc lần nữa: “Nói vậy, anh ta không để lại di thư à?”

“Đúng vậy.”

Trần Tư Đạt trừng mắt nhìn tôi, hình như đã đoán được đã xảy ra chuyện gì. Anh bước nhanh đến bàn làm việc, mở máy tính của tôi lên.

Tôi ngồi phịch xuống sô pha, quên mất trên tay còn đang cầm điện thoại, lầm bầm nói: “Không thể nào, mới có mấy hôm, sao anh ta lại tự sát rồi...”

Câu thì thầm này bị La Mẫn nghe được, cô ta lập tức cảnh giác hỏi: “Thiên Thu, chị nói gì?”

Tôi giật mình, ngây người mấy giây, chỉ đành nói thật cho cô ta biết: “Mấy hôm trước, chị và một người bạn có đến thành phố T tìm Ngư Ca...”

“Cái gì?” Người trong điện thoại hét lên, “Chị từng đi tìm anh ta? Chị đã nói với anh ta những gì?”

Tôi giật mình, “La Mẫn, em hỏi vậy là ý gì? Chẳng lẽ em nghi ngờ chuyện anh ta tự sát có liên quan đến chị?”

“Ôi! Chuyện này...” Rõ ràng là cô ta nói không nên lời, “Không phải em nghi vậy. Mà là, quan hệ của chị và cậu ta... hơi tế nhị. Ai nghe được chị nói vậy, cũng sẽ... Ôi! Chị hiểu ý em mà.”

Tôi thở hắt ra, không thể không thừa nhận cô ta nói có lý.

“Thiên Thu, có ai biết chị từng đi tìm Ngư Ca không?” Tôi cắn chặt môi suy nghĩ một lúc. “Chắc không ai biết đâu... Chị không nói với bất cứ người nào cả. Tất nhiên, bây giờ em biết rồi đấy.”

“Em sẽ không nói với người khác. Nhưng em rất tò mò, rốt cuộc chị đi tìm anh ta làm gì?”

“Chị muốn hỏi anh ta xem đề tài cho quyển tiểu thuyết kia từ đâu mà có.”

“Anh ta có nói cho chị biết không?” “Nói rồi.”

“Từ đâu mà có vậy?”

“Anh ta nói là cái biên từ trải nghiệm có thật của một người.”

“A! Thiên Thu, em đã nói mà, nhất định là người đã nói với chị rồi lại...”

“Không! Không phải như vậy. La Mẫn, em hiểu lầm rồi.” Tôi buồn bực chống tay lên trán, không biết nên giải thích với cô ta như thế nào.

“Vây rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

“Chị không biết. Chị chỉ tìm hiểu được bấy nhiêu thôi, những cái khác anh ta không nói với chị... À, anh ta nói chuyện này đả kích rất lớn đến anh ta, hơn nữa anh ta đã nghèo đến mức không một xu dính túi - Chỉ bấy nhiêu thôi.”

“Sau đó thì sao? Chị còn nói gì với anh ta nữa? Hay là... làm gì anh ta?”

“Trời ạ!” Tôi không nhịn được thét lên, “Chị bằng em hỏi thẳng - ‘Rốt cuộc chị làm thế nào bức chết anh ta?’ luôn đi.”

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây. La Mẫn lại lên tiếng: “Thiên Thu, em không có ý đó. Nhưng chị tự mình nghĩ xem... Cách đây vài ngày chị đi tìm anh ta, anh ta liền tự sát, có ngốc cũng sẽ nghĩ trong này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.”

“Ồ...” Tôi thở dài, ngược mắt nhìn lên trên, cố khắc chế tâm tình của mình, “La Mẫn, em nghe cho kĩ đây. Chị chỉ đến tìm anh ta tìm hiểu chút chuyện - liên quan đến quyển sách kia. Chị rất khách sáo, lịch sự với anh ta, không nói bất cứ lời nào quá đáng, lại càng không đưa ra yêu cầu quá đáng gì. Cả quá trình thăm viếng của chị còn chưa đến nửa tiếng đồng hồ. Những lời chị nói hay những việc chị làm tuyệt đối không có khả năng tổn thương đến anh ta - Trời ạ, chị thậm chí còn an ủi anh ta nữa! Thế bây giờ em hiểu rồi chứ, cái chết của anh ta không liên quan gì đến chị cả. Chị không then với lòng. Không sợ tiếp nhận sự chất vấn từ bất kì ai - Cứ thế đi, cảm ơn em đã cho chị biết tin tức này, còn chuyện gì nữa không?”

La Mẫn ở bên kia điện thoại thở dài: “Thiên Thu, chị nổi nóng với em làm gì? Em chẳng qua là quan tâm chị, không muốn chị gặp phải phiền phức không đáng có thôi.”

Tôi cũng nhận thấy thái độ của mình quả thật không được tốt, sửa lại dùng giọng điệu ôn hòa hơn nói với cô ta: “Phải, chị biết em có ý tốt... Xin lỗi, chị có chút kích động. Chuyện xui xẻo sao cứ hết chuyện này lại đến chuyện khác thế không biết?”

“Được rồi, Thiên Thu à, chỉ cần chị không then với lòng, ai cũng không gây rắc rối cho chị được. Chỉ mong chuyện này không ảnh hưởng đến chị. Em phải làm việc tiếp đây.”

“Em tìm được công việc mới rồi à?” “Vâng.”

“Công ty nào vậy?” “Công ty sách Đa Phân.”

Tôi nhướn mày. “Không tệ nha, là công ty lớn đấy.”

“Ừm. Chúng ta thường xuyên giữ liên lạc nha, sau này có thể lại hợp tác.” “Được, tạm biệt.”

Tôi vừa cúp máy, Trần Tư Đạt lập tức đi đến, ngồi xuống bên cạnh tôi, “Anh vừa tìm hiểu sơ qua trên mạng chuyện Ngư Ca thất cổ tự sát.”

“Trên đó nói thế nào?”

“Anh đoán La Mẫn đã nói với em gần hết rồi.” Trần Tư Đạt nói cho tôi biết cặn kẽ hơn. “Anh ta tự sát vào đêm hôm qua. Có một điểm rất lạ - Anh ta thất cổ ở trong nhà, nhưng đến cả cửa nhà cũng không khóa. Vì vậy nên người qua đường mới nhanh

chóng phát hiện ra, nhưng lúc đó anh ta đã chết rồi.”

“Cửa không khóa... Có lẽ anh ta cố ý muốn để người khác phát hiện ra thi thể của mình?”

“Có khả năng là vậy. Nhưng với một người muốn tìm cái chết mà nói, chuyện này có quan trọng không? Hơn nữa, có một điểm không hợp logic.”

Tôi nhìn Trần Tư Đạt. “Là gì?” “Anh ta không để lại di thư.”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, “Anh thấy điểm này nói lên điều gì?”

Trần Tư Đạt giơ hai tay ra, “Em nghĩ thử xem, anh ta chán nản và suy sụp vì chuyện gì? Chính là ai cũng nghi ngờ anh ta đạo văn. Nếu anh ta muốn tự sát, vì sao không để lại tờ di thư nói rõ chuyện này? Chết không rõ ràng như vậy vẫn đâu thể chứng minh được sự trong sạch của anh ta. Và lại, trong nhà Ngư Ca nhiều nhất chính là sách, bản thảo và bút viết. Anh ta tiện tay vợ bữa cũng có thể vớ được giấy và bút ngay - Với tình huống như vậy, anh ta lại không viết di thư đã tự sát mất rồi, không phải rất ngược với lẽ thường sao!?”

Tôi nhớ đến tình trạng khốn khổ của Ngư Ca: “Có lẽ, anh ta tự sát là vì nguyên nhân kinh tế.”

Trần Tư Đạt lắc đầu, nói: “Anh thấy không giống. Sự nghèo túng của anh ta không phải đến một cách bất ngờ, mà đã là tình trạng lâu dài. Anh ta sớm đã quen với nó rồi, hẳn phải có sức chịu đựng nhất định. Anh cho rằng anh ta sẽ không vì nghèo túng mà tự sát.”

“Và lại còn một điểm nữa!” Trần Tư Đạt giống như đột nhiên nhớ ra gì đó, “Em nhớ không, khi chúng ta rời khỏi nhà anh ta. Anh có đưa một tấm danh thiếp của mình cho anh ta, nói anh ta liên lạc với anh. Lúc đó anh ta đã nhận, còn gật đầu. Cho thấy trong lòng anh ta vẫn còn hi vọng, anh ta chưa từ bỏ cuộc sống. Vì sao trong mấy ngày ngắn ngủi lại nghĩ quẩn cho được?”

Nghe sự phân tích của Trần Tư Đạt, tôi không kìm được hỏi: “Vậy theo anh thấy chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ anh ta không phải tự sát, mà là bị mưu sát?”

Trần Tư Đạt đứng lên khỏi sofa, hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi lắc đầu: “Mưu sát... Ai lại đi giết một tác giả nghèo như anh ta chứ? Giết anh ta rồi có lợi ích gì? Và lại, anh tin cảnh sát không ngốc đến thế, cả tự sát hay bị giết mà cũng không phân biệt được.”

Tôi chấp hai tay lại, “Vậy thì em lại không hiểu rồi, anh cảm thấy anh ta không giống như tự sát, lại không phải bị giết. Thế theo anh, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

“Anh không nói là anh ta hoàn toàn không có khả năng tự sát...” Trần Tư Đạt ngẫm nghĩ, “Anh đang nghĩ, có khi nào còn một khả năng khác nữa...”

Tôi sững sốt nói: “Ngoài tự sát và bị giết ra, còn cái gì có thể khiến cho một người thất cổ đây?”

Trần Tư Đạt đột nhiên chỉ tay về phía tôi, dọa tôi giật nảy mình. “Đúng rồi! ” Anh

nói, “Anh đang suy nghĩ chính là cái này!”

“Cái gì?” Tôi nhìn anh đầy hoang mang.

Trần Tư Đạt nhìn tôi dăm dăm nói: “Trong những câu chuyện mà các em viết, có phải nhân vật chính đều nhìn thấy gương mặt bị thắt cổ hay không?”

Không hiểu sao, câu nói này của anh lại khiến cho sống lưng tôi lạnh buốt. Tôi nuốt nước bọt, đáp: “Phải... ở trên những đồ vật phản quang.”

Anh vẫn nhìn tôi dăm dăm: “Em không cảm thấy quá trùng hợp sao? Có rất nhiều cách để tự sát - Bây giờ đã có rất ít người chọn cách tự sát cổ xưa và truyền thống như ‘thắt cổ’ nữa rồi. Vì thắt cổ tự sát là một chuyện rất phiền phức - nó sẽ khiến người ta từ từ chết trong đau đớn. Nhưng vì sao Ngư Ca lại cứ phải chọn cách này để chết?”

“Có lẽ... anh ta chịu sự ảnh hưởng của câu chuyện.”

Toàn thân tôi thấy hơi lạnh, lời nói ra còn run rẩy nữa.

Trần Tư Đạt im lặng. Mấy phút sau, anh nói: “Bây giờ thông tin chúng ta nắm bắt được quá ít, chỉ dựa theo bài báo trên mạng, anh không thể phán đoán chính xác được. Nhưng anh có một trực giác - Cái chết của Ngư Ca nhất định không phải tự sát bình thường, trong đó chắc chắn có nội tình!”

“Vậy anh định làm thế nào?” Tôi hỏi.

Trần Tư Đạt nghiêm khắc nói với tôi: “Thiên Thu, bây giờ đã xảy ra án mạng rồi, không thể nghĩ đến chuyện tình cảm hay thể diện được nữa - Chúng ta phải đi gặp An Mân một chuyến.”

Im lặng một lúc lâu, tôi nói với Trần Tư Đạt: “Được, em đồng ý. Nhưng, ba ngày sau chúng ta hãy đi.”

“Vì sao?” Trần Tư Đạt hỏi.

“Em không có cách nào đi gặp ả họ An kia ngay được. Hi vọng trong ba ngày em có thể điều chỉnh lại tâm trạng, giảm bớt phần nào oán hận với cô ta.”

Trần Tư Đạt ngẫm nghĩ: “Được, đến lúc đó em đừng có đổi ý là được.”

Vẫn là nhờ La Mẫn, tôi hỏi được số điện thoại và địa chỉ của An Mẫn. La Mẫn biết tôi muốn đi tìm An Mẫn thì kinh ngạc vô cùng. Tôi không giải thích gì nhiều, chỉ nói sau khi trở về sẽ kể lại tường tận với cô ta.

An Mẫn sống ở thành phố S cách chỗ tôi không xa lắm. Thật ra tôi không ngại ngồi xe lửa từ từ đi - Dù sao gặp mặt loại đàn bà này cũng chẳng phải chuyện đáng để người ta trông đợi. Nhưng Trần Tư Đạt lại còn nóng lòng hơn cả tôi - cứ nằng nặc kéo tôi đáp máy bay - chóng đi chóng về là tốt nhất.

Hơn một tiếng đồng hồ chúng tôi đã hạ cánh xuống thành phố S. Đương nhiên tôi sẽ không gọi điện liên lạc trước với An Mẫn rồi. Tôi dự định đến thẳng nhà cô ta, giống như khi cô ta xuất hiện trong buổi họp báo của tôi vậy, làm một vị khách không mời mà đến. Trần Tư Đạt dường như đoán được tâm tư của tôi, anh tỏ ra hơi lo lắng, nhiều lần nhắc nhở tôi đừng khiến buổi gặp lần này trở thành một cuộc gây gổ - Chúng ta đến để tìm chân tướng và sự thật. Thật ra tôi cũng hiểu, nhưng trong tình huống đặc biệt, phải xem thái độ lúc đó của ả kia rồi tính.

Xuống máy bay chỉ mới 3 giờ chiều, nhưng tôi lấy cớ là mệt, cự tuyệt việc đi tìm An Mẫn ngay. Trần Tư Đạt cũng hết cách, đành đi với tôi đến khách sạn đặt phòng trước. Sau khi tôi nằm lên chiếc giường êm ái thoải mái, lại thật sự ngủ thẳng một giấc đến 6 giờ. Sau đó chúng tôi ghé nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc gần đó ăn tối.

Tôi gọi vài món để nướng như thịt bò cắt lát, thịt dê và thịt thăn, thêm một phần lẩu hải sản lớn và mì lạnh, kimbap, ngoài ra còn gọi thêm hai bình rượu Soju. Trần Tư Đạt nhìn tôi muốn nói lại thôi, tôi đoán chắc là anh đang phân tích tâm lý của tôi.

Quả nhiên, nhân viên phục vụ vừa đi khỏi, anh liền bắt an nói: “Thiên Thu... Hi vọng sẽ không giống như anh nghĩ. Không phải em đang... chuẩn bị cho trận chiến lớn đấy chứ?”

“Trận chiến lớn gì?” Tôi giả vờ không hiểu.

Trần Tư Đạt nhìn tôi dăm dăm, ánh mắt kia như nói - Em biết anh nói gì mà.

Tôi bật cười, “Anh nghĩ nhiều quá rồi chẳng? Em đói thôi mà.”

Trần Tư Đạt nhướng một bên chân mày, nâng ly lên uống vài hợp trà lúa mạch.

Một lúc sau, các món ngon đã được dọn lên. Chúng tôi rót rượu Soju ấm nóng vào chiếc cốc nhỏ sang trọng, chạm cốc với nhau. Tôi một hơi uống cạn, Trần Tư Đạt khẽ nhấp một ngụm, rồi cũng uống cạn ly. Sau đó, tôi bắt đầu hăng hái nướng thịt, chậm chạp từ tốn thưởng thức món ngon. Trần Tư Đạt từ đầu đến cuối vẫn luôn tỏ ra vẻ lơ đãng.

Bữa ăn này ăn mất đúng một tiếng rưỡi đồng hồ, khi ra khỏi nhà hàng, đã hơn 8 giờ

tối. Trước đó Trần Tư Đạt đã nhìn đồng hồ mấy lượt, cuối cùng không nhìn được nữa nói: “Thiên Thu, chúng ta có thể đi làm chuyện chính sự chưa?”

Tôi mượn rượu giả ngu: “Được chứ, giờ mình đi hát hay đi xem phim đây?”

Hai tay Trần Tư Đạt bắt lấy vai tôi, nghiêm túc nói: “Thiên Thu, đừng như vậy! Bây giờ không phải lúc để đùa giỡn. Em biết chúng ta đến đây để làm gì mà!”

Trần Tư Đạt chắc không thể nào ngờ được, tôi lại thuận thế ngã vào lòng anh, hai tay ôm chặt thắt lưng anh. Tôi nhắm mắt, nũng nịu nói: “Anh quên rồi sao? Mười năm trước, hai người chúng ta cùng đến thành phố S này chơi. Lúc đó, chúng ta vẫn là những sinh viên ngu ngơ.”

Trần Tư Đạt im lặng. Một lúc sau, anh nói: “Đúng vậy, kể từ sau lần đó, anh không đến thành phố S lần nào nữa.”

Tôi ngược đầu lên nhìn anh: “Em cũng vậy.” “Thật sao?” Trần Tư Đạt tỏ ra ngạc nhiên.

“Thật, không chỉ có nơi này, những nơi chúng ta từng cùng nhau đến chơi, em đều không đến nữa. Kể từ sau khi anh và cô gái tên Diệp Phàm kia ở bên nhau...” “Được rồi, Thiên Thu, đừng nói nữa, chuyện của quá khứ rồi.” Trần Tư Đạt nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Hai chúng tôi đứng trên đường lớn, ôm chặt lấy nhau như thể xung quanh chẳng có một ai. Dưới ánh đèn neon, hai cơ thể dựa vào nhau trong ánh sáng rực rỡ đủ sắc màu, tựa như đang đi vào đường hầm của thời gian. Chúng tôi cứ thế trở về tháng năm tuổi trẻ, trở về đêm của mười năm trước.

Hiển nhiên, chúng tôi đều đắm chìm trong tình cảm của ngày cũ, không thể thoát ra được. Đột nhiên, tôi rời khỏi vòng ôm của Trần Tư Đạt, nhưng vẫn yêu kiều nhìn anh, hất nhẹ mái tóc dài: “Đêm nay, chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện không vui kia nữa, thử tìm lại niềm vui của ngày cũ đi. Đời người có bao lần cơ hội như thế đâu.”

Trần Tư Đạt dịu dàng cúi đầu: “Được, mọi chuyện để mai rồi tính.”

“Anh có còn nhớ, đêm của mười năm trước, chúng ta đã chơi đùa thế nào không?” Tôi cố ý hỏi anh.

“Đương nhiên nhớ rồi.” Anh cười nói, “Lúc đó chúng ta đều là sinh viên, không có tiền bạc gì, không thể đến những nơi sang trọng, chỉ đi dạo loanh quanh trên phố đêm.”

“Đúng vậy.” Trong lòng tôi chợt thấy ấm áp, “Chúng ta đi dạo phố đêm đi.”

“Muốn thăm lại chốn cũ à?” Anh hỏi.

“Tất nhiên.” Tôi khoác cánh tay anh.

Trần Tư Đạt và tôi nhìn nhau cười. Anh nhấc tay lên, chuẩn bị gọi xe tắc xi. Tôi kéo tay anh xuống: “Chúng ta đi bộ đi.”

“Xa lắm đấy.”

“Thì đã sao?” Tôi tựa đầu vào vai anh.

Trần Tư Đạt mím môi cười một cái. Chúng tôi bước về phía con phố cũ.

Giống mười năm trước vậy: Vẫn là con phố trong trí nhớ của chúng tôi, đông vui tấp

nạp, vô cùng nhộn nhịp. Thậm chí, chúng tôi còn nhận ra ông chủ mập của tiệm kem từng ghé lúc xưa. Chúng tôi dạo bước trên chợ đêm huyền ảo, ghé hết một lượt những gian hàng thủ công, trang sức. Tôi mua một đôi bông tai trị giá năm đồng đeo lên, tháo đôi bông tai kim cương đang đeo trên tai xuống. Đêm nay, tôi muốn làm lại chính mình của mười năm trước.

Tuy đã ăn không nổi nữa, nhưng chúng tôi vẫn ngồi xuống vài gian hàng ăn vặt, gọi những món ăn vặt đặc sắc đã rất lâu không ăn, từ từ thưởng thức, chỉ để tìm lại chút cảm xúc của ngày xưa.

Đi dạo trên có phố nhỏ trong ký ức đến hơn 10 giờ, chúng tôi mới lưu luyến mà trở về khách sạn.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, đương nhiên là chuyện gì đến sẽ đến, ai cũng nghĩ được.

Không, sai rồi!

Vẫn là Trần Tư Đạt đi tắm trước. Khi tôi mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng tắm, anh đang ngồi dựa lên đầu giường, chân đắp từ vùng eo trở xuống, nửa người trên để trần, hai tay đang gối ra sau đầu, tỏa ra bầu không khí gợi cảm mê người. Anh nhìn thẳng tôi, ý trong ánh mắt kia chẳng cần phải nói. Tôi đứng trước mặt anh, yêu kiều nhìn anh, không hề nóng vội đi qua. Tôi muốn khuấy động thần kinh của anh, khiến cho anh thấy rạo rức.

Quả nhiên, anh không nhịn được nữa, ngồi dậy, quỳ trên giường, đưa một tay ra muốn kéo tôi. Chân trượt xuống khỏi người anh, tôi thấy được phía dưới anh không mặc gì cả. Ngay tức thì tôi đỏ mặt, tim đập liên hồi, nhưng vẫn cố ý tránh khỏi tay anh. Muốn nắm phải buông là màn dạo đầu tốt nhất cho một cuộc kích tình.

Anh bắt được tôi, dùng sức kéo tôi qua, ôm tôi vào vòm ngực rộng rãi của mình. Tôi khẽ kêu lên một tiếng, đối với anh mà nói lại như một liều chất kích thích. Hai cánh tay anh ôm ghì lấy tôi, đôi môi từ từ lướt trên cổ và mặt tôi, tôi cảm nhận được hơi thở nặng nề và gấp gáp của anh. Tôi không cách nào kiềm chế được nữa, nhắm mắt lại, tùy anh định đoạt.

Môi anh vừa chạm lên môi tôi, lập tức khiến tôi thấy như có một luồng điện chạy khắp người mình. Cảm giác này đã lâu rồi chưa có. Khi tôi sắp hoàn toàn chìm đắm, một chuyện hết sức mất hứng xảy ra - điện thoại của tôi đổ chuông.

Trần Tư Đạt hơi do dự, tôi ôm cổ anh, nhỏ giọng nói: “Kệ nó đi.”

Anh lại tiếp tục hôn tôi, nhưng trong tiếng chuông của chiếc điện thoại không biết điều kia, bầu không khí trước đó đã biến mất không chút tung tích. Hai chúng tôi đều có chút thất vọng, Trần Tư Đạt thở dài, nói với tôi: “Nghe máy đi, đừng để lỡ việc.”

Tôi buồn bực, lấy chiếc điện thoại nằm trên tủ đầu giường, nhấn phím nhận cuộc gọi, hậm hực hỏi: “Ai vậy?” “Là tôi... Thiên Thu.” Một giọng nói đầy vẻ bất an, ngập ngừng một lúc lâu. “Tôi là An Mân.”

Cái gì? An Mân! Cô ta lại chủ động gọi điện thoại cho tôi? Tôi trừng lớn mắt, nhìn qua Trần Tư Đạt. Giờ đây căn phòng rất yên tĩnh, anh cũng nghe được tiếng trong điện thoại, cùng kinh ngạc mà nhìn tôi.

“Cô tìm tôi làm gì?” Tôi hỏi. Chẳng lẽ cô ta biết tôi đã đến thành phố S?

“Thiên Thu, xin lỗi, thành thật xin lỗi...” Cô ta liên tục nói xin lỗi, giọng nói thành khẩn còn mang theo vẻ bất an, thậm chí là sợ hãi, “Bây giờ tôi đã biết, tôi trách sai cô rồi... Cô không hề sao chép tác phẩm của tôi. Tôi đều... hiểu cả rồi.”

Cô ta đột nhiên nói như vậy, khiến tôi nhất thời không biết nên nói gì. Tôi ngăn người mấy giây, rồi hỏi: “Cô đã hiểu được gì?”

“Tôi... có lẽ tôi không thể nói rõ được. Tóm lại là thế này, sau khi Ngư Ca chết, tôi hình như chợt nhận ra gì đó. Và rồi, tôi đã đọc hết ba quyển sách của chúng ta, đã hiểu ra tất cả...” Giọng nói của cô ta chợt trở nên gấp gáp, giống như có ai đó đang đuổi theo cô ta vậy.

“Đợi đã, cô nói rõ hơn đi! Có ý gì? Sách của ba người chúng ta làm sao? Rốt cuộc cô đã hiểu ra chuyện gì?” Tôi cũng bị cô ta làm cho căng thẳng. Tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

“A, Thiên Thu...” Giọng nói của cô ta pha lẫn nỗi sợ hãi và khiếp đảm vô cùng, tựa như lúc này đây đang có một con quái vật đứng ngoài cửa sổ trừng mắt nhìn cô ta vậy, “Tôi, tôi không biết nên nói sao... Tôi rất sợ!” Cô ta gần như bật khóc, lớn tiếng hét lên, “Tóm lại cô hãy nhớ, tất cả mọi câu trả lời đều ở trong sách mà ba người chúng ta đã viết!”

Dứt lời, đầu dây bên kia không còn tiếng động gì nữa, nhưng điện thoại vẫn còn đang kết nối. Tôi bị cảm giác kinh hoàng và kì lạ bủa vây, tim đập liên hồi, tôi lớn tiếng hét vào điện thoại: “An Mân, An Mân! Đây, cô còn ở đó không?”

Trần Tư Đạt ở bên cạnh hỏi: “Sao vậy? Cúp máy rồi à?”

“Vẫn chưa.” Tôi nhìn lại điện thoại, “Điện thoại vẫn chưa ngắt, vẫn đang kết nối.”

“Kêu cô ấy lại thử xem.”

“An Mân, này, này!” Tôi lớn tiếng hét lên, sau đó nói với Trần Tư Đạt, “Cô ta vẫn chưa ngắt máy, nhưng lại không nói gì cả!”

“Vậy em có nghe được âm thanh bên kia không?” Tôi chăm chú: “Nghe được tiếng sột soạt nhỏ, nhưng không nghe được đang làm gì!”

“Đưa anh nghe xem nào.” Trần Tư Đạt giành lấy chiếc điện thoại trên tay tôi, áp chặt lên tai mình. Tôi thấy chân mày anh càng nhíu càng chặt.

“Sao vậy? Anh nghe được gì à?” Tôi vội hỏi.

Trần Tư Đạt lắc đầu: “Nghe không rõ, hình như có ai đó đang im lặng di dời đồ đạc, hoặc đang làm chuyện gì đó...” Anh nghiêm nghị nhìn tôi, “Anh có dự cảm rất xấu!”

Tôi sợ hãi nhìn anh.

“Nhất định là bên chỗ An Mân xảy ra chuyện rồi!” Trần Tư Đạt nói.

“Vậy... chúng ta phải làm gì?” Kì lạ, giờ tôi lại không thấy hận cô ta chút nào nữa.

Trần Tư Đạt suy nghĩ một chút, “Nhanh báo cảnh sát!”

“Dừng di động của em à?”

“Không! Di động của em cứ giữ kết nối, nghe lại cho kĩ động tĩnh ở bên kia.” Trần Tư Đạt lấy di động của mình ra, “Anh báo cảnh sát, em cho anh địa chỉ của An Mân!”

Tôi hoảng loạn lấy sổ tay ra, trên đó có ghi địa chỉ của An Mân. Tôi đưa nó cho Trần Tư Đạt, đột nhiên giữ tay anh lại: “Đợi chút! Anh định nói với cảnh sát thế nào? Chúng ta đâu biết bên đó đang xảy ra chuyện gì. Lỡ họ không nghĩ như chúng ta thì sao?”

Trần Tư Đạt nói: “Hãy tin anh, anh có thể dựa theo tình hình mà phán đoán được,

bên cô ấy nhất định xảy ra chuyện rồi!”

Tôi không ngăn cản anh nữa. Trần Tư Đạt nhanh chóng gọi điện thoại báo cảnh sát. Anh nói với cảnh sát, lúc này chúng tôi đang nói chuyện điện thoại với An Mân thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghi ngờ An Mân đã gặp phải chuyện nguy hiểm gì đó, anh báo địa chỉ cụ thể cho cảnh sát biết.

Sau khi báo cảnh sát, Trần Tư Đạt mặc quần áo vào. Tất nhiên, chúng tôi không thể tiếp tục quần quít nhau được nữa. Điện thoại vẫn đang kết nối, tôi đặt nó lên tủ đầu giường, mở loa ngoài - Âm thanh sột soạt vẫn tiếp tục truyền đến, nghe qua rất kì lạ khó hiểu, khiến người ta nảy ra đủ loại ý nghĩ đáng sợ, không rét mà run.

Tôi ngồi trên giường, bối rối nhìn chiếc điện thoại đang phát ra âm thanh lạ. Trần Tư Đạt ôm lấy tôi, cho tôi cảm thấy không đáng đến thế, nhưng cả người vẫn lạnh toát. Đột nhiên, tôi nghe thấy một tiếng “Bịch!” rất rõ phát ra trong điện thoại, hình như có gì đó ngã xuống đất. Sau đó, không nghe thấy tiếng gì nữa.

Âm thanh kia khiến cho tôi và Trần Tư Đạt sợ đến ngất người, cả hai đều run lên. Im lặng một lúc lâu, chúng tôi nhìn nhau, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

“Trần Tư Đạt... Anh nói, tiếng động lúc này, có phải là...” Tôi đã sợ đến mức nói năng lộn xộn, cả người đều run lên.

“Đừng nghĩ lung tung.” Trần Tư Đạt nói với tôi, nhưng trong mắt anh tôi nhìn ra được, rõ ràng anh cũng đã liên tưởng thấy được chuyện xảy ra ở đầu bên kia điện thoại.

Tiếp đó, điện thoại im lặng như tờ. Mấy phút sau, rốt cuộc tôi không chịu được nữa, dứt khoát vớ lấy chiếc điện thoại, ấn phím ngắt máy.

Trần Tư Đạt khoác tay lên vai tôi nói: “Được rồi, Thiên Thu, đừng nghĩ đến chuyện này nữa, ngủ thôi, mặc kệ An Mân có xảy ra chuyện hay không, sáng mai chúng ta sẽ biết ngay thôi.”

Tôi gật đầu, tựa vào ngực anh - Chỉ có như thế, mới có thể giảm bớt nỗi sợ trong lòng tôi.

Hai mươi phút sau, điện thoại của Trần Tư Đạt chợt đổ chuông. Xem ra, chúng tôi không cần đợi đến mai đã có thể biết kết quả ngay rồi.

"Xin chào, anh Trần Tư Đạt có phải không ạ?" Điện thoại truyền ra tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông.

Trần Tư Đạt giật mình, nhanh chóng đáp: "Vâng." "Tôi là Vương Lạc Tân ở tổ Hình sự của Cục Công an. Vừa rồi là anh đã gọi điện báo án đúng không?"

"Đúng vậy."

"Chúng tôi muốn tìm hiểu chút tình hình ở chỗ anh, mời anh và cô Thiên Thu hãy ở nguyên trong khách sạn Vạn Thái, mười phút sau chúng ta gặp nhau ở sảnh khách sạn, được chứ?"

"...Được."

Cúp điện thoại, Trần Tư Đạt ngồi trên giường ngẩn người. Tôi hỏi: "Sao vậy? Cảnh sát gọi đến à? Anh ta nói gì?"

Trần Tư Đạt hít vào, lại thở ra một hơi: "Cảnh sát bây giờ có thể sánh với nhân viên điều tra của Cục Tình báo Trung ương rồi. Họ đã tra ra được hiện tại chúng ta đang ở khách sạn Vạn Thái của thành phố S."

"Anh nói 'chúng ta'?" Tôi muốn xác nhận anh có nói nhầm hay không.

"Không sai, là chúng ta - Họ biết giờ em đang ở cùng với anh."

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc: "Sao có thể được?" "Thật ra cũng không có gì kì lạ. Anh dùng di động gọi báo cảnh sát, cảnh sát có thể mượn chức quyền của mình để tra ra địa điểm của số điện thoại này, lại thêm trước đó chúng ta có dùng chứng minh thư đăng ký khách sạn trong mạng liên kết của công an, thế nên họ tra được rất dễ dàng."

"Thế thì họ còn gọi điện đến xác nhận để làm gì? Trực tiếp tìm đến cửa không phải xong rồi sao?"

"Anh nghĩ anh ta vì phép lịch sự nên làm thế, dù sao chúng ta cũng không phải nghi phạm; đồng thời muốn gián tiếp nói cho chúng ta biết - Cảnh sát rất thần thông quảng đại, tất cả những thông tin của chúng ta họ đều ở trong tay họ."

Tôi nhú chặt chân mày: "Cảnh sát tìm chúng ta phải chăng là... An Môn đã xảy ra chuyện thật rồi."

"Hơn phân nửa là vậy." Trần Tư Đạt trở mình xuống giường, "Mặc quần áo vào đi. Mười phút nữa cảnh sát đến rồi, hẹn gặp chúng ta ở dưới sảnh."

Giờ đã gần 1 giờ sáng, hẳn là đã xảy ra chuyện rất quan trọng, nếu không cảnh sát sẽ không gấp gáp tìm chúng tôi để tìm hiểu tình hình như thế - xem ra An Môn lành ít dữ nhiều rồi. Lúc này tuy đã rất khuya, nhưng tôi lại không hề buồn ngủ chút nào, nhanh chóng mặc quần áo, trang điểm đơn giản sơ qua một chút, sau đó cùng Trần Tư Đạt đi thang máy xuống tầng.

Đến sảnh khách sạn, tôi thấy một người đàn ông trung niên đang tựa trước quầy tiếp tân, hút thuốc. Sau khi ông ta nhìn thấy chúng tôi, liền đi về phía chúng tôi. Khi đến gần, ông ta lấy thẻ cảnh sát từ trong túi áo ra, đưa cho chúng tôi xem, đồng thời nói: “Chào hai vị, tôi là Vương Lạc Tân.”

“Xin chào, cảnh sát Vương.” Trần Tư Đạt nói thẳng vào vấn đề, “Anh đến tìm chúng tôi, có phải vì bên chỗ An Môn xảy ra chuyện rồi không?”

Cảnh sát Vương không trả lời. “Phiền hai vị theo tôi đến Cục một chuyến, phối hợp điều tra.”

Nói xong, ông ta quay người đi về phía cửa ra, không hề để cho chúng tôi thương lượng. Tôi và Trần Tư Đạt chỉ có thể đi theo.

Trong xe cảnh sát còn một viên cảnh sát nữa, đang ngồi ở ghế lái. Sau khi chúng tôi lên cảnh sát Vương nói với anh ta: “Lái xe đi.”

Xe cảnh sát đưa chúng tôi đến Cục Công an. Đến phòng làm việc của Tổ điều tra hình sự, cảnh sát Vương kéo hai chiếc ghế đến mời hai chúng tôi ngồi, tự ông ta ngồi xuống chiếc ghế xoay sau bàn làm việc, nhìn thẳng vào chúng tôi.

Thân hình cảnh sát Vương cao ráo, vai rộng eo thon, từ lúc gặp mặt đến nay vẫn mang theo vẻ mặt căng thẳng, đầy vẻ răn đe, vừa nhìn đã biết là người không dễ giao tiếp. Khi ngồi đối diện với ông ta, ai cũng sẽ cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Ông ta dăm dăm nhìn chúng tôi một lúc, hỏi: “Bây giờ hai người có biết tình trạng An Môn thế nào không?” Tôi và Trần Tư Đạt nhìn nhau, gần như trả lời cùng lúc: “Không biết.”

“Hai người nói ‘không biết’ ý là không biết cô ấy sống hay chết; hay là không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Tư Đạt suy nghĩ một lúc: “Ý thứ hai.”

Cảnh sát Vương nhìn anh dăm dăm: “Nhưng vừa rồi là anh đã báo cảnh sát, nói có thể cô ấy đang gặp nguy hiểm.”

“Không sai.”

“Dựa vào đâu mà anh lại nghĩ như thế?”

Trần Tư Đạt nói: “Chuyện là thế này. Khi chúng tôi đang ở khách sạn thì nhận được cuộc gọi của An Môn. Cô ấy có vẻ rất bất an, còn vô cùng sợ hãi. Cô ấy nói vài câu không đầu không đuôi, sau đó thì không nói nữa, nhưng điện thoại vẫn còn kết nối - Chúng tôi cảm thấy có gì đó không ổn, thế nên gọi điện báo cảnh sát.”

Cảnh sát Vương cúi đầu suy nghĩ, dường như đang xem xét những lời Trần Tư Đạt nói là thật hay giả. Một lúc sau, ông ta hỏi: “Cô ấy đã nói gì với hai người?”

Trần Tư Đạt nhìn sang tôi. Cảnh sát Vương lập tức hiểu ra, bèn hỏi: “Điện thoại là gọi cho cô đúng không, cô Thiên Thu?”

“Đúng vậy.”

“Quan hệ giữa cô và An Môn tốt chứ?”

“Không tốt chút nào.” Tôi thành thật nói với ông ta. “Vậy vì sao cô ấy lại gọi cho cô?”

“Tôi không biết. Có lẽ cô ta có chút chuyện muốn nói với tôi.”

“Chuyện gì?”

Tôi cảm thấy thái độ của viên cảnh sát này thật đáng ghét, giọng điệu đặt câu hỏi của ông ta hệt như đang hỏi cung nghi phạm vậy. Tôi không mấy vui vẻ trả lời: “Anh cảnh sát, anh có thể nói cho chúng tôi biết rốt cuộc An Mân đã xảy ra chuyện gì trước hay không?”

Ông ta im lặng một lúc, nói: “Chúng tôi nhận được cuộc gọi báo án của hai vị, liền chạy vội đến nhà An Mân, phát hiện cô ấy đã tự sát.”

Tim tôi khê nẩy mạnh lên một cái. Tôi nhắm mắt lại, mấy giây sau mới mở ra: “Có phải cô ta... thất cổ tự sát hay không?”

“Không sai, làm sao cô biết?” Cảnh sát Vương nheo mắt nhìn tôi.

Giờ đây trong lòng tôi rất rối ren, không biết nên trả lời câu hỏi của ông ta thế nào. Tuy tôi đã dự liệu trước được kết quả, nhưng khi suy đoán khủng khiếp đó được xác thực, tôi vẫn thấy rất kinh ngạc và sợ hãi.

“Hay là trở lại câu hỏi lúc nãy đi, trước khi cô ấy tự sát gọi điện thoại cho cô, đã nói những gì?” Viên cảnh sát này không định cho tôi thời gian để thở, tiếp tục ép hỏi.

Chân mày tôi nhíu chặt, buồn bực nói: “Anh cảnh sát, chuyện này có chút phức tạp, tôi không chắc anh có thể hiểu được những chuyện trước đây xảy ra giữa tôi và An Mân hay không... Không biết nên bắt đầu nói từ đâu nữa.”

“Cứ bắt đầu nói từ đêm hôm nay đi.” Tôi hơi nghi hoặc nhìn ông ta.

“Cô Thiên Thu, tôi đã có thể gọi chính xác tên cô - à không, bút danh của cô. Đương nhiên tôi cũng biết sơ qua nghề nghiệp và tình hình của cô. Cô và An Mân đều là tác giả, hơn nữa gần đây còn xảy ra chút xích mích liên qua đến chuyện xuất bản, còn một tác giả tên Ngư Ca - anh ta đã chết rồi.” Nói đến đây, ông ta ngưng một chút, “Thôi, không cần nói tiếp nữa nhỉ. Tôi nói với cô những việc này là mong cô có thể hiểu, cảnh sát chúng tôi trước khi điều tra vụ án không thể cái gì cũng không tìm hiểu được. Vì thế cô cứ nói hết những gì cô biết với chúng tôi là được, không cần phải lo lắng tôi sẽ nghe không hiểu.”

Tuy ông ta nói rất nhẹ nhàng, nhưng tôi thấy được, viên cảnh sát này chẳng phải người tầm thường.

“Có thể nói với tôi rồi chứ? An Mân gọi cho cô đã nói những gì? Câu hỏi này tôi đã hỏi ba lần rồi.” Ông ta không hề tỏ ra mất kiên nhẫn. “Thật ra cô biết đấy, tôi hoàn toàn có thể tìm đến công ty viễn thông để lấy ghi âm cuộc gọi của các cô, nhưng tôi vẫn hi vọng được nghe chính miệng cô nói hơn.”

Tôi hít thở sâu, sắp xếp lại suy nghĩ của mình. “Được, anh cảnh sát. Nếu anh đã điều tra qua chuyện giữa tôi và An Mân, chắc anh cũng biết, tôi và cô ta gần như là kẻ thù

của nhau. Vì thế, tối qua An Mân gọi cho tôi, tôi hoàn toàn không ngờ đến. Mới bắt đầu cô ta đã xin lỗi tôi, nói đã trách nhầm tôi, biết tôi không hề sao chép tiểu thuyết của cô ta - Chuyện này quá bất ngờ, tôi vốn không kịp phản ứng. Sau đó, cô ta bắt đầu nói những lời khó hiểu, tôi nghe không hiểu cô ta đang nói gì cả.”

“Không sao, nói tôi biết nguyên văn hoặc đại khái những lời của cô ấy - cô ấy đã nói những lời khó hiểu gì?” “Cô ta nói, sau khi Ngư Ca chết, cô ta chợt hiểu ra gì đó...” Tôi cố gắng nhớ lại, “Cuối cùng cô ta nói - Tất cả mọi đáp án đều nằm trong sách mà ba người chúng ta đã viết. Tôi thật sự không hiểu đây là ý gì.”

Cảnh sát Vương mất nửa phút để suy ngẫm lời tôi nói. Và rồi, ông ta hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó trong điện thoại không có tiếng động nữa, nhưng cô ta lại không cúp máy.”

“Vậy cô cúp máy à?”

“Không, tôi căng thẳng nắm chặt điện thoại, chăm chú lắng nghe động tĩnh bên đó, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Cô đã nghe được gì?”

“Tôi nghe thấy một loạt tiếng sột soạt,” Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn đó là tiếng ai đó đang cột dây thừng, toàn thân tôi phát run lên, “...mấy phút sau, tôi nghe thấy một tiếng ‘bịch’, sau đó nữa thì im lặng như tờ.”

“Cô đoán được chuyện có thể xảy ra không?”

Tôi không lên tiếng. Trần Tư Đạt đáp: “Nói thật, chúng tôi cũng đoán được chút chút, chỉ là không dám khẳng định.”

Cảnh sát Vương mở ngăn kéo bàn làm việc ra, lấy ra một túi giấy. “Ở đây tôi có hình lúc này chụp, hình hiện trường tự sát của An Mân, hai người có muốn xem không?”

Tôi và Trần Tư Đạt nhìn nhau, đoán không ra viên cảnh sát này lấy hình cho chúng tôi xem là có mục đích gì.

“Muốn xem không?” Ông ta hỏi lại lần nữa. “...Được thôi.” Trần Tư Đạt nuốt nước bọt, nhận lấy túi giấy.

Trần Tư Đạt nhìn tôi một cái, tựa như đang trưng cầu ý của tôi. Ánh mắt tôi không chút tránh né. Anh từ từ lấy một tấm hình ra khỏi túi giấy.

Ánh mắt tôi vừa chạm đến tấm hình, máu trong người đều đông cứng lại, khiến cho toàn thân tôi lạnh toát - một người phụ nữ mặc váy ngủ chết giữa phòng khách, sợi dây thừng treo trên đèn trần. Gương mặt kia khác xa với vẻ mặt khiến cho người ta căm ghét trong trí nhớ của tôi. Khuôn mặt cô ta tím tái, tròng mắt lồi ra, đầu lưỡi thè ra khỏi miệng ước chừng mười centimet, đáng sợ khủng khiếp đến cực điểm - Tôi không dám nhìn thêm nữa, lập tức quay đầu sang hướng khác, đồng thời bịt chặt miệng, sợ đột nhiên không nhịn được mà nôn ra.

Trần Tư Đạt cũng không muốn nhìn tiếp nữa, anh cất tấm hình trở vào túi giấy, trả lại cho cảnh sát Vương.

Cảnh sát Vương cất túi giấy lại vào trong hộc tủ. Tiếp tục đặt câu hỏi với chúng tôi: “Hai người hôm qua mới đến thành phố S à?”

“Vâng.” Trần Tư Đạt đáp. “Đến để làm gì?”

Tôi nghĩ nếu nói thật sẽ khiến người khác thấy vô cùng đáng nghi, nhưng tôi vẫn thành thật trả lời, “... Chúng tôi đến để tìm An Mân.”

“Tìm cô ấy làm gì?”

“Tìm hiểu chuyện liên quan đến quyển sách của cô ta.”

“Vậy hai người đã tìm đến nhà cô ấy chưa?” “Chưa đến.”

“Vì sao? Hôm qua hai người đến lúc nào?” “Khoảng 3 giờ chiều.”

“Sau đó thì sao, hai người đã làm những gì?”

“Tôi hơi mệt, nên đến khách sạn nghỉ ngơi. 6 giờ thì ăn cơm ở một nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc gần đó.

Sau đó chúng tôi đi dạo quanh chợ đêm.” Tôi kể lại vắn tắt một hơi cả hành trình ra.

“Nhàn hạ và thoải mái thật.” Cảnh sát Vương có chút châm chọc nói, “Nhưng, hai người chẳng phải đến để tìm người sao?”

“Đúng vậy, nhưng chúng tôi phải tìm ngay trong hôm đó sao? Không thể để hôm sau mới tìm à?”

Cảnh sát Vương đột nhiên nói: “Có lẽ hai người đã biết không có ‘ngày hôm sau’ nữa rồi.”

Tôi ngạc nhiên, hỏi: “Cảnh sát Vương, anh nói vậy là có ý gì?”

“Tùy tiện nói thôi, không có ý gì cả.” Ông ta tiếp tục hỏi, “An Mân có biết hai người muốn tìm cô ấy không?”

“Không biết.”

“Cô không liên lạc với cô ấy trước sao?” “Đúng vậy.”

“Nhưng đến tối cô ấy lại gọi cho cô, hình như biết cô đến thành phố S rồi.”

Điểm này cũng khiến tôi thấy nghi ngờ: “Tôi không biết... Có lẽ cô ta không hề biết tôi đã đến thành phố S. Chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Nói sao đi nữa, sau khi cô đến vài giờ đồng hồ thì cô ấy đã chết.” Cảnh sát Vương ám chỉ nói, “Đương nhiên, có khả năng chỉ là trùng hợp...”

Đột nhiên, ánh mắt sắc bén của ông ta bắn về phía tôi: “Còn Ngư Ca thì sao? Theo chúng tôi điều tra được, trước khi Ngư Ca tự sát, cô cũng từng đến thành phố T mà anh ta sống, hơn nữa mục đích chính là đến tìm anh ta. Sau đó, anh ta cũng thắt cổ tự sát mà chết - Cô Thiên Thu, chuyện này cũng là trùng hợp chẳng?”

Những lời ông ta nói khiến tôi lâm vào cục diện vô cùng bất lợi, rất tỏ rõ sự nghi ngờ với tôi. Mặt tôi vì tức giận và quần bách mà nóng lên: “Anh cảnh sát, nói thẳng ra thì tôi không biết đây có phải trùng hợp hay không. Tôi cũng rất muốn hiểu rõ vì sao họ lại thắt cổ tự sát. Trên thực tế, không chỉ có chuyện này - đối với những chuyện kì quái khó giải thích được mà tôi gặp phải trong thời gian gần đây, tôi cũng rất hoang mang!

Chỉ có một điểm, tôi có thể hùng hồn nói cho anh biết, đó chính là cái chết của hai người họ, không có chút quan hệ gì với tôi. Nói đi thì phải nói lại, tôi có cách gì khiến hai người họ tự sát được đây? Anh cảnh sát, tôi không thể không nhắc nhở anh - họ là tự sát đấy! Nhưng ý của những lời anh vừa nói, cứ như thể tôi giết họ vậy!”

“Họ có phải tự sát hay không, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.” Cảnh sát Vương không nóng không lạnh nói.

Chết tiệt, cả điểm này ông ta cũng bắt đầu nghi ngờ. Tôi chẳng buồn tiếp tục nói chuyện với ông ta, đứng lên khỏi ghế: “Tốt quá, anh cảnh sát, hi vọng anh nhanh chóng đưa ra được kết luận. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi muốn về khách sạn ngủ.”

Trần Tư Đạt hơi chần chừ mới đứng lên với tôi.

Cảnh sát Vương đan tay vào nhau, ngồi vững trên ghế da, nói với chúng tôi: “Không có gì, hai người có thể về khách sạn nghỉ ngơi được rồi. Chỉ là, mấy ngày sắp tới có thể sẽ còn phải phiền hai vị phối hợp điều tra với cảnh sát chúng tôi, vì thế hai người tạm thời không thể rời khỏi thành phố S.”

Tôi và Trần Tư Đạt quay qua nhìn nhau. Trần Tư Đạt tức giận nói: “Cảnh sát Vương, chúng tôi rất phối hợp rồi, đã nói hết tất cả sự việc cho anh biết. Anh còn muốn chúng tôi làm sao nữa?”

“Những gì hai người nói, tôi đều phải điều tra lại.” Ông ta tỏ rõ không tin tưởng chúng tôi, “Vì thế tất nhiên hai người không thể rời khỏi ngay được.”

“Đó là việc của cảnh sát các người - e rằng anh không có quyền cưỡng ép chúng tôi ở lại thành phố S đâu nhỉ?” Trần Tư Đạt có chút không khách khí nói.

Cảnh sát chậm rãi đứng lên khỏi ghế, hai tay chống lên mặt bàn, nhìn thẳng vào mắt Trần Tư Đạt, nhẹ giọng nói: “Tin tôi đi, tôi có thể dùng những cách của cảnh sát để giữ hai người ở lại thành phố S. Nhưng tôi không muốn làm vậy, cho nên chỉ đánh tiếng cho hai người biết mà thôi. Mong hai người đừng ép tôi phải dùng đến những biện pháp mang tính cưỡng chế kia, có được không?”

Giọng nói của ông ta rất ôn hòa, nhưng lại mang theo loại khí thế không giận mà vẫn có uy. Tôi và Trần Tư Đạt bất đắc dĩ nhìn ông ta. Một lúc sau, Trần Tư Đạt nắm tay tôi, không nói một lời mà rời khỏi Cục Công an.

Về đến khách sạn Vạn Thái, đã hơn 2 giờ 30 sáng, nhưng tôi và Trần Tư Đạt chẳng buồn ngủ chút nào. Nỗi ám ảnh đáng sợ bủa vây trong lòng chúng tôi, bầu không khí xung quanh dồn nén và chán nản.

Hai chúng tôi tựa lên đầu giường, mỗi người chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Rất lâu sau, tôi nhìn sang Trần Tư Đạt, hỏi: “Anh đang nghĩ gì?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, mấp máy môi, muốn nói lại thôi: “...Không có gì.”

Tôi nhìn anh đăm đăm một lúc lâu, ngập ngừng nói: “Thật ra anh đang nghĩ giống em, đúng không? Ba tác giả viết về đề tài này, đã chết hai, tiếp theo sẽ đến lượt em.”

“Sao có thể như vậy? Thiên Thu.” Trần Tư Đạt kinh ngạc nhìn tôi, “Hai người họ là tự sát kia mà. Chỉ cần em không có suy nghĩ đó, thì chuyện như vậy sẽ không xảy ra đâu!”

Tôi buồn rầu nói: “Phải không? Anh thật sự cho rằng họ là ‘tự nguyện’ thất cổ sao? Ngư Ca thì em không rõ, nhưng An Môn - trước khi cô ta chết còn gọi điện thoại cho em! Những lời cô ta nói anh cũng nghe thấy mà... Còn nữa, cảm xúc hoảng sợ, mất tự chủ của cô ta - nhìn thế nào cũng không giống đáng về mà người chuẩn bị tự sát nên có!”

Tôi bị ai nhìn Trần Tư Đạt: “Tuy em không học tâm lý học, nhưng em biết, thật ra anh càng rõ hơn em - hai người họ tuyệt đối không đơn giản là tự sát, mà có một thể lực thần bí khủng khiếp nào đó sai khiến hoặc bức ép họ làm vậy! Anh không nói ra điểm này, vì không muốn dọa em thôi. Trên thực tế, trong lòng anh biết - sau hai người họ, em chính là người tiếp theo!”

“Đừng nói như vậy, Thiên Thu!” Trần Tư Đạt giữ chặt hai vai tôi, “Anh không hề nghĩ như vậy! Không sai, anh đang suy nghĩ về vấn đề này, nhưng cái anh nghĩ là - làm sao sử dụng những manh mối trước mắt để giải câu đố về việc hai người họ tự sát!”

“Vậy thì có thể cứu được em sao?” Tôi run rẩy hỏi. “Em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Thiên Thu, anh đảm bảo với em!” Trần Tư Đạt ôm tôi vào lòng, “Tin tưởng anh, anh sẽ cố gắng hết sức mình để tìm ra sự thật. Trước lúc đó, anh sẽ một mực ở bên cạnh em!”

Tôi bật khóc trong lòng Trần Tư Đạt: “Tư Đạt, em thật sự rất sợ... Em có một dự cảm không mấy tốt lành. Không phải bây giờ mới có - sau khi An Môn gọi điện thoại cho em, em đã có cảm giác này rồi - Lần này, e rằng em gặp phải chuyện tà môn thật rồi. Tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy chúng em thật sự đang bị một sự việc siêu nhiên nguy hiểm, khó giải thích được đeo bám. Phí Vân Hàm nói cho em biết chuyện đó, giống như một mầm bệnh chết người, nó lây truyền đến trên người chúng em, khiến cho chúng em

gặp phải hoặc đối mặt với nguy cơ tử vong!”

Trần Tư Đạt im lặng một lúc lâu, nghi hoặc nói: “Nhưng, Phí Vân Hàm và hai người thật sự trải qua chuyện này, bản thân họ lại không có việc gì - Tại sao tác giả ghi chép lại sự việc lại gặp chuyện không may chứ?”

“Ai biết được đây? Có lẽ... đến cuối cùng, họ cũng chạy không thoát được số mệnh tương tự đâu.” Tôi bi quan nói.

Trần Tư Đạt lắc đầu: “Không đúng, với tình huống hiện tại, nhìn thế nào cũng thấy không đúng.”

Tôi bối rối nhìn anh: “Anh nói cái gì không đúng cơ?” “Thiên Thu, em nghe anh nói. Theo tâm lý học hiện đại - bất cứ sự vật nào cũng có quy luật của nó, cho dù là một người điên, những chuyện mà anh ta làm cũng không phải không có chút đạo lý nào. Đã vậy, bất luận chuyện mà bây giờ chúng ta gặp phải là do con người làm ra hay sự việc siêu nhiên nào đó, cũng phải tuân theo một quy luật nhất định, nhưng giờ đây tất cả mọi lý luận đều đã loạn hết cả lên!”

Tôi nghe không hiểu ý của anh. “Anh có thể nói cụ thể hơn chút không?”

Hai tay Trần Tư Đạt múa may trước mặt tôi.

“Chúng ta nhìn theo hướng này - Hai người cung cấp ý tưởng kia chúng ta không biết, tạm thời khoan nhắc đến.” Anh gập ngón tay cái vào lòng bàn tay, ý nói đây là điểm thứ nhất, “Phí Vân Hàm nói hai mươi năm trước ông ta đã xuất hiện tình trạng này rồi, nhưng đến nay ông ta vẫn bình yên vô sự. Còn Ngư Ca và An Mân rõ ràng biết chuyện chưa bao lâu - họ đã nhanh chóng mất mạng. Cái khiến người ta cảm thấy đau đầu đó là - rốt cuộc ‘thỏa thuận ngầm’ dẫn đến cái chết là gì?”

Tôi gật đầu nói: “Em hiểu ý anh rồi. Như vậy, tạm gác Phí Vân Hàm qua một bên, thứ tự cái chết của Ngư Ca và An Mân có quy luật gì không?”

“Đây chính là vấn đề anh đang suy nghĩ.” Chân mày của Trần Tư Đạt nhíu chặt.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, chợt nghĩ đến một khả năng: “Có khi nào...” Nhưng chưa nói ra đã tự mình bác bỏ nó, “Không, không thể là như thế.”

“Em nghĩ được gì, nói ra xem nào.” Trần Tư Đạt nói, “Bất cứ khả năng nào cũng đáng để xem xét thử.”

“Em định nói - Có khi nào là thứ tự xuất bản của chúng em hay không, nhưng không đúng.”

“Sao lại không đúng?”

“Em nhớ La Mân có nói với em - sách của An Mân xuất bản vào tháng sáu, của em là tháng bảy, còn của Ngư Ca xuất bản vào tháng tám. Nói cách khác, theo thứ tự xuất bản thì - An Mân đầu tiên, em thứ hai, Ngư Ca thứ ba - Nhưng bây giờ Ngư Ca là người chết đầu tiên, An Mân là người thứ hai. Thứ tự hoàn toàn không đúng.” Trần Tư Đạt trầm ngâm gật đầu: “Vậy thì, có thể là theo một thứ tự khác...”

Yên lặng trong một lúc, tôi khẽ “a” lên một tiếng, nói với Trần Tư Đạt: “Đúng rồi, em

nhớ đến một câu Ngư Ca từng nói, anh ta nói công ty xuất bản biết rõ là anh ta không có khả năng sao chép - Lúc đó em có chút nghi ngờ, tiếc là không kịp hỏi anh ta.”

“Em cảm thấy câu nói này của anh ta có ý gì?”

Tôi giải thích với Trần Tư Đạt: “Theo hiểu biết của em về giới xuất bản, có đôi lúc sẽ xuất hiện tình huống thế này - Nếu một tác giả nổi tiếng hoàn thành một tập bản thảo, công ty xuất bản sẽ nhanh chóng sắp xếp xuất bản nó; nhưng người mới giống Ngư Ca, có lúc bản thảo hoàn chỉnh đã giao cho nhà xuất bản từ lâu, nhưng vẫn nằm trong danh sách chờ...”

Trần Tư Đạt vô cùng thông minh, không đợi tôi nói hết đã hiểu ra: “Ý của em là, có khả năng kì thật Ngư Ca là người hoàn thành bộ tiểu thuyết này sớm nhất trong ba người các em, nhưng thời gian xuất bản lại bị kéo đến sau cùng?”

“Đúng, vì thế anh ta mới nói, công ty xuất bản biết rất rõ anh ta không thể nào sao chép được!”

“Anh hiểu rồi.” Trần Tư Đạt gật đầu nói, “Nếu sắp xếp theo thứ tự viết xong bản thảo, có thể vừa khớp - Ngư Ca đầu tiên, An Mân thứ hai, em thứ ba.”

Toàn thân tôi lạnh toát: “Đây... chính là thứ tự chết hiện tại.”

Trần Tư Đạt thấy tôi sợ đến tái mặt, vội an ủi nói: “Đừng căng thẳng, Thiên Thu. Chưa chắc như vậy thật đâu. Đây chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.”

Trần Tư Đạt cúi đầu suy tư một lúc, chợt vỗ mạnh lên đùi: “Đúng rồi! Trước khi An Mân chết có nói ‘tất cả mọi đáp án đều nằm trong sách mà ba chúng ta đã viết’! Suýt chút nữa anh quên mất chuyện này - Đây chính là đầu mối cực kì quan trọng!”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu lia lịa. Lo lắng và sợ hãi suýt khiến chúng tôi quên mất cả lời nhấn quan trọng này. “Chắc chắn cô ta muốn trước khi chết nhắc nhở em điều gì đó!”

Trần Tư Đạt gấp gấp hỏi: “Em đã đọc qua hai quyển sách của An Mân và Ngư Ca chưa?”

Tôi lắc đầu: “Chưa đọc qua. Em chỉ tìm hiểu qua tóm tắt nội dung của hai quyển sách ấy trên phương tiện truyền thông thôi - đề tài và tình tiết cực kì giống với quyển của em.”

“Tức là nói em vẫn chưa đọc kĩ?” “Vâng.”

“Được, anh biết nên làm gì rồi. Bây giờ nhanh chóng đi ngủ, sáng mai chúng ta ra nhà sách mua hai quyển kia.” Trần Tư Đạt vô cùng kích động, “Anh dám chắc, đem ba quyển sách của ba người các em ra để cùng so sánh, nghiên cứu, nhất định sẽ có phát hiện quan trọng!”

Sáng hôm sau, tôi và Trần Tư Đạt đến nhà sách lớn nhất của thành phố S. Quyền Người đàn bà trong gương của An Môn và Phản quang của tôi được tìm thấy rất nhanh, mỗi tựa mua một quyển. Tôi tra trong máy tính của nhà sách quyển Gương mặt đáng sợ của Ngư Ca, nhưng không có. Nhớ đến chuyện mà Ngư Ca từng nói với chúng tôi, đoán chừng nhà sách chê sách khó tiêu thụ nên đã trả hàng rồi. Tôi và Trần Tư Đạt đành đến hỏi những hiệu sách khác. Sau hai tiếng đồng hồ tìm kiếm vất vả, cuối cùng tìm được một quyển Gương mặt đáng sợ duy nhất ở một hiệu sách cỡ trung, hai người chúng tôi như tìm được kho báu, nhanh chóng mua lại nó. Ba quyển sách đã tề tựu đủ trong tay chúng tôi.

Để tiết kiệm thời gian, chúng tôi cả bữa trưa cũng không ăn, mua vài cái bánh mì trên đường, sau đó vội vàng trở lại khách sạn, đọc ngấu ngiến như thể bệnh nhân mắc bệnh nan y tìm được sách chữa bệnh vậy.

Vừa đọc, chúng tôi gần như quên mất cả thời gian - không phải nói An Môn và Ngư Ca viết quá hấp dẫn, mà vì tôi không hề xem chúng là tiểu thuyết, mà xem chúng như tài liệu quan trọng để nghiên cứu. Đến 6 giờ chiều, tôi đã đọc xong hai quyển sách. Trần Tư Đạt vẫn đang cầm đầu đọc chăm chú - anh phải đọc nhiều hơn tôi một quyển (tôi không cần đọc quyển của chính mình). Nhân lúc này, tôi lấy giấy ghi chú của khách sạn ra, ghi lại những điểm mấu chốt trong ba quyển sách, để tiện cho lát nữa cùng Trần Tư Đạt thảo luận.

7 giờ hơn một chút, Trần Tư Đạt đã đọc xong cả ba quyển sách. Anh xoa đôi mắt nhức mỏi của mình nói: “Đúng là đòi mạng mà, kể từ khi tốt nghiệp đại học, lâu lắm anh không đọc sách liên tục suốt mấy tiếng đồng hồ như thế này rồi.”

“Em cũng vậy.” “Em đói chưa?” “Hơi hơi.”

“Vậy chúng ta ăn ở đây luôn đi, gọi phục vụ đưa đến.”

“Được.”

Trần Tư Đạt gọi xuống nhà hàng của khách sạn, gọi vài món ăn, yêu cầu trong vòng hai mươi phút đưa đến phòng chúng tôi. Trong lúc chờ đợi, chúng tôi tạm thời không nhắc đến chuyện liên quan đến ba quyển sách, tự mình hoạt động gân cốt, thả lỏng tinh thần. Tôi nghĩ, anh cũng như tôi, lúc đọc những quyển sách đã dốc hết sức tập trung, thần kinh căng như dây đàn. Suốt mấy tiếng đồng hồ như thế, đương nhiên sẽ vô cùng mệt mỏi.

Thức ăn đã được đưa đến, chúng tôi nhanh chóng dùng bữa, sau đó gọi nhân viên phục vụ đến thu dọn bát đĩa. Tiếp đó, chúng tôi bắt đầu thảo luận chuyện chính.

Tôi hỏi Trần Tư Đạt: “Anh có phát hiện ra vấn đề nào trong ba quyển sách này

không?”

“Em thì sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Điểm chung của ba quyển sách này là - đều lấy việc một người nhìn thấy gương mặt người phụ nữ thất cổ trên các vật phản quang làm tiền đề, từ đó kéo theo một chuỗi sự việc hoặc chuyện bí ẩn nào đó.” Tôi tổng kết.

Trần Tư Đạt gật đầu.

“Nhưng tình tiết phía sau không giống nhau.” Tôi lấy xấp giấy ghi chú khi này dùng qua, chỉ cho Trần Tư Đạt xem, “Em đã tóm tắt sơ nội dung của từng quyển rồi - Gương mặt đáng sợ của Ngư Ca, nam chính sau khi dọn vào căn nhà mới ở, thường nhìn thấy gương mặt đáng sợ của người phụ nữ thất cổ trong những vật phản quang. Sau khi anh ta hỏi thăm những người xung quanh, biết được trước kia căn nhà này từng có một người phụ nữ trung niên thất cổ tự sát trong đó. Giờ đây hồn ma đó như đang ra ám thị cho mình, sự việc này có bí mật bị che giấu. Cuối cùng nam chính điều tra được, người phụ nữ trung niên này vốn không phải tự sát, mà là bị người ta mưu sát rồi tạo hiện trường tự sát giả. Mục đích của hồn ma này chính là muốn anh ta giúp mình tìm ra hung thủ thật sự để báo thù rửa hận.” “Ừm, khái quát rất tốt.”

“Quyển Người đàn bà trong gương của An Mân, kì thật em cảm thấy tình tiết được sắp xếp mới mẻ hơn nhiều - Nữ chính mà cô ta viết vì thất tình mà thất cổ tự sát, biến thành cô hồn dã quỷ không cách nào siêu thoát. Hồn ma này vì mãi không quên được bạn trai của mình, lặn lội tìm đến nơi ở của người bạn trai để thăm anh ta, không ngờ lại phát hiện ra nguyên nhân thật sự người bạn trai đó bỏ rơi mình. Hồn ma này bị đả kích mạnh, biết thành quỷ dữ hung ác, nghĩ đủ mọi cách để dọa nạt và giày vò người đàn ông phụ tình kia - Chủ yếu là để cho anh ta nhìn thấy hình ảnh đáng sợ của mình khi thất cổ tự sát trên những vật phản quang. Cuối cùng, người đàn ông kia trong lúc đang lái xe nhìn thấy gương mặt đáng sợ trong kính chiếu hậu rồi xảy ra tai nạn, chính anh ta cũng biến thành một hồn ma.”

“Câu chuyện này đúng là rất sáng tạo - Nữ chính không phải người mà là một hồn ma. Đoạn đối thoại của hai hồn ma ở cuối truyện cũng khiến người ta phải trầm trồ.” Trần Tư Đạt nói. “Được rồi, cuối cùng chính là Phản quang của em.”

“Truyện mà em viết là thế này.” Cái này thì tôi rõ nhất, không cần phải ghi chép lại trên giấy, “Bắt đầu từ khi nhân vật chính mười mấy tuổi, đã nhìn thấy gương mặt đáng sợ của người phụ nữ thất cổ trên tất cả những vật phản quang. Anh ta dựa theo trí nhớ mà vẽ lại gương mặt đó, rồi chạy khắp nơi để tìm kiếm tin tức liên quan đến gương mặt này. Cuối cùng, anh ta phát hiện mấy chục năm trước đã từng có người phụ nữ này thật, hơn nữa đủ kiểu tình huống xảy ra cho thấy, người phụ nữ này có thể chính là kiếp trước của anh ta.”

“Truyện của em hình như viết đến đây thì kết thúc rồi.” “Đúng vậy, vì đây chỉ là tập một, theo kế hoạch thì còn tập sau nữa.”

Trần Tư Đạt suy nghĩ một lúc, hỏi: “Thiên Thu, lúc em viết câu chuyện này, sao lại nghĩ đến dùng ‘kiếp trước’ để giải thích sự việc? Là chính em nghĩ ra sao?”

“Không hoàn toàn là vậy...” Tôi nhớ lại, “Là Phí Vân Hàm đã nói một câu khiến em nghĩ ra điểm đó.” “Ông ta đã nói gì?”

Tôi cần môi nhớ lại: “Ông ta nói với em, ông ta thường có cảm giác - người phụ nữ ma quỷ (xuất hiện trên các vật phản quang) đó hình như chính là ông ta.”

Trần Tư Đạt nhướn mày lên. “Anh đang nghĩ gì vậy?” Tôi hỏi.

“Không có.” Trần Tư Đạt nhìn xấp giấy ghi chú. “Em còn ghi lại những gì nữa?”

“Em tổng hợp tư liệu của ‘người phụ nữ thất cổ’ trong mỗi quyển sách lại - gồm tên, tuổi, đặc điểm ngoại hình của họ. Em không biết những thứ này có ý nghĩa gì hay không.”

“Tên chắc là không có ý nghĩa gì rồi. Hiển nhiên,

chẳng ai đem tên thật của người cung cấp tư liệu vào trong sách cả. Nhưng tuổi tác và ngoại hình chắc là có.” Trần Tư Đạt nhìn tôi, “Thật ra, trong lúc đọc anh cũng để ý đến vấn đề tuổi tác này.”

“Anh phát hiện ra gì à?” Tôi hỏi anh.

“Trong truyện của em và Ngư Ca, người phụ nữ thất cổ tự sát đều khoảng 40 tuổi, nhưng trong câu chuyện của An Mân, tuổi của người phụ nữ này chỉ mới 20.”

Tôi cố gắng suy nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra được chút manh mối nào, chỉ đành hỏi: “Điều này nói lên gì sao?”

“Anh hỏi em trước, vì sao em lại đặt người phụ nữ thất cổ kia 40 tuổi?”

“Em đặt theo những gì Phí Vân Hàm đã nói - Ông ta nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ khoảng 40.”

Trần Tư Đạt khua hai tay trước mặt tôi. “Được, vậy bây giờ chúng ta đặt giả thiết - Phải chăng An Mân và Ngư Ca cũng giống như em?”

“Ý anh là, tuổi tác mà họ đặt ra cũng đến từ người cung cấp câu chuyện cho mình?”

“Không sai.”

Tôi hiểu rồi: “Ý của anh là, người cung cấp câu chuyện cho họ - thật ra cũng là người đã đích thân trải qua những chuyện này - chia ra nhìn thấy một người phụ nữ 40 và một người 20 trên những vật phản quang.”

“Đúng! Nếu đúng là như vậy, chúng ta có thể đưa ra một suy đoán bạo dạn. Từng có ba người phụ nữ, hai người khoảng 40, một người khoảng 20. Vì một nguyên nhân nào đó, đã cùng nhau thất cổ tự sát!”

Tôi giật nảy mình: “Sao anh lại đưa ra kết luận như thế?”

“Không thể gọi là ‘kết luận’ được, chỉ là suy đoán thôi.” Trần Tư Đạt đính chính.

“Sao anh lại cho rằng ba người phụ nữ này ‘cùng nhau’ tự sát?”

Trần Tư Đạt nhìn tôi. “Thiên Thu, theo tình hình trước mắt, chẳng lẽ em lại nghĩ ba người phụ nữ thất cổ tự sát này không hề có chút quan hệ gì với nhau sao?”

Tôi nghẹn lời. Một lát sau, tôi hỏi: “Vậy thì, giả sử suy đoán của anh là thật, nó nói lên được điều gì đây?”

Trần Tư Đạt với lấy một cây bút trên tủ đầu giường, lật một trang khác của giấy ghi chú, vừa viết vừa nói: “Thiên Thu, trong tâm lý học, có cách này có thể giải quyết vấn đề nan giải - Khi chúng ta cảm thấy sự việc không chút đầu mối nào, hãy đơn giản hóa nó, chỉ tập trung vào điểm mấu chốt nhất. Cứ lấy sự việc bây giờ chúng ta gặp phải mà nói - Cả quá trình vô cùng phức tạp. Vì thế, bây giờ chúng ta phải lọc những từ khóa quan trọng trong sự việc này ra, xem thử có thể phát hiện gì hay không.

Dứt lời, anh đã viết xong mấy hàng chữ trên giấy, đưa giấy ghi chú cho tôi. “Những từ khóa này làm em nghĩ đến gì?”

Tôi nhận lấy giấy ghi chú, thấy trên đó viết: Tuổi tác khác nhau = thời gian ra đời khác nhau Cùng nhau thắt cổ tự sát = chết cùng một ngày Nghi ngờ nguyên nhân: tự sát tập thể

Tôi đọc đi đọc lại nội dung trên tờ giấy mấy lượt, chợt nghĩ đến một câu, liền thốt lên: “Không mong sinh cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng!”

“Không sai...” Trần Tư Đạt vừa định nói gì đó, đột nhiên một luồng gió lạnh từ cửa thổi thổi vào. Tiếp đó, đèn trong phòng và đèn đầu giường bắt đầu nhấp chờn, sống lưng tôi lập tức truyền đến một cơn lạnh buốt, lông tơ khắp người đều dựng thẳng cả lên.

Chúng tôi đã đóng cửa sổ rồi.

Chính tay tôi đã đóng, tôi nhớ rất rõ. Nhưng bây giờ, chúng tôi trừng đôi mắt sợ hãi, nhìn cánh cửa sổ bên ban công đã mở toang vào trong.

Tôi vội ôm lấy Trần Tư Đạt, nhưng đồng thời sự sợ hãi nặng nề cũng vây lấy chúng tôi. Đèn vẫn đang nhấp nháy, trước giờ tôi chưa từng gặp qua chuyện thế này, căng thẳng thở dồn dập, không dám nhúc nhích.

Khoảng nửa phút sau, tình huống kì lạ đã biến mất, tất cả trở lại bình thường. Chúng tôi đợi một lúc, Trần Tư Đạt đứng lên, tức tốc đi đến ban công đóng cửa sổ, cài then. Anh trở lại, kinh hoàng nói với tôi: “Thiên Thu, anh nghĩ chắc chúng ta đã đoán đúng...”

“Đừng nói nữa!” Tôi che miệng anh lại. Anh cảm nhận được tôi đang run rẩy, bèn kéo tôi qua ôm chặt vào lòng.

Trần Tư Đạt dùng bàn tay to dày của anh nhẹ nhàng xoa trên lưng tôi, an ủi nói: “Được, chúng ta không nói nữa...”

Chúng tôi ôm lấy nhau, rất lâu sau mới vượt qua được thời khắc hãi hùng này.

Chuyện khi này tôi vốn nghĩ đã đủ đáng sợ rồi. Nhưng trên thực tế, chuyện xảy ra trong đêm nay mới chỉ hé lộ cho tôi biết thế nào gọi là sợ mất hồn vía.

Dưới cây táo lớn trên một sườn đồi nhỏ, ba cô gái dùng thanh tre để hái những trái táo trên cây, vừa cười vừa nói. Trông dáng vẻ của họ đều khoảng 13, 14 tuổi, nhìn thân hình chưa phát triển kia là biết. Thành thạo chọc cho những quả táo kia rơi đầy trên đất, ba cô gái dùng tay nhặt chúng lên, không lau rửa gì liền bỏ thẳng vào miệng ăn. Hái một rỗi, táo trên đất cũng đủ nhiều rồi, ba cô gái liền ngồi xuống dưới gốc cây, tiện tay nhặt táo rơi trên đất để ăn. Vừa ăn vừa nhìn nhau ngây ngốc cười, sau đó bắt đầu trò chuyện về gia đình mình, dường như rất thư thái.

Nhưng một lúc sau, một cô gái tết tóc hai bên tỏ ra rầu rĩ nói: “Ôi, những ngày vui đùa như thế này của ba chúng ta, sau này chẳng được bao nhiêu nữa rồi.”

Cô gái tiếp lời có đôi mắt to và hàng chân mày rậm, nhìn qua hết như một thằng con trai. Cô buồn bã nói: “Xảo Ni Nhi à, sao lại nói như thế chứ?”

Cô gái gọi là Xảo Ni Nhi kia cúi đầu, ấp úng nói:

“Mẹ em bắt em đi lấy chồng...”

“Đây là chuyện tốt nha!” Một cô gái khác khoác áo bông vỗ tay reo lên, “Vậy thì tốt quá, Xảo Ni Nhi cũng sẽ làm dâu, giống chị đó!”

Xảo Ni Nhi trừng mắt nhìn cô: “Đừng có vui mừng Song Phụng, chị có biết em phải lấy ai không?” Song Phụng hỏi: “Ai?”

Xảo Ni Nhi nhăn nhó nói: “Lão Dương ở thôn Ngưu đó.”

“Ồi trời, chính là lão Dương thu mua gạo của các nhà rồi mang vào thành bán đó hả? Ông ta chắc cũng 60 tuổi rồi nhỉ?” Cô gái tết tóc kinh ngạc nói.

“Còn không phải sao, chị Yến Tử (tên gọi của cô gái tết tóc), trước đây gặp lão Dương em đều gọi bằng ông. Giờ chị nói xem...” Xảo Ni Nhi sắp bật khóc đến nơi.

Song Phụng hỏi: “Sao mẹ em lại bắt em gả cho ông ta chứ?”

Xảo Ni Nhi nói: “Mẹ em nói lão Dương tuy có hơi già, nhưng xương cốt vẫn khỏe mạnh... Còn nữa, mẹ nói gả cho ông ta rồi thì không phải lo không có cơm ăn nữa.”

Yến Tử hơi nóng nảy: “Nói thì nói vậy, nhưng em gả qua đó chính là đi làm vợ bé đó.”

Song Phụng gật đầu lia lịa, phụ họa theo: “Vớ lại, chị thường nghe anh Trụ Tử nói, vợ của lão Dương lợi hại lắm, dáng người cao to không nói, cãi nhau đến năm người đàn bà cũng cãi không lại bà ta. Em mà gả qua đó làm vợ bé, há chẳng phải ngày ngày nhìn sắc mặt bà ta mà sống à?”

Xảo Ni Nhi bưng mặt khóc nức nở: “Em biết! Nên em mới sợ! Gả cho lão Dương thì thôi đi, nghĩ đến vợ ông ta, em liền thấy run hết cả người rồi.”

Song Phụng nói: “Em nói những lời này cho mẹ em biết, cứ nói em có chết cũng

không gả đi.”

“Mẹ em sao lại không biết những chuyện này chứ. Nhưng mẹ khóc với em rồi nói, nhà chúng ta những năm người con, cha mẹ thật sự nuôi không nổi nữa, chỉ có thể gả được đứa nào hay đứa đấy. Chị Song Phụng, chị Yến Tử, các chị nói xem, chuyện cưới gả làm gì đến lượt chúng ta nói đâu chứ?”

Yến Tử hỏi: “Nói vậy, chuyện hôn sự này mẹ em đã định xong rồi, không thay đổi được nữa?”

Xảo Ni Nhi đau khổ gật đầu: “Sinh lễ và tiền của lão Dương mẹ em cũng nhận hết rồi, ngày cũng đã chọn xong.”

Yến Tử tức giận nói: “Đây đâu phải là gả con gái, rõ ràng là bán con mà!”

Song Phụng thở dài: “Mặc kệ là gả, hay là bán, số mạng của con gái chúng ta, vốn không do chúng ta làm chủ mà.”

Yến Tử bĩu môi, dường như không tán đồng những lời Song Phụng nói, trong ba người, cô là người có tinh thần nổi loạn nhất. Cô kéo Xảo Ni Nhi hỏi: “Mẹ em đã chọn ngày nào?”

“Tháng mười hai, ngày Đại Tuyết (tiết khí) đó. Bà mai nói bà ta xem ngày rồi, hôm đó là ngày thích hợp cưới gả nhất.”

Yến Tử kêu lên: “Ôi, chẳng phải là tháng sau đó sao?” “Đúng đó, làm em rầu chết được.”

“Em định gả thật à?”

“Nếu không thì phải làm sao? Em được chọn lựa không?”

Yến Tử cắn môi không lên tiếng. Song Phụng là người từng trải, cô kéo tay Xảo Ni Nhi nói: “Ni Nhi, chị thấy em đừng buồn nữa, chấp nhận số mệnh thôi. Con gái chúng ta trước sau cũng phải lấy chồng mà.” Giọng cô chợt trở nên chua xót, “Em gả cho lão Dương, tính ra vẫn hơn chị mà.”

Xảo Ni Nhi và Yến Tử đều nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Sao lại thế được?”

Song Phụng thở dài: “Hôm nay nếu không nhắc đến chuyện này, em cũng không muốn nói với hai người đâu. ‘Em trai nhỏ’ ở nhà em, ôi...”

Yến Tử hỏi: “Thằng nhỏ thế nào?”

Song Phụng buồn khổ nói: “12 tuổi em đã gả qua đó, hàng ngày hầu hạ ông chồng chưa tròn 4 tuổi. Lúc đó nó chưa biết nói, đi cũng chưa vững, em nghĩ là do nó còn nhỏ... Bây giờ nó đã hơn 5 tuổi rồi, vẫn chưa nói chuyện đi đứng được, cả ăn cơm, tiểu tiện cũng không biết. Bón cho nó ăn thì không có gì, nhưng đêm nào nó cũng tè ra giường, khóc không ngừng nghỉ... Lúc này em mới biết, khi xuất giá không ai nói với em, ông chồng của em thật ra chính là một thằng ngốc. Ba mẹ chồng em chẳng trông mong gì khác, chỉ mong nó lớn đến mười mấy tuổi rồi viên phòng với em, nối dõi tông đường. Nhưng nghĩ đến việc cả đời phải trông coi một thằng ngốc mà sống, trong lòng em rất khó chịu...” Nói đến đâu, Song Phụng liền thấy chua xót trong lòng, bắt đầu rơi

nước mắt.

Yến Tử kinh ngạc nói: “Ồ... trước đây đâu có nghe ai nói qua chồng em là thằng gốc đầu.”

Song Phụng lau nước mắt nói: “Cha mẹ chồng em sĩ diện, không hề để lộ ra ngoài. Ngay cả cha mẹ em lúc trước cũng bị họ giấu, bây giờ biết thì đã muộn rồi. Mẹ em nói lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, chỉ đành vậy thôi.”

Cảnh ngộ của Song Phụng đã khiến hai cô gái còn lại xót xa, thương cảm. Ba người nắm tay nhau, cùng than ngán thở dài. Một lúc sau, Xảo Ni Nhi nói: “Chị Yến Tử, xem ra em và chị Song Phụng đời này đã định xong rồi. Bây giờ chỉ còn mình chị là tự do thôi, sau này chị nhất định phải gả cho người con trai mà mình thích, đừng giống như chúng em.”

Yến Tử nghe vậy, vẻ mặt trở nên lo lắng và lúng túng, cả mặt đỏ bừng lên, giống như nghĩ đến chuyện đặc biệt khó xử nào đó vậy. Xảo Ni Nhi không hiểu, bèn hỏi: “Chị sao vậy?”

Yến Tử ấp úng nói: “Không, không có gì...”

Song Phụng nhìn ra được, không vui nói: “Yến Tử, lúc này em đã thành thật nói ra chuyện nhà chồng cho hai chị em biết. Chị có chuyện thì lại giấu giấu giếm giếm, không muốn cho bọn em biết, chị có xem bọn này là chị em tốt không vậy?”

Yến Tử nhìn hai người chị em, đáng vẻ vô cùng khó xử. Một lúc sau, cô thốt ra một câu: “Đời này chị... không gả cho ai được rồi.”

“Vì sao?” Hai người tò mò hỏi.

Yến Tử suy nghĩ, đã nói đến đây rồi, chỉ bằng nói ra hết, tránh để người khác lại nói mình không đủ thành ý. Cô nói với hai người kia: “Nói cho hai người biết nhưng không được nói với người khác nha.”

“Ừm.”

“Không được nói ra đấy!”

“Đương nhiên, bí mật của chị em chúng ta, sao lại có thể nói với người khác được?” Song Phụng nói, Xảo Ni Nhi cũng gật đầu theo.

Yến Tử do dự một lúc, cuối cùng nói ra: “Tết Đoan Ngọ năm ngoái, ba người chúng ta và anh Trạ Tử(Chú thích: Tử trong ngữ cảnh đoán ra, Trạ Tử là chàng trai thanh mai trúc mã với ba cô gái này) vào trong thành xem đua thuyền rồng, hai người còn nhớ không?”

“Nhớ chứ.”

“Sau đó chúng ta chia ra, hai người về với nhau, chị và anh Trạ Tử cùng về.”

“Ừ, rồi sao?”

Yến Tử mím chặt môi rất lâu, đỏ mặt khẽ nói: “Trên đường về, bọn chị đi qua một rừng cây nhỏ, anh Trạ Tử đã... hủy mất chị rồi.”

“A! Hai người...” Xảo Ni Nhi không nhịn được la lên. Yến Tử vội che miệng cô lại:

“Đừng có la! Bị người khác nghe được mất!”

Một lúc lâu sau, hai cô gái mới dần bình tĩnh lại, ba người đều đỏ mặt. Xảo Ni Nhi hỏi: “Yến Tử, chuyện này không còn ai khác biết chứ?”

“Đương nhiên không ai biết rồi, nếu không chị sống không nổi đâu.”

“Chuyện đó... rốt cuộc có mùi vị thế nào vậy?” Song Phụng mặt đỏ như gấc hỏi.

“Ôi trời, đáng ghét quá đi!” Yến Tử xấu hổ quay đầu đi, lại nhin không được mà cười khúc khích, “Dù sao thì sau này hai người cũng biết thôi!”

Song Phụng nói: “Nếu chị không nói, bọn em đi hỏi anh Trạ Tử nha.”

Yến Tử nói: “Em dám!” Dứt lời liền nhào về phía Song Phụng, Xảo Ni Nhi ra thế muốn giúp Song Phụng. Ba cô gái vui cười đùa giỡn với nhau.

Giờn mệt rồi, họ ngồi xuống nghỉ ngơi. Xảo Ni Nhi chợt nghĩ ra gì đó, nói: “Ày, chị Yến Tử, sau này chị vẫn phải lấy chồng. Đến lúc đó chồng chị phát hiện chị đã bị phá thân, vậy thì phải làm sao?”

“Em nhỏ tiếng chút cho chị nhờ!” Yến Tử căng thẳng dáo dác ngó nghiêng bốn phía.

Song Phụng đề thấp giọng nói: “Yến Tử, nói thật, đây là chuyện lớn đó. Chúng ta là con gái, nếu để nhà chồng biết trước khi xuất giá đã phá thân, có thể sẽ bị ‘trảm lòng heo’ hoặc ‘bị bán’ đó!”

“Chị Yến Tử có thể gả cho anh Trạ Tử mà, vậy thì không sao nữa rồi.” Xảo Ni Nhi nói.

Yến Tử rầu rĩ nói: “Không được, anh Trạ Tử đã có người cầu thân, nghe nói cha mẹ anh ấy cũng nhận lời rồi...”

“Vậy chị phải làm sao?”

“Lúc này chị nói rồi đó, cả đời này chị sẽ không lấy chồng.”

“Nhưng chuyện đó đâu phải do chị định đoạt. Đến lúc có bà mai đến nhà hỏi cưới, chỉ cần cha mẹ chị nhận lời, thì phải gả đi thôi!” Song Phụng có chút sốt ruột, “Chị cũng 14 rồi nhỉ? Em thấy chuyện này cũng sắp rồi!”

Yến Tử có chút không biết làm sao: “VẬY... phải làm sao đây?”

Song Phụng trách cứ nói: “Chị đó, giống cô ngốc vậy, sao lại làm ra chuyện hồ đồ như thế chứ!”

“Có thể trách chị được sao...” Yến Tử nhỏ giọng lầm bầm.

Ngồi dưới gốc táo khá lâu, ba người đều không nghĩ ra được chủ ý gì. Cuối cùng, Song Phụng buông một tiếng thở dài: “Ày, con gái chúng ta sống trên đời này, sao lại khổ thế chứ? Tất cả những lễ tiết phiền phức dường như đều hướng về phía chúng ta, vốn không cách nào phản kháng. Thậm chí... cả tính mạng cũng không thể do mình làm chủ.”

Xảo Ni Nhi cũng thở dài, chỉ có Yến Tử không nói gì. Một lúc sau, cô chợt lên tiếng: “Ai nói tính mạng không thể do mình làm chủ?”

Song Phụng và Xảo Ni Nhi đều nhìn cô.

Yến Tử chợt ra về thân bí nói với họ: “Hai người có biết Hoa Viên không?”

Hai cô gái đồng loạt lắc đầu: “Hoa Viên gì?”

Yến Tử thấp giọng nói: “Chị cũng chỉ nghe người lớn nói mà thôi. Nói rằng trên đời này, có một nơi chỉ có niềm vui và hạnh phúc, không có đau khổ và bi thương. Ở nơi đó, có món ngon ăn không hết và quần áo mới mặc không hết, hơn nữa ở nơi đó, con gái chúng ta có thể đi đứng ngang hàng với đàn ông. Người lớn gọi nơi đó là Hoa Viên.”

Song Phụng và Xảo Ni Nhi nghe đến nhập tâm, bị dẫn vào trong ảo ảnh kì diệu vô cùng đó. Một lúc sau, Song Phụng hỏi: “Có nơi tốt đẹp như thế à? Sao em chưa nghe bao giờ nhỉ?”

“Lúc nhỏ chị vô tình nghe bà nội chị nói. Họ không muốn để chúng ta biết những chuyện này. Em nghĩ đi, nếu ai cũng đến Hoa Viên hết, thì đâu có được.”

Xảo Ni Nhi mở lớn đôi mắt tròn xoe, hỏi: “Vì sao chứ? Nơi tốt đẹp như thế, sao lại không đi?”

Yến Tử im lặng một lúc, nói: “Vì nơi đó, chỉ khi chết rồi mới đi được.”

Song Phụng và Xảo Ni Nhi đều ngẩn ra. Một lúc sau, Xảo Ni Nhi nói: “Chị Yến Tử, chị không phải đang đùa bọn em đó chứ?”

“Chị không đùa với hai người.” Yến Tử nghiêm túc nói, “Chị đã quyết định rồi, chị phải đến Hoa Viên!”

Xảo Ni Nhi kinh ngạc hỏi: “Thật hả?” “Đương nhiên thật rồi!”

Xảo Ni Nhi nghĩ ngợi một lúc nói: “Vậy em cũng đi cùng với chị!”

“Xảo Ni Nhi, em...” Song Phụng kinh ngạc nhìn cô. “Chị Song Phụng, em phải đi! Nếu phải gả cho lão Dương làm vợ bé, chi bằng tìm đến Hoa Viên tốt đẹp và hạnh phúc này đi!”

“Hai người tin có Hoa Viên thật à?” Song Phụng lo lắng nói, “Nếu chỉ là do người lớn bịa ra thì sao...”

“Chẳng sao cả.” Yến Tử nói, “Dù sao chuyện của chị sau này xuất giá rồi bị nhà chồng biết được, cũng sẽ bị ‘trầm lòng heo’, vậy chi bằng bây giờ đi tìm Hoa Viên!”

“Đúng! Muốn em gả cho lão Dương để sống chịu tội, còn khó chịu hơn cả chết. Em nguyện đánh cược một lần!” Xảo Ni Nhi khoác cánh tay Yến Tử, dường như hai người họ đã cùng chung một lòng. Xảo Ni Nhi hỏi, “Chị Song Phụng, chị thì sao? Chị chẳng phải cũng sống rất khó chịu sao? Chi bằng ba chị em chúng ta cùng đến Hoa Viên, sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc đi!”

Yến Tử cũng nói: “Đúng đó, Song Phụng, vậy thì ba chị em chúng ta có thể ngày ngày không lo không nghĩ chơi đùa ở Hoa Viên rồi, tốt biết mấy!”

Song Phụng suy nghĩ rất lâu, dứt khoát đưa ra quyết định: “Được, em đi cùng hai người đến Hoa Viên! Cuộc sống như thế này em thật sự đã chịu đủ rồi!”

“Tốt qua chị Song Phụng!” Xảo Ni Nhi vui mừng ôm lấy Song Phụng, Yến Tử cũng chen vào, ba người ôm lấy nhau.

“Chúng ta hẹn thời gian đi.” Yến Tử nói. “Chị nói đi, chị Yến Tử.” Xảo Ni Nhi nói.

Yến Tử ngẫm nghĩ, nói: Xảo Ni Nhi, ngày em xuất giá là ngày Đại Tuyết tháng sau hả?”

“Dạ.” “Vậy chúng ta chọn ngày Tiểu Tuyết đi, được không?” “Được!” Hai cô gái cùng gật đầu.

Song Phụng hỏi: “Chúng ta làm sao để đi Hoa Viên đây?”

Yến Tử suy nghĩ nói: “Nhảy sông đi, cách này tiện nhất.”

“Đừng, đừng, đừng... Nước sông lạnh lắm, khó chịu chết được.”

“Vậy chúng ta thất cổ.” Yến Tử nói.

Lần này hai cô gái đều không có ý kiến.

“À, hôm đó chúng ta mặc quần áo gì?” Xảo Ni Nhi hỏi.

“Đương nhiên mặc quần áo đẹp nhất rồi, chúng ta còn phải trang điểm một chút, thật xinh đẹp mà đi đến Hoa Viên.” Yến Tử nói.

“Ừm! Em sẽ mặc chiếc áo bông đỏ ngày xuất giá.” Xảo Ni Nhi hỏi Song Phụng, “Chị cũng có áo khoác đỏ mà nhỉ, chị Song Phụng?”

“Có, mặc lúc xuất giá.” Song Phụng nói. “Tiếc là chị không có.” Yến Tử tiếc nuối nói. “Không sao đâu, chị Yến Tử, bọn em cùng chị vào trong trấn mua một sợi dây cột tóc mới màu đỏ, cũng có thể trang điểm cho thật xinh đẹp được mà!” “Ừ!” Yến Tử vui mừng gật đầu.

Ba cô gái cứ thế vui vẻ định xong cuộc hẹn thất cổ, hẹn vào ngày Tiểu Tuyết sẽ cùng nhau đi tìm Hoa Viên.

Âm lịch, Tiểu Tuyết¹.

¹ *Tiểu Tuyết: Một trong hai mươi tư tiết khí trong năm.*

Yến Tử và Xảo Ni Nhi đã đến điểm hẹn từ rất sớm - căn nhà gỗ bỏ hoang trong thôn. Họ ở đây háo hức chờ đợi, đợi Song Phụng đến.

Xảo Ni Nhi lén giấu người nhà chạy ra ngoài, mặc chiếc áo khoác bông đỏ vốn chuẩn bị cho ngày xuất giá. Yến Tử không có giá y, mặc chiếc áo hoa chỉ mặc trong ngày lễ. Hai người đều đầu tóc chỉnh tề, còn cài một cây trâm, giống hệt hai cô dâu nhỏ. Trên đầu Yến Tử buộc sợi dây đỏ mới mua, trông rất vui tươi.

Đã hẹn vào buổi sáng, nhưng đến giữa trưa Song Phụng mới vội vàng chạy đến. Cô cũng mặc chiếc áo khoác đỏ, trang điểm đẹp như khi xuất giá vào hai năm trước. Sau khi tập hợp đủ trong nhà gỗ, Xảo Ni Nhi oán trách nói: “Chị Song Phụng, sao chị lâu thế mới đến vậy? Em và chị Yến Tử ở đây đợi suốt mấy tiếng đồng hồ rồi đấy.”

Song Phụng nói: “Chị cũng hết cách, em trai² chị hình như dự cảm được gì đó, vừa khóc vừa quấy, sống chết túm lấy không cho chị rời đi. Khó khăn lắm chị mới dỗ được nó ngủ, còn phải đợi cha mẹ chồng ngủ, mới dám ăn mặc thế này mà chạy ra.”

² *Em trai: Cách Song Phụng gọi chồng mình (Song Phụng lấy chồng từ năm 12 tuổi và chồng cô khi đó 4 tuổi).*

“Bỏ đi, dù sao thì đã đến là được rồi.” Yến Tử chỉ vào thanh xà ngang giữa nhà nói, “Trong lúc đợi em, chị và Xảo Ni Nhi đã cột xong dây thừng rồi.”

Song Phụng ngẩng đầu lên nhìn, mới thấy trên thanh xà ngang giữa nhà đã treo sẵn ba sợi dây thừng để thắt cổ, đầu dưới là thùng lọng, để tròng đầu vào. Bên dưới đặt ba chiếc ghế gỗ.

Song Phụng thấy cảnh tượng này, bất giác lạnh người, cô nuốt nước bọt, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Yến Tử thấy Song Phụng hơi do dự, bèn hỏi: “Song Phụng, không phải em hối hận rồi đó chứ?” Song Phụng ấp úng nói: “Đâu... đâu có.”

Yến Tử nhìn cô một lúc, đột nhiên kéo tay Xảo Ni Nhi và Song Phụng lại, nói: “Chúng ta cùng lập một lời thề đi, lát nữa khi thắt cổ, ba người chúng ta đá chiếc ghế dưới chân ra cùng một lúc, nếu trong chúng ta có người đột nhiên hối hận không làm vậy...”

“Thì thế nào?” Xảo Ni Nhi hỏi.

Yến Tử suy nghĩ: “Vậy người chết trước sẽ đầu thai chuyển thế, đợi cô ấy đến kiếp sau tiếp tục chấp hành! Tóm lại, ba chị em chúng ta phải cùng nhau đến Hoa Viên.”

“Đúng, nhất định phải cùng nhau đến Hoa Viên!” Xảo Ni Nhi kiên quyết nói.

“Ừ, cùng nhau đến Hoa Viên.” Song Phụng lặp lại theo. Ba cô gái hứa hẹn xong, đi vào giữa nhà, mỗi người bước lên một chiếc ghế gỗ. Hai tay họ giữ lấy thông lọng, đưa đầu mình vào. Yến Tử và Xảo Ni Nhi đầy vẻ trang nghiêm và mong đợi, Song Phụng toàn thân run rẩy.

“Chúng ta cùng nói câu nói kia, sau đó đá chiếc ghế ra cùng lúc.” Yến Tử nói.

“Ừm.” Xảo Ni Nhi gật đầu. Câu nói này họ đã nghĩ xong từ sớm rồi.

“Ba chị em chúng ta, không mong sinh cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng!” Ba người cùng nhau nói. Giọng của Song Phụng rất yếu ớt.

Yến Tử và Xảo Ni Nhi sau khi nói xong, không chút do dự đá đổ chiếc ghế gỗ. Thân hình của hai người họ rơi mạnh xuống, treo lơ lửng giữa không trung.

Song Phụng không biết nghĩ gì, khi cô nói xong câu nói kia, vẫn còn đang do dự, không hề đá đổ chiếc ghế ngay lập tức. Lúc bấy giờ, cô thấy hai người chị em của mình đã thất cổ thành công rồi! Cô kinh hãi trừng lớn mắt, nhìn gương mặt của họ vì tức thở mà trở nên tím tái, trông có vẻ vô cùng đau đớn, đáng vẻ đó thật sự đáng sợ đến tột cùng.

Hai chân Song Phụng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, sợ đến sững người. Điều khiến cho cô sợ hãi nhất chính là, cô thấy đôi mắt đang lồi ra của Yến Tử vẫn một mực nhìn chăm chăm về phía mình, ý tứ trong đó không cần phải nói ra. Một lúc sau, Yến Tử và Xảo Ni Nhi không còn động đậy nữa, Song Phụng cũng chịu không nổi nữa, cô hét lên rồi nhảy xuống khỏi ghế gỗ, điên cuồng chạy ra khỏi căn nhà gỗ...

Kể đó, dường như đã trải qua một khoảng thời gian rất dài.

Khi thấy lại Song Phụng lần nữa, trông cô đã như một phụ nữ 40 tuổi, người chồng gốc kia của cô cũng ra dáng 25, 26, bên cạnh họ còn có một bé trai khoảng hơn 10 tuổi, rất giống Song Phụng, cũng giống cha của nó. Song Phụng cả ngày u buồn thất thần, dung nhan tiều tụy. Cô thường xuyên giật mình tỉnh dậy trong giấc mơ, bật khóc nức nở, hét lên: “Yến Tử, Ni Nhi, tôi có lỗi với hai người, hai người buông tha cho tôi đi!”

Cảnh vật lại đột ngột thay đổi, chỉ thấy Song Phụng cột dây thừng lên thanh xà ngang của nhà mình, cô tròng dây thông lọng qua đầu mình, vẻ mặt nhẹ nhõm, chậm rãi nói: “Yến Tử, Ni Nhi, tôi đến đây. Tôi đến muộn hơn hai mươi năm, nhưng tôi vẫn đến mà, hai người đừng hối thúc tôi nữa.”

Chiếc ghế vừa ngã xuống, đôi chân của Song Phụng đang đưa giữa không trung. Cô mặc chiếc áo khoác màu đỏ, quần hoa và giày vải đỏ, giống hệt như lúc xuất giá hơn hai mươi năm trước.

“Tôi choàng tỉnh giấc, toàn thân run rẩy. Khẽ vuốt mặt mình, đều là mồ hôi chưa kịp khô.

Tôi ngồi dậy, không kiềm chế được mà che mặt bật khóc. “Tách” một tiếng, đèn đầu giường bật sáng. Trần Tư Đạt thấy nửa đêm tôi ngồi dậy bật khóc, không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh vội nhảy xuống giường, ngồi xuống bên cạnh tôi, khoác vai tôi hỏi: “Thiên Thu, làm sao vậy?”

Tôi vùi vào lòng Trần Tư Đạt, khóc càng lớn hơn: “Tư Đạt, em... em nằm mơ.”

“Gặp ác mộng à? Không sao, không sao rồi...” Trần Tư Đạt vỗ lưng an ủi tôi.

“Không, không phải cơn ác mộng thông thường, giấc mơ này rất chân thật, mọi việc giống như đã xảy ra ngay trước mắt em vậy!” Tôi lại nhớ đến cảnh tượng kia, khiến người rùng mình. “Ba đứa bé gái đã thắt cổ tự sát, ngay trước mặt em!”

Trần Tư Đạt kinh hãi nhìn tôi: “Cái gì?”

“Trong mơ, em thấy ba đứa bé gái thời xưa, khoảng 13, 14 tuổi. Chúng vì những nguyên nhân khác nhau mà hẹn thắt cổ tự sát trong cùng một ngày. Nhưng trong đó có một đứa tên là Song Phụng đột nhiên hối hận...” Tôi kể lại nội dung giấc mơ cho Trần Tư Đạt nghe.

Trần Tư Đạt nghe xong, suy tư một lúc: “Em nói trước khi chúng thắt cổ tự sát đã nói một câu ‘không mong sinh cùng năm cùng tháng, nhưng nguyện chết cùng tháng cùng năm’ à?”

“Đúng! Giấc mơ này giống như đang kể với em chuyện đã xảy ra năm xưa vậy!”

“Em cảm thấy người và việc trong giấc mơ thật sự từng tồn tại sao?”

“Nếu không thì sao? Sao em lại có giấc mơ như thế chứ?”

Trần Tư Đạt lắc đầu nói: “Thiên Thu, em biết câu ‘ngày nghĩ gì đêm mơ nấy’ mà. Câu nói này có căn cứ khoa học hẳn hoi. Trước khi đi ngủ chúng ta đã thảo luận chuyện này, sau khi ngủ, tiềm thức trong đại não vẫn trong trạng thái hoạt động, thế nên mới khiến cho em có giấc mơ như thế.”

Tôi muốn tin lời giải thích của Trần Tư Đạt, nhưng tôi vẫn thấy giấc mơ lúc này tuyệt đối không bình thường. Cảm giác kia quá chân thật, quá rõ ràng. Đến giờ tôi vẫn nhớ rõ dáng vẻ của ba đứa bé kia, còn bộ dạng khủng khiếp khi chúng thắt cổ tự sát nữa, giọng nói của chúng đến giờ vẫn vang vọng bên tai tôi. Tất cả như vừa mới xảy ra cách đây mấy phút thôi vậy.

Trần Tư Đạt thấy tôi im lặng không nói, nghĩ rằng tôi bị kinh sợ quá độ. Anh nói: “Anh đi rót ly nước cho em, uống chút nước ấm sẽ thấy khác hơn ngay.” Dứt lời liền đứng lên khỏi giường của tôi.

Ngay khi anh vừa rời khỏi tôi, tôi chợt nhìn thấy một thứ gì đó trên khăn trải giường màu trắng. Sau khi tôi nhìn rõ đó là gì, đầu như muốn nổ tung, cả người bắt đầu run lẩy bẩy.

“Tư Đạt... anh, mau qua đây...” Tôi sợ đến mức chẳng thể nói được một câu hoàn chỉnh, hai tay nắm chặt chăn, cả người co rút lại.

Trần Tư Đạt quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt tôi thấy trên khăn trải giường có thêm một vật. Anh nhặt nó lên, ngạc nhiên hỏi: “Sợi dây đỏ này từ đâu ra vậy?”

Tôi biết, tôi biết đây là cái gì. Lúc này tôi đã thấy vật này trong mơ - Đây chính là sợi dây buộc tóc mới mua ở trên đầu Yến Tử! Bây giờ nó lại ở ngay trước mặt tôi, thậm chí còn mới như thế, dường như bao nhiêu năm qua, nó vẫn ở một thế giới khác, giờ đây mới lại xuất hiện ở nhân gian.

Trần Tư Đạt cầm sợi dây đỏ bước qua, hỏi: “Cái này là của ai vậy, Thiên Thu? Em có biết không?”

“Đừng đem qua đây!” Tôi hét lớn, sợ hãi vô cùng.

Trần Tư Đạt đứng yên tại chỗ, anh khẽ mấp máy môi, dường như đã đoán ra được có chuyện gì rồi.

“Vứt thứ đó đi!” Tôi gào lên, “Nó không phải đồ của thế giới này!”

Trần Tư Đạt làm theo lời tôi nói, đi đến mở cửa sổ bên ban công, ném sợi dây vào không trung.

Anh trở lại, khoác lên vai tôi. Tôi siết chặt tấm chăn, tựa lên người anh. Đột nhiên, tôi nghĩ thông tất cả. Khi này trải qua biết bao nhiêu chuyện đáng sợ, lúc này tôi không còn sợ hãi gì nữa. Tôi nắm lấy tay Trần Tư Đạt nói: “Em hiểu cả rồi! Em biết tất cả những chuyện này là sao rồi!”

Trần Tư Đạt nhìn tôi dăm dăm.

“Ba đứa bé kia trước khi thắt cổ tự sát, từng lập một lời thề - Nếu có người không chết, người chết trước sẽ đầu thai chuyển thế, đợi cô ta kiếp sau chấp hành! Kết quả, cô bé tên Song Phụng kia đột nhiên đổi ý, quả nhiên đã vi phạm lời thề. Thế là, Yến Tử và Xảo Ni Nhi sau khi chuyển thế vẫn luôn đợi chờ Song Phụng.” Tôi mở lớn mắt nói với Trần Tư Đạt, “Anh hiểu chưa? Phí Vân Hàm và hai người cung cấp câu chuyện cho Ngư Ca và An Môn chính là ba đứa bé này đầu thai chuyển thế! Họ ở kiếp này cùng gặp một cơn ác mộng - Gương mặt của người phụ nữ thắt cổ trên những vật phản quang, chính là dáng vẻ kiếp trước của họ!”

Trần Tư Đạt há hốc miệng, dường như cảm thấy khó mà tiếp nhận được. Anh ngập ngừng khá lâu mới nói: “Nhưng, nếu họ đã đầu thai chuyển thế, cũng đã trở thành một cơ thể thật sự rồi, sao có thể báo mộng cho em như một hồn ma được?”

“Là chấp niệm.” Đây là điều tôi cảm thấy rất rõ trong giấc mơ, “Lời thề của họ trước khi chết, giống sợi dây thừng thắt cổ vậy, buộc chặt ba người họ lại với nhau, chấp niệm kia cũng trở thành một sức mạnh không ngờ được, vượt ra khỏi phạm vi lý giải của

người thường - Nhưng có thể giải thích được vì sao Phí Vân Hàm (cũng như hai người khác) lại thấy hình ảnh kì lạ trên những vật phản quang, vì sao em lại mơ thấy tình cảnh năm xưa của họ.”

“Chuyện lạ này xảy ra với Phí Vân Hàm và hai người kia, anh có thể hiểu. Nhưng vì sao lại xảy ra với em? Chuyện này đâu liên quan gì đến em.” Trần Tư Đạt nói.

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: “Em nghĩ, đó là vì mấy người Phí Vân Hàm không hiểu được chuyện này, nên sức mạnh nào đó mới yêu cầu em phải viết câu chuyện năm xưa ra, dùng nó để đánh thức trí nhớ của Phí Vân Hàm bọn họ!”

Đột nhiên tôi nghĩ ra một chuyện quan trọng: “A... Việc này cũng giải thích được, vì sao Ngư Ca và An Mân gặp chuyện không may, còn em thì không - Vì sách của họ đã viết sai hướng, còn của em đã viết đúng - Cả câu chuyện thật ra có liên quan đến ‘kiếp trước’!”

Trần Tư Đạt tỏ ra không mấy tin tưởng: “Nói vậy, Ngư Ca và An Mân thật sự bị hồn ma đã chuyển thế nhưng vẫn đang tác quái kia hại chết sao? Chuyện này quá khó tin.”

“Đúng là khó tin, nhưng đây là cách giải thích duy nhất cho mọi chuyện đang diễn ra trước mắt.” Tôi nói.

Trần Tư Đạt khoanh tay lại, trầm tư trong mấy phút, nói: “Không sai, vậy thì mọi chuyện đã có thể liên kết lại. Nhưng có một điểm, anh cảm thấy không đúng lắm.”

“Chỗ nào chưa đúng?” Tôi hỏi.

“Thời gian không đúng lắm.” Trần Tư Đạt nói. “Có ý gì?” Tôi nghe không hiểu.

Trần Tư Đạt dường như đang sắp xếp lại tư duy. “Nội dung trong giấc mơ mà em vừa nói - chẳng hạn như cô dâu nuôi từ bé, cưới vợ bé... đều là chuyện chỉ xảy ra trong xã hội cũ. Nhất là chuyện ‘nạp thiếp’ kia. Theo anh biết, từ sau phòng trào Ngũ Tứ năm 1919, chế độ ‘một vợ một chồng’ đã được thực thi, còn được đưa vào Luật hôn nhân của Dân Quốc. Tôn Trung Sơn, Tưởng Giới Thạch đều như thế, chỉ có một người vợ. Nói cách khác, chuyện trong giấc mơ của em tối thiểu là xảy ra trước năm 1919, bây giờ là 2011, khoảng cách thời gian ít nhất phải hơn chín mươi năm. Thiên Thu, em hiểu ý anh không?”

Tôi vẫn mơ màng lắc đầu.

Trần Tư Đạt nói: “Trong mơ em nhìn thấy ba bé gái khoảng 13, 14 tuổi, sau khi chúng thắt cổ tự sát, nếu đầu thai chuyển thế, nếu người đó sống đến bây giờ thì cũng đã ngoài 90. Hai người khác chúng ta không biết, tạm thời không nhắc đến, nhưng tuổi của Phí Vân Hàm hoàn toàn không khớp.”

Tôi nói: “Nhưng ba người họ đâu có chết cùng lúc, Song Phụng sống đến gần 40 tuổi mà.”

“Phí Vân Hàm giờ mới hơn 40 một chút, cho dù cộng thêm hai mươi mấy năm mà Song Phụng sống thêm, vẫn không thể 90.”

Tôi nhú chặt chân mày.

“Còn một điểm nữa.” Trần Tư Đạt tiếp tục nói, “Nếu Phí Vân Hàm là Song Phụng, vậy hai người kia nhìn thấy ai? Yến Tử và Xảo Ni Nhi lúc đó chỉ hơn mười tuổi, nhưng Ngư Ca viết gương mặt của người phụ nữ 40, An Mân viết là gương mặt của cô gái 20 - Đây là thế nào? Hoàn toàn không khớp.”

Tôi ngẫm nghĩ: “Thật ra cũng không có gì khó giải thích cả. Ngư Ca và An Mân viết dù sao vẫn chỉ là tiểu thuyết, có lẽ họ đã tự sửa độ tuổi theo yêu cầu của tình tiết rồi cũng không chừng.”

“Vậy tuổi tác của Phí Vân Hàm không khớp phải giải thích thế nào?”

Tôi trầm tư rất lâu, chỉ nói: “Chuyện đầu thai chuyển thế, khoa học hiện nay vẫn chưa thể giải thích được. Ai biết nó tuân theo nguyên tắc thế nào đâu? Người sau khi chết, có thể lập tức đầu thai hay phải đợi một thời gian, chẳng ai biết được cả - Chuyện này, sớm đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của chúng ta rồi.”

Trần Tư Đạt không nói gì, dường như đang suy nghĩ. Một lúc sau, anh hỏi: “Nếu mọi chuyện thật sự như chúng ta suy đoán, em định làm thế nào?”

Tôi ngược mặt thở dài: “Em còn có thể làm thế nào? Hồn ma kia đã đem sợi dây cột tóc màu đỏ đến trước mặt em rồi, rõ ràng muốn em viết lại chuyện mà em thấy trong giấc mơ ra. Nếu em không làm theo, chỉ sợ kết cục sẽ giống Ngư Ca và An Mân.”

Trần Tư Đạt chần chừ nói: “Nhưng... em có từng nghĩ, sau khi quyển sách này tung ra thị trường, Phí Vân Hàm và hai người kia đọc được, thật sự khơi gợi trí nhớ kiếp trước của họ, sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

Tôi âm thầm nói: “Em chưa từng nghĩ, cũng không muốn nghĩ. Nếu thật sự là nghiệt duyên kiếp trước của họ, vậy cũng nên kết thúc đi. Họ có đọc được sách của em hay không, hoặc đọc xong sẽ thế nào, đã không phải chuyện em có thể suy nghĩ và lo lắng được nữa rồi...”

Tôi ngẩng đầu lên, bị ai nhìn người đàn ông bên cạnh, “Tư Đạt, em chỉ muốn được sống.”

Trần Tư Đạt không nói lời nào, ôm chặt tôi vào lòng.

Tiếp theo đó, chúng tôi ở lại thành phố S vài ngày. Cảnh sát Vương ở Cục Công an sau khi tiến hành điều tra một lượt, thấy chúng tôi thật sự không có vấn đề gì, gọi điện thông báo chúng tôi có thể rời khỏi thành phố S. Tôi và Trần Tư Đạt lập tức đón chuyến bay trong ngày trở về thành phố của mình.

Trần Tư Đạt phải trở về làm việc. Tôi biết, anh không thể ở mãi bên tôi được. Thật ra, sau khi cùng nhau trải qua chuyện này, chúng tôi nghiêm nhiên đã trở thành một đôi tình nhân. Tiếc rằng, chúng tôi không ai nói ra. Có lẽ chúng tôi đã quen với cuộc sống độc thân rồi, hoặc suy cho cùng chuyện này vẫn chưa được giải quyết, không ai trong chúng tôi có tâm trạng đi yêu đương. Sau khi Trần Tư Đạt rời khỏi, tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch đã định.

Tôi liên lạc với La Mẫn, nhờ cô ta giúp tôi hỏi xem công ty cô ta đang làm hiện tại có hứng thú với tập tiếp theo của Phản quang hay không. Ngoài dự liệu, năm phút sau cô ta đã trả lời tôi, nói ông chủ rất muốn xuất bản nó, còn nói có thể hợp tác với tôi là chuyện họ hằng mong muốn. Tôi không biết những lời này có phải thật lòng hay không - có lẽ do An Mân và Ngư Ca đều đã chết, bây giờ không cần lo lắng chuyện sao chép sẽ xảy ra nữa? Kệ họ, chỉ cần có cơ hội xuất bản quyển sách này, mục đích của tôi đã đạt được rồi.

Tri hoãn thời gian dài như thế, giờ đã là đầu tháng mười rồi. Do tính mạng lúc nào cũng chịu sự uy hiếp, hoặc nói chỉ cần nghĩ đến chuyện những hồn ma kia có thể đang ở ngay bên cạnh, tôi liền không dám ngơi nghỉ, ngày ngày quên ăn quên ngủ mà sáng tác, kết quả đã lập ra kỷ lục hoàn thành bản thảo nhanh nhất từ trước đến nay - trong hai mươi ngày ngắn ngủi đã viết xong tập tiếp theo của Phản quang với hơn một trăm nghìn chữ. Trong quyển sách này, tôi tả lại chi tiết những chuyện xảy ra trong xã hội phong kiến khiến người khác phải suy ngẫm, đồng thời liên kết tình tiết của chúng với nội dung của tập trước, kể rõ ràng mọi nguyên nhân - hậu quả của toàn bộ sự việc ra. Thật ra chỉ là viết lại nguyên vẹn những gì mà tôi biết - thậm chí cả tên của ba cô gái trong truyện tôi cũng dùng tên thật: Yến Tử, Xảo Ni Nhi và Song Phụng.

Sau khi gửi bản thảo cho công ty xuất bản mới, nhận được lời khen còn tốt hơn so với tập trước. Ông chủ hứa sẽ sắp xếp xuất bản với tốc độ nhanh nhất. Giữa tháng mười một, tập tiếp theo của Phản quang đã bắt đầu phát hành ở các nhà sách lớn.

Hơn một tuần sau, La Mẫn vui mừng gọi điện thoại hỏi tôi, quyển sách này có tập ba hay không. Tôi nói với cô ta rằng câu chuyện đã kết thúc rồi. Nhưng La Mẫn nói sách nhận được phản hồi rất tốt, độc giả vô cùng trông đợi sẽ có tập tiếp theo. Nếu là trước đây, tôi sẽ thấy vô cùng vui mừng, sẽ vui vẻ nhận lời, nhưng chuyện này - tôi thật sự

không muốn tiếp tục dính líu thêm nữa, tôi chỉ muốn hoàn toàn thoát khỏi nỗi ám ảnh đáng sợ này, tiếp tục cuộc sống bình yên trước đây của mình mà thôi. Vì thế, tôi từ chối đề nghị của La Mẫn. Cô ta rất khó hiểu, nói hi vọng tôi có thể suy nghĩ thêm.

Nếu cô ta biết sự thật phía sau quyển sách này, e rằng chẳng dám làm biên tập xuất bản của quyển sách này nữa rồi. Tôi còn có gì để suy nghĩ nữa? Thật ra, không chỉ là quyển sách này, tôi dự định trong nửa năm tới sẽ không viết bất kì tiểu thuyết nào nữa, tôi phải nghỉ dưỡng một thời gian.

Trần Tư Đạt ngày nào cũng gọi điện thoại cho tôi. Tôi thấy được anh rất quan tâm đến tôi, hoặc nói quan tâm đến an nguy của tôi. Khi anh biết được tập tiếp theo của Phản quang đã được xuất bản, cũng thở phào nhẹ nhõm như tôi. Chúng tôi đều hi vọng đây là biểu hiện của một kết thúc - ít nhất là đối với tôi.

Nhưng sự thật luôn trái với ước nguyện. Hôm đó điện thoại tôi vừa đổ chuông, tôi thấy tên người gọi hiện trên màn hình, liền biết chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Là Phí Vân Hàm gọi đến.

Tôi chần chờ mười giây xem có nên nhận cuộc gọi này hay không. Tôi không thể đoán được mục đích mà Phí Vân Hàm gọi đến là gì - ông ta đã đọc tập tiếp theo của Phản quang rồi sao? Có phải ông ta đã đoán ra được ý đồ của tôi? Tôi phải làm sao để đối mặt với ông ta?

Cuối cùng, tôi vẫn ấn phím nhận cuộc gọi. Tôi không muốn trốn tránh, chuyện gì đến rồi sẽ đến, trốn cũng trốn không khỏi.

“Alo, Phí tổng?” Tôi cố gắng giữ giọng điệu thật bình tĩnh.

“Đúng vậy, tác giả Thiên Thu, xin chào.” “Xin chào.”

Chúng tôi im lặng trong một lúc.

“Bây giờ tôi mới biết, tôi là một kẻ nhu nhược.” Ông ta đột nhiên nói vậy, khiến tôi cảm thấy rất

khó hiểu. Tôi hỏi: “Phí tổng, sao ngài lại nói vậy?”

Ông ta lại im lặng một lúc, nói: “Chuyện hai tác giả An Mân và Ngư Ca chết một cách kì lạ, tôi đã nghe nói từ lâu. Tôi không biết chuyện này có đem đến phiền phức hay khó khăn cho cô hay không. Tôi vốn định gọi điện cho cô từ sớm để hỏi thăm tình hình, nhưng mãi không có dũng khí. Tôi sợ...”

Ông ta dừng lại. Tôi hỏi: “Ngài sợ gì?”

Ông ta buông một tiếng thở dài: “Không có gì, bây giờ tôi không sợ nữa, tôi rõ cả rồi.”

“...” Ông đã đọc sách mới của tôi rồi à? - câu hỏi này gần như đã ra đến cửa miệng, nhưng đã bị tôi nén lại. Tôi mới là người nhu nhược, cả một câu đơn giản như thế cũng không hỏi được.

“Giờ tôi gọi điện thoại cho cô, là muốn nói tiếng xin lỗi với cô - Nếu chuyện này có liên lụy đến cô, tôi thật sự xin lỗi. Xin cô hãy tin tưởng tôi, khi đó tôi đến tìm cô, làm sao

cũng không ngờ được lại xảy ra chuyện như thế.”

Nghe ý của ông ta, hình như đối với những chuyện mà tôi trải qua đã rõ như lòng bàn tay. Tôi không biết làm sao ông ta biết được. Tôi mấp máy môi, không biết nên nói gì.

“Được rồi, tác giả Thiên Thu, nói với cô những lời này xong trong lòng tôi khá hơn nhiều rồi. Tôi đã chuyển mười triệu vào tài khoản của cô. Xin cô đừng từ chối, hãy xem như quà xin lỗi của tôi đi.” Ông ta thành khẩn nói, “Tôi chỉ mong đến cuối cùng có thể yên tâm đôi chút... không làm phiền cô nữa.”

Trong lòng tôi dâng lên một dự cảm chẳng lành, tôi nghĩ mình đoán được Phí Vân Hàm muốn làm gì rồi. Nhưng lúc này, tôi chợt nhả ra một câu chẳng đầu chẳng đuôi. “Phí tổng, cảm ơn, ngài... bảo trọng.”

“Được, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, tôi vẫn ngây ngốc, đứng yên tại chỗ, tâm tình rất lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Những lời Phí Vân Hàm nói đã đả kích tôi, thời khắc cuối cùng ông ta đã an ủi lương tâm của chính mình, vậy còn lương tâm của tôi thì sao?

Đột nhiên, tôi nghĩ ra gì đó, mở di động lên, nhìn ngày tháng đang hiện thị trên đó - 23 tháng 11.

Tôi vội vàng tra lịch, sau khi tôi thấy ngày 23 tháng 11 ứng với ngày nào dưới âm lịch, tôi sửng người.

Hôm nay là ngày Tiểu Tuyết âm lịch.

Trời ạ, rất nhiều năm trước, Yến Tử, Xảo Ni Nhi và Song Phụng đã hẹn nhau tự sát vào ngày này!

Tôi bắt đầu hoảng hốt, tim đập thành thịch. Tôi nhìn đồng hồ, giờ là 4 giờ chiều. Phí Vân Hàm gọi điện thoại cho tôi, xong thì...

Tôi không biết mình bị sao nữa, trong một chốc, tôi không nghĩ ngợi gì cả. Giờ đây tôi chỉ một suy nghĩ làm sao để cứu Phí Vân Hàm! Tôi không thể trơ mắt nhìn ông ta tự sát như thế mà không làm gì cả được. Tôi không muốn chịu sự trách phạt của lương tâm suốt đời!

Làm sao đây, phải làm sao đây? Tôi cuống đến độ tay chân lóng ngóng, việc duy nhất có thể làm là lập tức gọi lại cho Phí Vân Hàm. Nhưng ông ta đã tắt máy rồi. Tim tôi như thắt lại.

Tôi day trán, tự nói với mình phải bình tĩnh. Bây giờ vẫn chưa xác định được Phí Vân Hàm đã tự sát. Tôi phải nhanh chóng nghĩ cách, cho dù chỉ còn một tia hi vọng cũng không được bỏ cuộc.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến một người - vợ của Phí Vân Hàm! Vào tháng hai bà ta từng tìm đến tôi, trong sổ đăng ký của Tiểu Nhã, chắc có lưu lại số điện thoại liên lạc của bà ta!

Tôi lật mở sổ ghi chép của mình, tìm được ngày vợ Phí Vân Hàm tìm đến tôi là ngày 16 tháng 2. Tôi lập tức gọi cho Tiểu Nhã.

“Tiểu Nhã, sổ đăng ký khách hẹn giờ có ở chỗ em không?”

“Không có, để ở phòng làm việc rồi ạ. Sao thế, chị Thiên Thu?”

“Em mau đến phòng làm việc, tìm sổ đăng ký, sau đó tra số điện thoại của những người đến thăm vào ngày 16 tháng 2, nhất định phải nhanh!”

Tiểu Nhã vô cùng thông minh, nghe được chuyện này vô cùng gấp rút, thế nên không hỏi tôi nguyên nhân, lập tức nhận lời: “Dạ vâng, em đi ngay đây!”

Tôi đi tới đi lui trong phòng khách, gấp đến không đợi chờ được. Hiệu suất làm việc của Tiểu Nhã rất cao, hai mươi phút sau, cô ấy gọi điện thoại đến: “Chị Thiên Thu, em tra được rồi, ngày 16 tháng 2 tổng cộng có bốn vị người đến thăm, chị muốn tìm người nào?”

“Một nữ đại gia giàu có ăn mặc rất sang trọng! Em có ấn tượng không?”

Tiểu Nhã lập tức nói: “Mặc kệ có phải nữ đại gia hay không, trong bốn cái tên đăng ký hôm đó, em thấy chỉ có một tên giống của nữ.”

“Vậy thì tốt quá, chính là bà ta!” Tôi kích động la lên, “Nói chị biết tên và số điện thoại của bà ta.”

Tiểu Nhã đọc tên và một dãy số ghi trên sổ, tôi lấy viết ghi lại, sau đó liền ngắt điện thoại, gọi vào số máy kia.”

Sau vài hồi chuông, đối phương đã bắt máy. Tôi vừa nghe bà ta “Alo”, liền đoán được đây chính là vợ của Phí Vân Hàm. Không biết vì sao, đến bây giờ mà tôi vẫn có ấn tượng với giọng nói của bà ta.

“Xin chào, bà Thượng Quan có phải không ạ?”

Bà ta ngậy người không lên tiếng - Tôi đoán chừng là do lúc đầu bà ta để lại là tên giả, bây giờ vẫn chưa kịp phản ứng. Mấy giây sau, bà ta thử dò hỏi: “Cô là...?”

“Tôi là Thiên Thu. Tháng hai năm nay, bà có đến phòng làm việc tìm tôi, bà còn nhớ chứ?”

Im lặng mấy giây, suy nghĩ của bà ta hình như đã trở về hiện thực từ chốn xa xôi nào đó. “Ồ, phải, tôi nhớ ra rồi. Cô tìm tôi có việc gì sao, tác giả Thiên Thu?”

Tôi không có thời gian ôn lại chuyện cũ với bà ta, hỏi thẳng thừng: “Bà Thượng Quan, tôi muốn hỏi một chút, ông nhà - chính là ông Phí Vân Hàm - hiện có đang ở cùng một chỗ với bà không?”

Tôi nghe thấy bà ta khẽ “A” lên một tiếng, rõ ràng vô cùng kinh ngạc. “Cô... làm sao cô biết...”

“Xin lỗi, tôi không có thời gian từ từ giải thích với bà. Tôi có việc vô cùng quan trọng muốn nói với bà. Xin bà hãy trả lời câu hỏi của tôi trước, có được không?”

Bà ta hơi do dự một chút, nói: “Anh ấy giờ không ở cùng tôi, làm sao vậy?”

Tôi bắt đầu căng thẳng: “Bà có biết ông ấy đang ở đâu không?”

“Tôi không biết, anh ấy nói muốn một mình ra ngoài một chút. Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Tôi nôn nóng nói: “Tốt nhất bà hãy đi tìm ông ấy ngay! Tôi đoán ông ấy... có khả năng sẽ tự sát!”

“A...” Vợ Phí Vân Hàm hít vào một hơi, sau đó sợ hãi nói, “Trời ạ, tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn! Anh ấy thật là... Nhưng, làm sao cô biết được?”

Tôi không trả lời câu hỏi của bà ta, gấp gáp hỏi: “Sao cơ, bà cũng cảm thấy à?”

Giọng nói của bà lo lắng bất an: “Dạo gần đây, anh ấy có chút thờ ơ, tinh thần bất an. Sáng hôm nay, tôi cảm thấy rất rõ anh ấy không ổn. Từ khi thức dậy anh ấy chẳng nói câu nào, giống như người mất hồn vậy...”

Nghe bà ta nói vậy, tôi càng thêm chắc chắn phán đoán của mình không sai. Tôi vội nói: “Bà Thượng Quan, bà đi tìm Phí tổng ngay đi! Nhất định phải nghĩ cách ngăn ông ấy tự sát!”

“Tôi... tôi nên làm gì đây?” Hình như bà ta đã sợ đến cuống cả lên, tiếc là tôi không thể đưa ra đề nghị cụ thể nào được, chỉ có thể nói, “Dù sao đi nữa... sau khi bà tìm được ông ấy, cứ một mực ở bên cạnh ông ấy, một bước cũng đừng rời khỏi.”

Vợ Phí Vân Hàm nức nở nói: “Đây... đây là cách sao? Tôi đâu thể ở mãi bên anh ấy,

một bước cũng không rời chứ?”

Không biết vì sao, tôi đột nhiên bật ra một câu nói mà không hề nghĩ ngợi gì, dường như câu nói này đến từ trong tiềm thức của tôi. “Chỉ cần qua hết đêm nay thì không việc gì nữa rồi!”

Đầu dây bên kia ngẩn ra vài giây, vợ Phí Vân Hàm thì thầm nói: “Được, tôi biết rồi.” Sau đó thì cúp máy.

Tôi ngả người xuống sofa, trong lòng nghĩ - Trời ạ, mình chỉ có làm được bấy nhiêu thôi. Nếu vẫn không thay đổi được số mạng của ông ta, vậy cũng không thể trách mình được.

Tôi trải qua một đêm thấp thỏm không yên. Sáng sớm hôm sau thức dậy, tôi không biết Phí Vân Hàm thế nào rồi, cũng không có can đảm gọi điện cho Phí Vân Hàm hay vợ ông ta để xác nhận, đành mở máy tính, cẩn thận dò dặt lướt qua từng trang báo mạng một, tìm kiếm tin tức mới nhất, sợ sẽ thấy tin Ông trùm tài chính Phí Vân Hàm đêm qua đã thắt cổ tự sát tại nhà riêng. May mắn là xem qua tất cả các mục tin tức, không thấy bài báo nào như thế, tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

9 giờ 50 sáng, điện thoại tôi đổ chuông. Tôi nhìn xem, là vợ của Phí Vân Hàm gọi đến, tôi vội bắt máy.

“Alo, bà Thượng Quan à? Phí tổng sao rồi, vẫn ổn chứ?”

Một câu nói của bà ta đã giúp tôi buông được tảng đá trong lòng xuống. “Ừm, anh ấy không sao. Hôm qua cảm ơn cô đã nhắc nhở, tác giả Thiên Thu.”

Tôi không biết bà ta nói “không sao” là có ý gì, bèn hỏi: “Tối qua đã xảy ra chuyện gì à?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới lên tiếng, trong giọng nói vẫn mang theo kinh hoàng và sợ hãi. “Phải... tối qua, tôi sợ đến ngu người...”

“Sao vậy?”

Bà ta kể lại từ đầu đến cuối với tôi: “Tối qua sau khi nhận được điện thoại của cô, tôi lập tức gọi cho Vân Hàm, sau đó tìm được anh ấy ở bên ngoài, rồi đưa anh ấy về nhà. Trạng thái tinh thần của anh ấy rất tệ, khiến tôi lo lắng vô cùng. Nhưng khi tôi hỏi, anh ấy lại không chịu trả lời. Sau khi về đến nhà, tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể làm như cô nói, nửa bước không rời mà canh chừng anh ấy. Nhưng đến khuya, tôi chợt nghĩ đến một vấn đề - nếu sau khi tôi ngủ, anh ấy làm ra chuyện ngốc nghếch gì thì làm sao? Bất đắc dĩ, tôi đành tìm một viên thuốc an thần, lén bỏ vào ly sữa của anh ấy...”

Người đàn bà thông minh. Tôi thầm nghĩ - có lẽ chính nhờ hành động này mà bà đã cứu được chồng của mình. Tôi hỏi: “Sau đó thế nào? Có phải Phí tổng ngủ một giấc đến sáng hay không?”

“Không...” Bà ta sợ hãi nói, “Sau khi uống hết ly sữa có thuốc an thần, anh ấy ngủ thiếp đi, tôi nghĩ không sao rồi. Nhưng không ngờ, đến nửa đêm...”

Nói đến đây bà ta chợt dừng lại, hình như bị một nỗi sợ cực lớn vây lấy.

“Nửa đêm đã xảy ra chuyện gì?” Tôi bất giác cảm thấy căng thẳng.

Giọng bà ta có chút run rẩy: “Khoảng 4 giờ sáng, anh ấy chợt bật dậy, giống như bị ai đó đánh thức vậy. Anh ấy đứng lên khỏi giường, mắt nhìn thẳng về phía trước, đột nhiên bật khóc lớn, nói ra những lời tôi nghe không hiểu...”

“Ông ấy... ông ấy đã nói gì?” Cổ họng tôi cũng đang thắt lại.

“Anh ấy hét lên tên của hai người, tôi nghe không rõ là ai, chỉ nghe anh ấy vừa khóc vừa nói xin lỗi họ, mình đã thất hẹn với họ gì đó... Lúc đó tôi rất sợ, không hiểu được những lời nói mớ của anh ấy là chuyện gì...”

Tôi tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó và ý nghĩa của nó, cảm thấy sồn cả gai óc. Vợ Phí Vân Hàm tiếp tục nói: “Anh ấy gào khóc khoảng một, hai phút, sau đó thì lại ngủ thiếp đi. Sáng nay thức dậy, tôi hỏi anh ấy đêm qua làm sao, hình như anh ấy chẳng nhớ gì cả.” “Bây giờ Phí tổng thế nào?” Tôi hỏi.

“Tốt hơn nhiều rồi, trạng thái tinh thần của anh ấy tuy vẫn chưa tốt lắm, nhưng cả người dường như đã trở lại bình thường.

“Vậy tốt quá rồi còn gì.”

“Cô Thiên Thu, bây giờ có thể nói cho tôi biết được không? Sao cô lại biết được đêm qua chồng tôi muốn tự sát vậy? Những lời nửa đêm anh ấy nói là có ý gì? Tất cả những chuyện này là thế nào?”

Đối diện với một chuỗi những câu hỏi này, tôi không biết nên trả lời thế nào, thậm chí không biết bắt đầu từ đâu. Tôi chỉ có thể nói với bà ta: “Bà Thượng Quan, chuyện này quá lạ lùng và phức tạp, chỉ sợ tôi khó giải thích rõ được...”

Chưa đợi tôi nói xong, bà ta đã nói: “Tôi có thể đến chỗ cô ngay bây giờ.”

“Không cần đâu.” Tôi thật sự không muốn nhớ lại sự việc đáng sợ này lần nữa. Tôi nói thật lòng với bà ta, “Bà Thượng Quan, nếu bà tin tưởng tôi, hãy nghe tôi khuyên một câu - có một số chuyện, tốt nhất không cần truy hỏi đến cùng, nếu không chỉ chuốc thêm phiền não về mình. Những người trải qua chuyện này - bao gồm cả bà - chắc đều đã mệt rã rời rồi. Bây giờ sự việc đã kết thúc, sao chúng ta không vứt bỏ mọi phiền não, cùng người thân yêu bên cạnh tận hưởng niềm vui của cuộc sống chứ?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, tôi không đoán ra được bà ta đang nghĩ gì. Có lẽ bà ta nghe không lọt tai những lời tôi nói, vẫn cố chấp muốn đi tìm đáp án. Tôi thờ dãi, nói: “Bà Thượng Quan, nếu bà thật sự muốn biết tất cả mọi chuyện này là thế nào, thì hãy tìm đọc quyển sách mới nhất của tôi đi, đọc xong, chắc bà sẽ hiểu rõ.”

Cuối cùng tôi để lại một ám hiệu cho bà ta, rồi cúp điện thoại. Bà ta sẽ lựa chọn thế nào, Phí Vân Hàm có thoát khỏi sự đeo bám của kiếp trước hay không, sau này ông ta có xảy ra chuyện gì nữa hay không - Những việc này tôi đều không muốn lo nghĩ nữa. Sự việc lần này, ít nhất mong rằng đối với tôi mà nói, có thể đặt một dấu chấm hết hoàn toàn.

Việc bây giờ tôi muốn làm, chính là câu lúc này tôi đã nói - Bây giờ, tôi chỉ muốn ném hết mọi phiền não và ràng buộc, cùng người tôi thích tận tình hưởng thụ cuộc sống.

Một năm sau.

Nhờ Phí Vân Hàm hào phóng tặng tôi mười triệu, nên trong vòng một năm, tôi không viết lách gì cả. Tôi và Trần Tư Đạt cùng nhau đi du lịch qua hơn mười nước - tất nhiên đều trong những lúc anh rảnh rỗi. Tuy chúng tôi gần gũi nhau là thế, nhưng quan hệ vẫn không hề tiến thêm bước nữa, chỉ dừng lại ở giai đoạn bạn bè - Nhưng như vậy cũng chẳng sao, tôi và anh đều đã quen. Chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.

La Mẫn đã mấy lần gọi điện đến hỏi bản thảo, cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định muốn tôi viết tập tiếp theo của Phản quang. Nhưng tôi đều từ chối cả. Tôi cũng không để cô ta phải thất vọng, vì tôi đã bồi dưỡng Tiểu Nhã thành một tác giả mới rất có tiềm năng. Trong một năm này, do tôi không mở cửa phòng làm việc nên Tiểu Nhã đã xin nghỉ việc với tôi, nhưng tôi không nỡ để cô ấy đi, cô ấy đã từng giúp tôi, cũng là một trợ thủ hiếm có. Vì thế, tôi dạy cô ấy sáng tác, đồng thời mượn quan hệ của tôi trong giới xuất bản, giúp cô ấy ra mắt quyển sách đầu tiên, kết quả thật khiến người ta bất ngờ - Tiểu thuyết kinh dị mà cô ấy viết rất mới mẻ, rất được độc giả đón nhận. Đây hiển nhiên là việc tốt mà ai cũng được lợi - La Mẫn vui mừng tìm được tác giả bán chạy mới, Tiểu Nhã cũng phát hiện ra năng khiếu của bản thân. Tất nhiên, người làm thầy của cô ấy như tôi, cũng cảm thấy hạnh diện và vui mừng.

Sau một năm vui chơi và nghỉ ngơi, tôi quay trở lại với công việc. Phòng làm việc vẫn như ngày trước, bắt đầu đón tiếp những khách thăm, có câu chuyện để cung cấp. Tôi cũng dần trở lại trạng thái làm việc.

Một buổi chiều nọ, sau khi đã tiếp hai lượt khách, Tiểu Nhã đẩy cửa vào, nói với tôi: “Chị Thiên Thu, có một vị khách đặc biệt đến, cậu ta không có hẹn trước, nhưng lại kiên trì muốn gặp chị ngay. Cậu ta nói mình đến từ một nơi rất xa.”

Lòng tôi khẽ run, nhớ đến lần trước cô ấy nói với tôi những lời như vậy là Phí Vân Hàm đến tìm tôi. Lần này, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa, có chút thấp thỏm hỏi: “Là người thế nào?”

“Một cậu thanh niên khoảng hơn 20 tuổi.” “Cậu ta tìm tôi có việc gì?”

“Không thấy nói, nhưng trông không giống đến để cung cấp câu chuyện.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Mời cậu ta vào đi.”

Tiểu Nhã ra ngoài, một lúc sau, dẫn theo một cậu thanh niên cao gầy bước vào. Cậu ta nhìn thấy tôi, khẽ gật đầu với tôi: “Xin chào, tác giả Thiên Thu.” “Xin chào, xin hỏi cậu là?”

“Em tên là Phương Mạc, đến từ Sâm Châu.”

Tiểu Nhã đi ra ngoài, khép cửa phòng làm việc lại. Tôi mời Phương Mạc ngồi xuống,

hỏi: “Cậu tìm tôi có việc gì?” Phương Mạc nói: “Em đã đọc quyển Phản quang do chị viết, có vài vấn đề thật sự không thể không đến hỏi chị một chút.”

Nghe có liên quan đến quyển Phản quang, lòng tôi bất giác run lên, chợt có dự cảm không lành. Tôi cố giấu tâm tình này xuống, tỏ ra bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì?”

“Là thế này, quyển sách này của chị chắc xuất bản được hơn một năm rồi, nhưng bình thường em cũng chẳng phải người thích đọc sách cho lắm, thế nên vẫn không hay biết. Gần đây nghe một người bạn kể sơ qua nội dung của nó, em mới tìm đọc, kết quả... phát hiện ra một vài chuyện không thể tin được.”

Tôi nhìn cậu ta.

Phương Mạc lấy một quyển sổ cũ kĩ bằng giấy kraft ra, là bản thảo viết tay mấy chục năm trước mới có. Cậu ta đưa quyển sổ cho tôi, nói: “Chị xem thử đi.”

Tôi nhận lấy quyển sổ chép tay trong nghi hoặc, cẩn thận lật mở từng trang. Quyển sổ này không biết là đồ từ niên đại nào, giấy đã ố vàng và cứng lại, nhưng nét chữ vẫn thấy được rất rõ, dùng bút máy viết bằng mực xanh đen mà viết. Tôi thấy tiêu đề ở trên trang đầu tiên - Ảo Ảnh Trong Gương.

Tôi hỏi: “Đây là gì, tiểu thuyết ai viết vậy?” “Vâng.” Phương Mạc nói, “Chị cứ đọc sơ qua đi.” Tôi đọc lướt qua câu chuyện chắc là được viết từ mấy chục năm trước, chỉ đọc mười mấy trang, đã há hốc miệng kinh ngạc, sững cả người.

Quyển sách này kể về câu chuyện xảy ra vào năm 1968, một người phụ nữ ngoài 40 kể với chồng mình, nói rằng rất nhiều năm qua, bà thường xuyên nhìn thấy gương mặt của mình ở trong gương biến thành gương mặt của một cô bé hơn 10 tuổi, còn là một gương mặt thất cổ tự sát! Bà rất sợ hãi, cảm thấy trong thời gian sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay. Người chồng cho rằng tinh thần bà có vấn đề, không ngờ sau đó, người vợ đã thật sự thất cổ tự sát...

Đọc đến đây, toàn thân tôi đã phát run, không thể đọc tiếp được nữa. Tôi trả quyển sổ lại cho Phương Mạc, ngón tay ấn lên môi mình, sắc mặt tái nhợt.

Phương Mạc thấy được tôi kinh sợ quá độ, cậu ta tạm thời không lên tiếng. Vài phút sau, tôi hỏi: “Tiểu thuyết này là ai viết vậy?”

“Ông nội em viết vào khoảng thập niên sáu mươi. Lúc này chị cũng đọc rồi, câu chuyện này và Phản quang mà chị viết, có thể nói là cực kì giống nhau.”

Tôi nhớ đến sự việc đạo văn hơn một năm trước, cảnh giác hỏi: “Cậu có ý gì?”

“À, không...” Phương Mạc vội xua tay giải thích, “Em không có ý kia, hơn nữa chuyện đó là không thể nào. Bản thảo này là phần duy nhất, vẫn luôn được cất giữ trong rương của ông nội, ngoài em và ba em, còn có vài biên tập của mấy chục năm trước ra thì không còn ai khác từng đọc qua nó. Cho nên tuyệt đối không thể nói đạo hay không đạo được.”

Giọng điệu tôi hòa hoãn hơn đôi chút: “Ông nội cậu vẫn còn chứ?”

“Mấy năm trước đã qua đời rồi ạ.”

“Cậu có biết chuyện liên quan đến bản thảo này hay không?”

Phương Mạc gật đầu: “Biết. Ông nội em là một tác giả nghiệp dư, vốn chỉ khi nào rảnh rỗi, không gì, làm mới viết vài quyển tiểu thuyết, xem như là sở thích. Nhưng nghe ba em nói, một ngày nọ, không biết ông nghe được câu chuyện ở đâu đó, tình tiết rất gay cấn, thế là thức ngày thức đêm mấy hôm liền để viết, sau đó hoàn thành bộ tiểu thuyết này.

Ông nội em đích thân mang nó đi tìm biên tập của nhà xuất bản để bàn bạc, nhưng với tình hình trong nước lúc bấy giờ, loại tiểu thuyết mang sắc thái kinh dị thần bí gần như không được xuất bản. Ông nội em bị từ chối khắp nơi, cuối cùng đành từ bỏ.

Chuyện này đã trở thành sự tiếc nuối lớn nhất trong đời này của ông, cũng là tâm bệnh của ông. Trước khi qua đời, ông nằm trên giường bệnh dặn dò ba em, nói bản thảo viết tay này được viết dựa trên câu chuyện có thật, lúc xưa có người nhờ ông viết, hi vọng có thể xuất bản, nhưng đến phút cuối vẫn không thể hoàn thành được sự nhờ vả của người đó. Ông nội nói, giờ quyển sách này có xuất bản được hay không đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chỉ mong chúng em có thể giữ gìn bản thảo này cho thật tốt.”

Nghe Phương Mạc kể xong, tôi im lặng không lên tiếng, nhú chặt chân mày. Phương Mạc không nhịn được hỏi: “Tác giả Thiên Thu, em đến tìm chị, là vì quá tò mò. Câu chuyện ông nội em viết vào thập niên sáu mươi, sao lại giống quyển sách chị mới viết gần đây đến vậy? Trên đời sao lại có chuyện trùng hợp đến thế?”

Tôi im lặng một lúc lâu, nói với cậu ta: “Xin lỗi, không thể tiết lộ được.”

Phương Mạc dường như đã nhận định tôi là người biết nội tình, cậu ta tiếp tục nói: “Tác giả Thiên Thu, em từ nơi xa xôi đến đây tìm chị, cũng chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, chị nói cho em biết đi mà.”

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi, tôi không biết đây là chuyện thế nào. Cậu muốn tôi nói cho cậu biết cái gì đây?” Phương Mạc mấp máy môi, còn muốn nói gì nữa, nhưng tôi đã đứng lên, nói với cậu ta: “Xin lỗi, tôi còn có hẹn với mấy người khách nữa. Cậu không còn việc gì nữa chứ?”

Phương Mạc đầy vẻ thất vọng đứng lên, lùi thối ra về.

Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Nhã đang ở phòng chờ, dặn cô ấy tạm thời đừng mời khách vào.

Tôi ngồi trên ghế da, hai tay chắp lại chống lên trán, nhắm mắt lại, hít thở sâu mấy hơi.

Tôi cần được yên tĩnh một lúc.

Hiển nhiên, tôi không nói thật với Phương Mạc. Trực giác của cậu ta là đúng, tôi thật sự biết đây là chuyện gì.

Người tôi khẽ run rẩy, đến tận bây giờ tôi mới hoàn toàn hiểu được chuyện này.

Trước đây, tôi cứ nghĩ Yến Tử, Xảo Ni Nhi và Song Phụng chính là kiếp trước của ba người Phí Vân Hàm, nhưng giờ xem ra, trước đó họ đã chuyển kiếp một lần rồi! Nhưng

vì nguyên nhân nào đó, ba người lại không thể cùng nhau tự sát! Vì thế, ba người ở thập niên sáu mươi (có thể có một người lại sống thêm vài năm như Song Phụng ngày đó) lại chuyển kiếp lần nữa, để tiếp tục chấp hành cuộc hẹn thề cổ đáng sợ kia trong kiếp trước!

Giờ tôi đã hiểu: “Người mà Phí Vân Hàm nhìn thấy trong những vật phản quang, là người đàn bà trung niên ngoài 40 dưới ngòai bút của ông nội Phương Mặc, đó mới là kiếp trước của ông ta. Còn kiếp trước nữa của người đàn bà trung niên đó, chính là Yến Tử!”

Đây không phải tôi suy đoán, mà đó là sự thật chắc chắn, vì khi này tôi đã đọc được rõ ràng trong bản thảo của ông nội Phương Mặc, người phụ nữ trung niên ngoài 40 đó - nhìn thấy trong gương một cô gái nhỏ buộc tóc bằng sợi dây đỏ mắt to mày rậm!

Nghĩ đến đây, cả người tôi lạnh toát. Nghĩ sâu xa thêm một chút, càng khiến tôi rùng mình - Lần này, tôi đã cứu Phí Vân Hàm, khiến cho ông ta và hai người kia không thể tự sát cùng lúc - làm cho họ thất bại thêm lần nữa! Vậy, tương lai vài chục năm tới, chuyện này sẽ diễn ra lần nữa - Yến Tử, Xảo Ni Nhi và Song Phụng chuyển kiếp lần thứ ba, họ vẫn phải tiếp tục chấp hành lời hẹn thề cổ đáng sợ kia trên ba người nữa! Trong đầu tôi hiện lên một hình ảnh - Sau này, sẽ có người nhìn thấy gương mặt mình trên những vật phản quang biến thành dáng vẻ của một người đàn ông xa lạ (Phí Vân Hàm)...

Trời ạ, chuyện này, rốt cuộc đến bao giờ mới kết thúc đây?

Đêm hôm đó, tôi gặp một cơn ác mộng đáng sợ. Tôi lại giật mình tỉnh dậy trong tiếng thét lần nữa, đổ mồ hôi khắp người.

Tôi nghĩ, họ vẫn chưa buông tha cho tôi. Giữ lại mạng này của tôi là vì họ còn có một chuyện nữa muốn tôi làm.

Tôi không có sự lựa chọn.

La Mẫn nhận điện thoại của tôi: “Thiên Thu, có việc gì sao?”

Tôi kéo giọng mệt mỏi nói: “Đúng vậy. Chị muốn nói với em, chị đổi ý rồi, Phản quang còn có tập ba nữa.”

(Câu chuyện thứ bảy kết thúc)

Sau khi Thiên Thu kể xong câu chuyện, người nóng nảy như Bắc Đẩu không nhịn được mà thốt lên: “Trời ạ, không ngờ phía sau quyển sách Phản quang lại che giấu sự việc khủng khiếp vậy sao, thật sự khiến người ta sợ hãi, những chuyện này... là thật sao?”

“Tôi không muốn thảo luận về tính chân thật của câu chuyện này. Trước đó tôi đã nói rồi, câu chuyện có chỗ tôi đã cải biên.” Thiên Thu hỏi, “Cậu đọc qua Phản quang rồi à?”

Bắc Đẩu gãi đầu nói: “Chưa... Nhưng quyển sách này rất nổi tiếng, tôi từng nghe nói qua, cũng biết sơ về nội dung.”

“Tôi đọc rồi. Một quyển sách rất hấp dẫn.” Lake nói, “Nhưng bây giờ xem ra câu

chuyện phía sau nó càng hấp dẫn hơn.”

“Đúng là một câu chuyện không tẻ, khi nghe cả người tôi đều bị lôi cuốn vào. Có rất ít truyện có thể khiến cho tôi nhập tâm như thế.” Sa Gia cũng đánh giá cao. Thiên Thu bình thản cười một tiếng.

“Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta bắt đầu chấm điểm thôi.” Hoang Mộc Chu nói.

Tất cả im lặng trong một lúc. Mọi người đều hiểu “không có vấn đề gì” mà Hoang Mộc Chu nói có ý gì - câu chuyện của Thiên Thu có điểm tương đồng với câu chuyện (hoặc sự việc) trước hay không. Lúc này vẻ mặt của Thiên Thu cũng lộ ra chút căng thẳng, nhưng tất cả đều rơi vào im lặng. Điều này cho thấy, không ai nhìn ra được câu chuyện này có dấu hiệu “phạm quy” - ít nhất hiện tại là vậy.

Bắc Đẩu lấy giấy và bút từ trong tủ ra phát cho mọi người - việc này dường như đã trở thành tự động cho cậu ta làm rồi. Mười hai tác giả không kể Thiên Thu chia nhau ghi điểm số cho câu chuyện vừa rồi lên giấy. Nam Thiên thu gom giấy lại, sau đó chiếu theo lệ cũ, cùng với Long Mã cộng điểm và tính điểm trung bình dưới sự quan sát của mọi người.

Cuối cùng Cuộc hẹn thất cổ mà Thiên Thu kể đạt được 9,1 điểm, cao thứ hai sau Long Mã (9,2).

Đây là điểm số vô cùng nhạy cảm, chỉ thua người đứng đầu hiện nay là Long Mã 0,1 điểm, quan trọng hơn là - mỗi người có mặt ở đây đều nghĩ đến điểm này - nếu Long Mã phạm quy rồi “bị loại”, thì Thiên Thu chính là người có điểm cao nhất đến thời điểm hiện tại!

Trò chơi này thật sự kích thích và tuyệt vời, danh hiệu đứng đầu có thể tùy theo đủ loại nguyên nhân mà không ngừng đổi chủ, mỗi người kể chuyện sau đều là mối uy hiếp và thách thức với người trước.

Hiển nhiên Thiên Thu cũng nhận ra điểm này, thế nên chị ta không hề thấy tự mãn khi mình đạt được điểm số cao như thế. Trước khi trò chơi đi đến phút cuối cùng, không có gì đáng để vui mừng cả, kết cục vẫn chứa nhiều ẩn số!

“Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, về phòng nghỉ ngơi thôi.” Thiên Thu khẽ cười với mọi người, “Kể lâu như vậy, đúng là mệt thật.”

“Chúng ta cũng trở về nghỉ ngơi đi.” Hoang Mộc Chu xem đồng hồ trên tay, “Gần 12 giờ rồi.” Tính đến nay thì câu chuyện của Thiên Thu là kể lâu nhất.

Mọi người rời khỏi ghế ngồi, tự mình lên tầng. Sảnh lớn chỉ còn lại mười bốn chiếc ghế da vây thành vòng tròn vẫn ở nguyên chỗ cũ, giống như một lá bùa lớn đang trấn giữ vận mạng của mỗi một người ở đây.

Nam Thiên đi sau cùng, anh nhìn Từ Văn trở về phòng, đóng cửa lại. Dường như có điều suy ngẫm.

Từ Văn nằm trên giường của mình, suy đi nghĩ lại, chợt thấy hơi hối hận.

Với đề nghị kia của Nam Thiên, ông ta đã đắn đo rất lâu, cảm thấy thật ra cũng được

lắm. Chỉ là, “phương thức hợp tác” mà ông ta muốn, có chút không giống... Nhưng bất luận dùng phương thức nào để hợp tác, trọng điểm ở chỗ - phải có đủ cơ sở để hoàn toàn tin tưởng Nam Thiên - Vậy, Nam Thiên có thật sự đáng tin không?

Vấn đề này đã vây lấy Từ Văn suốt cả ngày nay. Cuối cùng, trực giác và phán đoán của ông ta đều cho rằng - Nam Thiên chắc không phải là “người tổ chức”. Kết luận căn cứ theo quan sát và thăm dò, sau đó nghiền ngẫm rất lâu mới rút ra được. Chứng cứ mạnh nhất chính là - hai lần Nam Thiên đến tìm mình, đều là trước mặt mọi người, không hề né tránh người khác. Nếu anh muốn hại mình, chắc sẽ không tiếp xúc riêng với mình khi có nhiều người đang nhìn như thế, dễ bị nghi ngờ.

Thế nên, Từ Văn quyết định đánh cược một ván - Chọn lựa hoàn toàn tin tưởng Nam Thiên, hợp tác với anh. Nhưng với tính cách cẩn thận từ li từng tí thường ngày, trước sau ông ta vẫn không thể chủ động đi tìm Nam Thiên được. Bây giờ mọi người đều đã trở về phòng của mình, muốn thực thi kế hoạch hợp tác cũng không được nữa - ít nhất đêm nay không được.

Nghĩ đến đây, Từ Văn khó tránh khỏi tiếc nuối, nhưng giờ cũng chỉ đành từ bỏ thôi. Ông ta nằm trên giường, nhắm mắt lại trong sợ hãi. Đêm nay, căn phòng có ma này sẽ xảy ra chuyện lạ gì đây? Tôi lại phải chịu đựng sự giày vò khủng khiếp thế nào...

Đang lim dim ngủ, Từ Văn nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Ông ta xuống giường, nhẹ nhàng dựa lên cánh cửa, hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi, Nam Thiên.”

Từ Văn mừng thầm trong lòng - Nam Thiên! Anh đoán được mình sẽ đổi ý à? Thật tốt quá! Ông ta gần như không hề do dự mà mở cửa ra.

Nam Thiên đứng bên ngoài nhanh chóng lách người vào, sau đó đóng cửa lại.

“Anh Từ Văn, xin lỗi vì khuya như vậy rồi còn đến làm phiền anh. Tôi muốn hỏi ý anh lần nữa về đề nghị lúc sáng của tôi, anh có thể suy nghĩ lại được không?” Nam Thiên hỏi.

Quả nhiên là vậy. Từ Văn mừng thầm trong lòng - Xem ra mình và Nam Thiên còn chưa hợp tác đã có một loại ăn ý ngầm rồi. Ông ta bảo Nam Thiên ngồi xuống, sau đó gật đầu nói: “Nói thật, tôi đang nghĩ đến chuyện này đấy. Tôi thấy... có lẽ chúng ta có thể hợp tác thử xem sao.”

“Nói vậy, anh đồng ý đổi phòng với tôi?”

“Không, tôi nghĩ như thế này.” Từ Văn từ chối, “Hừm... anh có thể đến ở trong phòng tôi... Nhưng, tôi sẽ không qua phòng anh.”

Nam Thiên khẽ đảo tròn mắt: “Ý của anh là, hai chúng ta đều ngủ ở đây?”

“Đúng vậy. Vì... anh là người muốn điều tra căn phòng này của tôi; còn tôi lại không hề muốn điều tra phòng của anh, cho nên tôi không cần thiết phải qua đó.” Từ Văn ngại ngùng nói ra lời trong lòng. Thật ra ông ta sợ phải ở một mình, hi vọng có người ở cùng mình một lúc, tiếp thêm can đảm.

Nam Thiên chắc hẳn cũng nhìn ra được. Anh gật đầu, liếc mắt nhìn chiếc giường đơn nhỏ hẹp: “Nhưng, hai người đàn ông cao lớn như chúng ta... chiếc giường này chứa nổi sao?”

“À, không sao. Chúng ta không cần chen chúc với nhau mà ngủ đâu.” Từ Văn dùng hai tay nắm lấy khăn trải giường, dùng sức kéo một cái, đã kéo được tấm khăn trải giường ra, sau đó trải xuống đất, “Anh ngủ trên giường đi, tôi ngủ dưới đất là được.”

“Việc này... không hay lắm đâu. Hay là để tôi ngủ dưới đất đi?”

Từ Văn xua tay: “Không, cứ vậy đi. Anh ngủ trên giường của tôi thử, xem anh có gặp ác mộng hay những chuyện kì lạ kia hay không.”

“Được.” Nam Thiên gật đầu, sau đó lấy chiếc gối ở trên giường đưa cho Từ Văn, “Cái này anh dùng đi.”

Từ Văn không từ chối, nhận lấy chiếc gối. Nam Thiên tắt đèn trong phòng.

Hai người một trên một dưới nằm xuống. Giờ đã không còn sớm nữa, họ cũng không có gì để trò chuyện. Chẳng bao lâu sau, cả hai bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Từ Văn vốn không quen ngủ trên nền đất vừa cứng vừa lạnh, nhưng vì có người đang ở đây với ông ta, nên ông ta có thêm chút can đảm và dũng khí, giấc ngủ cũng được yên hơn lúc trước đôi chút. Ông ta vốn quay lưng về phía Nam Thiên mà ngủ, đến nửa đêm, khẽ trở mình. Trong bóng tối, Từ Văn quét mắt nhìn Nam Thiên đang ngủ trên giường, thấy anh vẫn đang say ngủ, còn phát ra tiếng ngáy thật nhẹ, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Bất chợt, Từ Văn phát hiện, thái độ của mình đối với Nam Thiên từ nghi ngờ trở thành tin tưởng, giờ đã thăng cấp thành ỷ lại rồi - đúng thật là hoang đường và nực cười. Nhưng ông ta không thể không thừa nhận điểm này.

Đang chuẩn bị ngủ tiếp, trong lúc vô ý, Từ Văn liếc vào gầm giường (do trước đó đều quay lưng ngủ) đến lúc này, ông ta mới bỗng nhiên nhìn dưới gầm giường có vật gì đó.

Khi ông ta nhìn rõ đó là vật gì, cả người lập tức đông cứng, máu huyết toàn thân gần như bị đóng băng.

Trời ạ... Chuyện này thật sự quá đáng sợ. Dưới gầm giường tối om, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình!

Chuyện đến bất ngờ như thế, nỗi sợ cực lớn khiến cho Từ Văn cảm thấy choáng váng, ông ta gần như bị nỗi sợ đè đến không thở nổi, cổ họng như bị siết chặt, không phát ra được bất cứ âm thanh nào, thân thể cứng ngắc không cách nào động đậy. Nguy rồi! Lại bị bóng đè rồi! Minh... hoàn toàn không thể khống chế bản thân!

Sự giãy vò đáng sợ này tiếp tục kéo dài trong mấy phút. Trong khoảng thời gian đó, Từ Văn gần như không thể chớp mắt lấy một cái, nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ dưới gầm giường kia. Sự giãy vò này hơn trước đây gấp mấy lần, quả thật muốn lấy mạng ông ta! Đúng lúc này, ông ta chợt nghĩ đến một vấn đề - Vì sao sau khi Nam Thiên bước vào, mình vẫn gặp phải chuyện này, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn trước?

Đúng lúc Từ Văn sắp ngất đi, thân thể ông ta bỗng nhiên được cởi bỏ trói buộc, ông

ta hít một hơi thật sâu, kêu lên một tiếng, sau đó ngồi bật dậy, hét với Nam Thiên ở trên giường: “Nam... Nam Thiên! Dưới giường của tôi có...”

Chưa nói hết lời, ông ta đã ngậy người, mức độ kinh hoàng còn mạnh hơn khi này.

Trên giường trống trơn, không hề có người!

Nam Thiên đâu? Anh ta đi đâu rồi?

Tinh thần của Từ Văn sắp suy sụp đến nơi, lúc này không thể suy nghĩ hay phán đoán được nữa. Ông ta chỉ muốn tức khắc tìm thấy Nam Thiên, đồng thời nhanh chóng rời khỏi căn phòng đáng sợ này!

Ông ta vùng vẫy bò dậy từ mặt đất, nghiêng ngả xông ra cửa, mở cửa phòng ra, chạy ra hành lang. Ông ta trừng mắt tìm phòng của Nam Thiên, sau đó chạy như điên qua đó.

“Rầm! Rầm! Rầm!” - Từ Văn đập mạnh lên cửa phòng Nam Thiên. Mấy giây sau, đèn trong phòng bật sáng, cửa phòng cũng mở ra. Nam Thiên đứng trong phòng, kinh ngạc nhìn Từ Văn, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh... anh trở về phòng của mình từ lúc nào vậy?” Nam Thiên ngăn người: “Sao cơ... Trở về phòng của mình? Tôi vẫn luôn ở trong này mà.”

Từ Văn trừng mắt nhìn Nam Thiên như thể người từ trên trời rơi xuống. “Anh nói gì? Anh vẫn luôn ở trong phòng của mình, không hề đến phòng tôi sao?”

Nam Thiên không hiểu đầu đuôi ra sao: “Đúng vậy... À không, lúc sáng tôi có qua phòng tìm anh đấy.” “Lúc sáng... Vậy còn sau đó, sau khi kể xong câu chuyện của đêm nay, anh không hề đến tìm tôi à?”

“Đúng. Sau khi Thiên Thu kể chuyện xong, chẳng phải tất cả chúng ta ai về phòng nấy để nghỉ ngơi sao?” Nam Thiên nói.

Từ Văn ngăn ra, đứng thừ người tại chỗ - Chuyện này là sao, chẳng lẽ những chuyện vừa xảy ra, đều là mình đang nằm mơ? Hoặc là, Nam Thiên đang nói dối?

Nam Thiên hỏi: “Anh Từ Văn, rốt cuộc làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Văn nhìn thẳng vào mắt Nam Thiên, bất giác nói ra: “Lúc này anh đến phòng tìm tôi, hỏi tôi có đổi ý hay không, tôi đã đồng ý, nhưng không đổi phòng, chỉ là để anh ở lại trong phòng tôi. Anh ngủ trên giường, tôi ngủ dưới đất. Kết quả, đến nửa đêm, tôi thấy dưới gầm giường có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm tôi... Khó khăn lắm tôi mới bò dậy được, lại phát hiện anh không ở trên giường - nếu anh không lừa tôi, vậy tất cả mọi chuyện... Chẳng lẽ đều là giấc mơ của tôi?”

Nam Thiên nhìn Từ Văn sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, chợt ý thức được chuyện này không hề đơn giản! Trong phòng của Từ Văn, nhất định đã xảy ra chuyện bất thường nào đó! Anh đỡ Từ Văn vào phòng của mình, để ông ta ngồi trên giường, sau đó nói: “Anh Từ Văn, anh ở đây nghỉ ngơi một chút, bình tĩnh lại. Bây giờ tôi sẽ sang phòng anh xem thử!”

Từ Văn trừng lớn đôi mắt kinh sợ. “Anh phải cẩn thận... Dưới giường, có thể có

người thật đấy!”

“Tôi sẽ để ý.” Nam Thiên bước ra khỏi phòng. Đứng trước phòng của Từ Văn, Nam Thiên hít thở sâu một hơi, chuẩn bị sẵn tâm lý. Anh đẩy mạnh cửa phòng ra, sau đó nhanh chóng bật công tắc đèn. Ánh sáng giúp anh có thêm chút can đảm. Anh nhìn khắp căn phòng, không gian nhỏ hẹp này nhìn qua đã thấy, không có ai trong này cả.

“Dưới giường.” Từ Văn nói ông ta nhìn thấy một đôi mắt ở dưới gầm giường, cũng là nói, có người trốn dưới gầm giường.

Nam Thiên thận trọng đến gần chiếc giường, khăn trải giường nằm trên mặt đất, chiếc gối đang đặt trên đó. Khi này Từ Văn ngủ dưới đất thật à? Anh ta nói nhường giường cho mình ngủ - Hoang đường thật. Nam Thiên nuốt nước bọt, anh lấy hết can đảm, muốn nhìn xuống gầm giường.

Cho dù trong lòng nghĩ, chắc hẳn là Từ Văn bị ảo giác, nhưng lúc này khi Nam Thiên chậm chậm cúi người nhìn xuống gầm giường, vẫn cảm thấy vô cùng khẩn trương. Dẫu sao thì, ở nơi này chuyện kì lạ gì cũng có khả năng xảy ra...

Không có, dưới gầm giường chẳng thấy người hay đôi mắt nào cả. Nam Thiên thở phào một hơi. Xem ra đúng là Từ Văn bị ảo giác hay gặp ác mộng rồi.

Nhưng, Nam Thiên nghĩ lại - Giả sử Từ Văn không nói dối, vậy những gì anh ta kể khi này cũng quá kì lạ rồi. Anh ta lại nói mình đến tìm anh ta, còn cùng anh ta ngủ trong căn phòng này - Hơn nữa, có vẻ anh ta rất tin tưởng vào nó, vì anh ta thật sự ngủ dưới đất (cho nên mới nhìn thấy được thứ ở dưới gầm giường).

Nam Thiên nhú chặt chân mày. Đây thật sự là ảo giác hay ác mộng sao? Có thể giống thật đến mức này? Chỉ e...

Đứng trong phòng Từ Văn suy nghĩ vài phút, Nam Thiên cảm thấy vẫn là nên trở về phòng của mình, hỏi kĩ lại Từ Văn. Anh tắt đèn, rời khỏi căn phòng.

Phòng của Từ Văn và Nam Thiên ở cùng một bên, cách nhau bốn căn phòng ở giữa. Sau khi Nam Thiên về đến phòng mình, mở cửa ra, chợt thấy Từ Văn nằm trên đất, hai mắt trừng lớn, miệng há to, vẻ mặt méo mó và quái lạ, rõ ràng do cơ mặt co thắt mà tạo thành.

Nam Thiên thầm nghĩ không hay rồi, anh hét lớn: “Từ Văn!” Xong đến đỡ ông ta dậy, ra sức lay ông ta, nhưng Từ Văn không hề có chút phản ứng. Nam Thiên run rẩy đưa ngón trỏ đến trước mũi Từ Văn xem thử - tìm anh liền chùng xuống.

Từ Văn đã không còn hơi thở. Ông ta chết rồi!

Đầu Nam Thiên như muốn nổ tung - Mình chỉ rời khỏi đây không đến năm, sáu phút, Từ Văn đã bị hại rồi! Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, ai đã giết ông ta? Không nghi ngờ gì, đây là một kế hoạch giết người đã được dày công tính toán! Hắn - người tổ chức rốt cuộc đã ra tay lần nữa, Từ Văn đã trở thành nạn nhân thứ hai!

Đột nhiên, Nam Thiên giật thót, anh chợt nghĩ - Nếu để những người khác biết Từ Văn chết trong phòng của mình, vậy mình...

Chuyện đã thật sự xảy ra như Nam Thiên lo lắng, có lẽ những tiếng động trước đó đã đánh thức người ở các phòng xung quanh. Lúc này, Hạ Hầu Thân ở ngay phòng bên cạnh của Nam Thiên đã đứng ở cửa, ông ta kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nguy rồi! Trong lòng Nam Thiên khẽ nảy lên. Bây giờ, anh đã không còn sự lựa chọn, thậm chí không có thời gian để suy nghĩ, chỉ có thể nói thật: “Từ Văn... chết rồi.”

“Cái gì?!” Hạ Hầu Thân hét lên, lui về sau một bước. “Anh ta chết rồi!”

Tiếng hét này đã đánh thức thêm nhiều người, rất nhanh, Long Mã, Bạch Kinh, Sa Gia, Bắc Đẩu, Hoang Mộc Chu và Chris từng người một xuất hiện trước cửa phòng Nam Thiên. Giờ đây Nam Thiên chỉ thấy đầu choáng mắt hoa, cổ họng khô khốc. Anh đứng lên, không nói lời nào nhìn chằm chằm vào thi thể của Từ Văn. Dưới tình huống này, anh chẳng cần nói lời nào cả.

“Từ Văn chết rồi?! Sao anh ta lại chết?” Bạch Kinh ngạc nhiên hỏi.

Hạ Hầu Thân chỉ Nam Thiên nói: “Hỏi anh ta đi, Từ Văn chết trong phòng anh ta.”

Ánh mắt nghi ngờ dồn lên Nam Thiên. Nam Thiên biết, nếu giờ anh vẫn không lên tiếng, đồng nghĩa với việc thừa nhận người là do anh giết. Anh hướng mắt về mọi người, cố tỏ ra mình hoàn toàn ngay thẳng. “Nửa đêm Từ Văn đến tìm tôi, nói trong phòng anh ta nhìn thấy thứ đáng sợ. Thế là tôi để anh ta đợi trong phòng của mình, tôi lập tức qua phòng anh ta xem thử. Nhưng chưa đến vài phút đồng hồ, tôi đã quay lại, anh ta đã chết trong phòng của tôi rồi.”

Hoang Mộc Chu hỏi thẳng thừng: “Anh ta nhìn thấy thứ đáng sợ, vì sao lại nghĩ đến tìm anh, mà không phải tìm ai khác trong số chúng tôi?”

Nam Thiên không trả lời, anh không biết nên giải thích vấn đề này thế nào, sợ càng bới càng đen.

“Từ Văn nhìn thấy thứ đáng sợ gì trong phòng anh ta vậy?” Long Mã hỏi.

“Anh ta nói, anh ta thấy dưới gầm giường có một đôi mắt. Nhưng khi tôi qua đó, chẳng nhìn thấy gì cả.” Nam Thiên nói.

“A...” Sa Gia che miệng, sợ đến rớt người lại. Mọi người có mặt đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

“Anh làm sao để chúng tôi tin tưởng những lời anh nói đây?” Hoang Mộc Chu lạnh lùng nói.

Nam Thiên cũng lãnh đạm nói: “Nếu anh không tin, có thể nói thử, anh cho rằng chuyện này là thế nào? Vì sao Từ Văn lại xuất hiện trong phòng của tôi? Nếu tôi là hung thủ, chẳng lẽ lại phí sức đưa anh ta đến phòng mình, sau đó để mọi người nhìn thấy à?”

“Ai biết được anh đang tính toán những gì? Có lẽ là do anh sơ suất thì sao?” Hoang Mộc Chu nói.

Bạch Kinh nhìn Hạ Hầu Thân, hỏi: “Anh là người đầu tiên nhìn thấy chuyện này hả?”

Lúc đó sao anh lại mở cửa ra xem vậy?”

“Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa trước, sau đó thì nghe tiếng nói chuyện. Tôi đoán chừng phòng bên cạnh đã xảy ra chuyện gì đó, nên mới qua xem thử. Đúng lúc nhìn thấy Nam Thiên đang ôm lấy thi thể của Từ Văn.”

“Nghe ra, hình như anh đang chứng minh những gì hàng xóm anh nói là thật nhỉ.” Hoang Mộc Chu châm chọc nói.

“Sự thật là vậy.” Hạ Hầu Thân không mặn không nhạt đáp trả.

Lúc này, Chris đi đến bên cạnh thi thể của Từ Văn, quan sát tỉ mỉ một hồi, nói: “Đừng tranh luận những chuyện này nữa, hãy chú ý vấn đề quan trọng nhất trước mắt đi, rốt cuộc Từ Văn chết như thế nào?”

Câu nói này đã thức tỉnh mọi người. Cả Nam Thiên cũng vừa nghĩ ra, khi nãy anh không hề nhìn ra được nguyên nhân dẫn đến cái chết của Từ Văn là gì, chỉ biết ông ta đã tắt thở. Bây giờ, mọi người tập trung lại, kinh ngạc nhìn thi thể của Từ Văn.

“Kì lạ thật, trên người anh ta không có vết thương nào, cổ cũng không có dấu vết bị siết hay bóp - Rốt cuộc anh ta chết thế nào vậy?” Bắc Đẩu nói.

“Nhìn vẻ mặt sợ hãi của anh ấy, giống như trước lúc chết đã trông thấy thứ gì đó rất đáng sợ vậy.” Sa Gia rùng mình, không dám nhìn thẳng vào mặt của thi thể kia.

Chris cười khẽ một tiếng. “Chị nói giống tình tiết trong truyện kinh dị thật đấy, chị Sa Gia. Tiếc rằng, mưu sát trong hiện thực, chắc không có cách chết do ‘bị dọa chết’ như thế đâu.”

“Vậy cậu nghĩ anh ta làm sao lại chết?” Long Mã hỏi Chris.

Chris bóp lên cánh tay và đùi của thi thể, nói: “Thân thể anh ta cứng ngắc và co lại, mặt méo mó, mắt miệng mở lớn - Trông rất giống chết do nhồi máu cơ tim.”

“Nhồi máu cơ tim...” Sa Gia hỏi, “Làm thế nào sẽ dẫn đến việc nhồi máu cơ tim?”

“Trúng độc.” Không đợi Chris lên tiếng, Hoang Mộc Chu đã nói ra.

“Không sai.” Chris nói, “Tôi không biết các người có từng nghe một loại thực vật có tên ‘cây thuốc bản’ hay chưa. Đây là một loại cây sinh trưởng ở Tây Song Bản Nạp, được gọi là ‘độc vương trong rừng’. Nhựa của loại cây này có chứa chất độc, một con gấu hoặc hổ bị trúng độc, đều lập tức tử vong. Với con người, chỉ cần dính một chút chết độc này, lập tức chết vì nhồi máu cơ tim.”

“Sao cậu lại biết rõ như vậy?” Sa Gia hỏi.

“Tôi nghĩ đây là kiến thức mà một tiểu thuyết gia trinh thám nên biết.” Chris nói.

“Vậy ý cậu là, Từ Văn chết do trúng độc?” Bạch Kinh hỏi.

“Tôi chỉ nói có khả năng như vậy, còn chuyện anh ta đã trúng phải độc gì, e rằng bây giờ chúng ta không thể kiểm tra - Nhưng chuyện anh ta chết vì trúng độc, chắc hẳn có thể khẳng định.”

“Nhưng, chúng ta không thấy trên người anh ta có vết thương nào cả.” Bắc Đẩu nói.

“Nếu là nhựa độc của cây thuốc bản, chỉ cần bôi một chút xiu lên đầu kim, sau đó

đâm nhẹ lên ai đó một cái, đã có thể làm cho người đó mất mạng rồi. Nếu thủ pháp nhanh nhẹn, e là người bị hại còn chưa kịp cảm thấy, hoặc nghĩ chỉ là bị muỗi cắn mà thôi, đã xuống đến tuổi vàng rồi.” Hoang Mộc Chu nói, xem ra ông ta cũng hiểu biết rất rõ về loại thực vật này, “Thế nên, người cuối cùng tiếp xúc với Từ Văn, chính là hung thủ.” Ông ta bổ sung, chỉ thẳng vào Nam Thiên.

“Tôi đồng ý với cách nói này.” Nam Thiên nói, “Nhưng người cuối cùng tiếp xúc với anh ta không phải tôi.”

“Vậy anh cho rằng là người nào?” Hoang Mộc Chu hỏi.

“Tôi không biết, nhưng người này lợi dụng lúc tôi đến phòng của Từ Văn, thần không biết quỷ không hay mà giết chết anh ta, là một hung thủ mưu mô, xảo quyệt và đáng sợ.”

Nghe xong lời Nam Thiên nói, Chris dường như nghĩ ra gì đó, cậu hỏi Hạ Hầu Thân: “Trước đó anh có nghe thấy tiếng Từ Văn la hét hay không?”

Hạ Hầu Thân nhíu chặt mày nói: “Tôi nghe không rõ lắm, chỉ nghe tiếng gõ cửa và tiếng nói chuyện thôi... Hình như, không nghe thấy tiếng kêu cứu như cậu nói.”

Chris đưa tay lên sờ cằm, ngẫm nghĩ nói: “Vậy thì lạ thật, nếu có người gõ cửa đến giết Từ Văn, anh ta không thể nào không phát ra tiếng nào...”

“Vậy nên tôi mới nói, người cuối cùng tiếp xúc với Từ Văn, có thể chính là Nam Thiên!” Hoang Mộc Chu sắc bén nói.

Nam Thiên lúc này đã lấy lại bình tĩnh, anh phản kích lại: “Vậy Hoang Mộc Chu tiên sinh, anh nói thử xem, sau khi tôi dùng kim có chất độc của cây thuốc bản đâm Từ Văn - cứ cho là vậy đi - vì sao lại rời khỏi căn phòng này, chạy qua phòng Từ Văn? Sao tôi không khóa phòng mình lại ngay? Làm vậy các người sẽ chẳng phát hiện được gì.”

“Ai biết được anh có thật sự qua phòng của Từ Văn hay không?! Có lẽ anh còn chưa kịp đóng cửa đã bị Hạ Hầu Thân phát hiện rồi.”

Ngay lúc Nam Thiên cảm thấy không thể trả lời, phía sau chợt vang lên một giọng nữ: “Tôi có thể chứng minh lời Nam Thiên nói là thật.”

Mọi người quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào, Thiên Thu ở đối diện đã đứng trước cửa. Chị ta đi vào phòng và nói: “Lúc đó, tôi cũng nghe thấy phòng đối diện phát ra tiếng động, nên mở hé cửa ra xem. Tôi thấy hết tất cả, giống như Nam Thiên đã nói. Anh ta quả thật đã đi vào phòng của Từ Văn, ở đó mấy phút mới trở về phòng của mình.”

Nam Thiên thở phào, May thật! Phòng đối diện có người tận mắt nhìn thấy quá trình này, có thể chứng minh lời mình nói là thật. Hơn nữa cô ấy đã kịp thời xuất hiện giải vây giúp mình. Nam Thiên nhìn Thiên Thu bằng ánh mắt cảm kích.

Hoang Mộc Chu khẽ “Hừ” một tiếng, không nói nữa. Đột nhiên, Bạch Kinh nhìn Bắc Đẩu, hỏi: “Đúng rồi, tôi nhớ cậu từng nói - sau khi cậu ngủ, sét đánh cũng không gọi được cậu dậy - động tĩnh của ngày hôm nay vẫn chưa lớn đến mức đó, sao cậu lại thức

vậy?”

Bắc Đẩu ngậy người, nói: “À... Tôi nói là sau khi tôi ngủ không dễ bị đánh thức. Nhưng hôm nay tôi còn chưa ngủ mà, cho nên mới bị tiếng hét của anh Hạ Hầu gọi qua đây.”

“Đã nửa đêm rồi, cậu còn chưa ngủ?” Bạch Kinh nheo mắt hỏi.

Bắc Đẩu đáp: “Đúng vậy, tôi bị mất ngủ.”

Bạch Kinh nhìn chằm chằm Bắc Đẩu mấy giây, không tìm được lời nào để nói.

Căn phòng yên lặng một lúc, Long Mã nói: “Thi thể của Từ Văn... xử lý thế nào đây?”

“Bây giờ chúng ta có thể xử lý thế nào? Chỉ có thể đưa về phòng anh ta để đó thôi.” Hạ Hầu Thân nói.

“Cũng chỉ có thể làm vậy.” Chris nói, “Còn chuyện rút cuộc anh ta bị ai giết, tôi thấy bây giờ chúng ta khoan làm rõ đã. Sau này hãy giải câu đố này đi.”

Nam Thiên cúi người xuống, nhắc hai chân của thi thể lên, quay đầu nói: “Ai đến giúp một tay đây?”

Bắc Đẩu và Hạ Hầu Thân tiến lên, một người nhắc cánh tay của thi thể, một người giúp đỡ lưng, ba người cùng nhau khiêng thi thể của Từ Văn trở về phòng ông ta.

Hạ Hầu Thân thấy khăn trải giường trải trên mặt đất, có cảm giác thật kì lạ, sợ hãi nói: “Hình như anh ta biết mình sẽ chết vậy, sắp xếp sẵn chỗ đặt thi thể luôn rồi!”

Trong lòng Nam Thiên hiểu rõ - Kì thật nguyên nhân thật sự là trước đó Từ Văn đã ngủ trên mặt đất. Nhưng anh chẳng buồn giải thích với họ, không lên tiếng. Ba người đặt thi thể lên trên khăn trải giường, do tình trạng chết của Từ Văn thật sự khiến người ta hoảng sợ, Nam Thiên bèn nhắc một góc khăn trải giường che lên mặt của thi thể.

Nam Thiên thở dài, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Khi rời khỏi căn phòng, Bắc Đẩu đã đóng chặt cửa phòng lại.

Những người đang đợi ngoài hành lang thấy thi thể của Từ Văn đã được cất xong, nhìn nhau một cái, không ai nói tiếng nào, tự mình im lặng trở về phòng.

Nam Thiên khóa cửa phòng, nằm lên giường, thở một hơi thật dài.

Chuyện xảy ra trong đêm nay, khiến anh cảm thấy vô cùng ngọt ngào và bất an.

Anh không ngừng tự nói. Cái chết của Từ Văn không liên quan đến mình. Nhưng cuối cùng, anh nhận ra bản thân không thể tự mình dối mình được.

Tối qua hắn đã nói, hiện tại hắn sẽ tạm giữ lại tính mạng của những người đã phạm quy, vì sao hôm nay lại giết Từ Văn? Ảo giác (hoặc giấc mơ) mà Từ Văn nói trước khi chết có liên quan đến mình, chuyện này là thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một cách giải thích.

Hắn biết, mình đang tiếp cận Từ Văn, hắn biết mình muốn chủ động tấn công! Cho nên, đây là một lời cảnh cáo. Hắn dùng Từ Văn để nói với mình, nếu mình còn dám bí mật tiếp cận ai đó, đây chính là kết cục của người đó!

Nhưng - Nam Thiên lại nghĩ - Vì sao hắn lại giết Từ Văn? Người điều tra và tấn công

là mình mà! Sao hắn lại không giết mình?

Bỗng, một câu mà Từ Văn đã từng nói hiện ra trong đầu Nam Thiên - “Có thể là do anh vẫn chưa kể chuyện của mình ra.”

Là vì nguyên nhân này sao? Bây giờ vẫn chưa đến lượt mình kể chuyện, cho nên hắn mới giữ lại mạng của mình? Nếu là như vậy... Vậy có lẽ mình có thể lợi dụng điểm này, tiếp tục điều tra! Chẳng qua, phải cẩn thận hơn trước mới được, hơn nữa không thể lại liên lụy đến người khác!

Nam Thiên thầm hạ quyết tâm, đấu trí đấu dũng với “người tổ chức” này, không phải chuyện ngày một ngày hai, không thể dễ dàng bỏ cuộc! Sau đó, anh chợt nghĩ - Hắn giết Từ Văn, ngoài chuyện cảnh cáo mình, có còn nguyên nhân khác hay không?

Có lẽ, trong phòng của Từ Văn thật sự che giấu bí mật nào đó không giống phòng của những người khác? Vì thế nên hắn mới cố kị việc có người đến phòng của Từ Văn?

Mật thất. Hai chữ này chợt lóe lên, khiến Nam Thiên bừng tỉnh.

Chẳng lẽ... trong phòng của Từ Văn che giấu đường dẫn vào mật thất?

Nghĩ đến đây, Nam Thiên tỉnh ngủ hẵn, một kế hoạch liều lĩnh dần hiện lên trong lòng anh.

Hôm sau, những người đêm qua không thức dậy gồm Goth, Lake và Âm Hỏa (đều ở trong dãy phòng đối diện), biết được tin Từ Văn đã bị giết một cách thần bí vào đêm qua (thật ra là sáng sớm ngày hôm đó). Kinh ngạc, nghi ngờ và sợ hãi quanh quẩn trong lòng mỗi người. Hôm nay là ngày thứ tám, đã có hai người chết, tâm trạng mọi người vì thế mà trở nên chán nản và đè nén. Không ai muốn bàn luận thêm về chuyện này, thậm chí chẳng ai buồn hoạt động trong sảnh lớn, mọi người đều ở trong phòng riêng. Đến tối, thời gian chơi trò chơi đã đến.

Bạch Kinh là nhân vật chính của đêm nay. Cậu ta ngồi vào chiếc ghế của mình trong vòng tròn kia trước. Đợi mọi người lần lượt ngồi xuống. Trông dáng vẻ của cậu ta, hình như rất nôn nóng muốn kể câu chuyện này.

Mười hai người đã ngồi vào chỗ của mình - vòng tròn đã có hai ghế trống. Long Mã vẫn giữ thói quen của mình, chuẩn bị sẵn sàng giấy và viết. Ông ta dự định ghi chép lại câu chuyện của từng người, lưu lại xem như tài liệu gì đó.

7 giờ kém 3 phút tối, Bạch Kinh lên tiếng: “Tiếp theo đây, tôi muốn kể một câu chuyện, thật ra mấy ngày trước đã nghĩ ra rồi. Cá nhân tôi rất thích câu chuyện này, cảm thấy đây là một câu chuyện kinh dị gay cấn khá ‘đặc biệt’. Nhưng xét thấy, chuyện xảy ra đêm qua đã phủ lên mỗi chúng ta một bóng ma ám ảnh nặng nề hơn trước, vì thế, tôi đã đột ngột thay đổi chút tình tiết và kết thúc của câu chuyện này, hi vọng mọi người sẽ thích câu chuyện này hơn. Tất nhiên, tôi làm vậy còn có một nguyên nhân khác - các vị đều biết cả, tôi không cần phải nói ra làm gì.”

Lake khẽ nhếch môi cười: “Cách làm thông minh lắm.”

Bạch Kinh nhượng mày với anh ta: “Học hỏi anh thôi - Được rồi, tôi bắt đầu kể đây,

câu chuyện mang tên Khách đến từ phần mộ.”

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TỐI THỨ TÁM
KHÁCH ĐẾN TỪ PHẦN MỘ

CHƯƠNG I

TAI NẠN XE

Một con rắn cực lớn đang trườn về phía trước trong đêm tối.

Có hai người đang di chuyển ngay trên lưng nó, không hề động đến nó và nó như thể chở theo họ bò về phía trước.

Suốt đoạn đường, Giang Tiểu Tây ngồi trên ghế phụ, không nói lời nào, nhìn màn đêm bên ngoài cửa xe, dựa vào những suy nghĩ kì quái của mình để ép bản thân quên đi sự khó chịu trong lòng.

Đã gần một tiếng đồng hồ cô không hề nhìn qua mẹ mình đang lái xe ở bên cạnh.

Mẹ liếc mắt nhìn qua đứa con gái đang hờn dỗi, nhắc lại lần nữa: “Tiểu Tây, con còn muốn giận dỗi đến bao giờ hả?”

Tiểu Tây không đáp lại, vẫn im thin thít.

“Được rồi, đừng có bướng nữa.” Mẹ nói, “Con thích chỗ của dì họ thì sau này chúng ta có thể thường xuyên ghé chơi mà.”

Cuối cùng Tiểu Tây không nhịn được nói: “Mẹ đừng có lừa con nữa, con đã 14 tuổi, mẹ mới dẫn con đến chơi lần đầu - Mẹ cho rằng con không biết sao, mẹ không thích thôn quê chút nào.”

Hai tay người mẹ đặt trên bánh lái, mắt nhìn thẳng con đường được đèn xe chiếu sáng: “Đúng vậy, mẹ quả thật không thích chỗ thôn quê - muỗi thì nhiều, lại chẳng có gì để làm, món ăn mẹ cũng không quen - Nhưng Tiểu Tây à, nếu con thích, mẹ sẽ vì con mà dẫn con đến chơi mà.”

“Thôi bỏ đi.” Tiểu Tây chầm biếm nói, “Mẹ còn chẳng muốn vì con mà ở lại đây thêm một đêm. Dì họ đã trải xong khăn trải giường mới, chỉ mong chúng ta ở lại một đêm rồi đi, mẹ cứ nằng nặc muốn lái xe về nhà trong đêm!”

“Đó là vì ngày mai con còn phải đi học đàn.”

“Mẹ có thể gọi điện cho cô giáo dạy nhạc xin nghỉ mà!” Người mẹ không còn lời nào để nói.

Tiểu Tây hậm hực nói: “Vốn dĩ, tối nay dì họ sẽ chuẩn bị một đồng lửa, để anh chị họ dạy con nướng thịt... Chỉ vì mẹ cứ khăng khăng đòi về - Hừ, mẹ còn chẳng thèm nhìn vẻ mặt thất vọng của anh chị họ.”

“Con muốn ăn thịt nướng hả, Tiểu Tây?” Người mẹ liền thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, “Chuyện này có gì khó đâu, mai mẹ dẫn con đi ăn thịt nướng Brazil, được không?”

“Không đi!” Tiểu Tây bực bội nói, “Đừng hòng dùng những thứ đó để mua chuộc con!”

“Sao lại nói chuyện với mẹ như vậy?” Người mẹ sa sầm mặt, nhìn sang con gái, “Xin lỗi mẹ mau!”

“Sao con phải xin lỗi chứ? Con đâu có nói gì sai.” Tiểu Tây ngang ngạnh nói, mắt nhìn chăm chăm vào con đường đen ngòm trước mặt.

Người mẹ nhìn về phía trước, lại nghiêng mặt nhìn qua Tiểu Tây: “Sao bây giờ con lại ương bướng thế hả? Nếu con còn không nghe lời, mẹ sẽ nói lại với thầy Ngô, bảo thầy ấy thu lại chức lớp trưởng của con!”

“Hứ, mẹ chỉ biết lấy thầy Ngô ra để uy hiếp con.” Tiểu Tây mĩa mai, “Có chiêu gì khác mới hơn không?”

“Tiểu Tây, đừng càng nói càng quá đáng!” Người mẹ tức giận nhìn con gái.

“Vốn là vậy mà! Lần nào cũng vậy...”

Nói được một nửa, Tiểu Tây chợt thấy một bóng đen từ ven đường nhảy ra! Cô bé trừng lớn mắt, hét lớn: “A! Cẩn thận!”

Nghe thấy tiếng hét kinh sợ của Tiểu Tây, người mẹ quay lại nhìn về phía trước, bà cũng thấy bóng người kia! Lập tức liều mạng đạp phanh.

Nhưng, đã không kịp nữa rồi.

Chiếc xe “rầm” một cái, đâm vào người đột nhiên xuất hiện giữa đường đêm.

“Aaaa!” Tiếp đó là trận chấn động mạnh, hai mẹ con đồng thanh hét lớn.

Vài phút sau, trong xe không còn chút âm thanh nào. Hai mẹ con mở to mắt sợ hãi, hơi thở dồn dập.

“Trời ơi, chúng ta... đâm trúng người rồi!” Người mẹ sợ hãi bưng chặt miệng.

“Người đó... chết rồi sao?” Tiểu Tây nhìn chăm chăm vào người đang nằm yên bất động trên mặt đường, toàn thân run rẩy.

“Đừng đoán nữa, mau xuống xem thử đi!”

Hai mẹ con nắm chặt tay nhau, dè dặt tiến về phía trước.

Nhờ ánh đèn xe, rốt cuộc họ cũng nhìn rõ người đang nằm trên mặt đất kia - đó là một cậu bé, trông khoảng 15, 16 tuổi, không lớn hơn Tiểu Tây là bao. Cậu để trần nửa người trên, lộ ra làn da màu đồng, phía dưới mặc chiếc quần đùi ngả vàng cũ kĩ, gần như không nhìn ra được nó có màu gì. Cậu đi chân trần, không mang giày dép.

“Nhìn kia! Mẹ ơi, đầu cậu ấy đang chảy máu.” Tiểu Tây hô lên.

“Là do xe chúng ta đâm phải, làm cho đầu thằng bé đụng xuống đất mà ra... Trời ơi, đáng sợ quá...”

“Cậu ấy còn sống chứ?” Tiểu Tây hỏi lại.

Người mẹ khom người xuống, đưa tay đặt lên trước mũi cậu xem thử, hét lớn: “Thằng bé còn thở! Mau nào, Tiểu Tây, phụ mẹ đỡ thằng bé lên xe, nhanh đưa nó đến bệnh viện!”

Hai mẹ con lóng ngóng đỡ cậu bé lên ghế sau xe, để cậu nằm xuống. Tiểu Tây nôn nóng nói: “Xung quanh đây chỗ nào có bệnh viện?”

“Không biết, mẹ đâu có rành chỗ này.” Người mẹ hoảng loạn nói, “Hết cách rồi, chỉ có thể chạy nhanh đến bệnh viện trong thành phố thôi!”

“Trời, ít nhất phải hơn cả tiếng đồng hồ nữa, cậu ấy có chịu đựng được lâu đến thế không?”

“Trời kêu ai nấy dạ thôi - Đừng nói nữa, lên xe nhanh đi, mẹ phải nỗ lực đây!”

Chiếc xe hơi lao vun vút trên đường. Suốt chặng đường Tiểu Tây không ngừng cầu nguyện, hi vọng cậu có thể sống sót.

Khi người mẹ lái xe đến bệnh viện, đã hơn 12 giờ đêm. Nhìn bác sĩ và y tá phòng cấp cứu vội vàng đưa cậu bé vào phòng phẫu thuật, Tiểu Tây và mẹ có cảm giác như vừa trút được gánh nặng, nhưng họ không thể thả lỏng, tim vẫn còn đang treo lơ lửng.

“Hai người là người nhà của đứa bé này à?” Một bác sĩ mặc áo blouse trắng bước đến phòng chờ, hỏi mẹ Tiểu Tây.

“Tôi... À, tôi là...” Người mẹ lắp bắp, không biết nên nói thế nào.

Bác sĩ một câu trúng đích: “Là lái xe đâm trúng người ta đúng không?” Nghe qua, ông ta đã quá quen thuộc với tình huống thế này rồi.

Người mẹ cúi đầu ngậm thừa nhận. Những người khác trong phòng chờ đồng loạt nhìn về phía này, Tiểu Tây cảm thấy mặt mình như phải bỏng.

“Đến bên này đóng tiền.” Ông ta xoay người, đi ra khỏi cửa.

Đi theo vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, đóng tiền xong, người mẹ và Tiểu Tây một mực ngồi trước cửa phòng phẫu thuật, thấp thỏm không yên mà chờ đợi. Mỗi một phút trôi qua ở đây dài như cả tiếng đồng hồ.

Đều tại mình cả. - Tiểu Tây lẳng lặng rơi nước mắt. Đều tại mình giận dỗi mới hại mẹ bị phân tâm trong lúc lái xe. Nếu không phải thì sao có thể xảy ra chuyện thế này chứ?

Người mẹ dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Tiểu Tây, bà đặt tay lên vai Tiểu Tây, an ủi: “Đừng tự trách mình, là lỗi của mẹ. Lúc đầu, mẹ không nên lái xe vào ban đêm, nhất là... trên con đường không quen thuộc...”

Nói một hồi, cả người mẹ cũng rơi nước mắt vì ân hận.

“Mẹ, mẹ có phải ngồi tù không?” Tiểu Tây lo lắng hỏi.

Người mẹ lúng túng lắc đầu nói: “Mẹ không biết... Nếu thằng bé được cứu sống, có lẽ sẽ ổn; nếu nó... chết, chắc là có...”

“Mẹ!” Tiểu Tây ôm chặt mẹ mình, khóc òa lên, “Con không muốn... không muốn mẹ ngồi tù đâu!” “Tiểu Tây, mẹ cũng không muốn mất con...” Hai mẹ con ôm lấy nhau, khóc nức nở.

Có lẽ do quá mệt mỏi, cũng có thể do thần kinh căng thẳng suốt một đêm, rốt cuộc không chịu được nữa. Hai mẹ con khóc một hồi, đã ngủ thiếp đi trên dây ghế trước phòng phẫu thuật.

CHƯƠNG

2

MẤT TRÍ NHỚ

"Này, này! Hai người thức dậy đi!"

Tiếng gọi đánh thức Tiểu Tây và mẹ từ trong giấc ngủ. Trong lúc mở mắt ra, họ ôm tâm tư cầu may, mong sao chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Nhưng khi họ thấy vị bác sĩ mặc áo blouse trắng và băng ghế bệnh viện lạnh ngắt ở xung quanh, họ chỉ có thể buồn bã mà đối mặt với hiện thực.

Người mẹ phản ứng lại trước, thật chí bà còn không kịp xoa đôi mắt sưng đỏ của mình, vội vàng hỏi: "Đứa bé kia đâu, nó thế nào rồi ạ?"

Bác sĩ bình thản nói: "Hai người đến phòng làm việc của tôi đi, tình hình cụ thể phải nói từ từ."

Dứt lời, ông ta quay người đi mất, Tiểu Tây và mẹ vội vàng đứng lên, nhanh chóng bước theo.

Đến phòng làm việc của bác sĩ, Tiểu Tây và mẹ ngồi trên chiếc ghế dài đối diện bàn làm việc. Bác sĩ kia dường như cố ý muốn kéo dài thời gian với hai mẹ con, không nhanh không chậm chậm một liều thuốc, khẽ rít hai hơi mới lên tiếng: "Có tin tốt, cũng có tin xấu." Tim Tiểu Tây và mẹ đập thình thịch.

"Tin tốt là, đứa bé kia không có nguy hiểm đến tính mạng."

Nghe được câu này, tảng đá đè nặng trong lòng xem như được trút bỏ, hai mẹ con thở phào nhẹ nhõm.

"Không biết là các người may mắn hay cậu bé kia may mắn. Tóm lại, cậu bé không bị vết thương nào chí mạng, chỉ là phần đầu bị va đập, trán rách một đường, chúng tôi đã khâu lại rồi, đã làm kiểm tra toàn thân, trên người không có gì đáng ngại. Bây giờ, cậu bé đã tỉnh lại, đang ở trong phòng bệnh."

"Tốt quá, thật sự... Rất cảm ơn các vị bác sĩ." Người mẹ kích động nói.

"Đừng vội, nghe tôi nói hết đã, còn một tin xấu nữa." Mẹ con Tiểu Tây không hề nhúc nhích, nhìn chăm chăm bác sĩ.

"Trên người cậu bé tuy không có vết thương nghiêm trọng nào, nhưng sau khi cậu bé tỉnh lại, chúng tôi hỏi gì cũng không nói tiếng nào, chỉ ngây ngốc nhìn chúng tôi. Ngay cả hỏi tên cậu bé, cha mẹ và nơi ở, nó cũng chỉ lắc đầu - Vì thế, chúng tôi phán đoán, có thể vì đầu bị va đập mạnh, cậu bé đã bị mất trí nhớ."

"Hả... Mất trí nhớ? Vậy, chúng tôi phải làm sao?" Người mẹ hoang mang hỏi.

"Đương nhiên, chúng tôi còn phải dùng dụng cụ để kiểm tra bước nữa - Là bác sĩ, chúng tôi sẽ làm đầy đủ những gì cần làm - Chuyện tiếp theo, chị nói với hai người họ

đi.” Nói đến đây, bác sĩ đứng lên, nhìn ra ngoài cửa.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy mở, ngoài cửa là hai người đàn ông mặc đồng phục.

Cảnh sát.

Đến rồi. Chuyện này không trốn tránh được rồi. Tim của Tiểu Tây khẽ nảy lên.

Hai người cảnh sát kéo hai chiếc ghế qua, ngồi xuống trước mặt hai mẹ con. Một cảnh sát có thân hình cao lớn hỏi: “Đêm qua sau khi xảy ra tai nạn, hai người không báo cảnh sát ngay lập tức sao?”

“A...” Lúc này người mẹ mới nhớ ra, “Xin lỗi, anh cảnh sát, đêm qua tôi chỉ một lòng nghĩ đến an nguy của đứa bé... quên mất việc này.”

“Để chúng tôi chủ động tìm đến cửa, không phải việc làm thông minh đâu.” Một cảnh sát có gương mặt tròn trịa khác nói.

Người mẹ đã gấp gáp đến độ nói lắp bắp: “Anh cảnh sát, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý... À, không... Ý tôi là, tôi biết rồi.”

Cảnh sát cao to xua tay: “Chị đừng căng thẳng, tuy chị đã quên báo cảnh sát, nhưng chị đã nhanh chóng đưa người bị thương đến bệnh viện cấp cứu, còn một mực đợi ở đây, cũng không đến nỗi. Được rồi, bây giờ hai người hãy kể lại tình hình cụ thể của đêm qua cho chúng tôi đi.”

“Vâng... Đêm qua, tôi lái xe từ nhà chị họ tôi ở xã Bình Định về thành phố, tôi vừa lái vừa nói chuyện với con gái. Đột nhiên, thằng bé đó từ bên đường nhảy ra, tôi phản ứng không kịp, thế là đâm trúng nó.”

“Chú cảnh sát, đúng thật là cậu kia đột nhiên xông ra đấy.” Tiểu Tây gấp gáp bổ sung, “Không phải lỗi của mẹ cháu đâu!”

“Được rồi, đừng giải thích nữa!” Cảnh sát cao to lạnh lùng nói, “Đường ở xã đó không lắp đặt camera giám sát, cho dù hai người nói đứa bé kia tự mình lao đầu vào xe cũng được mà.”

Tiểu Tây nôn nóng: “Chú cảnh sát, cháu nói thật mà! Thật sự không phải lỗi của mẹ con cháu, là cậu ta...” “Được rồi.” Cảnh sát cao to nóng nảy xua tay,

“Hiện tôi không muốn dây dưa mãi vấn đề này - Còn vài vấn đề cần hỏi hai người nữa.”

“Lúc hai người đâm phải cậu bé là mấy giờ tối?” Cảnh sát mặt tròn hỏi.

Người mẹ nhắm tít một lúc: “Chúng tôi đến bệnh viện hơn 12 giờ, thời gian đâm phải thằng bé... chắc là gần 11 giờ.”

“Lúc đó trên đường không có chiếc xe hay người đi đường nào hay sao?”

Người mẹ và Tiểu Tây đồng loạt lắc đầu nói:

“Không có.”

“Hai người đâm trúng cậu bé ở đường nào?” Người mẹ nghĩ ngợi một lúc, nói: “Cái này tôi nhớ, ừm... Vừa qua khỏi trạm thu phí khoảng mười mấy phút, chắc là đâm trúng

thằng bé trên quốc lộ số 28.”

Nghe được câu này, hai cảnh sát chợt có phản ứng rất kì lạ, họ tức tốc nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt rất kì quái.

Tiểu Tây và mẹ đều nhìn thấy.

“Chị chắc chứ? Chị thật sự đâm trúng cậu bé này trên đường quốc lộ số 28 à?” Cảnh sát cao to xác nhận lại lần nữa.

“Vâng.” Người mẹ dè dặt hỏi, “...Làm sao vậy ạ, anh cảnh sát, có gì không đúng sao?”

Cảnh sát cao to trầm ngâm một lúc, hơi nghiêng người về phía trước: “Tôi hỏi chị - trước đây chị có thường đi qua con đường này hay không?”

“Không.” Người mẹ lắc đầu nói, “Tính luôn cả lượt đi lần trước, đây mới là lần thứ hai thôi.”

Cảnh sát mặt tròn thì thào: “Chả trách chị không biết.”

Tiểu Tây ở bên cạnh nghe được lại càng thấy nghi hoặc, bèn hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy ạ, chú cảnh sát, con đường đó làm sao?”

“Hai người thật sự không biết sao? Hay trên đường đi không để ý thấy?”

“Không để ý thấy cái gì?”

“Quốc lộ số 28 là con đường đặc biệt nhất trên đoạn đường từ xã Bình Định đến thành phố chúng ta.” Cảnh sát mặt tròn nói, “Hai bên đường không hề có nhà ở, cũng không trồng trọt canh tác, toàn bộ đều là...”

Nói đến đây, anh ta khẽ dừng một chút: “Toàn bộ... đều là nghĩa địa.”

NGHĨA ĐỊA XẢY RA CHUYỆN KÌ LẠ

Nghe câu nói này, Tiểu Tây cảm thấy sống lưng lạnh buốt, hít vào luồng khí lạnh. Lúc này cô mới nhớ ra, ban ngày khi chạy xe đến nhà dì họ, cô vẫn luôn ngủ ở trên xe, không hề nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn khi trở về vào ban đêm, ngoài đoạn đường được đèn xe chiếu sáng ở trước mặt, bốn bề đều tối đen như mực, hoàn toàn không thấy được hai bên đường.

Người mẹ há hốc miệng: “Đúng vậy, tôi nhớ ra rồi, trên đoạn đường đó khắp nơi đều có mộ phần - Vì sao lại như thế?”

Cảnh sát cao to nói: “Nơi đó trước kia vốn là một khu nghĩa trang lớn, sau này muốn sửa đường, mới mở ra một con đường giữa những phần mộ kia, chính là quốc lộ số 28 này đây.”

Khó trách con đường này lại quanh co khúc khuỷu, hóa ra vì tránh những ngôi mộ đó. Tiểu Tây thầm nghĩ.

“Hai bên quốc lộ số 28 không có người ở, đêm đến con đường đó rất u ám, có nhiều xe không dám đi vào con đường này vào ban đêm - Lá gan của hai người cũng lớn thật đấy.” Viên cảnh sát mặt tròn không biết đang khen hay đang châm chọc.

Sắc mặt của người mẹ trắng bệch, dường như có chút sợ hãi: “Tôi... tôi không biết những chuyện này.”

“Bây giờ hai người đã hiểu chưa? Chị nói đâm trúng đứa bé kia trên quốc lộ số 28, thật sự khiến người ta cảm thấy kì lạ. Theo chúng tôi được biết, con đường đó ban đêm không hề có người đi lại. Lúc này tôi đã nói, cả xe cộ cũng rất ít.”

Đúng thật là vậy. - Tiểu Tây nhớ lại, lúc đó trên đường thật sự không thấy chiếc xe nào khác, đừng nói đến người đi đường. Nếu vậy, cậu bé kia từ nơi nào nhảy ra...

“Có khi nào là trẻ con ở thôn làng gần đó, ban đêm chạy đến đây chơi hay không?” Người mẹ đoán mò.

Nghe nói vậy, hai cảnh sát đồng loạt lắc đầu, cảnh sát mặt tròn nói: “Chị đến các thôn lân cận tìm hiểu thử, sẽ biết trẻ con ở đó có dám đến quốc lộ số 28 này chơi vào ban đêm hay không ngay. Người gần đó đều nói, nghĩa địa ở hai bên đường đó đêm về sẽ xảy ra vài chuyện kì lạ...”

Anh ta bỗng ý thức được gì đó, xua tay nói: “Bỏ đi, chuyện này chẳng liên quan gì đến việc hôm nay cần nói với hai người cả.”

Tiểu Tây đang nghe rất tập trung, cảnh sát kia lại đột nhiên dừng lại, khiến cô cảm thấy hụt hẫng, nhưng lại không thể truy hỏi tiếp, trong lòng khó chịu như bị mèo cào.

Cảnh sát cao to liếc đồng nghiệp của mình một cái, hai người cảnh sát cùng nhau đứng lên: “Được rồi, chuyện này chúng tôi tạm thời hỏi bấy nhiêu thôi. Mấy ngày kế tiếp, chúng tôi sẽ tìm cách liên lạc với người nhà của đứa bé kia. Từ giờ đến lúc đó, cậu bé sẽ ở trong bệnh viện để theo dõi, nghỉ ngơi vài ngày. Đương nhiên, chi phí...”

“Yên tâm, tôi sẽ chi trả hết.” Người mẹ tự giác nói. Cảnh sát gật đầu: “Mấy ngày này chị chăm sóc cho thằng bé tốt một chút, đợi khi người nhà của nó đến, cũng dễ ăn nói hơn.”

“Vâng, tôi biết rồi. Cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Người mẹ áy náy đáp.

Sau khi hai viên cảnh sát rời khỏi, người mẹ nói với Tiểu Tây: “Chúng ta đi xem thằng bé đi.” Tiểu Tây gật đầu.

Người mẹ đến quầy trực của y tá hỏi phòng bệnh của đứa bé, rồi dẫn theo Tiểu Tây qua đó.

Đến rồi.

Trước khi bước vào phòng bệnh, người mẹ quay lại, nghiêm túc nói: “Tiểu Tây, chúng ta không biết chút gì về đứa bé này. Mẹ cũng không biết lát nữa nó thấy chúng ta, sẽ nói gì, làm gì - Nhưng con phải nhớ, chính chúng ta đã hại người ta thành ra thế này - Cho nên bất luận thế nào, con cũng phải nhịn, không được tỏ vẻ không vui hay bực tức, biết chưa?”

Tiểu Tây nhú mày: “Mẹ, mẹ nói cứ như cậu ta sẽ nhảy lên đánh chúng ta một trận thế.”

“Không quá đáng đến thế, nhưng... vẫn nên chú ý một chút.” Người mẹ nói, có chút không chắc chắn.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh từ bên trong mở ra, một y tá bước ra, có lẽ vừa thay thuốc xong cho thằng bé. Người mẹ nói với cô y tá: “Chúng tôi đến chăm sóc cho nó.”

Y tá gật đầu: “Vâng, hai người vào đi.” Sau đó rời khỏi.

Hai mẹ con Tiểu Tây thận trọng bước vào. Đứa trẻ mặc đồ bệnh nhân, đang ngồi trên giường bệnh quay lưng về phía họ, trong phòng hơi tối, rèm cửa được che kín.

Đứa trẻ dường như không phát giác có người bước vào. Người mẹ thở hắt ra, muốn dùng cách thoải mái một chút để chào hỏi đứa nhỏ, lúc này mới nghĩ ra mình không hề biết tên của nó. Bà dặt tay Tiểu Tây, đi đến trước mặt thằng bé, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Chào cháu!”

Đứa trẻ quay mặt qua nhìn họ. Mãi đến lúc này, Tiểu Tây mới lần đầu nhìn kĩ dáng vẻ của cậu - Sống mũi thẳng tắp, mắt to mày rậm, khuôn mặt tròn tròn lộ ra đường nét anh tuấn của con trai - cậu ta cũng ra dáng lắm, chỉ là trên đầu quấn một dải băng gạc.

Đáng tiếc là trên mặt cậu bé này không có chút biểu cảm nào, chỉ ngây ngốc nhìn mẹ con Tiểu Tây.

Bầu không khí có chút lúng túng, người mẹ hỏi: “Cháu có nhớ dì là ai không?”

Cậu bé chần chờ một lúc, lắc đầu.

Tiểu Tây liền nhìn mẹ mình, dùng ánh mắt nói: “Tốt quá, cậu ta không nhớ chúng ta đã đâm trúng cậu ta.”

Người mẹ trừng mắt nhìn Tiểu Tây: “Đồ ngốc, sớm muộn gì thằng bé cũng biết thôi.”

Người mẹ khom người xuống, áy náy nói: “Cháu à, xin lỗi cháu, là xe của dì đã đâm trúng cháu. Dì vô cùng xin lỗi. Nhưng bác sĩ nói rồi, thân thể cháu không có gì đáng ngại - Chỉ là, cháu có nhớ đêm hôm qua, vì sao cháu lại đột nhiên chạy ra đường quốc lộ không?”

Vẫn là vẻ mặt ngây ngốc đó, hai mẹ con Tiểu Tây nhìn nhau, buông một tiếng thở dài, không biết nên nói gì.

Tiểu Tây nhỏ giọng nói: “Mẹ, chúng ta ra ngoài trước đi, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút.”

Người mẹ hơi do dự, sau đó khẽ gật đầu, đứng thẳng lên.

Hai mẹ con chuẩn bị quay người đi, cậu bé chợt lên tiếng nói: “Cháu chẳng nhớ được gì cả.” Giọng nói cậu mang theo khẩu âm của nơi nào đó không rõ.

Tiểu Tây và mẹ nhìn nhau - Cảm ơn Thượng đế, cuối cùng cậu ta cũng nói chuyện rồi. Họ còn tưởng cậu ta bị xe đâm lần này làm mất luôn cả khả năng ngôn ngữ nữa chứ.

Người mẹ vội khom người xuống nói: “Không sao đâu cháu, mẹ con dì sẽ lo cho cháu, cháu sẽ khỏe lại thôi.” Cậu bé nhìn mẹ Tiểu Tây, một lát sau, khẽ mỉm cười, gật đầu.

Tiểu Tây và mẹ thở phào nhẹ nhõm.

CHƯƠNG

4

CÁI TÊN KHIẾN CẬU SỢ HÃI

Đã là ngày thứ ba ở bệnh viện. Người mẹ đã xin công ty cho nghỉ phép, cùng với Tiểu Tây túc trực trong phòng bệnh của cậu bé, buổi tối họ mới về nhà nghỉ ngơi.

Ba ngày nay, cậu bé tuy vẫn không nhớ được gì, nhưng quan hệ của cậu và mẹ con Tiểu Tây đã dần trở nên hòa hợp.

Cậu không nói nhiều, nhưng có thể thấy, cậu là một đứa trẻ hiểu chuyện, còn biết cảm thông cho người khác. Cậu biết xe của mẹ Tiểu Tây đâm trúng cậu, làm cậu bị mất trí, nhưng không hề trách họ. Ngược lại - nói ra có chút kì lạ - Tiểu Tây cảm thấy, cậu ta còn cảm thấy chuyện này rất tốt nữa.

Cậu bé này không có chỗ nào không tốt, chỉ có một chuyện - Cậu ta lúc nào cũng yêu cầu đóng chặt rèm cửa lại, giống như không thể ra trước ánh nắng mặt trời vậy. Phòng bệnh lúc nào cũng tối tăm, khiến cho Tiểu Tây cảm thấy không thoải mái.

Chiều hôm đó, cậu bé nằm ngủ trên giường bệnh.

Mẹ nói với Tiểu Tây: “Hôm nay mẹ phải đến công ty xử lý chút việc, sẵn xin thêm phép, con ở lại đây nha.”

Tiểu Tây nhỏ giọng than vãn: “Chúng ta còn phải ở trong bệnh viện này mấy ngày nữa đây?”

Người mẹ đặt ngón trỏ lên môi, ý nói cô nhỏ tiếng một chút, sau đó vẫy tay, ra hiệu Tiểu Tây ra ngoài.

“Chắc cũng nhanh thôi, sau khi cảnh sát tìm được cha mẹ của nó, thì có thể dẫn thẳng bé xuất viện rồi.” Người mẹ đứng trên hành lang nói.

Tiểu Tây lo lắng hỏi: “Cha mẹ cậu ta có bắt chúng ta đền thật nhiều tiền hay không?”

Người mẹ thở dài: “Nếu đền tiền có thể giải quyết vấn đề, vậy thì mẹ cảm ơn trời đất rồi - Chỉ sợ người ta không dễ bỏ qua như thế thôi.”

“Cũng đâu hoàn toàn là lỗi của chúng ta...” Tiểu Tây lầm bầm nói.

“Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa.” Người mẹ nhìn đồng hồ, “Mẹ phải đến công ty.”

Sau khi mẹ đi khỏi, Tiểu Tây trở vào phòng bệnh, lấy một tờ tạp chí lên xem.

Không bao lâu sau, cậu bé thức dậy, nhảy xuống khỏi giường.

Tiểu Tây hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Đi tiểu.” Cậu nói.

Thật là, không thể nói cho nhà nhận hơn chút sao.

Tiểu Tây đỏ mặt, âm ừ “ừm” một tiếng.

Cậu bé vào phòng vệ sinh. Tiểu Tây cảm thấy hơi buồn - Chắc là do rèm cửa lúc nào cũng khép chặt - Căn phòng này từ sáng đến tối đều âm u khiến cô gần như thở không nổi.

Tiểu Tây đến bên cửa sổ, mở hé rèm cửa ra một chút, ánh sáng mặt trời chói lóa không chút cản trở mà xuyên vào phòng, Tiểu Tây tắm mình trong ánh mặt trời, cảm thấy cả người dễ chịu hơn hẳn.

Đúng lúc này, cậu bé bước ra từ nhà vệ sinh, vừa tiếp xúc với ánh mặt trời chói lóa ấy, cậu lập tức đưa tay lên che mắt, cất cao giọng nói: “A! Đóng cửa sổ lại! Mắt... mắt của mình!”

Tiểu Tây giật nảy mình, vội kéo chặt rèm cửa lại. Mãi một lúc sau, cậu bé mới từ từ bỏ tay xuống -

Dường như trở lại môi trường âm u cậu mới cảm thấy dễ chịu.

Tiểu Tây đứng nơi góc tường như thể mình đã làm sai gì đó, không dám nói tiếng nào.

Cậu bé đi đến bên cạnh cô, hơi áy náy nói: “Mình dọa cho cậu sợ rồi.”

Tiểu Tây vốn không muốn nói nhiều với người kì lạ này, nhưng chợt nghĩ, đây là cơ hội tốt để giải thích với cậu ta, bèn cố tỏ ra không để ý nói: “Không sao, là do mình không tốt.”

Cậu bé ngồi trở xuống giường bệnh của mình, hậm hực nói: “Anh sáng chói lóa làm mình bất an, hơn nữa... còn rất sợ, không biết vì sao nữa.”

Tiểu Tây hỏi: “Sao lại như thế? Chẳng lẽ cậu đến từ nơi không thể thấy ánh sáng mặt trời à?”

“Mình... không biết.” Cậu cúi đầu, buồn bã nói.

Lúc này, mình nên nói chuyện với cậu ta nhiều một chút, nói không chừng có thể gợi lên ký ức nào đó của cậu ta. Đúng vậy, cứ làm thế đi.

“Cậu thật sự không nhớ gì cả sao?” Tiểu Tây hỏi. Cậu bé nhìn Tiểu Tây, lắc đầu.

Tiểu Tây nghĩ ngợi, nói: “Hay là vậy đi, mình sẽ nhắc cậu, biết đâu khi mình nói đến điều nào đó, cậu sẽ nhớ được gì thì sao.”

“Cậu muốn mình nhớ gì?” Cậu hỏi. “Đầu tiên là tên của cậu.”

“Mình không nhớ được.”

“Mình biết. Nhưng mình nghĩ, không lẽ nào cả họ của mình mà cậu cũng không có chút ấn tượng nào? Có lẽ, mình có thể giúp cậu nhớ lại.”

Cậu bé hơi ngạc nhiên: “Bản thân mình còn không biết, cậu biết được à?”

“Tất nhiên mình không biết, nhưng mình có thể liệt kê từng cái một, nói không chừng khi mình nhắc đến cái họ nào đó, cậu lại nhớ ra thì sao?”

“Ồ... được thôi.”

“Ừm - Vậy bắt đầu từ những họ thường gặp nha - Lý.”

Cậu bé cố gắng nhớ lại, lắc đầu nói: “Không có ấn tượng.”

“VẬY CÒN - VƯƠNG.”

Cậu bé nhíu mày, lắc đầu. “Triệu.”

“Không đúng.” “Trương.”

Lắc đầu.

Nửa tiếng sau, Tiểu Tây tin cô đã đọc hết cả tập “Bách gia tính¹” ra rồi, nhưng cậu vẫn không nhớ được chút gì cả.

¹ *Bách gia tính: Cuốn sách được biên soạn từ thời Bắc Tống, ghi chép các họ phổ biến của người Trung Quốc.*

Cả cái họ cũng tốn nhiều công sức như thế, xem ra Tiểu Tây chẳng thể trong mong có thể giúp cậu ta hồi phục trí nhớ.

“Thôi, mình nghĩ, hôm nay đến đây thôi.” Cô uể oải nói.

Cậu bé gật đầu, có thể thấy, cậu cũng rất thất vọng. “Ai...” Tiểu Tây thở một hơi thật dài, ngả người lên lưng ghế, muốn nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên, cậu ngẩng đầu lên: “Cậu nói gì?”

Tiểu Tây ngăn người: “Mình có nói gì đâu.”

“Lúc này cậu nói... ‘Ngải’...” Cậu đột nhiên đưa hai tay lên ôm chặt đầu, nhắm nghiền mắt, không ngừng lặp lại chữ này, “Ngải Ngải...”

Nhìn dáng vẻ đau khổ này của cậu, Tiểu Tây kinh ngạc há hốc miệng, ngây người tại chỗ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bỗng nhiên, cậu lớn tiếng nói ra một cái tên: “Ngải Minh Vũ.”

Tiểu Tây ngây người ra, sau đó nhảy lên, kích động la lớn: “Cậu nhớ ra rồi, đúng không? Ngải Minh Vũ... Đây chính là tên của cậu!”

Cậu ngập ngừng nói: “Mình không biết đây có phải tên mình không... Chẳng qua lúc này, mình nghe cậu nói ‘ai’, ba chữ này chợt lóe lên một cái trong đầu.” Cậu chỉ vào đầu của chính mình.

Tiểu Tây nhìn cậu nói: “Không sai được đâu, đây chắc chắn là tên của cậu! Trí nhớ của cậu hồi phục được một chút rồi!”

Cậu nhìn Tiểu Tây dăm dăm. “Ngải Minh Vũ...” Cậu lặp lại cái tên này lần nữa, bỗng rùng mình, sau đó sắc mặt trắng bệch, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Cậu làm sao vậy?” Tiểu Tây ngạc nhiên hỏi.

Cậu co người lại, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt, cậu run rẩy nói: “Mình không biết làm sao nữa... cái tên này... khiến mình thấy sợ!”

“Có phải cậu lại nhớ được gì nữa rồi không?” Tiểu Tây nôn nóng hỏi.

“Aaaa! Đừng bắt mình nhớ lại nữa! Xin cậu đấy! Đừng bắt mình phải nhớ lại nữa!” Cậu đau khổ ôm lấy đầu mình, lăn lộn trên giường.

Tiểu Tây không hề nghĩ sẽ xảy ra tình huống như vậy, cô sợ đến ngây người.

Mãi hơn một phút sau, cậu mới dần bình tĩnh lại. Sau đó, Tiểu Tây không dám nhắc

lại chuyện này với cậu nữa.

Gần 5 giờ, người mẹ đã trở lại. Ngồi trong phòng bệnh một lúc, Tiểu Tây tìm cơ, kéo mẹ ra vườn hoa của bệnh viện.

“Con nói tên thằng bé là Ngải Minh Vũ?” Người mẹ ngờ vực hỏi.

“Dạ, nhờ con nhắc nhở, cậu ấy đã nhớ ra được đấy.” Tiểu Tây nói, “Nhưng cậu ấy lại sợ cái tên này.”

“Sao nó lại phải sợ tên của mình chứ?”

“Sao con biết được?” Tiểu Tây vẫn còn chút sợ nói, “Mẹ không thấy đâu, lúc cậu ấy đọc cái tên này đến lần thứ hai, chợt sợ đến run rẩy cả người!”

Người mẹ nghĩ ngợi nói: “Có lẽ cái tên này có ý nghĩa đặc biệt nào đó với nó, thậm chí có thể là chìa khóa để gợi lại trí nhớ cho nó...”

“Vậy chúng ta cứ gọi cậu ấy bằng cái tên này ạ?” Tiểu Tây ngập ngừng hỏi.

“Nếu có thể giúp hồi phục trí nhớ được, chúng ta cần phải để nó từ từ thích ứng với cái tên này thôi. Nhưng mà, phải từ từ...”

Tiểu Tây gãi đầu, không hiểu cho lắm ý của mẹ. “Để mẹ thử xem sao.” Người mẹ nói.

Trở lại phòng bệnh, người mẹ lấy táo và lê từ trong túi trái cây, mỗi tay cầm một quả, mỉm cười hỏi cậu: “Cháu thích loại nào?”

“Đều được cả ạ.” Cậu cũng mỉm cười đáp. Hình như đã quên đi những chuyện khiến cậu phải sợ hãi.

Người mẹ dùng dao cắt trái cây gọt lê, đưa cho cậu. “Nào, Minh Vũ, ăn lê đi.”

Cậu đưa tay nhận lấy. Chợt nhận ra gì đó, ngẩng người nhìn mẹ Tiểu Tây.

Tiểu Tây liền thấy hồi hộp.

Người mẹ thử thăm dò nói: “Cũng mấy ngày qua rồi, cháu cũng cần có một cái tên để dì gọi mà - Dì gọi cháu là Minh Vũ, cháu không ngại chứ?”

Về mặt cậu cứng nhắc khoảng mười giây. Sau đó, cậu dần dịu xuống nói: “Dạ được ạ.”

Cậu nhận miếng lê, ăn từng miếng lớn.

Người mẹ quay đầu lại nhìn Tiểu Tây một cái.

Lúc này, trong đầu Tiểu Tây chợt nảy ra một suy nghĩ kì quái.

Thằng nhóc này thích mẹ mình, chắc chắn là thế.

CHƯƠNG

5

CẬU BÉ BÍ ẨN

Cảm ơn trời đất, chiều ngày thứ năm, hai viên cảnh sát kia cuối cùng cũng đến. Tiểu Tây sớm đã chịu đủ rồi, cô chán ghét việc ngày nào cũng phải ở trong phòng bệnh của bệnh viện. Cô muốn hẹn bạn đi bơi, dạo phố, ăn uống từ lâu rồi - Bây giờ, đợi giải quyết xong chuyện này - cô có thể đi làm những chuyện đó rồi. Nghĩ thử xem, kỳ nghỉ hè quý báu chỉ còn không đến mười ngày nữa! Bảo sao người ta không tiếc nuối đây?

Nhưng khiến cô bất ngờ là chỉ có hai vị cảnh sát đến - họ không hề dẫn theo cha mẹ hay người nhà của cậu bé kia.

Vẫn là căn phòng làm việc đó, bác sĩ đã đi thăm phòng bệnh. Giờ trong phòng chỉ có Tiểu Tây, mẹ và hai viên cảnh sát.

Người mẹ gấp gấp hỏi: “Anh cảnh sát, thế nào rồi? Các anh có tìm được cha mẹ của thằng bé chưa?”

Cảnh sát cao to tháo mũ xuống, để lên bàn làm việc, nhíu chặt mày, nói: “Chuyện lần này, thật sự kì lạ.”

Tiểu Tây và mẹ nhìn chăm chăm anh ta, đợi anh ta nói tiếp.

“Suốt dọc đường từ xã Bình Định đến thành phố, tổng cộng có bốn thôn nhỏ. Chúng tôi mang hình cậu bé phát đến từng thôn một, cũng nhờ cảnh sát ở đó điều tra - Kết quả không ai biết hay gặp qua cậu bé.”

Tiểu Tây và mẹ kinh ngạc há hốc miệng.

Cảnh sát mặt tròn nói tiếp: “Chúng tôi cũng đăng tin tìm người trên đài truyền hình, báo chí và trên mạng, nhưng đến thời điểm hiện tại, chưa có người nào liên hệ với chúng tôi.”

“Làm sao có thể như vậy được?” Người mẹ hỏi một cách khó tin, “Đâu lý nào nó không có người thân hay gia đình cả chứ?”

Lúc này, Tiểu Tây chợt nhớ đến cách ăn mặc của cậu ngày trước - Chân và thân trên để trần, chiếc quần đùi vừa bẩn vừa cũ, lại nhớ đến giọng nói cậu mang theo chút khẩu âm vùng khác - Cô buột miệng nói: “Có khi nào ở nơi khác bỏ nhà ra đi, hoặc là một đứa trẻ lang thang không?”

“Chuyện này chúng tôi cũng từng nghĩ đến. Nhưng cho dù là vậy, cũng không thể chưa từng có người nào trông thấy cậu bé qua mới phải - Tình huống hiện tại, chúng tôi cũng không hiểu - Cậu bé giống như từ trên trời rơi xuống vậy.” Cảnh sát cao lớn nhún vai.

Phản ứng của mẹ khiến cho Tiểu Tây rất kinh ngạc - Mặt bà đỏ lên, giống như có ai đó đang nói xấu con mình vậy: “Không, anh cảnh sát, nó không phải là trẻ lang thang đâu. Điều này tôi dám chắc chắn.”

“Chị dựa vào đâu để khẳng định?” Cảnh sát mặt tròn hỏi.

“Bởi vì... Trải qua mấy ngày tiếp xúc với nó, tôi phát hiện nó là một đứa trẻ hiểu chuyện, đáng yêu. Ừm... Dù sao đi nữa, bản chất của nó rất khác với những đứa trẻ lang thang nơi đầu đường xó chợ, tôi có thể cảm nhận được.”

Tuy điều mẹ nói là thật, nhưng không hiểu sao, Tiểu Tây lại thấy có chút không vui trong lòng.

Hai viên cảnh sát nhìn nhau, không nói không rằng. “Bỏ đi, tạm thời khoan nhắc đến chuyện này. Chúng tôi sẽ tiếp tục giúp cậu bé tìm người nhà.” Cảnh sát cao to nói, “Vấn đề trước mắt là, bây giờ cậu bé nên làm thế nào đây?”

“Ý của các anh là sao?” Người mẹ hỏi.

“Chúng tôi thấy có hai cách - Một, tạm thời đưa cậu bé đến cô nhi viện ở, đương nhiên, các chi phí liên quan sẽ do chị gánh vác; hai, chị đưa cậu về nhà chị ở, cho đến khi chúng tôi tìm được người nhà cậu bé thì thôi.”

Ồ, rõ ràng cách thứ hai là không thể nào! Tiểu Tây ngẩng đầu, nhìn mẹ mình. Chuyện này không cần bàn cãi, đúng không!?

Người mẹ nghĩ ngợi chừng nửa phút, nói ra lời khiến Tiểu Tây kinh ngạc không thôi:

“Được, anh cảnh sát, tôi đồng ý đưa thằng bé về nhà chúng tôi ở. Hơn nữa, trước khi tìm được cha mẹ nó, chuyện học hành, chữa bệnh của nó tôi sẽ lo hết.”

Tiểu Tây trừng lớn mắt, gần như nhảy dựng khỏi ghế: “Mẹ, mẹ điên rồi à? Chẳng phải chính mẹ từng nói, chúng ta không biết chút gì về cậu ta sao! Mẹ còn muốn cho một người lạ vào ở nhà mình?”

“Tiểu Tây!” Người mẹ cau có nói, “Con đừng có quên, là ai đã hại nó mất trí nhớ, cũng mất luôn cách liên lạc với người nhà nó. Chuyện này đều là trách nhiệm của chúng ta.”

“Đúng vậy, nhưng chú cảnh sát cũng nói rồi, có thể đưa cậu ta đến cô nhi viện mà. Sao cứ phải đưa cậu ta về nhà mình chứ?”

“Vì điều kiện ở cô nhi viện không tốt bằng nhà chúng ta.” Thấy Tiểu Tây còn muốn nói nữa, người mẹ đưa tay ngăn lại, “Được rồi, Tiểu Tây, đừng nói nữa, mẹ đã quyết định rồi.”

Tiểu Tây há miệng như bị có gì đó nghẹn lại trong cổ họng, một lúc sau, cô mới nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ định làm vậy thật sao?” Tựa như đang cầu xin vậy.

“Phải, mẹ quyết định rồi.” Người mẹ nhìn hai viên cảnh sát, “Anh cảnh sát, các anh không có ý kiến chứ?”

“Đương nhiên, thế này thì tốt quá rồi còn gì.” Cảnh sát mặt tròn nói.

Lúc này, Tiểu Tây chợt nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, chú cảnh sát, đứa bé kia đã nhớ lại một chút rồi, cậu ta nhớ tên của mình là Ngải Minh Vũ!”

“Ồ, vậy sao? Đây đúng là một manh mối quan trọng.” Cảnh sát cao to gật đầu nói, “Chuyện này chắc sẽ giúp được rất nhiều trong việc tìm người của cậu bé.”

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Hai viên cảnh sát đứng lên, “Lát nữa hai người có thể đưa cậu bé đi làm thủ tục xuất viện, sau đó dẫn nó về nhà.”

Về nhà! Trời ơi, cuối cùng mình cũng được về nhà rồi. Nhưng... Nghĩ đến việc phải về nhà chung với cậu bé kia, không hiểu sao trong lòng Tiểu Tây chợt run lên.

Vì sao, mình lại có cảm giác bất an thế nhỉ?

CẬU TA KHÔNG BIẾT ĐAU À?

Làm xong thủ tục xuất viện, đã hơn 6 giờ tối. Băng gạc trên đầu Minh Vũ đã được tháo bỏ, nhưng vết khâu trên trán phải đợi thêm mấy ngày nữa mới được cắt chỉ. Cũng may, tóc mái của cậu có thể kéo xuống, che vết thương lại, trông qua không quá lộ. Hiện tại, cậu đã thay chiếc áo thun và quần thể thao mà mẹ Tiểu Tây mua cho mình, trông giống như một thiếu niên thành phố rất bình thường.

Người mẹ lái chiếc xe màu xanh nhạt từ bãi đỗ xe đến trước cửa bệnh viện, ló đầu ra cửa xe gọi: “Tiểu Tây, Minh Vũ, lên xe đi.”

Tiểu Tây đi đến mở cửa xe, ngồi vào vị trí phụ lái. Minh Vũ cũng tiến lên, nhưng cậu chỉ đứng trước xe, không biết nên làm gì.

“Minh Vũ, lên xe đi.” Mẹ nói. Nhưng cậu vẫn không động dậy.

“Có phải cậu ta bị ám ảnh tâm lý không?” Tiểu Tây nhắc, “Chính chiếc xe này đã đâm vào cậu ta mà.” “Không phải đâu, chẳng phải nó đã mất trí rồi à?”

Không có ấn tượng gì với chiếc xe này mới phải.” Người mẹ nhỏ giọng nói, sau đó xuống xe, đến bên cạnh Minh Vũ, “Sao cháu không lên xe?”

Minh Vũ hơi ngượng ngùng nói: “Cửa xe... mở như thế nào ạ?”

Ơ - Tiểu Tây đảo mắt - Đúng là mất trí rồi, cả cửa xe mở thế nào cũng quên.

Người mẹ mỉm cười giúp Minh Vũ mở cửa xe ở ghế sau, thấy cậu ngồi vào xe, rồi bà mới trở về ghế trước, nổ máy xe.

Chiếc xe lái vào con đường rộng lớn và tấp nập. Trên đường đi, Tiểu Tây không ngừng nhìn về mặt của Minh Vũ trong gương chiếu hậu, phát hiện ra cậu háo hức nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ, dường như những tòa nhà cao tầng, cửa hàng, tượng điêu khắc, xe cộ - tất cả mọi thứ xung quanh đều là những cảnh vật mà cậu chưa từng nhìn thấy.

Cậu ta thật sự quên sạch tất cả ư? Tiểu Tây ngờ vực nghĩ. Sao mình cảm thấy, đây chính là lần đầu tiên cậu ta được nhìn thấy những thứ như vậy...

Những câu hỏi của mẹ không ngừng cắt ngang mạch suy nghĩ của Tiểu Tây: “Hai đứa tối nay muốn ăn gì? Thịt nướng Hàn Quốc, lẩu cay, hay ăn món Tây?”

Nghe đến đây, Tiểu Tây liền phẩn chấn hơn hẳn:

“Tất nhiên là ăn món Tây! Lâu lắm con không được ăn bít tết rồi.”

“Cháu thì sao, Minh Vũ? Cháu thích ăn gì?” Người mẹ cười hỏi.

Minh Vũ ngồi ở ghế sau, vẻ mặt ngơ ngác, hình như không có chút khái niệm gì về những lựa chọn được đưa ra khi này.

Người mẹ cũng thấy, bà đổi cách hỏi khác: “Cháu cứ nói với dì, cháu thích ăn gì nhất đi.”

Gần nửa ngày sau, cậu mới mở lời: “Cháu thích ăn... thịt ạ.”

“Được, vậy chúng ta đi ăn món Tây, gần đây có một nhà hàng Tây, bít tết ở đó ngon nhất thành phố đấy.”

Trong lúc nói chuyện, người mẹ rẽ xe vào một con phố sầm uất, không lâu sau, đã đến trước cửa một nhà hàng Tây.

Sau khi đỗ xe xong, người mẹ xuống xe trước, rồi giúp Minh Vũ mở cửa xe, ba người cùng nhau bước vào trong nhà hàng được bài trí rất đẹp.

Tiểu Tây chọn một chỗ sát bên cửa sổ, cùng mẹ ngồi xuống, Minh Vũ ngồi đối diện họ. Anh chàng phục vụ trẻ tuổi đưa thực đơn đến.

“Mời quý vị chọn món ạ.” Phục vụ lịch sự nói.

“Em muốn một phần salad trái cây, bít tết thịt thăn, bảy phần chín, và pudding xoài... Ừm, bấy nhiêu thôi.”

Tiểu Tây chọn xong những món mà mình yêu thích một cách quen thuộc.

“Minh Vũ, cháu thì sao?” Người mẹ đưa thực đơn đến trước mặt Minh Vũ.

Đúng như Tiểu Tây đoán, cậu ngây ngốc nhìn họ, không biết nên làm gì.

“Dì gọi giúp cháu vậy.” Người mẹ nói, “Cháu thích ăn thịt, đúng không? Vậy thì... một phần bò phi-lê, thêm một phần xúc xích Đức.”

“Bò phi-lê chín mấy phần ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi. Người mẹ nghĩ nghĩ: “Chín hết đi. Được rồi, giờ là của tôi, tôi muốn...”

Chọn món xong, nhân viên phục vụ liền đi mất. Người mẹ nhấp một ngụm trà chanh, hỏi: “Minh

Vũ, cháu thích nhà hàng này không?”

“Thích ạ.” Minh Vũ vui vẻ nói.

“Thức ăn của họ sẽ khiến cháu càng thích nơi này hơn.” Người mẹ cười nói.

Một lúc sau, bít tết nóng hổi được bưng lên, nhân viên phục vụ cẩn thận rưới nước sốt thơm lừng lên trên miếng bít tết, lịch sự cúi người: “Mời dùng ạ.”

Người mẹ cầm dụng cụ ăn lên, hướng dẫn, nói: “Minh Vũ, tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao. Giữ chặt miếng thịt, dùng dao cắt thành miếng nhỏ, vậy là có thể cho vào miệng ăn rồi.”

Minh Vũ bắt chước làm theo, động tác có chút lóng ngóng. Khó khăn lắm mới cắt được một miếng thịt lớn, cậu dùng nĩa ghim chặt, cho hết vào trong miệng. Trong miệng đầy thịt, hai má phồng lớn, nước sốt chảy tràn ra khóe miệng.

Trời ạ, tướng ăn của cậu ta thô lỗ quá. Tiểu Tây trừng mắt nhìn cậu đến ngây người.

“Có ngon không, Minh Vũ?” Người mẹ hỏi.

Cậu cố gắng nuốt miếng thịt, ánh mắt sáng rỡ, cảm động muốn rơi nước mắt: “Ngon, ngon lắm ạ! Cháu chưa từng được ăn món thịt nào ngon đến thế!”

Lúc cậu nói câu này rất lớn tiếng, khiến cho khách ở các bàn khác đều nhìn qua.

Cái đồ quê mùa này, phản ứng của cậu ta quá đáng quá đi! Ngồi chung một bàn với cậu ta đúng là mất mặt! Tiểu Tây cúi thấp đầu, xấu hổ đến đỏ tận mang tai.

Minh Vũ dùng động tác cứng nhắc, máy móc cắt tiếp miếng thịt tiếp theo, nhét vào miệng nhai từng miếng lớn. Ăn xong miếng này, cậu nhìn dao nĩa trong tay mình, nói: “Mấy thứ này cháu dùng không quen.”

Người mẹ nuốt thức ăn trong miệng, lấy khăn ăn lau miệng, khó xử nói: “Đành chịu thôi, ở đây không có đũa đâu.”

“Không dùng.” Minh Vũ cong khóe môi cười. Kế tiếp, cậu làm một hành động rất kinh người.

Cậu đưa tay phải ra, trực tiếp cầm lấy cả miếng thịt bò.

“A!” Tiểu Tây và mẹ không nhịn được cùng thốt lên. “Cẩn thật, nóng!”

Minh Vũ nắm miếng thịt trong tay, không chút để tâm nói: “Không nóng đâu.”

Sau đó, cậu cắn từng miếng thịt như thể ăn bánh mì, dáng vẻ còn rất thích thú nữa.

Hai mẹ con Tiểu Tây nhìn nhau, sợ đến ngây người. Họ thường ăn bún tết nên biết, vì để thịt có thể duy trì nhiệt độ, đĩa gang được dùng đựng thịt đã được làm nóng từ trước, nhiệt độ ít nhất phải trên chín mươi độ! Nhưng lúc này, họ tận mắt nhìn thấy Minh Vũ đưa tay lên bốc miếng thịt đó.

Không nghi ngờ gì, tay của cậu có chạm trúng đĩa gang, nhưng cậu lại không hề hấn gì!

Chẳng lẽ cậu ta không thấy đau? Tiểu Tây hoảng sợ nghĩ. Người mẹ hiển nhiên cũng đang nghĩ đến vấn đề này, bà bất giác đưa một ngón tay ra, chạm nhẹ vào chiếc đĩa gang trước mặt Minh Vũ. “Ầy da!” Bà vội rút tay về, đưa lên miệng thổi.

Lúc này, những người khách trong nhà hàng hầu hết đều ngừng bữa ăn lại, thậm chí cả nhân viên phục vụ vừa đi ngang qua cũng dừng bước chân, mọi người đều ngẩng ra nhìn cậu bé kì lạ ăn bún tết không khác gì bánh nướng.

Mặt Tiểu Tây đã đỏ đến tím tái, cô ngượng đến độ không hình dung được - Bây giờ nhớ lại, lúc ăn cơm trong nhà ăn bệnh viện, tương ăn của Minh Vũ cũng rất thô lỗ, chẳng qua lúc đó cô không để ý mà thôi.

Người mẹ cũng muốn khuyên Minh Vũ ăn uống lịch sự một chút, nhưng chưa mở miệng, cậu đã ăn xong miếng thịt bò.

Minh Vũ lại muốn đưa tay ra lấy hai cái xúc xích, người mẹ không nhịn được nói: “Minh Vũ, cái này... dùng nĩa mà ăn đi cháu.”

“Cái này không cần cắt thành miếng nhỏ chứ ạ?” Cậu hỏi.

“Ừ... cái này không cần.”

“Dạ.” Cậu lấy nĩa đâm vào giữa cái xúc xích, rồi lại cắn từng miếng thật to, khắp miệng đều là dầu mỡ.

Tiểu Tây đã chẳng còn muốn ăn nữa, giờ mong muốn duy nhất của cô là nhanh

chóng rời khỏi nơi mất mặt này.

Ăn xong hai cái xúc xích, Minh Vũ lấy mu bàn tay xem như khăn ăn mà lau miệng một cách rất tự nhiên, trông vô cùng thỏa mãn.

Người mẹ hỏi: “Minh Vũ, cháu ăn no rồi à?”

Tiểu Tây nhìn chòng chọc vào mặt cậu, trong lòng cầu nguyện - Đừng có nói cậu còn muốn ăn thêm nữa.

Minh Vũ liếc qua Tiểu Tây một cái: “Dạ... no rồi ạ.”

“Thật sự no rồi?” Mẹ cảm thấy cậu trả lời không được chắc chắn lắm.

“Dạ no rồi.” Cậu trả lời lần nữa.

“Vậy được.” Người mẹ gọi nhân viên phục vụ, “Tính tiền.”

Thanh toán xong, Tiểu Tây cúi đầu đi như chạy rời khỏi đó. Cô nghĩ thầm, sau này sẽ không đến nhà hàng này ăn nữa.

CẬU TA LÀM GÌ Ở NGHĨA ĐỊA?

Tách. Người mẹ ấn công tắc, đèn phòng khách bật sáng.

“Chào mừng đến nhà của dì, Minh Vũ. Sau này cháu cũng là một thành viên trong nhà này rồi.” Người mẹ mỉm cười nói.

Mắt Minh Vũ nheo lại, có thể thấy, cậu vẫn không thích ánh sáng mạnh cho lắm. Nhưng cậu thích ứng rất nhanh, mở to mắt nhìn căn nhà được bài trí theo phong cách ấm áp và trang nhã này.

Minh Vũ quay đầu lại, cười với mẹ Tiểu Tây. “Cháu thích nơi này, đúng không?” Người mẹ hỏi. Cậu gật đầu chắc nịch.

“Chỗ chúng ta là tầng một, trước cửa còn có vườn hoa và hồ nước - Nhưng giờ đã tối, sáng mai cháu sẽ thấy thích nơi này hơn nữa.” Người mẹ vỗ vai cậu, “Bây giờ dì dẫn cháu đến phòng của mình nha.”

“Cháu cũng có phòng của mình ạ?” Cậu ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên rồi, căn nhà này của chúng ta ngoài phòng khách còn có ba phòng khác. Dì một phòng, Tiểu Tây một phòng, bây giờ căn phòng sách kia sẽ là phòng của cháu. Đi thôi, chúng ta đi xem thử. Tiểu Tây, con không đi cùng à?”

Tiểu Tây đành đứng dậy khỏi sofa, đi theo hai người họ đến phòng sách.

Minh Vũ nhìn kệ sách, sofa, máy tính trong phòng sách, tỏ ra rất vui mừng: “Sau này cháu sẽ ngủ trong phòng này sao?”

“Đúng đấy.” Người mẹ gật đầu nói.

“Ngủ ở đây chắc chắn rất thoải mái.” Cậu vừa nói vừa nằm xuống, trực tiếp nằm sòng soài trên sàn nhà, tỏ ra rất thỏa mãn.

“Ơ!” Tiểu Tây quay mặt đi, lén bật cười.

“Ấy, không, không...” Người mẹ cười nói, “Sao dì có thể để cháu ngủ trên sàn nhà được?”

Minh Vũ đứng lên, tò mò nhìn xung quanh: “Nhưng, không có giường.”

“Sẽ biến ra ngay thôi.” Người mẹ đi đến bên chiếc sofa đa năng, nhanh nhẹn chỉnh lại lưng và mặt ghế, chẳng mấy chốc sofa đã biến thành chiếc giường.

Minh Vũ như thể vừa được xem ảo thuật, mở to mắt. Vẻ mặt của cậu khiến người mẹ thấy rất vui.

“Cái này gọi là sofa đa năng, thế nào, rất thần kì đúng không?” Người mẹ cười nói, “Bây giờ cháu có thể nằm lên thử, để dì đi lấy gối và chăn cho cháu.”

Người mẹ đi khỏi, Minh Vũ không hề nằm lên chiếc giường của mình, mà đi đến

bên bàn sách, cầm một quyển tiểu thuyết lên, không biết là xem không hiểu hay là không có hứng thú với nó mà cậu bỏ xuống rất nhanh. Sau đó, cậu thấy trên bàn có một khung hình thủy tinh, một nhà ba người ở trong hình, cặp cha mẹ trẻ đang bế bé gái khoảng chừng 3, 4 tuổi, trông vô cùng hạnh phúc.

Cậu cầm khung hình đến trước mặt, xem xét tỉ mỉ, rồi quay đầu nhìn Tiểu Tây, bỗng nói như thể vừa khám phá ra một châu lục mới: “Bé gái trong tấm hình này chính là cậu!”

Tiểu Tây đảo mắt: “Nói thừa, tất nhiên là mình rồi. Chẳng lẽ trên bàn sách nhà mình lại đặt hình chụp gia đình của người khác?”

Cậu không để ý đến sự châm chọc của Tiểu Tây, nói tiếp: “Đây là mẹ cậu.”

Tiểu Tây nghiêng mặt sang hướng khác, khẽ nhún vai.

Một lúc sau, cậu lúng túng hỏi: “Còn người này là...” “Đó là ba mình.” Tiểu Tây nói.

“Sao trước giờ mình chưa gặp qua chú ấy?” Minh Vũ tò mò hỏi.

“Sợ là cậu không gặp được rồi.”

“Vì sao, chú ấy không ở đây à?”

“Đúng, đang ở một nơi rất xa.”

Ngừng lại một lúc, cậu lại hỏi: “Vậy khi nào thì chú ấy về?”

Tiểu Tây thật sự có chút bức bối, “Ông ấy chết rồi, khi mình lên 5 tuổi.” Cô cứ nghĩ có thể trả lời một cách bình thản, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo chút buồn thương.

Minh Vũ mấp máy môi, cụp mắt xuống: “Xin lỗi...” Tiểu Tây hít sâu một hơi: “Không có gì, đã là chuyện rất lâu về trước rồi.”

Minh Vũ lại cầm khung hình lên, nhìn chăm chú - Tiểu Tây không biết vì sao cậu lại có hứng thú với tấm hình này như thế.

Đột nhiên, Tiểu Tây thấy Minh Vũ bất giác lấy tay vuốt ve khung hình, mắt ngân ngấn nước.

“Này, này...” Cô tiến lên, nhìn Minh Vũ, “Cậu không cần đau lòng vì mình đâu. Mình và mẹ đã quen cuộc sống của hai người rồi, bọn mình rất hạnh phúc.”

Minh Vũ lau nước mắt, bi thương nói: “Không, không phải ý này. Mình cũng không biết làm sao... Tóm lại, nhìn thấy tấm hình này, trong lòng mình cảm thấy rất khó chịu.”

Tiểu Tây há miệng nghẹn lời nhìn cậu, không biết nên nói gì cho phải.

Đúng lúc này, người mẹ mang gối và chăn vào.

Minh Vũ quay lưng lại, đặt khung hình trở về vị trí cũ, lấy mu bàn tay lau khô vệt nước mắt trên mặt.

Người mẹ không phát hiện được gì, bà trải chăn và gối xong: “Cháu cứ ngủ một đêm trước, nếu ngủ không quen với chiếc sofa này, mai dì sẽ đi mua một chiếc giường đơn.”

“Cháu thấy tốt lắm ạ.” Minh Vũ nói.

Người mẹ mỉm cười, xoa đầu cậu: “Tốt, đi tắm trước đi.”

Bà dẫn Minh Vũ đến phòng vệ sinh, dạy cậu cách sử dụng vòi hoa sen. Hình như cậu không thích tắm kiểu nước từ trên xối xuống thế này cho lắm, nhưng vẫn đồng ý thử.

Người mẹ đóng cửa lại từ bên ngoài. Bà đi đến phòng khách, ngồi xuống sofa cùng Tiểu Tây.

“Này, con gái, sao trông con buồn buồn không vui vậy?”

Tiểu Tây ngược mắt nhìn lên: “Mẹ bảo con vui thế nào đây? Hôm nay ở nhà hàng mất mặt biết mấy.”

Người mẹ tựa đầu lên lưng ghế sofa, dường như đang nhớ lại tình cảnh lúc ăn cơm tối, một lúc sau, bà bật cười: “Đúng là mất mặt thật, nhưng nghĩ lại, hành động của thằng bé cũng đáng yêu lắm.”

“Đáng yêu?” Tiểu Tây trừng lớn mắt nói, “Cậu ta không khác gì người nguyên thủy cả!”

“Con phải thông cảm cho nó, nó bị mất trí mà...”

“Hơn nữa còn là do chúng ta.” Tiểu Tây đảo mắt nói, “Mẹ không cần hờ chút là lại nhắc nhở con đâu.” “Không, ý mẹ là - có lẽ nó đã quên mất những lễ nghi cơ bản, hoặc kiến thức đời thường cũng không chừng, chúng ta phải từ từ mà dạy nó.”

“Vậy sao... Con lại không nghĩ thế.” Tiểu Tây nghĩ ngợi nói, “Con cảm thấy cậu ta không giống ‘đã quên’, mà trước khi cậu ta mất trí cũng sống như thế rồi.”

“Đừng nói vậy, sao có thể chứ? Tiểu Tây à, mẹ thấy con hơi có thành kiến với Minh Vũ đấy.”

“Xem mẹ kia, trái một tiếng ‘Minh Vũ’, phải một tiếng ‘Minh Vũ’.” Tiểu Tây bất mãn nói, “Con thấy mẹ đã xem cậu ta thành con đẻ của mình thật rồi chẳng? Còn thân hơn cả con gái mẹ nữa.”

“À... Còn không phải sao.” Người mẹ thở dài, “Trước giờ mẹ không có con trai, bây giờ có cơ hội này, tất nhiên phải tận hưởng một phen chứ.”

“Mẹ...!” Tiểu Tây tức đến thở phì phò.

“Ha ha ha, con gái ngoan của mẹ đang ghen tị.” Bà ôm Tiểu Tây vào lòng, cười lớn, “Con lo lắng gì chứ? Sợ mẹ bị giành đi mất hả?”

“Hừ, con chẳng thèm quan tâm.” Tiểu Tây ra vẻ bất cần nói.

“Phải vậy không? Không quan tâm thật à?” Bà luồn tay xuống nách Tiểu Tây, cù nhẹ, “Không quan tâm thật hả?”

“Ha ha ha ha, thôi, thôi, con đầu hàng...”

Trong lúc hai mẹ con đang đùa giỡn, Minh Vũ từ phòng vệ sinh bước ra, đã mặc xong quần áo.

“Ồ, nhanh như vậy đã tắm xong rồi à?” Người mẹ hỏi.

“Ừm... Cháu vẫn không quen lắm.” Minh Vũ gãi đầu. “Không sao, từ từ sẽ quen thôi.” Người mẹ cười nói. Minh Vũ ngồi xuống đầu còn lại của sofa, một lúc sau, hỏi: “Giờ

cháu phải làm gì ạ?”

Người mẹ liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Gần 10 giờ rồi, nếu cháu mệt, có thể trở về phòng ngủ.”

Minh Vũ nói: “Cháu không ngủ sớm vậy đâu.” Tiểu Tây đang định lấy điều khiển mở tivi, nghe cậu nói vậy, chợt giật mình, bèn hỏi: “Vậy trước đây ban đêm cậu sẽ làm gì?”

Vừa dứt lời, cô liền hối hận - Minh Vũ đã mất trí, câu hỏi này cậu ta sao trả lời được đây.

Không ngờ, Minh Vũ lại nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Một lúc sau, cậu nói: “Mình không nhớ, nhưng có cảm giác, hình như tối đến mình phải làm việc gì đó.”

Tiểu Tây há miệng, một câu hỏi khác đã đến bên cuống họng, chực chờ bật ra.

Nhưng cuối cùng cô nhin xuống, không hỏi.

Người mẹ mở ti vi, nói với Minh Vũ: “Nếu đã không muốn ngủ, thì xem ti vi một lúc đi.”

“Con đi tắm đây.” Tiểu Tây đứng lên.

Tắm xong, Tiểu Tây trở về phòng của mình, nằm lên giường, nhưng cô lẩn qua trở lại vẫn không thể chợp mắt.

Đúng rồi, đáng ra cô phải chú ý đến vấn đề này từ sớm chứ.

Đêm xảy ra tai nạn, cậu ta không phải đang đi trên đường rồi bị xe mẹ mình đâm trúng, mà cậu ta xông ra từ ven đường.

“Hai bên đường quốc lộ số 28 không có nhà cửa ruộng vườn, toàn là nghĩa địa.” Lời của cảnh sát chợt văng vẳng bên tai Tiểu Tây.

Đột nhiên, cô che chặt miệng, cảm thấy toàn thân lạnh toát, lông tơ dựng hết cả lên.

Đêm hôm đó, trước khi bị đâm trúng, cậu ta đang ở trong nghĩa địa!

Lúc đó, cậu ta đang làm gì? Vì sao đột nhiên lại chạy ra?

<

CHƯƠNG

8

BƠI ĐÊM

Tiểu Tây nằm trên giường, càng nghĩ càng sợ hãi. Cô muốn qua phòng mẹ, nói mẹ nghe nhưng gì cô đang nghĩ. Nhưng, tất cả chỉ mới là suy đoán vô căn cứ của cô, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cuối cùng, cô ép mình phải bình tĩnh lại, thì thầm nói - Là mình suy nghĩ nhiều quá, chỉ là đang tự mình dọa mình thôi.

Không còn nghe thấy tiếng tivi trong phòng khách nữa, có thể đã tắt. Tiểu Tây đoán rằng mẹ và tên tiểu tử kia chắc đều về phòng mình ngủ rồi.

Mình cũng nên ngủ thôi, ngày mai, mình sẽ hẹn đám bạn thân ra uống nước, tâm sự, có lẽ sẽ thấy tốt hơn ngay...

Nghĩ ngợi một hồi, Tiểu Tây bắt đầu ngủ thiếp đi. Đêm, chậm chậm trôi qua trong yên lặng.

Không biết lúc nào, Tiểu Tây bị mấy tiếng động khe khẽ đánh thức.

Trong lúc mơ màng, cô nghĩ hình như mình nghe thấy tiếng nước.

Cô dần tỉnh táo, khả năng phán đoán cũng trở nên chuẩn xác hơn.

Cuối cùng, cô cảm thấy rất rõ, từng tiếng nước chảy từ bên ngoài truyền đến.

Bên ngoài sao lại có tiếng nước? Lúc đầu cô còn hơi mê man, bỗng nghĩ ra.

Hồ nước.

Tiểu Tây bò dậy khỏi giường, đi đến bên cửa sổ, từ góc phòng cô nhìn ra, chỉ thấy được một chút thành hồ.

Tiểu Tây do dự một lúc, quyết định ra ngoài cửa nhìn cho rõ.

Cô lấy hết can đảm, mở đèn phòng ngủ và hành lang, đi ra phòng khách. Khi đến cửa, cô kinh ngạc phát hiện, cửa nhà đang mở toang. Lúc này cô đã đoán được non nửa, chỉ muốn ra nhìn cho chắc, xem tên tiểu tử kia đang làm trò quỷ gì.

Tiểu Tây nhẹ nhàng đẩy cửa ra, rón rén đi ra, đêm nay có trăng, có thể nhìn thấy được tình hình bên ngoài.

Cô dừng chân lại.

Tuy trước đó đã đoán chừng, nhưng cô không ngờ, lại nhìn thấy tình cảnh này.

Minh Vũ đang ngâm mình vào hồ nước trong vườn hoa, thân trên ở trần lấp lánh dưới ánh trăng. Cậu lấy tay vốc nước tạt lên mặt mình, thi thoảng còn bắt con cá nhỏ trong hồ, đặt trên lòng bàn tay để chơi đùa, trông rất ung dung tự đắc, thoải mái vui vẻ.

Cảnh này, dưới ánh trăng mềm mại, hết như một bức tranh.

Tiểu Tây nhìn đến ngây người, cô không ngờ, hồ cá bình thường mang theo mùi

tanh hôi, ban đêm lại cùng đưa bé này kết hợp tạo thành một bức tranh đẹp dễ đến vậy.

Lúc Tiểu Tây đang ngây ngốc nhìn, Minh Vũ trong hồ nước dường như cảm giác được, cậu quay đầu lại, thấy Tiểu Tây cách đó không xa.

Trong nhất thời, cả hai đều thấy hơi lúng túng. “Ừm... Mình không ngủ được, thế là nghĩ ra hồ nước này tắm tấp một chút.” Minh Vũ gãi đầu nói.

Tiểu Tây bĩu môi: “Trong nhà có bồn tắm không tắm, mà cậu chạy ra hồ cá này tắm? Nói cậu biết nha, nước ở đây không sạch như cậu tưởng đâu.”

Minh Vũ không hề để tâm nói: “Mình thấy đâu có sao.”

“VẬY CŨNG ĐÂU THỂ XEM NÓ THÀNH HỒ BƠI. CẬU CHƠI CŨNG VUI THẬT ĐẤY - NẾU ĐỂ NGƯỜI KHÁC NHÌN THẤY NÓI KHÔNG CHỨNG SẼ NGHĨ TỪ LÚC NÀO MÀ HỒ NÀY LẠI NUÔI CON CÁ LỚN THẾ KIA.” Tiểu Tây nói đùa.

Minh Vũ gãi mũi cười hì hì.

“Đứng lên nhanh đi, ở trong nước quá lâu sẽ bị cảm đấy.” Tiểu Tây nói.

“Ồ, được.” Minh Vũ đáp, chống lên thành hồ nhảy ra.

Cậu vừa nhảy ra, Tiểu Tây suýt ngất - Nhờ ánh trăng sáng rọi, cô ngạc nhiên nhìn thấy Minh Vũ không mảnh vải che thân, toàn thân ướt đầm, trần trụi trụi đứng trước mặt cô!

“A!” Tiểu Tây lập tức quay lưng lại, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Sao cậu không mặc gì cả vậy!”

Minh Vũ dường như không ý thức được mình có chỗ nào không đúng, cậu ngơ ngác nghiêng đầu nói: “Mình nói với cậu là mình đang tắm rồi mà, tất nhiên là không mặc gì cả.”

“ĐỪNG NÓI NỮA, MAU MẶC QUẦN ÁO VÀO ĐI!”

Minh Vũ mặc bộ quần áo đang để bên hồ vào, đến trước mặt Tiểu Tây: “Xong rồi.”

May mà đang là ban đêm, gương mặt đỏ như quả cà chua của Tiểu Tây không bị Minh Vũ nhìn thấy. Cô cúi đầu đi vào nhà, Minh Vũ theo ngay phía sau.

Vào nhà, Tiểu Tây đóng cửa xong, nhỏ giọng nói: “Sau này không được một mình ra ngoài vào ban đêm. Còn nữa... cậu để cửa mở như thế nguy hiểm lắm đấy, lỡ có trộm lén vào thì sao?”

Minh Vũ biết mình đã làm sai, cúi đầu nói: “Mình biết rồi.”

“Thôi, về phòng cậu đi.” Tiểu Tây nói.

Đang định về phòng ngủ, Tiểu Tây chợt liếc qua cửa sổ sát đất trong phòng khách, rèm cửa đã được kéo kín.

Trong tích tắc, cô nhận thấy một vấn đề trước giờ không nghĩ đến.

Tiểu Tây quay lưng lại, hỏi Minh Vũ đang đứng phía sau: “Lúc này khi cậu ra ngoài, không bật đèn à?”

Minh Vũ hơi ngần người: “Không có.”

Tiểu Tây chỉ về phía cửa sổ: “Rèm cửa đóng kín mà, không có lấy một tia sáng lọt

vào được. Lúc này cậu đi từ phòng ra cửa chính kiểu nào vậy?”

Minh Vũ ngơ ngác nói: “Mình nhìn thấy được mà.” Tiểu Tây ấp úng hỏi: “Mắt cậu có thể nhìn thấy đồ đạc trong bóng tối?”

Minh Vũ hỏi ngược lại: “Đúng vậy, cậu không thể à?”

“Mình đương nhiên không thể.” Mình là người bình thường mà. Nửa câu sau Tiểu Tây không nói ra.

Minh Vũ “Ồ” một tiếng, không có phản ứng gì quá lớn.

“Ừm... Đợi chút.” Tiểu Tây quyết định thử một phen, cô đi nhanh đến trước phòng ngủ của mình, đóng cửa phòng lại, tắt đèn hành lang, căn nhà lập tức trở thành một mảng tối đen.

Tiểu Tây cách Minh Vũ mấy mét. Cô đưa mấy ngón tay lên, hỏi: “Bao nhiêu đây?”

“Ba.” Minh Vũ không chút do dự trả lời.

Tiểu Tây kinh ngạc không thôi: “Trời ạ, cậu nhìn thấy thật!”

“Lạ lắm à?” Minh Vũ thắc mắc.

Tiểu Tây mở lại đèn hành lang, gật đầu nói: “Phải đấy, rất lạ.”

Lúc này, người mẹ mặc áo ngủ đi ra từ phòng ngủ, thấy Tiểu Tây và Minh Vũ đứng trong phòng khách, bèn hỏi: “Hai đứa đang làm gì vậy?”

Tiểu Tây vốn định nói chuyện hành vi kì lạ của “động vật hoạt động về đêm” cho mẹ biết, chợt nhớ đến cảnh xấu hổ ở bên hồ nước lúc này, vội bịa ra một lý do: “Minh Vũ muốn tìm phòng vệ sinh, cậu ấy quên nó ở chỗ nào rồi.”

“Ở bên này này, sao cháu lại chạy tới phòng khách chứ.” Người mẹ chỉ về hướng ngược lại.

“Ồ, vâng ạ.” Minh Vũ đi về phía phòng vệ sinh, giống như cậu ta muốn đi vệ sinh thật vậy.

Tên tiểu tử này biết phối hợp thật, Tiểu Tây nghĩ. “Con về phòng ngủ đây.” Tiểu Tây trở vào phòng. Người mẹ gật đầu, bà đợi Minh Vũ trở ra từ phòng vệ sinh, nhìn cậu đi vào phòng sách, mới tắt đèn hành lang.

Không cần phải làm thế đâu. Cậu ta có thể nhìn thấy đồ đạc trong bóng tối mà. Tiểu Tây rất muốn nói cho mẹ mình biết.

SỰ CHỜ MONG CỦA MAI LỆ

"Nói vậy, cậu nhìn thấy thật hả?" Bọn thân của Tiểu Tây trừng lớn mắt, mặt đỏ lựng.
"Nhìn thấy cái gì?" Tiểu Tây mất tự nhiên nói, lườm cô bạn mình một cái.
"Thân thể của cậu con trai kia đó, toàn bộ bị cậu nhìn thấy hết rồi?" Mai Lệ thở gấp hỏi.

"Cậu nhỏ tiếng chút đi, muốn chết hả!" Tiểu Tây ngượng ngùng nhìn lướt qua những người khác trong tiệm, mặt lập tức đỏ lên, "Làm gì có chứ! Tối đen như mực, không thấy gì cả!"

Mai Lệ nghiêng đầu, không tin nói: "Đừng có lừa mình, lúc này cậu còn nói trắng rất sáng mà."

"Được rồi! Đừng nói chuyện này nữa!" Tiểu Tây hậm hực, một lần nữa mặt cô lại sắp thành quả cà chua rồi, "Ôi, mình nói với cậu nhiều như vậy, sao cậu chỉ có hứng thú với mỗi cái này chứ? Cậu là người ở đâu ra vậy!"

"Cái này tại mình chắc? Lớn từng này rồi, mình vẫn chưa từng thấy con trai khỏa thân đấy. À, đừng nói thằng em họ 1 tuổi của mình cũng tính vào nha." Mai Lệ lớn hơn Tiểu Tây hơn nửa tuổi than thở nói.

"Vậy cậu đi đi!" Tiểu Tây đẩy Mai Lệ ra ngoài, "Đến nhà tắm nam mà nhìn ấy!"

"Được rồi, được rồi, đừng phá nữa." Mai Lệ thu lại nụ cười, đổi thành dáng vẻ rất nghiêm túc, "Nói chuyện đàng hoàng - cậu trai kia kì lạ đến vậy thật à?"

Tiểu Tây trừng mắt nhìn cô nói: "Cậu nghĩ mình đang bịa chuyện cho cậu nghe chắc? Mình không rồi hơi thế đâu."

Mai Lệ nghi ngờ hỏi: "Cậu nói cậu ta chạy ra từ khu nghĩa địa, rồi bị mẹ con cậu đâm trúng? Vậy buổi tối một mình cậu ta ở trong nghĩa địa âm u đáng sợ đó làm gì?"

Dứt lời, Mai Lệ bất giác rung mình, xoa xoa cánh tay mình.

Tiểu Tây đảo mắt: "Mình mà biết đáp án, cần gì tìm cậu ra đây nói chuyện nữa?"

Mai Lệ hỏi: "Mẹ cậu thì sao? Dì ấy không thấy điểm này rất bất thường hả?"

Tiểu Tây thở dài: "Mình nói với mẹ qua rồi, nhưng mẹ nghĩ - có thể cậu ta một mình chạy ra ngoài chơi, lạc đường, rồi chạy đến khu nghĩa địa đó."

Mai Lệ ngẫm nghĩ: "Đúng là có khả năng đó."

Tiểu Tây có chút gấp gáp nói: "Nhưng cậu ta không chỉ kì lạ ở điểm này. Lúc này mình nói với cậu - Cậu ta hình như không có cảm giác đau, hơn nữa mắt cậu ta giống như động vật họ mèo vậy, có khả năng nhìn trong bóng tối! Những điều này đã chứng minh cậu ta căn bản không phải người bình thường."

“Vậy cậu cho rằng cậu ta là người gì?” Mai Lệ nhìn cô đăm đăm hỏi.

Tiểu Tây nhún vai: “Mình không biết, nhưng mình cảm thấy cậu ta tuyệt đối không phải đứa con trai bình thường, trên người cậu ta chắc chắn đang che giấu bí mật nào đó.”

Ngừng lại, uống một hớp nước cam lớn, cô lại nói tiếp: “Vả lại trực giác mách bảo mình, sự quái lạ của cậu ta không chỉ có bấy nhiêu đâu, chẳng qua giờ vẫn chưa bộc lộ ra hết thôi.”

Mai Lệ chăm chú nhìn Tiểu Tây, một lúc sau, cô bỗng cười nói: “Thật là thú vị quá đi.”

“Cái gì?” Tiểu Tây nhìn cô.

“Một anh chàng đẹp trai, lại mang vẻ bí ẩn.” Mai Lệ hưng phấn nói, “Chẳng phải rất thú vị sao?”

Đối với điều này, Tiểu Tây lại không có gì để dị nghị. Nhưng cô bất an nói: “Nhưng mình vẫn ngờ ngợ, sự xuất hiện của cậu ta, hình như mang theo mối nguy hiểm nào đó...”

“Chẳng hạn như cậu ta nửa đêm lên ra ngoài tắm tiên, để cửa nhà cậu mở toang toác?”

“Không, mình không nói chuyện này. Cái mình muốn nói là... bản thân cậu ta.”

Mai Lệ xúc một thìa kem sô-cô-la cho vào miệng, sau khi nuốt xuống, cô nói: “Mình thấy cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đấy. Nghe cậu kể, mình thấy cậu ta là người rất đơn thuần, giống đứa trẻ không biết gì cả vậy - Làm gì có chút nguy hiểm nào.”

Tiểu Tây nhẹ nhàng khuấy ly nước của mình, cúi đầu không lên tiếng.

Mai Lệ hỏi: “Vậy bây giờ cậu ta làm gì? Ở nhà cậu hả?”

Tiểu Tây gật đầu: “Chắc là đang xem tivi, cậu ta rất thích tivi, giống như chưa từng thấy qua vậy.”

Mai Lệ đột nhiên chồm người đến trước mặt Tiểu Tây, thấp giọng nói: “Khi nào thì cậu dẫn cậu ấy ra ngoài, để mình làm quen thử, thế nào? Nói không chừng mình lại trở thành bạn bè với cậu ấy.”

“Cậu đừng có nổi máu mê trai thế có được không?” Tiểu Tây trừng mắt nhìn Mai Lệ, rồi lại thở dài nói, “Nhưng mà, không cần mình giới thiệu, các cậu cũng sẽ quen biết nhau, mấy ngày nữa thôi.”

“Có ý gì?” Mai Lệ tròn xoe mắt hỏi.

Tiểu Tây bất đắc dĩ nói: “Mẹ mình nói, mẹ đã liên hệ với hiệu trưởng trường chúng ta, dự định sau khi khai giảng sẽ đưa cậu ta đến trường học, còn học chung một lớp với chúng ta nữa. Cậu nói xem lúc đó cậu còn không quen cậu ta được hả?”

“Thật sao?” Mai Lệ hưng phấn nói, “Tốt quá đi!”

Tiểu Tây nhìn chằm chằm cô bạn mình, khó hiểu hỏi: “Cậu thật sự có hứng thú với cậu ta đến thế à? Rồi cuộc cậu ta có gì hấp dẫn cậu vậy?”

“Mình vừa nói rồi còn gì, con trai có cảm giác thần bí như thế đâu phải lúc nào cũng gặp được đâu.” Mai Lệ hăng hái nói, “So với đám con trai chỉ biết lên mạng, chơi game chẳng ra gì của lớp chúng ta thì cậu ấy thú vị hơn nhiều!”

“Hi vọng được như cậu muốn.” Tiểu Tây nhìn cô bạn thân của mình, châm chọc nói.

Cậu ta thành anh trai

Thời gian chớp mắt trôi qua, kỳ nghỉ hè mới đây đã kết thúc.

Buổi tối trước ngày khai giảng, mẹ gọi Tiểu Tây vào phòng, nói với cô: “Tiểu Tây, sáng mai, mẹ lái xe đưa con và Minh Vũ đi học. Ở trong trường, con phải giúp nó thích ứng với hoàn cảnh mới, dạy nó làm sao kết bạn với bạn học nha.”

Tiểu Tây thờ ơ “Dạ” một tiếng.

“Còn nữa, mẹ nói với nhà trường, Minh Vũ là anh con. Con cũng phải nói với người khác như thế, nhớ đấy.”

Tiểu Tây ngẩng đầu lên: “Sao lại phải nói cậu ta là anh con?”

Người mẹ trừng mắt với Tiểu Tây: “Nếu không thì nói thế nào? Chẳng lẽ con muốn cho mọi người biết sự thật - chúng ta lái xe đâm trúng nó, làm cho nó mất trí sao?!”

Tiểu Tây mấp máy môi, bất đắc dĩ cúi đầu xuống.

Một lúc sau, cô dường như nghĩ ra gì đó, bèn hỏi: “Cậu ta mất trí mà, bây giờ đột nhiên bảo cậu ta vào học lớp 8, cậu ta theo kịp không?”

Người mẹ nhún vai: “Không có cách nào khác. Mẹ đâu thể để thằng bé học lại từ lớp 1 tiểu học? Về chuyện học tập, con cứ giúp nó nhiều một chút. Nếu thật sự không được, mẹ sẽ mời gia sư đến dạy kèm nó vào buổi tối.”

Tiểu Tây nhú mày nói: “Phiền chết được.” “Tiểu Tây...”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa.” Tiểu Tây vội ra dấu tay, “Những lời này con đã nghe đến đầy tai rồi.”

Người mẹ thở dài: “Tiểu Tây à, đã bao nhiêu ngày rồi mà sao con vẫn còn thành kiến với Minh Vũ vậy? Ngày nào nó cũng ở trong nhà xem tivi, không thì chơi loanh quanh trong nhà, rất ngoan, không đáng ghét chút nào - Sao con lúc nào cũng cứ lạnh nhạt với nó vậy?”

Lời mẹ nói khiến Tiểu Tây lâm vào trầm tư - Không sai, Minh Vũ quả thật không làm chuyện gì khác thường nữa cả, dường như cậu ta đã thích ứng dần với cuộc sống của gia đình mình rồi.

Sở thích lớn nhất của cậu là xem tivi, có đôi lúc Tiểu Tây rất muốn cười. Cậu ta cứ như đứa trẻ 1, 2 tuổi vậy, ngay cả chương trình quảng cáo cứ chiếu đi chiếu lại suốt trên tivi mà cũng xem rất thích thú. Xem đến đoạn vui vẻ cậu ta còn há miệng cười “ha ha ha”.

Quả thật, cậu là người không đáng ghét, thậm chí có thể nói, là một tên nhóc đơn thuần đáng yêu. Nhưng Tiểu Tây vừa nghĩ đến những điểm khác người, quái lạ của cậu

- lai lịch bí ẩn - trong lòng cứ cảm thấy phải cảnh giác, làm cho cô không cách nào gần gũi với Minh Vũ được.

Nhưng mà, nghĩ đến việc sắp trở thành bạn học cùng lớp với cậu, còn bị buộc phải làm anh em, Tiểu Tây thấy cũng nên có mối quan hệ tốt với cậu, dù sao sau này thời gian tiếp xúc hàng ngày với nhau cũng sẽ nhiều hơn.

Tiểu Tây ngẩng đầu nhìn mẹ, gượng gượng kéo ra một nụ cười: “Dạ được, mẹ, con sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ cậu ta.”

Người mẹ cũng nở nụ cười: “Vậy mới phải chứ.” Thấy dáng vẻ như trút được gánh nặng của mẹ mình, Tiểu Tây không nhịn được hỏi: “Mẹ à, sao mẹ lại để ý đến thái độ của con đối với Minh Vũ như vậy? Cậu ta chẳng qua là tạm thời ở nhà chúng ta một thời gian thôi mà.”

Người mẹ im lặng một lúc, rồi nói: “Nhưng với tình hình hiện tại, có khả năng vấn đề không chỉ dừng lại ở chỗ thằng bé tạm thời ở nhà chúng ta nữa.”

Ngưng một chút, bà tiếp tục nói: “Đã mười mấy ngày trôi qua rồi, vẫn chưa thấy cảnh sát liên lạc với chúng ta, cho thấy họ vẫn chưa tìm được cha mẹ của nó. Tiểu Tây, con có từng nghĩ qua, nếu cảnh sát không tìm được người nhà của thằng bé, hoặc người nhà của nó đã không còn...”

“Vậy mẹ định làm thế nào?” Tiểu Tây bức bách hỏi. Người mẹ nhìn cô dăm dăm: “Nếu là như vậy, mẹ định sẽ nhận Minh Vũ làm con nuôi. Đến lúc đó, hai đứa thật sự trở thành anh em rồi - Tiểu Tây, giờ con đã biết vì sao mẹ lại để tâm đến thái độ của con đối với Minh Vũ rồi chứ?”

Tiểu Tây hít vào một hơi, xem ra, thật sự phải chuẩn bị chung sống lâu dài với tên quái nhân này rồi.

CHƯƠNG

II

HỖN LOẠN Ở TRƯỜNG HỌC

"Các em, giới thiệu với các em một bạn học mới chuyển đến lớp chúng ta. Bạn ấy tên là Minh Vũ, là anh trai của bạn Giang Tiểu Tây lớp chúng ta. Các em vỗ tay hoan nghênh nào." Thầy chủ nhiệm Ngô đứng trên bục giảng giới thiệu với mọi người.

Đám học sinh lũ lượt vỗ tay, kèm theo những tiếng thì thầm to nhỏ.

"Cũng đẹp trai lắm nha." "Trông có vẻ thật thà."

"Giang Tiểu Tây có anh trai từ lúc nào vậy?"

Thầy Ngô ra hiệu cho mọi người yên lặng, sau đó đứng bên cạnh học sinh mới nói: "Minh Vũ, chào hỏi các bạn đi em. Sau này, em chính là một thành viên của tập thể này rồi."

Minh Vũ đứng giữa bục giảng, hơi rụt rè nói: "Chào các bạn, mình tên Minh Vũ, hi vọng các bạn quan tâm nhiều hơn."

Giới thiệu quê mùa quá. - Tiểu Tây thầm cười khẩy - Chắc chắc là tối qua mẹ đã dạy cậu ta.

Một tràng pháo tay nữa, thầy Ngô nói với Minh Vũ: "Tạm thời em ngồi chỗ kia, dãy thứ sáu, sau này sẽ xếp bạn ngồi cùng em."

Minh Vũ gật đầu, đi đến chỗ thầy giáo chỉ rồi ngồi xuống.

"Được rồi, bây giờ các em lấy sách Ngữ văn ra, chúng ta bắt đầu bài đầu tiên của lớp 8..."

Trong tiết học, thi thoảng Tiểu Tây lại liếc mắt nhìn Minh Vũ đang ngồi sau cô hai dãy, thấy cậu đang cầm sách, trông dáng vẻ rất thích thú, thái độ nghe giảng cũng đặc biệt chăm chú hơn những người khác. Hiển nhiên vì lần đầu tiên đi học, mọi thứ đều rất mới mẻ.

Giữa buổi học, một chuyện không ai ngờ đã xảy ra. Có lẽ thầy Ngô muốn thăm dò học lực của học sinh mới:

"Minh Vũ, em đọc từ đoạn thứ năm đến đoạn thứ tám đi."

Minh Vũ nghe thầy giáo gọi tên mình, chột ngây ra, không biết nên làm gì.

Thầy Ngô tưởng cậu nghe không rõ, bèn nói lại lần nữa. Minh Vũ căng thẳng hẳn lên, cậu bất an nhìn qua

Tiểu Tây, hình như đang muốn cầu cứu cô.

Tiểu Tây cũng không ngờ xảy ra tình huống như vậy, cô không biết nên làm thế nào. Đâu thể giờ tay nói đọc giúp cậu ta cho được.

Một cô bé ngồi trước Minh Vũ quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Thầy bảo cậu đọc bài

kia, dù thế nào đi nữa, cậu cứ đứng lên trước đi.”

Minh Vũ nghe cô bạn nói vậy, chân chừ đứng lên khỏi ghế.

Thầy Ngô nghĩ rốt cuộc cậu cũng bắt đầu đọc rồi, liền gật đầu với cậu: “Bắt đầu đi.”

Minh Vũ ngơ ngác hỏi: “Bắt đầu gì ạ?”

Có vài bạn học bắt đầu bật cười, thầy Ngô cũng thấy không vui: “Thầy đã nói hai lần rồi. Em hãy đọc từ đoạn thứ năm đến đoạn thứ tám.”

Minh Vũ lắc đầu nói: “Em không biết đọc.”

Cả lớp đều nhìn cậu, hí hửng như đang xem chuyện vui mà nhìn người bạn mới đến, không biết trong hồ lô cậu ta đang đựng thuốc gì.

Thầy Ngô đẩy gọng kính trên sống mũi, nhíu mày nói: “Thế nào gọi là không biết đọc? Em đọc không hay cũng không sao, nhưng không thể một câu cũng không đọc được.”

Lần này, Minh Vũ nói ra một câu kinh người: “Em không biết chữ ạ.”

Cả lớp “phốc” một tiếng bật cười, đa số đều nhìn chằm chằm Minh Vũ như người ngoài hành tinh, có vài người thì nhìn Tiểu Tây, dường như muốn tìm đáp án từ chỗ cô. Có bạn học bên cạnh Tiểu Tây nói: “Giang Tiểu Tây, anh cậu đỉnh thật đấy!”

Tiểu Tây xấu hổ khó xử, mặt đỏ ửng, giống như người bị xấu mặt là mình vậy, cô thật sự chỉ muốn một cái lỗ mà chui xuống.

Thấy lớp học trở nên hỗn loạn, thầy Ngô cũng bắt đầu nổi nóng: “Em không biết chữ? Học sinh lớp 8 mà không biết mặt chữ?! Em mới ở nước ngoài về hả? Tôi thấy... Em đang cố ý gây rối có phải không?”

Minh Vũ ầm ức nói: “Em không biết, thế nên mới đi học mà.”

Các bạn trong lớp cười càng dữ dội hơn, có người còn nghịch ngợm mà huýt sáo. Ý muốn nói, vở kịch này đặc sắc quá đi.

Câu nói này của Minh Vũ làm cho thầy Ngô không biết nói gì. Ông không ngờ một học sinh mới trông rất thật thà, thế mà lại là một tay “lão luyện” trong việc gây rối. Bây giờ, ông đã vô cùng giận dữ, xua tay thật mạnh: “Thôi đi, em ngồi xuống!”

Sau đó, ông gần như gần từng chữ một: “Giang Tiểu Tây, em đọc!”

Tiểu Tây giật nảy mình. Cô không ngờ, thầy Ngô trong lúc tức giận, lại trút lên đầu lớp trưởng là cô. Bây giờ thầy gọi tên mình lên đọc bài, ý tứ đã quá rõ ràng rồi - Giang Tiểu Tây, xem anh em đã làm ra chuyện tốt gì kìa! Em hãy đọc thay cậu ta đi!

Không còn cách nào khác, Tiểu Tây chỉ đành đứng lên trong tiếng cười nhạo của cả lớp, giờ đây cô tin rằng những tiếng cười nhạo kia đã chuyển hết sang cô rồi - cô dùng giọng đọc lí nhí như muỗi kêu mà đọc hết đoạn văn.

SỰ UY HIẾP CỦA LƯU TOAN

Khó khăn lắm, cuối cùng tiết học đầu tiên cũng kết thúc. Lần đầu tiên Tiểu Tây cảm thấy lên lớp lại khiến cô khó chịu như vậy.

Mai Lệ đến bên cạnh Tiểu Tây, nhìn cô nói: “Mình hiểu cảnh ngộ của cậu.”

“Anh đẹp trai mà cậu muốn làm quen ở bên kia kia, qua tìm cậu ta đi.” Tiểu Tây hát hàm nói.

“Mình sẽ qua, nhưng trước đó, mình muốn làm rõ hai vấn đề trước. Thứ nhất, anh cậu sao trông ngốc nga ngốc ngếch thế kia? Thứ hai, cậu ta thành anh trai cậu từ lúc nào vậy?”

“Vấn đề thứ nhất cậu tự đi mà hỏi cậu ta; vấn đề thứ hai thì đi mà hỏi mẹ mình.”

“Đừng lạnh lùng thế mà.” Mai Lệ nhìn Minh Vũ đang ở phía sau, “Cậu nói xem, cậu ta không biết chữ thật hả? Hay là cố ý làm trò vui thôi?”

“Đừng có làm phiền mình nữa, được không?” Tiểu Tây đưa tay đỡ trán, “Mình không muốn bàn luận thêm về cậu ta nữa.”

Mai Lệ bĩu môi, nhún vai, ngồi bên cạnh không lên tiếng nữa.

Mặt khác, hiện đang có vài người vây xung quanh Minh Vũ, chính là đám nam sinh hay trêu chọc đùa giỡn trong lớp học.

“Này, người anh em, ngày đầu tiên biểu diễn khá lắm.” Một nam sinh vừa cao vừa to, trên mặt đầy mụn trông như bị hủy dung lên tiếng. Biệt danh của cậu ta là “Lưu Toan”.

Minh Vũ nhìn cậu ta, không lên tiếng.

“Cậu biết không? Mình vốn nghĩ lên lớp là chuyện nhàm chán nhất trên đời, nhưng vở diễn hôm nay của cậu làm mình thấy rất vui.” Lưu Toan nói.

“Mình không diễn kịch gì cả.” Minh Vũ nói.

“Thôi, đừng có ra vẻ đứng đắn như vậy.” Một nam sinh môi dày bên cạnh Lưu Toan nói, “Trông cậu có vẻ rất khá, có muốn gia nhập với tụi này không?”

Minh Vũ nhớ, tối qua mẹ Tiểu Tây đã nói chuyện với cậu rất lâu, trong đó có một điều là phải kết bạn với các học sinh trong lớp.

Nhưng cậu không thích những người trước mặt này cho lắm.

“Nè, hỏi cậu đấy, người mới à.” Nam sinh môi dày nói, “Cậu nó muốn gia nhập với tụi này không?”

“Gia nhập với các cậu để làm gì?” Minh Vũ hỏi. Mấy người kia đồng loạt bật cười, Lưu Toan nói:

“Gia nhập tụi này đồng nghĩa với việc cậu sẽ có được rất nhiều thú vui. Chẳng hạn như, chúng ta có thể bàn bạc xem làm sao biến lớp học vô vị trở nên thú vị, giống như tiết Ngữ văn lúc này vậy.”

Minh Vũ đã hiểu ý của họ, cậu nói: “Không, mình muốn học cho thật tốt.”

Lưu Toan nhìn Minh Vũ đăm đăm, dường như đang muốn xem xem cậu nói thật hay đang đùa. Mười mấy giây sau, hình như cậu ta chẳng nhìn ra được gì cả.

“Có lẽ tên này ngốc thật.” Lưu Toan nói với mấy nam sinh bên cạnh.

“Mình cũng thấy thế.” Một nam sinh đeo dây chuyền kim loại trên cổ nói, “Nhưng chúng ta cần tên ngốc như thế này.”

Minh Vũ nhìn mấy người họ đăm đăm, ánh mắt không giống như lúc này cho lắm.

“Mình thấy hay là vậy,” Lưu Toan cúi người xuống, nằm tựa lên bàn của Minh Vũ, “Buổi chiều sau khi tan học, bọn mình dẫn cậu đến một nơi rất vui, cho cậu mở rộng hiểu biết.”

“Không, tan học rồi thì mình phải về nhà.” Minh Vũ từ chối.

“Nè, lão đại, rượu mời cậu ta không uống lại muốn uống rượu phạt kia.” Nam sinh đeo dây chuyền nói.

Lưu Toan cũng thấy mất mặt, cậu ta kè mặt sát vào Minh Vũ, sắp chạm vào mũi cậu nói: “Người mới này, xem ra cậu vẫn chưa hiểu một chuyện. Ở lớp này, thuận theo mình, cậu sẽ có cái ngon mà ăn; nếu cậu không nghe theo mình, chỉ có thể chịu khổ mà thôi.”

Minh Vũ nhìn thẳng vào mắt cậu ta, ánh mắt không có chút sợ hãi, cũng không lên tiếng.

Lúc này, tiếng chuông tiết hai vang lên, Lưu Toan đứng thẳng dậy, vẫy tay với những người kia, ra hiệu họ trở về chỗ của mình. Trước khi đi, cậu ta bỏ lại một câu cuối cùng cho Minh Vũ: “Suy nghĩ cho kĩ đi, mình sẽ còn đến mời cậu nữa đấy.”

Dứt lời, cậu ta cũng rời khỏi, trở về góc ở dãy cuối lớp.

Mai Lệ tận mắt thấy cả quá trình, cô hít sâu một hơi, đoán chừng về người bạn mới đến.

Mới ngày đầu mà tên nhóc này đã gặp rắc rối rồi.

3 ĐẦU 3

Tiết đầu tiên của buổi chiều là môn Thể dục, Minh Vũ không biết hóa ra còn có thể học ngoài trời, cậu hưng phấn vô cùng.

Xếp hàng. Khởi động. Bắt đầu bài tập nhảy xa. Minh Vũ cố gắng làm theo thầy giáo và các bạn học. Hoàn thành những động tác theo quy định. Tiếp đó, là thời gian hoạt động tự do.

Tiểu Tây vẫn luôn thấp thỏm, sợ Minh Vũ lại gây ra chuyện gì đó trong tiết thể dục. May mà không xảy ra chuyện đó.

Toàn bộ học sinh đã giải tán, chia thành từng nhóm để tiến hành hoạt động mình thích. Có người đánh bóng rổ, có người đánh cầu lông, còn vài nữ sinh tụm lại trò chuyện. Minh Vũ ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết mình nên làm gì.

Bỗng có hai nam sinh chạy đến chỗ Minh Vũ. Một nam sinh mập mạp vẫy tay nói: “Hi, cậu tên là Minh Vũ hả? Mình là Uông Bác.” Người còn lại mặc bộ đồ thể thao hiệu Nike, trên đầu còn đeo băng đô thể thao nói, “Mình là Bạch Xuyên.” Cậu dùng ngón cái chỉ vào Uông Bác, “Bọn mình đều là bạn tốt của Tiểu Tây.”

Minh Vũ gật đầu với họ.

“Có muốn đánh bóng rổ với bọn mình không?” Bạch Xuyên hỏi.

“Chính là chơi bóng kiểu kia hả?” Minh Vũ chỉ sân bóng rổ ở phía trước.

Nghe Minh Vũ nói, Uông Bác rất ngạc nhiên: “Bóng kiểu kia? Chẳng lẽ cậu chưa từng thấy qua bóng rổ à?”

Minh Vũ lắc đầu, rất thẳng thắn.

Uông Bác và Bạch Xuyên nhìn nhau, Bạch Xuyên hỏi: “Vậy cậu có muốn chơi không?”

“Muốn!” Minh Vũ ngẩng đầu lên, nói rất chắc chắn. “Vậy được rồi, bọn mình sẽ nói quy tắc cho cậu

biết, dạy cậu chơi nha.” Bạch Xuyên vỗ vai Minh Vũ.

Minh Vũ vui vẻ nở nụ cười, đi theo hai người họ vào sân bóng rổ.

“Được rồi, giờ chúng ta có sáu người, chơi ba đấu ba đi.” Bạch Xuyên tuyên bố với mọi người, “Mình, Uông Bác và Minh Vũ một đội, ba người Lưu Khải các cậu một đội.”

“Mình không biết chơi thể nào đâu.” Minh Vũ căng thẳng nói.

“Đơn giản lắm, bọn mình dùng nửa sân. Cậu thấy bảng bóng rổ này chứ, lát nữa bóng mà đến tay cậu, cậu chỉ cần ném nó vào rổ là được.” Uông Bác giải thích.

Minh Vũ gật đầu: “Mình biết rồi.”

“Được chứ?” Bạch Xuyên hỏi, “Vây bắt đầu nha, họ phát bóng trước.”

Minh Vũ còn chưa kịp phản ứng, đối thủ đã phát bóng từ ngoài sân vào. Bọn họ chuyền bóng nhanh nhẹn, dẫn bóng, phòng thủ, khiến cho Minh Vũ hoa cả mắt.

Ông Bác vừa chạy vừa hét lên với Minh Vũ: “Cậu đừng có đứng đó chứ, ngăn họ tiến công đi!”

Ngay lúc Ông Bác hét lên, nam sinh tên Lưu Khải kia đã ghi một bàn ba điểm đẹp mắt.

Ông Bác chạy đến bên cạnh Minh Vũ nói: “Lát nữa bóng mà ở trong tay họ, cậu phải nghĩ cách cản họ đến gần bảng rổ và ném bóng, biết chưa?”

“Ừ, biết rồi.”

“Tốt, lần này đến lượt chúng ta phát bóng.”

Bạch Xuyên ở ngoài sân chuyền bóng cho Ông Bác, Ông Bác dẫn bóng chạy lên vài bước, xoay người lại chuyền bóng cho Minh Vũ.

Minh Vũ rất hưng phấn, liền nhận lấy quả bóng. Cậu nhìn bảng rổ, cách mình rất xa, liền ôm bóng chạy về phía trước.

“Nè! Cậu ta làm sao vậy hả? Sao lại ôm bóng chạy nhiều bước thế kia!” Đối thủ đều hét lên.

Bạch Xuyên chạy đến trước mặt Minh Vũ, nói với cậu: “Phạm quy rồi, cậu không thể ôm bóng chạy như thế!”

“Ôm bóng chạy là sao?” Minh Vũ ngơ ngác hỏi. “Chính là không thể ôm khư khư lấy bóng mà chạy lên đó. Cậu phải vừa tâng bóng vừa chạy, đó gọi là dẫn bóng.”

“Nhưng mà, mình không biết dẫn bóng.” Minh Vũ lúng túng nói.

Bạch Xuyên thở dài: “Vây thì lát nữa bọn mình chuyền bóng cho cậu, cậu không cần chạy, cứ trực tiếp ném bóng là được.”

Minh Vũ gật đầu lia lịa.

Bạch Xuyên ném bóng cho đối thủ: “Các cậu bắt đầu đi.”

Bóng đến tay Lưu Khải, động tác của cậu ta rất nhanh nhẹn, chớp mắt đã sắp ném bóng vào rổ, Bạch Xuyên và Ông Bác ra sức phòng thủ.

Lúc này, Minh Vũ nhớ Ông Bác có nói với mình, phải ngăn cản đối thủ ném bóng - Cậu lập tức chạy qua, ôm lấy Lưu Khải từ phía sau, siết chặt.

Lưu Khải giật mình, bóng rơi ra khỏi tay. Cậu ta tức giận hét lên: “Cậu làm gì vậy hả?”

Ông Bác và Bạch Xuyên vội chạy qua, kéo Minh Vũ ra, hai người xấu hổ nói: “Cậu không thể ôm cậu ấy, đây cũng là phạm quy!”

Minh Vũ nhìn Ông Bác nói: “Lúc nãy cậu nói, phải ngăn cản họ ném bóng...”

“Mình nói cậu phải ngăn quả bóng mà họ đang dẫn, nhưng cậu không được ngăn cả người họ. Ôi, mình phải nói sao cho cậu rõ đây...”

Lúc này, Lưu Khải và hai người khác tức tối bước lại, nói với Bạch Xuyên: “Cậu tìm

người kiểu gì vậy? Chút kỹ thuật cũng không có, làm sao mà chơi?”

Bạch Xuyên hiển nhiên cũng không ngờ đến, lúng túng nói không nên lời.

Minh Vũ ý thức được mình là gánh nặng của họ, tự giác nói: “Mình không chơi nữa, các cậu chơi đi.”

Nói xong, cậu xoay người rời đi. Nghe thấy Lưu Khải ở phía sau nói: “Phải như vậy từ sớm chứ. Các cậu tìm người mới đi.”

Minh Vũ đi đến bên bảng bóng rổ trống, một mình ngồi trên mặt đất, cúi đầu lấy ngón tay vẽ loạn trên mặt đất.

Cậu rất muốn cùng họ chơi bóng rổ, nhưng cậu biết, mình không biết gì cả, chỉ là gánh nặng mà thôi.

Cảm giác bị người khác bài xích làm cho Minh Vũ rất khó chịu.

CẬU TA GIỐNG ĐỘNG VẬT HOANG DÃ

Trong lúc Minh Vũ đang chán nản buồn bã, một bóng đen chợt hiện ra trên đỉnh đầu, che khuất ánh sáng trước mặt cậu.

Minh Vũ ngẩng đầu lên, kinh ngạc thấy Ông Bác và Bạch Xuyên không biết đã đứng trước mặt cậu từ bao giờ, trên tay Bạch Xuyên còn đang ôm quả bóng.

“Các cậu... sao không chơi nữa vậy?” Minh Vũ thấy rất sững sốt.

“Cậu ta chả ra sao cả.” Ông Bác dùng ngón cái chỉ Lưu Khải, “Bọn mình không muốn chơi với cậu ta nữa.” “Bọn mình dạy cậu chơi, bắt đầu từ dẫn bóng.”

Bạch Xuyên vỗ vỗ quả bóng trên tay mình.

Một cảm giác ấm áp len lỏi trong lòng Minh Vũ, cậu cảm động đứng lên, gật đầu thật mạnh: “Ừ!”

“Nhìn nha, cậu cúi người về trước, hạ thấp trọng tâm, sau đó dùng sức của cổ tay vỗ bóng, giống như thế này.” Bạch Xuyên làm mẫu.

Vỗ hơn mười cái, cậu ném bóng cho Minh Vũ:

“Nào, cậu thử xem.”

Minh Vũ nhận bóng, làm theo những gì Bạch Xuyên dạy, tập dẫn bóng rất nghiêm túc. Lúc đầu cứ vỗ trật suốt, một lúc sau, đã có thể tăng liên tục hơn mười cái.

Ông Bác cười “há há” nói: “Thế nào, đơn giản đúng không, giờ cậu đã biết tăng bóng tại chỗ rồi đấy.”

Minh Vũ rất vui, gấp gáp nói: “Bây giờ có phải tập dẫn bóng chạy được rồi hay không?”

Bạch Xuyên bật cười: “Dẫn bóng phải tập từ từ, không phải một lúc là tập được ngay đâu. Như vậy đi, mình dạy cậu một chiêu thường dùng trước, gọi là ‘ba bước vào rổ’.”

“Cậu muốn khoe khoang thì có.” Ông Bác nói. “Im miệng.” Bạch Xuyên lấy bóng qua, lui lại vài bước, nói với Minh Vũ, “Xem kĩ nha.”

Tiếp đó, cậu ôm bóng chạy hai bước lớn về phía trước, bước thứ ba bật nhảy lên, ném bóng vào rổ.

“Oa, đẹp!” Minh Vũ không nhịn được tán thưởng. Bạch Xuyên đắc ý nói: “Đây là chiêu chủ lực của mình đấy, trong lúc thi đấu dùng được lắm - Cậu thử xem sao?”

“Được.” Minh Vũ nhận bóng, học theo Bạch Xuyên chạy hai bước lớn.

“Nhảy lên, ném bóng!” Bạch Xuyên đứng bên cạnh hét lên.

Minh Vũ nhảy đến ném bóng về phía rổ, nhưng ném trật, không vào.

“Không sao, luyện từ từ.” Bạch Xuyên an ủi nói. Minh Vũ nhặt bóng lên, làm lại lần

nữa, lần này cậu thấy thuận tay hơn lúc trước nhiều.

Luyện liên tục mười mấy lần, cuối cùng Minh Vũ cũng ném vào được một lần. Ông Bác và Bạch Xuyên ở bên cạnh cổ vũ: “Tốt lắm, chính là như vậy!”

Minh Vũ có thêm tự tin, lại cất bước ném bóng lần nữa. Nhưng lần này, khi cậu vừa chạy đến bước thứ hai, chuẩn bị nhảy lên, chợt có một người ôm bóng từ bên cạnh nhảy ra, người đó vừa cao vừa to, ra sức ném về phía Minh Vũ. Minh Vũ không phòng bị, bị ném trúng bay về một bên, ngã thật mạnh trên đất.

“A!” Ông Bác và Bạch Xuyên hét lên, quay đầu nhìn người kia. Sau khi Minh Vũ bị ngã, bên cạnh người kia phát ra một trận cười nhạo.

Là Lưu Toan và đám bè lũ của cậu ta.

“Ha ha ha, ngại quá, mình cũng đang tập ném bóng.” Gương mặt sần sùi như con cóc của Lưu Toan cười khẩy, “Không ngờ cậu lại dễ bay như thế.”

Ông Bác và Bạch Xuyên tức giận nhìn Lưu Toan, nhưng lại không dám lên tiếng, họ biết Lưu Toan cố ý.

Ông Bác đến đỡ Minh Vũ dậy, kêu lên “Ây da”, cậu thấy cánh tay trái của Minh Vũ bị đá cửa rách đang chảy máu.

“Bọn mình đưa cậu đến phòng y tế.” Bạch Xuyên nói.

“Không sao, mình muốn luyện ba bước vào rổ thêm một lúc nữa.” Minh Vũ không để tâm nói.

Ông Bác trừng lớn mắt: “Còn luyện nữa? Cánh tay cậu rách một mảng thế này rồi, phải lấy còng sắt tròng mới được.”

Minh Vũ nâng cánh tay lên, lè lưỡi liếm sạch đất cát, bụi bặm và cả máu, chỉ sót lại vài tia máu nhỏ, sau đó toét miệng cười: “Xong rồi, không sao nữa.”

Ông Bác, Bạch Xuyên, cả Lưu Toan và đám bạn của cậu ta cũng đều ngây người ra.

“Tên nhóc này giống động vật hoang dã vậy!” Nam sinh đeo dây chuyền nhếch môi nói.

Lưu Toan hung hăng trừng mắt nhìn ba người, vẫy tay: “Chúng ta đi!”

Đám người họ đi về phía ngoài sân bóng, nam sinh môi dày nói: “Lão đại, cậu xem vẻ mặt khinh khỉnh của cậu ta đi, rõ ràng đang khiêu khích cậu đấy.”

“Mình thấy cậu ta là tên ngốc đau mà cũng không biết thì có.” Nam sinh đeo dây chuyền nói, “Nhưng nói đi thì phải nói lại, rách miếng da lớn như vậy, chân mày cậu ta không nhú lấy một cái. Lúc chúng ta đánh nhau gọi cậu ta đến cầm đầu cũng được lắm.”

Lưu Toan dừng chân, quay đầu lại, thấy Minh Vũ vẫn đang ném bóng. Cậu ta nheo mắt nói: “Mặc kệ nó có ngốc hay không, dù sao tên nhóc này cũng chẳng xem tao ra gì. Tao thấy, phải cho nó nếm chút mùi lợi hại mới được.”

MẤT TRÍ NHỚ HOÀN TOÀN

Vì là ngày đầu tiên tựu trường, nên người mẹ đã lái xe đến đón Tiểu Tây và Minh Vũ về nhà.

Minh Vũ vừa lên xe, người mẹ liền nhìn thấy vết máu trên cánh tay cậu, vội hỏi: “Minh Vũ, sao cháu lại bị thương vậy?”

Minh Vũ kể ngắn gọn: “Lúc chơi bóng rổ bị ngã, trầy da chút ạ.”

“Là vậy sao, Tiểu Tây?” Người mẹ hỏi.

“Chắc là phải, con đâu có thấy cậu ta làm sao mà bị thương đâu.” Tiểu Tây nói.

Tiểu Tây quả thật không nhìn thấy, nhưng lúc sáng cô nghe Mai Lệ nói đám người Lưu Toan có tìm Minh Vũ. Trực giác cho biết sự việc không thể đơn giản như thế, nhưng cô không muốn hỏi nhiều.

Người mẹ nói với Minh Vũ: “Sau này phải cẩn thận hơn, chú ý an toàn.”

“Cháu biết rồi ạ.” Minh Vũ nói.

Sau khi về đến nhà, người mẹ tìm chai cồn, sát trùng vết thương cho Minh Vũ.

“Đúng là con trai, rửa còn đau thế mà cũng không kêu tiếng nào.” Người mẹ cười nói, “Nếu đổi lại là Tiểu Tây, chắc chắn đã la toáng cả nhà rồi.”

Tiểu Tây “Hừ” một tiếng: “Là tại thể chất cậu ta đặc biệt, không biết đau.”

“Nói bậy, lần sau đổi cho con thử xem sẽ biết có đau hay không ngay.”

“Dì ơi, thật sự không đau lắm đâu.” Minh Vũ nói. “Đừng gắng gượng, nhớ tạm thời không được để dính nước nha.”

Tiểu Tây thở dài: “Ôi, nói với mẹ, mẹ cũng không tin, bỏ qua đi.” Cô quay người trở về phòng của mình.

Ăn cơm tối xong, mẹ gọi Tiểu Tây vào phòng mình, hỏi thăm tình hình ở trường của Minh Vũ hôm nay.

Tiểu Tây kể lại chuyện trong tiết Ngữ văn, sau cùng tổng kết một câu: “Mẹ thấy chưa, cả con cũng bị liên lụy rồi.”

Người mẹ nhún mày nói: “Nó thật sự cả chữ cũng không biết sao... Xem ra mẹ phải tìm gia sư, giúp nó ôn lại từ cơ bản mới được.”

Tiểu Tây nói: “Mẹ, mẹ thật sự nghĩ cậu ta mất trí nên mới không biết chữ à?”

Người mẹ nhìn Tiểu Tây: “Nếu không thì còn nguyên nhân gì nữa?”

“Có lẽ, trước khi cậu ta bị chúng ta đụng trúng đã không biết chữ rồi thì sao?”

“Sao như vậy được?” Người mẹ lắc đầu nói, “Bây giờ đã bắt buộc giáo dục, tất cả trẻ em đều phải đến trường học, sao thằng bé lại không chứ?”

“Nhưng, con nghĩ cho dù là mất trí, cũng không quên được hoàn toàn như thế.”

Người mẹ thở dài: “Về chuyện này, mẹ có hỏi qua bác sĩ. Bác sĩ nói, mất trí nhớ có đến mấy loại - mất trí nhớ cục bộ, mất trí nhớ có chọn lọc... Nhưng trường hợp của Minh Vũ sau khi kiểm tra, đoán chừng là loại nghiêm trọng nhất ‘mất trí nhớ hoàn toàn’.”

“Thế nào gọi là mất trí nhớ hoàn toàn?”

“Thì giống như thằng bé bây giờ, từ tên tuổi, người nhà, địa chỉ cho đến những kiến thức thường ngày đều quên sạch.” Người mẹ nói, “Nhưng nghe bác sĩ nói, còn một dạng nghiêm trọng hơn nữa - Người bị mất trí quên cả cách nói chuyện và trao đổi với người khác, cuối cùng cử động và ăn uống cũng quên luôn, phải dùng ống dẫn mà truyền thức ăn vào cơ thể đấy!”

Tiểu Tây há hốc miệng, nghe xong ngây người. Nửa ngày sau, cô mới lấy lại tinh thần nói: “Con thật không ngờ mất trí lại đáng sợ đến thế.”

“Cho nên chúng ta phải thấy may mắn, ít nhất thì Minh Vũ vẫn chưa quên những điều cơ bản.”

“Vậy bác sĩ có nói, tình trạng như cậu ta có chữa được hay không?”

Người mẹ lắc đầu: “Bác sĩ nói, trước mắt chúng mất trí của thằng bé vẫn chưa có cách chữa trị hữu hiệu, chỉ có thể chờ nó từ từ hồi phục thôi.”

Tiểu Tây cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, chầm chậm ngẩng đầu lên nói: “Mẹ, con nghĩ...”

Người mẹ nhìn cô: “Nghĩ gì?”

“Tình trạng của Minh Vũ hơi đặc biệt.” “Con có ý gì?”

Tiểu Tây khẽ nhíu mày: “Những người mất trí khác, người nhà của họ hẳn phải biết những chuyện trước đây của họ. Nhưng Minh Vũ không tìm được người nhà, chúng ta lại không biết gì về quá khứ của cậu ta, cho nên không thể đoán được cậu ta vốn là người thế nào.”

Người mẹ hỏi: “Con cảm thấy thằng bé vốn là người thế nào?”

“Con không biết. Nhưng quan sát mấy ngày, con cảm thấy có vài thói quen hay tính cách của cậu ta không giống do mất trí mà có, mà trước kia đã như thế rồi.”

“Chẳng hạn như thế nào, con phát hiện có chỗ nào không đúng à?”

Tiểu Tây bĩu môi: “Không có chỗ nào không đúng, nhưng con cứ cảm thấy cậu ta có chút không bình thường, hình như trước kia không phải người bình thường.”

Người mẹ nói: “Đừng suy đoán lung tung nữa, thằng bé không phải người bình thường thì có thể là người gì? Người ngoài hành tinh hả?”

“Con thấy cũng chừng như vậy thật đấy.”

“Thôi được rồi, đừng nói linh tinh nữa. Nhanh đi làm bài tập đi!” Người mẹ vỗ Tiểu Tây một cái, chợt nghĩ ra gì đó, “Đúng rồi, trưa mai mẹ phải ở công ty tăng ca, không làm cơm cho hai đứa được, các con ăn ở ngoài nha.”

Tiểu Tây chìa tay ra theo thói quen.

Người mẹ lấy tờ 100 tệ từ trong ví ra đưa cho Tiểu Tây: “Không có tiền lẻ, còn dư thì con trả lại mẹ.”

“Dạ, trả cho mẹ mới lạ đấy!” Tiểu Tây làm mặt xấu, xoay người chạy đi mất.

CẢNH TƯỢNG GHÊ NGƯỜI

Sáng hôm sau tan học, Tiểu Tây nói với mấy nữ sinh trong trường: “Trưa nay các cậu định đi đâu ăn cơm vậy? Mình cũng đi nữa.”

Nữ sinh tóc dài tên Viên Khiết nói: “Sao cơ, Tiểu Tây, trưa nay cậu cũng phải ăn ở ngoài à?”

“Phải đó, mẹ mình phải ở công ty tăng ca, bọn mình ra ngoài ăn đi.”

Trịnh Húc trên mặt có rất nhiều tàn nhang nói: “Bọn mình còn có thể đi đâu ăn đây, cứ ăn ở nhà ăn của trường thôi.”

“Đừng mà, ăn nhà ăn hoài cũng ngán, chúng ta đi ra ngoài ăn đi!” Tiểu Tây nói.

“Vậy cũng được, hay ăn món xào trước cổng trường đi!”

Tiểu Tây đảo mắt: “Món xào trước cổng trường có gì khác mấy món trong nhà ăn cơ chứ.”

“Vậy cậu nói xem đi đâu ăn đây?” Đám nữ sinh hỏi.

“Bọn mình đi ăn thịt nướng Hàn Quốc đi.” Tiểu Tây đề nghị.

“Cái gì, hôm nay lớp trưởng đại nhân mời hả?” Trịnh Húc chớp mắt nói.

“Mời?! Các cậu cứ mơ đi! Mạnh ai nấy trả!”

Đám nữ sinh thở dài: “Ôi, thôi đi. Thịt nướng Hàn Quốc đắt lắm, ngày nào bọn mình cũng ra ngoài ăn thì ăn sao nổi.”

“Mình đâu bảo các cậu ngày nào cũng ăn đâu, chỉ đi ăn với mình một bữa này không được hả?”

Trịnh Húc và các nữ sinh khác xua tay nói: “Vẫn là thôi đi, ăn một bữa này bằng mấy bữa ăn trong trường rồi, nửa tháng tới cậu có để túi này sống hay không đây?”

“Các cậu...”

Viên Khiết cười nói: “Được rồi, được rồi, mình đi ăn thịt nướng Hàn Quốc với cậu, được rồi chứ.”

“Chỉ có cậu là tốt nhất!” Tiểu Tây ôm lấy Viên Khiết. “Ôi dào, vậy thì các cậu đi ăn đi, người nghèo bọn mình ăn ở quán nhỏ trước cổng trường là được rồi.”

Trịnh Húc cố ý nũng nịu nói.

“Đáng ghét, bớt diễn đi.” Tiểu Tây đẩy Trịnh Húc một cái.

Viên Khiết hất mái tóc dài về phía sau: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Được...” Đang muốn ra khỏi phòng học, Tiểu Tây chợt nhớ ra gì đó, cô đưa tay vỗ trán. “Sao vậy?” Viên Khiết hỏi.

Tiểu Tây quay đầu lại, nhìn Minh Vũ - Suýt chút nữa quên mất cậu ta rồi.

Viên Khiết cũng nhìn qua bên đó: “À, đúng rồi, còn anh cậu nữa. Gọi cậu ấy đi ăn cùng đi.”

Kế tiếp, Viên Khiết kè sát tai Tiểu Tây, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà nói thật, anh cậu có chút kì lạ đó.”

Lúc này, Tiểu Tây chợt nhớ trải nghiệm xấu hổ trong lần ăn bít tết ở nhà hàng Tây kia, trong lòng cô run lên - Trời ơi, mình không thể mất mặt thêm lần nữa đâu.

Chần chừ một lúc, Tiểu Tây nói: “Mình có cách rồi.” Đi về phía Minh Vũ.

“Minh Vũ, chắc mẹ nói với cậu rồi - hôm nay chúng ta không về nhà ăn cơm.”

“Ừ, có nói.” Minh Vũ gật đầu.

Tiểu Tây lấy 20 tệ từ trong túi ra, đưa cho cậu: “Trước cổng trường có rất nhiều quán ăn, cậu tự mình xem muốn ăn gì thì ăn. Dù là mì hay cơm chiên gì đó đều được - 20 tệ này chắc đủ rồi đấy.”

Minh Vũ nhận tiền: “Còn cậu thì sao?”

“Ừm... mình sợ món bọn mình thích ăn không giống nhau, cho nên mình... ăn ở chỗ khác.”

Minh Vũ nói: “Mình đưa tiền cho họ (người bán hàng), họ sẽ đưa đồ cho mình ăn hả?”

“Cậu cũng có thể ăn trước, sau đó mới trả tiền - Chỉ cần cậu đừng gọi mấy món quá đặc biệt, quá đắt là được. Nhưng nói lại thì trước cổng trường cũng không có món nào đắt đâu. Ăn xong thì cậu trở lại lớp học là được”.

“Ừ, mình biết rồi.”

Tiểu Tây vui vẻ chạy đến chỗ Viên Khiết, khoác cánh tay cô nói: “Chúng ta đi thôi!”

“VẬY CÓ ĐƯỢC KHÔNG? CHÚNG TA ĐI ĂN THỊT NƯỚNG HÀN QUỐC, ĐỂ CẬU ẤY...” Viên Khiết nhỏ giọng nói. “Ồi chao, không sao đâu, nói cậu biết nha...”

Hai cô gái nhỏ giọng thì thầm, đi ra khỏi lớp học. Lúc này Minh Vũ mới nhận ra, phòng học chỉ còn lại mình cậu. Cậu đưa tờ 20 tệ lên ngắm nghía một lúc, cũng ra khỏi phòng học.

Các quán ăn trước cổng trường đã chật kín người. Minh Vũ ra muộn, cậu thấy quán nào cũng đã hết chỗ.

Cậu nắm tờ tiền trong tay, tần ngần đứng trước cửa quán ăn. Bảng hiệu hay trong quán ăn đều viết thực đơn của quán. Đúng như Tiểu Tây nói, các loại mì, cơm, món ăn vặt... đều có cả.

Nhưng với Minh Vũ mà nói, tất cả đều rất lạ lẫm. Đầu tiên là cậu không biết những chữ viết trên bảng hiệu, vả lại tên những món ăn đó là những gì cậu cũng hoàn toàn không hay biết.

Minh Vũ cứ thế đi qua trước những quán ăn đầy ắp người, nhìn những người bên trong ăn rất vui vẻ, cậu nuốt nước bọt liên tục.

Cậu đói rồi, nhưng lại không biết mình nên ăn gì. Lúc này, bản năng nguyên thủy

trong đầu cậu chợt nhớ ra mùi vị quen thuộc nào đó, hình như là mùi vị trước đây cậu thường ăn.

Tiểu Tây gấp một miếng thịt bò đặt lên vỉ nướng kiểu Hàn, đột nhiên “Ây da” một tiếng.

“Cậu làm sao vậy?” Viên Khiết đang cho cuộn rau sống gói thịt bò vào trong miệng, vừa nhai vừa hỏi.

“Mình nhớ ra một vấn đề,” Tiểu Tây nói, “Minh Vũ cậu ta... không biết chữ mà, sao cậu ta có thể nói với chủ quán mình muốn ăn gì đây?”

Viên Khiết nghi ngờ hỏi: “Cậu ta không biết chữ thật hả? Sao như vậy được, đã lớp 8 rồi.”

Tiểu Tây phát hiện mình đã lỡ lời, bất đắc dĩ đành nói: “Cậu ta bị mất trí, những gì trước đây học và nhiều thứ khác nữa đều quên hết rồi.”

“Thì ra là vậy!” Viên Khiết kinh ngạc thốt lên.

“Cậu đừng nói với người khác nha, mẹ mình không muốn mọi người biết chuyện này.”

Viên Khiết gật đầu nói: “Ừ, mình sẽ không nói đâu.” “Ấy, cậu nói xem, vấn đề lúc này mình nói, phải làm sao đây?”

Viên Khiết ra vẻ không mấy bận tâm uống hớp trà:

“Cậu xem anh mình là tên ngốc thật hả? Cho dù cậu ta không biết chữ, nhưng thấy người khác ăn cơm hay ăn mì, có thể nói với chủ quán ‘cháu muốn món đó’, vậy không phải được rồi sao?”

Tiểu Tây thở phào: “Mong là cậu ta sẽ làm vậy.”

Minh Vũ đi qua mấy quán ăn nhỏ, bất giác dừng lại trước cửa hàng thịt.

Trên móc treo trước cửa tiệm, treo đầy những bộ phận khác nhau - có thịt lợn, thịt bò, thịt dê, còn cả nội tạng của động vật... Minh Vũ ngây ngốc nhìn chỗ thịt sống kia, chợt thấy cảm giác rất quen thuộc.

Ông chủ hàng thịt thấy cậu bé ngăn người nhìn thịt trong tiệm, tiến lên gọi: “Bạn nhỏ, cháu muốn mua thịt hả?”

Minh Vũ nuốt nước bọt, hỏi: “Thịt này, có thể ăn ạ?” Ông chủ hàng thịt hơi giật mình, rồi cười lớn: “Cháu nói cái gì vậy chứ, không ăn được, chẳng lẽ bác treo ở đây làm cảnh hả?”

Minh Vũ đưa tờ 20 tệ trong tay ra nói: “Vậy cháu mua một miếng.”

Ông chủ nhận tiền, chỉ hàng thịt hỏi: “Mua miếng nào? Thịt lợn, thịt bò, hay thịt dê?”

Minh Vũ chỉ vào miếng thịt lưng lợn nói: “Miếng này đi ạ.”

“Được, bác cắt cho cháu một miếng 20 tệ.” Ông chủ cầm dao cắt thịt trên thớt lên, cắt một miếng trên khối thịt lưng, đặt lên bàn cân, “Ấy, chỉ có 17 tệ rưỡi, tay ngày càng không chuẩn xác rồi.”

Sau đó, ông hỏi: “Cháu muốn bác trả lại 2 tệ rưỡi, hay lấy thêm thứ khác?”

Minh Vũ ngơ ngác nhìn ông, không biết trả lời thế nào.

Ông chủ thấy cậu không có ý kiến, bèn tự mình quyết định cắt một miếng gan lợn nhỏ, để chung với thịt, cho vào túi nilon, đưa cho Minh Vũ: “Bác bù cho cháu một miếng gan lợn, cháu có thể làm thêm ít gan lợn xào rồi.”

Minh Vũ ngơ ngác nhận lấy túi thịt.

Trịnh Húc và mấy nữ sinh khác trong trường vừa ăn xong ở một quán nhỏ, đến quán kem cách đó không xa mua kem. Vừa trả tiền ra ngoài, Trịnh Húc chợt thấy Minh Vũ đứng trước cửa hàng thịt.

Cô lấy khuỷu tay huých cô bạn bên cạnh: “Này, các cậu nhìn kia, đó không phải anh trai Minh Vũ của Tiểu Tây à? Cậu ta mua thịt sống làm gì vậy?”

Nữ sinh đó nhìn hàng thịt một cái, nói: “Người ta mua thịt về để tối ăn, cậu lo làm gì, đi thôi.”

Trịnh Húc trừng mắt nói: “Không phải chứ? Trời nóng thế này, cậu ta mua miếng thịt bỏ trong cặp suốt cả buổi chiều, thịt không ôi mới lạ! Chiều tan học rồi mới mua không được à?”

Cô nói vậy, các nữ sinh khác cũng nhìn qua, “Đúng là hơi lạ.”

Một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa nói: “Mình cảm thấy anh trai này của Tiểu Tây có chút là lạ, không biết là đến từ vùng núi xa xôi hay sao đó, hình như không hiểu không biết gì cả.”

“A, cậu ta mua xong rồi, xách thịt đi rồi.” Trịnh Húc nhìn bên kia đường nói.

“Cậu ta định đi đâu vậy?” Một nữ sinh hỏi. “Chúng ta đi theo xem thử.” Trịnh Húc nói.

“Các cậu có phải dở hơi quá không, người ta mua thịt thôi mà cũng theo dõi? Hay là về phòng ngủ một giấc đi.” Một nữ sinh mập mạp nói.

“Muốn về thì cậu về đi, mình muốn đi xem thử.” Trịnh Húc đi về phía trước, vừa đi vừa lầm bầm, “Đúng là kì lạ.”

Mấy nữ sinh nhìn nhau, cũng đi theo Trịnh Húc. Rất nhanh, họ đều thấy thất vọng, Minh Vũ không mang thịt đến nơi kì lạ nào cả, cậu đi thẳng về trường, trở về lớp học.

Trịnh Húc và các nữ sinh kia vẫn không bỏ cuộc, im lặng đi theo cậu đến phòng học. Minh Vũ đi vào từ cửa sau, các nữ sinh khom người nấp phía sau cánh cửa, quan sát Minh Vũ từ phía sau.

Trong phòng học giờ chỉ có mình Minh Vũ.

Cậu không hề biết mình đang bị theo dõi, sau khi ngồi vào chỗ của mình, cậu mở túi, lấy miếng gan lợn nhỏ trong đó ra, nhìn chăm chăm một lúc, rồi đưa lên mũi ngửi.

Sau đó một màn kinh người đã xảy ra, Minh Vũ đưa miếng gan lợn tanh hôi lên miệng, cắn một miếng lớn.

Mắt của đám nữ sinh nấp sau cửa nhìn lên suýt rớt ra ngoài, họ không hện mà cùng

bụng miệng, kinh ngạc đến quên cả hít thở.

Minh Vũ hoàn toàn không biết, sau khi ăn xong miếng gan lợn, cậu lại lấy miếng thịt lợn sống ra, cắn một miếng thật lớn, ăn rất ngon lành.

“Oe...” Một nữ sinh ở sau cửa không nhìn được nữa, nôn ra tại chỗ.

Minh Vũ nghe tiếng động, giật mình, quay đầu lại ngơ ngác nhìn đám nữ sinh kia.

Cậu quay đầu lại, càng khiến họ khiếp hồn khiếp vía - Khóe miệng Minh Vũ còn dính máu tươi của miếng gan lợn, đáng vẻ bây giờ của cậu đáng sợ hết như quỷ hút máu vậy.

Đám nữ sinh sợ đến thét lên, điên cuồng chạy xuống dưới tầng, để lại mình Minh Vũ không biết đầu đuôi ra sao ở đó.

Họ vừa chạy xuống tầng, đúng lúc gặp Tiểu Tây và Viên Khiết trở về. Trịnh Húc như thấy được vị cứu tinh, vội túm tay Tiểu Tây, hỗn hển nói: “Tiểu... Tiểu Tây, anh... anh cậu... cậu ta...”

Tiểu Tây thấy họ sắc mặt trắng bệch, nghĩ chắc đã xảy ra chuyện, vội hỏi: “Cậu ta làm sao?”

Trịnh Húc thở hỗn hển nửa ngày mới lấy lại hơi, kinh hoảng mà nói: “Cậu ta... cậu ta ở trong phòng học ăn thịt lợn sống!”

“Hả?!” Tiểu Tây và Viên Khiết cùng kêu lên, kinh ngạc vô cùng.

Ngần người một lúc, Tiểu Tây vội xông lên tầng: “Mình đi xem thử!”

Viên Khiết, Trịnh Húc và mấy nữ sinh còn lại nhìn nhau, thấy Tiểu Tây đã xông lên, họ cũng lấy hết can đảm đi theo.

Tiểu Tây chạy một mạch đến lớp học, từ cửa sau xông vào, vừa nhìn đã thấy chỗ của Minh Vũ. Lúc này, cậu đã lấy tay áo lau sạch máu trên khóe miệng, nhưng túi thịt vẫn đang bày trên bàn học của cậu.

Tiểu Tây đi đến trước mặt Minh Vũ, thấy thịt lợn sống trước mặt cậu, không nhìn được thét lên: “Sao cậu lại ăn thịt sống?”

Minh Vũ ngây ngô nói: “Sao vậy, cái này không ăn được à? Ông chủ tiệm đó nói với mình là ăn được mà.”

Tiểu Tây nghiêng mặt sang một bên, tức đến nói không nên lời. Mấy giây sau, cô gần như hét lên: “Chúng ta là người! Không phải động vật hoang dã, sao cả cái này cậu cũng quên rồi hả!”

Dứt lời, cô túm lấy túi thịt trên bàn, xách nó đi ra ngoài. Đám nữ sinh đứng ngoài cửa vội tránh ra.

Vứt túi thịt sống vào thùng rác, Tiểu Tây cảm thấy mình không còn mặt mũi nào trở vào lớp nữa, cô một mình ngồi bên bụi hoa, bất giác rơi nước mắt.

Lúc này khi ra khỏi lớp học, cô thấy rất rõ, đám Trịnh Húc nhìn cô như thể nhìn quái vật - Trong mắt họ, không chỉ có Minh Vũ là quái vật, cả cô cũng thế! Vì bây giờ cô và Minh Vũ là “anh em”.

Xong rồi, cuộc sống của mình bị cậu ta hủy sạch rồi. Rất nhanh thôi, cả lớp sẽ biết chuyện này, tất cả mọi người sẽ nhìn Minh Vũ và cả mình không khác gì quái vật. - Tiểu Tây dự cảm.

Ngoài ra, Tiểu Tây chợt nghĩ - Mất mặt chỉ là chuyện nhỏ. Rốt cuộc cậu ta là người gì? Trước đây cậu ta đã sinh sống trong hoàn cảnh ra sao? Cho dù là người mất trí, cũng đâu thể thấy thịt sống ngon được?

Cách giải thích duy nhất chính là, đây là thói quen đã có từ trước khi cậu ta mất trí.

Đúng rồi, cậu ta từng nói, cậu ta thích nhất là ăn thịt! Đột nhiên, tim Tiểu Tây như nảy mạnh lên. Cậu ta nói thích ăn thịt, là chỉ thịt gì?

Suy nghĩ này khiến Tiểu Tây rùng mình, khẽ run rẩy.

SỰ VIỆC NGHIÊM TRỌNG

Vẫn may, mấy ngày trôi qua, trong lớp dường như không ai khác biết chuyện xảy ra trưa hôm đó. Viên Khiết, Trịnh Húc họ đều nghĩ đến thể diện của Tiểu Tây. Không giống như Tiểu Tây suy nghĩ họ sẽ đem chuyện này lan truyền ra ngoài.

Chuyện này khiến Tiểu Tây thở phào nhẹ nhõm. Chuyện lần này, Tiểu Tây cũng không dám nói cho mẹ biết. Nếu mẹ biết do mình và bạn học một mình đi ăn món Hàn, dẫn đến việc Minh Vũ đi mua thịt sống mà ăn, người bị mắng chỉ có mình mà thôi.

Đi học một tuần, Minh Vũ đã có thể tự nhớ đường về nhà. Chuyện này làm Tiểu Tây như trút được gánh nặng - Cuối cùng tan học cô không bị bắt đi cùng tên quái nhân kia về nhà rồi.

Bây giờ, Tiểu Tây cố gắng hết sức xem Minh Vũ như người lạ hoàn toàn không quen biết, đừng nói là anh em, cả bạn học bình thường cũng không phải.

Hôm nay là thứ sáu, buổi chiều chỉ có hai tiết. Tiết đầu tiên kết thúc, Mai Lệ đến tìm Tiểu Tây, ra vẻ thần bí kè sát tai cô, nhỏ giọng nói:

“Lúc nãy mình nghe đám Lưu Toan nói, hôm nay sau khi tan học, hình như muốn cho ai đó nếm mùi lợi hại, mình phát hiện người họ nói là Minh Vũ.”

Cái tên “Minh Vũ” này với Tiểu Tây mà nói, chẳng khác nào từ thay thế cho “rắc rối”. Cô vừa nghe liền xua tay: “Đừng nói chuyện của cậu ta với mình, không liên quan gì đến mình cả.”

“Sao lại không liên quan, chẳng phải cậu ta là anh cậu sao?”

“Cậu ta không phải anh mình!” Tiểu Tây nhìn Mai Lệ dăm dăm, cố đè thấp giọng nói, “Mình đã nói sự thật cho cậu biết rồi - Bởi vậy cậu nên biết mình và cậu ta chẳng là gì cả.”

“Cứ cho là không phải, nhưng bây giờ cậu ấy gặp rắc rối, cậu đâu thể...”

Không đợi Mai Lệ nói xong, Tiểu Tây đã mở bài vở cho tiết sau ra: “Xin lỗi, mình phải chuẩn bị bài tập.”

Mai Lệ nhú mày nhìn Tiểu Tây, thở dài rồi bỏ đi. Sau khi tan học, thầy Ngô gọi lớp trưởng, ban tuyên truyền và một bạn có khiếu hội họa ở lại giúp trang trí bảng đen. Những người khác có thể ra về.

Minh Vũ đi đến cuối phòng học, nói với Tiểu Tây: “Tiểu Tây, mình về trước nha.”

Tiểu Tây đang viết chữ trên bảng đen, không hề nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Về đi.”

Minh Vũ vác cặp, ra khỏi phòng học.

“Lão đại, cậu ta ra rồi.” Nam sinh đeo dây chuyền dùng ngón cái chỉ về phía Minh

Vũ vừa bước ra khỏi phòng học.

Lưu Toan đang nấp dưới bóng râm của một gốc cây lớn bên cạnh bụi hoa, không chút vội vàng nói: “Đừng gấp, đợi cậu ta ra khỏi cổng trường rồi nói.

“Người đã sắp xếp xong chưa?” Cậu môi dày nói. Lưu Toan lườm cậu ta: “Chuyện này cần đến mày lo chắc?”

Cậu môi dày không nói nữa.

Thấy Minh Vũ đã ra khỏi cổng trường, Lưu Toan vẫy tay: “Đi!” Mấy người họ nhanh chóng bước theo.

Mai Lệ đi ra từ một góc sân trường, bất an nhìn theo đám người Lưu Toan.

Minh Vũ sau khi ra khỏi cổng trường, bước trên con đường về nhà. Vừa rẽ qua một con ngõ, đột nhiên có hai người nhảy ra từ phía sau, là Lưu Toan và cậu đeo dây chuyền. Họ mỗi người khoác một cánh tay lên cổ Minh Vũ, giống như hai gọng kìm.

“Nè, dẫn cậu đến một nơi rất vui.” Lưu Toan nói. Minh Vũ không hiểu họ muốn làm gì, bèn hỏi:

“Nơi nào?”

“Chính là ở đây - Cậu xem, đến rồi.” Hai người không nói không rằng đã đưa cậu vào một con hẻm vắng. Cậu môi dày đã đợi sẵn ở đó.

Minh Vũ phát hiện ra rất nhanh, đợi ở đây không chỉ có cậu môi dày, còn mấy thanh niên khoảng 20 tuổi nữa. Đám người này tóc tai kì lạ, nhuộm thành màu trắng, màu tím và màu xám tro, trên tai họ đeo những hoa tai nhỏ bằng kim loại, hình như còn có vài chiếc xỏ trên mặt họ. Cậu môi dày và mấy thanh niên kia đang hút thuốc thấy Lưu Toan và cậu đeo dây chuyền đã giải Minh Vũ tới, họ vây lại, kẹp Minh Vũ ở giữa.

“Này... Tiểu Tây, Tiểu Tây!” Mai Lệ hỗn hển chạy đến phòng học, khẩn trương nói, “Lúc này mình đoán không sai, bọn Lưu Toan họ... thật sự muốn ra tay với Minh Vũ!”

Trong phòng học chỉ có Tiểu Tây và một bạn học khác. Tiểu Tây đứng trên bục giảng, đang vẽ trên tấm bảng sau của phòng học. Nghe nói vậy, cô dừng lại, nhìn Mai Lệ.

“Lúc này mình lén theo sau đám người Lưu Toan, thấy họ dẫn Minh Vũ vào ngõ cụt ở hẻm Thạch Bản. Hơn nữa, có mấy tên lưu manh đã đợi sẵn trong đó, mình không biết họ định làm gì Minh Vũ!”

Tiểu Tây im lặng một lúc, cứng nhắc nói: “Mai Lệ, mình đã nói với cậu rồi, cậu ta không có quan hệ gì với mình cả.”

Mai Lệ kinh ngạc, mấp máy môi: “Cậu nói gì? Cậu bỏ mặc thật à?”

“Nếu đây là rắc rối cậu ta tự chuốc lấy, thì để cậu ta tự gánh. Nói không chừng, cậu ta muốn tiếp tục sinh tồn trong xã hội này, phải ném trải chút đau khổ mới được.” Tiểu Tây đành mặt nói.

Mai Lệ nhìn Tiểu Tây như người xa lạ: “Mình nhìn nhầm cậu rồi, không ngờ cậu lại

là một người máu lạnh đến thế.” Cô lắc đầu, ra khỏi lớp học, chạy về phía phòng giáo viên.

Người bạn học còn lại trong phòng học cũng nhìn Tiểu Tây.

Tiểu Tây cắn môi, nhú chặt mày, tức giận bẻ gãy viên phấn trong tay.

“Đây là người bạn nhỏ mà mày muốn giới thiệu cho tụi tao, đúng không?” Người tóc màu xám tro nhìn Lưu Toan nói.

“Đúng vậy.” Lưu Toan nghiêng đầu, nhận điều thuốc đã châm mà cậu môi dày đưa qua, cậu ta hít một hơi dài, phun khói thuốc vào mặt Minh Vũ, “Còn nhớ hôm đó mình nói gì với cậu không? Mình hỏi lại lần nữa - Cậu có muốn gia nhập với tụi này không?”

“Không muốn.” Minh Vũ không chút do dự nói. mấy tên lưu manh kia khề há miệng, ít nhiều thấy chút bất ngờ. Chúng không ngờ tên nhóc con trước mặt bao nhiêu người mà lại không chút sợ hãi.

Lưu Toan nén giận nói: “Mình có thể hỏi vì sao không?” Minh Vũ thẳng thắn nói: “Mình không thích các cậu.” Lưu Toan trừng mắt nhìn cậu mấy giây, cười lạnh một tiếng: “Hà... Vậy thì không còn cách nào khác rồi.”

Cậu ta vừa lui về phía sau, vừa nói với mấy tên lưu manh: “Các anh em, mình xin giới thiệu một chút với mọi người thể chất đặc biệt của cậu ta, theo mình được biết, cậu ta không sợ đau đâu.”

“Vậy sao?” Một tên để kiểu tóc bờm ngựa đến trước mặt Minh Vũ, “Vậy tao phải thử xem mới được.”

Tên tóc bờm ngựa túm tay Minh Vũ, lật ngửa bàn tay cậu lên, dúi đầu thuốc vào đó.

Cho đến khi điều thuốc tắt ngúm trong tay cậu, về mặt Minh Vũ vẫn rất thản nhiên, cậu nhìn đắm đắm tên tóc bờm ngựa đã dúi thuốc vào tay cậu.

Tên tóc bờm ngựa cũng nhìn mặt Minh Vũ đắm đắm, đột nhiên, hần bật cười điên cuồng: “Không tệ, tên nhóc này, mẹ nó chứ, khá lắm! Đừng nói, tao thích nó lắm đấy!”

Tiếp đó, sắc mặt hần lại trở nên âm trầm: “Nhưng, tao không thích ánh mắt mày nhìn tao.”

Nói rồi, từ đâu đó hần lấy ra một cây sắt dài chừng hai tấc giống như làm ảo thuật, quơ nó trước mặt Minh Vũ: “Tao muốn thử xem, có thật là mày không sợ đau hay không.”

Cậu môi dày giật mình, nhỏ giọng nói với Lưu Toan: “Lão đại, cái này có phải quá...”

Lưu Toan cũng có chút chần chừ, cậu ta nhìn tên tóc xám tro đang tựa trong góc tường hút thuốc. Lúc này cậu ta mới kinh ngạc thấy, trên tay của tên tóc xám tro, không biết xuất hiện thanh sắt từ bao giờ.

Tên tóc bờm ngựa túm tay Minh Vũ, ấn lên tường, tay còn lại giơ thanh sắt lên. Ba người Lưu Toan đều ngậy ra, há hốc miệng, dường như chính họ cũng không ngờ sẽ thành ra như vậy.

Đúng lúc này, có người la lớn: “Mấy cậu ở đây làm gì?”

Tất cả nhìn về hướng phát ra tiếng nói, đầu hẻm đã có mấy người đứng đó, là thầy trưởng phòng quản lý học sinh của trường và bảo vệ, còn có mấy cảnh sát.

“Nguy rồi.” Lưu Toan thầm nói.

Cảnh sát đi lên trước, nói với đám lưu manh kia: “Mấy cậu tụ tập ở đây làm gì?”

Tên tóc bờm ngựa đã buông tay Minh Vũ ra từ sớm, thanh sắt cũng đã ném đi. Hắn ta cười hì hì nói: “Có làm gì đâu, anh cảnh sát, chúng tôi ở đây chơi đùa chút thôi mà.”

“Ở đây không vui đâu, theo chúng tôi về Cục chơi đi, ở đó vui hơn đấy.” Cảnh sát nói.

“Thôi, thôi... Chúng tôi đi nơi khác chơi thì hơn.” Mấy tên lưu manh vội vàng luồn qua một bên chạy mất.

“Sau này còn để chúng tôi bắt gặp các cậu tụ tập gây sự, sẽ không dễ dàng thả các cậu đi như vậy đâu!” Cảnh sát gọi với theo sau lưng chúng.

Lúc này, ba người Lưu Toan cúi đầu, định lảng lạng chuồn đi. Thầy trưởng phòng quản lý học sinh ngăn họ lại, trách cứ nói: “Lưu Sảng (tên thật của Lưu Toan), lại là các em! Các em ở đây bắt nạt bạn học đúng không?”

“Không có đâu, thầy ơi.” Lưu Toan giờ như quả bóng xì hơi, chút uy phong cũng không có, “Bọn em chỉ... đi ngang qua chỗ này thôi.”

“Em đừng có giở trò này với tôi.” Thầy trưởng phòng nói, “Đám lưu manh kia chẳng phải do các em tìm đến sao?”

Thầy trưởng phòng đi đến bên cạnh Minh Vũ, nói với cậu: “Em là học sinh mới chuyển đến học kỳ này, tên Minh Vũ đúng không? Các em ấy đang ở đây bắt nạt em có phải không?”

Ba người Lưu Toan đồng loạt nhìn Minh Vũ, không ngờ, Minh Vũ lại nói: “Không có ạ, họ không làm gì em cả.”

Thầy trưởng phòng nói: “Em không cần sợ, cũng không cần che giấu cho chúng, thầy sẽ xử lý chúng. Nếu còn không được, vẫn còn cảnh sát ở Cục Công an nữa.”

Ba người Lưu Toan giật nảy mình. “Thật sự không có gì ạ.” Minh Vũ nói.

Thầy trưởng phòng nhìn cậu dăm dăm một lúc, quay lại nói với ba người Lưu Toan: “Ba em nghe cho rõ, đây không phải lần đầu tiên. Nếu sau này còn để tôi bắt gặp các em tụ tập với đám lưu manh ngoài trường làm chuyện xấu, các em đừng đến trường học nữa, tôi sẽ mời cảnh sát đưa các em đến trường giáo dưỡng để học!”

Ba người Lưu Toan gật đầu lia lịa: “Dạ, dạ... chúng em biết rồi ạ.” Nói xong liền chạy mất.

Thầy trưởng phòng nói với Minh Vũ: “Em cũng về nhà đi, sau này nếu chúng còn tìm em gây chuyện, em cứ đến tìm thầy.”

Minh Vũ gật đầu: “Vâng.”

Ba người Lưu Toan chạy thật xa, đến một con phố khác mới thở hổn hển dừng lại.

Cậu đeo dây chuyền nói: “Lão đại, chuyện này là sao vậy, người của nhà trường và

cảnh sát đều đến! Họ chắc không phải đều tình cờ đi ngang chỗ này chứ?”

“Nói thừa, tất nhiên không phải rồi!” Cậu môi dày nói, “Chắc chắn trong lớp có ai đó biết hôm nay chúng ta muốn gây chuyện với tên nhóc kia, rồi đi mách lẻo!”

“Là ai nhỉ? Muốn chết à!” Cậu đeo dây chuyền hung hăng nói.

Lưu Toan nghĩ ngợi một lúc, chợt vỗ đùi một cái thật kêu: “Còn ai được nữa, chắc chắn là em của thằng nhóc đó - Giang Tiểu Tây! Con nhóc đó vốn thích mách lẻo, lần trước mình đánh thằng mập, cũng là nó mách, hại mình phải chịu phạt!”

“Đúng, chắc chắn là nó, lần này chúng ta muốn đụng đến anh nó, đương nhiên nó càng phải chỉnh chúng ta! Cả cảnh sát cũng gọi đến!” Cậu đeo dây chuyền nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Không được, tao nuốt không trôi cục tức này, phải cho nó bài học mới được!” Lưu Toan nói.

“Nhưng mà, nó là lớp trưởng đấy, thầy giáo cưng nó nhất.” Cậu môi dày nhắc nhở, “Chúng ta đến cả nó cũng... hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm đây.”

“Không, tao không đánh con gái đâu.” Lưu Toan cười thâm hiểm, chỉ chỉ đầu của mình, “Động não chút đi, chúng ta biết nó sợ gì nhất mà, chẳng phải sao?”

MÓN QUÀ ĐÁNG SỢ

Sau sự việc thứ sáu tuần trước, Mai Lệ vẫn thấy thấp thỏm không yên.

Mấy ngày nay, cô vẫn luôn âm thầm quan sát đám người Lưu Toan, phát hiện biểu hiện của chúng thật sự quá bình tĩnh - không hề tiếp tục tìm Minh Vũ gây rắc rối, cũng không “truy tìm” người bí mật tố cáo hôm đó là ai - Nhưng cũng vì thế mà cô lại càng thấy không yên tâm.

Vì theo hiểu biết của Mai Lệ với chúng, đám người này chẳng phải người hiền lành vì nhận được bài học hay bị cảnh cáo mà lại ngoan ngoãn. Chúng bây giờ không làm gì cả, chứng tỏ có khả năng chúng đang âm thầm lên kế hoạch xấu xa nào đó.

Hay là chúng biết là mình đã đi mách thầy, đang lên kế hoạch trả thù mình? Mai Lệ càng nghĩ càng thấy không yên trong lòng.

Chiều thứ tư, Minh Vũ và Tiểu Tây chia nhau đến trường, Minh Vũ đi nhanh, đến sớm hơn Tiểu Tây vài phút. Tiểu Tây đến lớp sau, đi thẳng đến chỗ ngồi của mình. Đột nhiên, cô phát hiện trên bàn có một hộp quà được gói rất đẹp.

Cô từ từ đi tới, ngạc nhiên hỏi: “Cái này là của ai vậy?” Mấy nữ sinh bên cạnh cười nói: “Tiểu Tây, có người tặng quà cho cậu đấy!”

“Ai vậy?”

“Không biết, lúc bọn mình đến thì đã thấy hộp quà này trên bàn cậu rồi.”

“Vậy thì sao các cậu biết là tặng cho mình? Lỡ đâu ai đó để nhầm chỗ thì sao?”

“Cậu xem chỗ này này.” Một bạn nữ chỉ lên tấm thiệp nhỏ gắn trên chiếc nơ của hộp quà, “‘Tặng Giang Tiểu Tây’ - Thấy chưa, cho cậu đấy!”

Tiểu Tây cầm tấm thiệp lên xem, ngạc nhiên nói: “Lạ thật, khi không ai lại tặng quà cho mình...”

Viên Khiết đang ngồi dãy bàn sau cô chồm người lên nói: “Người theo đuổi cậu chứ ai!”

“Thôi đi!” Tiểu Tây đẩy cô một cái, “Bớt lầy mình ra làm trò đùa đi!”

“Có phải quà sinh nhật không?” Một nữ sinh nhắc nhở.

“Sinh nhật?” Tiểu Tây lắc đầu, “Sinh nhật mình là tháng hai, đã qua lâu rồi.”

Lúc này, cả lớp đều đã tụ lại, ai cũng đều thấy tò mò.

Minh Vũ ngồi xéo phía sau Tiểu Tây, cậu cũng vươn cổ sang xem thử.

Mai Lệ càng ngứa ngáy trong lòng hơn, trước nay cô đối với những chuyện bí mật đều không thể bỏ qua được, nhưng sau sự việc ngày thứ sáu tuần trước, cô và Tiểu Tây không nói chuyện với nhau, vẫn đang “chiến tranh lạnh”, chỉ biết cố nhin, quan sát từ

xa.

Ông Bác chồm lên bàn Tiểu Tây nói: “Mặc kệ là ai tặng, mở ra xem đi, biết đâu thấy đồ bên trong rồi sẽ biết ngay ai tặng.”

Có người nói: “Ông Bác, không phải cậu tặng đấy chứ? Có ý muốn tỏ ra lãng mạn chứ gì!”

Mọi người cười ầm lên, Ông Bác đỏ mặt nói: “Mình chẳng thêm phiền phức thế đâu, muốn thì tặng ngay trước mặt cơ!”

Mấy nữ sinh cùng hồi thúc: “Tiểu Tây, mau mở ra xem đi!”

Tiểu Tây không cản được tiếng reo hò của mọi người, lại thêm bản thân cô cũng tò mò, bèn dùng ngón tay tháo nơ ra, xé giấy gói của nó.

Mọi người vây lại thành vòng tròn, không chớp mắt nhìn Tiểu Tây xé giấy gói quà, rồi lại mở chiếc hộp xinh xắn ra.

Mở chiếc hộp giấy bên ngoài ra, mọi người thấy trong đó lại có một chiếc hộp nhỏ hơn.

“Người tặng quà này tâm tư cẩn mật quá nha.”

Viên Khiết nói, “Nhìn xem một lớp lại một lớp, bên trong rốt cuộc có gì hay vậy?”

“Nhanh, nhanh, nhanh, mở chiếc hộp nhỏ ra đi.” Chúng bạn học không nhẫn nại được thêm nữa.

Không hiểu sao, Tiểu Tây chợt có dự cảm không lành, cô ngờ ngợ cảm thấy trong chiếc hộp này chẳng phải thứ hay ho. Nhưng mọi người đều đang nhìn cô, hơn nữa đã mở đến bước này rồi, không thể khiến người ta mất hứng được, cô chỉ đành tiếp tục mở chiếc hộp giấy nhỏ ra.

Vật bên trong cuối cùng cũng lộ ra, là một hộp gỗ nhỏ.

“A, không phải chứ, hộp nhạc hả? Quê mùa quá vậy?” Một nữ sinh thất vọng kêu lên.

Mọi người đều thấy hơi thất vọng, hiển nhiên đồ trong chiếc hộp kia quá bình thường, quá khác biệt với tưởng tượng và trông đợi của họ. Nhưng Tiểu Tây lại thở phào nhẹ nhõm - Ít ra hộp nhạc không phải thứ gì xấu.

Cô bất giác mở hộp gỗ ra, bật chiếc hộp nhạc lên. Khi Tiểu Tây nhìn thấy vật trong hộp, lông tơ cả người cô đều dựng hết lên, máu dồn ngược từ chân lên đỉnh đầu, làm cho trước mắt cô hiện lên một tầng sương đỏ.

“Aaaa!” Cô kinh hoảng hét lên, thân thể ngã về phía sau, ngã từ trên ghế xuống, ngồi phịch xuống đất.

Minh Vũ liền đứng lên khỏi ghế.

Mọi người vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng khi họ nhìn rõ vật ở trong hộp, tất cả đều sợ hãi kêu lên.

Chiếc hộp nhạc kia rỗng ruột, bên trong chứa con nhện lớn bằng lòng bàn tay, đầy lông lá!

Phòng học lập tức trở nên rối loạn, đám con gái ôm đầu, la hét chạy ra xa, cả đám con trai cũng không dám tiến lên, chỉ dám đứng từ xa nhìn con nhện đó bò ra khỏi hộp, về mặt đầy kinh hãi.

Nhưng nỗi khiếp sợ của mọi người đều không bằng Tiểu Tây, giờ đây cô sống người trên mặt đất, cả người đều run rẩy, mặt không chút máu, đôi mắt sợ hãi như muốn trồi ra khỏi hốc mắt.

Mai Lệ hai tay bụm chặt miệng, sửng sốt đứng bật dậy - Là bạn thân của Tiểu Tây, cô biết, thứ Tiểu Tây sợ nhất chính là nhện! Lần trước ở sân trường, một con nhện bé cỡ móng tay rơi từ trên cây xuống trước mặt, đã dọa cho Tiểu Tây thừa sống thiếu chết, suốt cả tiết học mặt đều xanh lét - Bây giờ con nhện lớn cỡ lòng bàn tay xuất hiện trước mặt, sẽ dọa Tiểu Tây phát điên mất!

Nhưng Mai Lệ cũng chỉ có thể nôn nóng trong lòng, con nhện lớn như vậy, cô cũng rất sợ, không dám đến gần.

Làm sao bây giờ, nếu con nhện bò lên người Tiểu Tây, cậu ấy sẽ bị dọa chết tại chỗ mất! Mai Lệ căng thẳng nghĩ.

BÙNG NỔ

Trong lúc mọi người đang kinh sợ tột độ, dây cuối cùng của phòng học chột truyền ra một trận cười hả hê.

Là Lưu Toan và hai thuộc hạ. Hiển nhiên, chúng rất hài lòng với hiệu quả của vở kịch mà mình đạo diễn.

Ngay lập tức, mọi người đều hiểu đây là chuyện gì, tất cả tức giận nhìn chúng.

Lưu Toan rất đắc ý, nghênh ngang đi tới. Cậu ta thấy Tiểu Tây đang cố dùng chút sức còn lại của mình chầm chậm lui về phía sau, bèn huơ huơ ngón tay nói: “Lớp trưởng đại nhân, đừng không nể tình như thế chứ, mấy con nhện Nam Mỹ này là tôi cố ý mua về để cậu làm thú nuôi đấy. Thế nào, cậu không thích sao?”

Nói rồi, cậu ta lấy từ sau lưng ra hai sợi kẽm dài, dùng như đôi đũa gấp con nhện lớn trên mặt bàn, chầm chậm nhấc nó lên.

Cả lớp đều kinh hãi kêu lên. Tiểu Tây dường như biết được cậu ta định làm gì, cô vừa lui về sau, vừa lắc đầu lia lịa, gần như là van nài nói: “Đừng, đừng mà... đừng!” Con nhện đó bị gấp giữa không trung, từ từ hướng về trước mặt Tiểu Tây, kèm theo đó là giọng nói góm ghềnh không khác gì con nhện kia của Lưu Toan: “Không phải cậu thích mách lẻo lắm sao? Nói cậu biết nha, chiều hôm đó tụi này cũng thê thảm thế đấy, bây giờ cậu cũng cảm nhận thử đi...”

Mai Lệ cuối cùng không nhịn được nữa, cô biết hậu quả ra sao, Tiểu Tây sẽ bị dọa chết mất! Cô chạy ra sau lớp, lấy cây chổi, muốn ngăn cản hành động của Lưu Toan.

Ngay lúc này, một người xông tới như tia chớp, Lưu Toan chưa kịp nhìn rõ, mũi đã ăn phải một cú đánh nặng nề. Cậu ta kêu lên một tiếng, rồi ngã về phía bên cạnh. Con nhện kia rơi trước ngực cậu ta, cậu ta sợ đến kêu oai oái, lông nga lông ngóng nhảy dựng lên. Cậu môi dày vội chạy lên, lấy một quyển sách hất con nhện xuống.

Minh Vũ bước lên, một chân giẫm chết con nhện. Sau đó giơ nắm đấm lên, giáng thật mạnh lên hai con còn lại trên mặt bàn Tiểu Tây. Ba con nhện bẹp gí trong chớp mắt.

“Ôi...!” Bạn học xung quanh đều sợ hãi hét lên. “Mày... mày dám đánh tao!” Lưu Toan nổi điên gào thét, giơ nắm đấm nhào về phía Minh Vũ.

Minh Vũ đứng yên tại chỗ, đợi khi Lưu Toan đến gần, chuẩn xác giáng một cú đấm lên mũi cậu ta, Lưu Toan lại kêu thảm, máu trong mũi rỉ ra.

Lúc này, một nắm đấm từ phía sau Minh Vũ xông đến, Minh Vũ quay phắt lại, một tay bắt lấy cổ tay người kia. Cậu đeo dây chuyền lập tức kêu lên như lợn bị chọc tiết, hai

chân cũng nhũn xuống, gần như quỳ rạp trên mặt đất.

Cậu môi dày ở bên cạnh chỉ biết chờ người, hoàn toàn không dám xông lên giúp đỡ. Cậu ta không ngờ Minh Vũ thấp hơn Lưu Toan cả một cái đầu lại lợi hại như vậy, nhẹ nhàng mà đánh ngã được hai người.

Minh Vũ trừng lớn đôi mắt, giận dữ gào lên: “Không cho các cậu bắt nạt Tiểu Tây!”

Cả người Tiểu Tây run rẩy như điện giật.

Cậu đeo dây chuyền khóc lóc thảm thiết xin tha: “Bọn mình không dám nữa, không dám nữa... Á! Ối... Xin cậu, tha cho mình đi! Ối..!”

Minh Vũ hất cậu đeo dây chuyền ra, nhìn Lưu Toan nói: “Còn cậu?!”

Lưu Toan từ khi vào lớp này đến nay, chưa từng chịu nhục nhã như vậy - Cậu ta cao gần một mét tám, nặng hơn 170 cân¹, đứng lên giống một con gấu xám - Giờ trước mặt bao nhiêu người lại bị tên nhóc trông gầy yếu hơn cậu ta đánh liền hai đấm! Bất luận thế nào cậu ta cũng không tin mình lại không phải đối thủ của tên nhóc này.

¹ 1 cân (Trung Quốc) = 0,5 kg.

Nghĩ vậy, cậu ta đã hoàn toàn phát điên, hét lớn một tiếng “A”, vớ lấy chiếc ghế sắt bên cạnh, giơ lên cao, dùng hết sức ném về phía Minh Vũ.

Cả lớp - gồm cả Tiểu Tây - sợ đến tái mặt. Nếu ném trúng đầu, sẽ xảy ra án mạng mất!

Trong lúc mọi người đang sợ đến ngây ra, Minh Vũ chạy về phía trước, giáng một cú thật mạnh vào ngực Lưu Toan.

Lưu Toan hét lên một tiếng, bay lên như xác pháo, đập thật mạnh lên tường, hôn mê bất tỉnh.

Mọi người sửng sốt, ngây ra như phỗng.

Lúc này, thầy Ngô xuất hiện trước cửa lớp, ông trừng mắt há miệng nhìn đám hỗn độn trong phòng học, lớn tiếng quát: “Đây là chuyện gì?!”

Không ai có thể dùng từ ngữ ngắn gọn để giải thích cho ông chuyện vừa xảy ra.

Thầy Ngô chạy đến bên tường, thấy Lưu Toan đang chảy máu mũi, bất tỉnh nhân sự nằm đó. Vẻ mặt của ông khó tin như vừa trông thấy quái vật hồ Loch Ness vậy.

“Là ai làm đây?” Ông sửng sốt hỏi, giọng nói cũng thay đổi.

Tiểu Tây lúc này đã đứng lên được, nhưng sắc mặt cô vẫn trắng bệch, sợ hãi không thôi, một câu cũng nói không nên lời.

Bạch Xuyên là lớp phó thể dục của lớp, cậu tiến lên nói: “Thưa thầy, lát nữa em sẽ giải thích với thầy. Bây giờ phải đưa bạn Lưu Sảng đến phòng y tế mới được ạ.”

Dứt lời, cậu khom người xuống, định đỡ Lưu Toan lên. Đột nhiên, động tác của cậu sửng lại, ngưng mấy giây, Bạch Xuyên kinh hãi xoay người lại nói:

“Hình như cậu ta... bị đánh chết rồi!”

QUYẾT ĐỊNH XỬ PHẠT

Mẹ Tiểu Tây ngồi trong phòng Hiệu trưởng, gấp gáp nói: “Hiệu trưởng, thật sự nghiêm trọng đến thế sao? Thăng bé chỉ mới vào học được hai tuần...” “Vấn đề chính là ở đây.” Hiệu trưởng nói, “Em ấy mới vào học chưa đến hai tuần, đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế.”

“Nhưng, mấy học sinh kia lấy nhện ra hù dọa con gái tôi trước, Minh Vũ mới ra tay mà! Hơn nữa tôi nghe nói, mấy học sinh kia là học trò cá biệt trong lớp, thậm chí còn giao du với đám du côn nữa.”

“Không sai, đây đều là sự thật. Nhưng Minh Vũ nhà chị ra tay quá nặng!” Hiệu trưởng nhíu mày nói, “Chị biết không? Hai học sinh bị em ấy đánh - Một em còn đỡ, chỉ bị trật cổ tay, em còn lại sống mũi và xương sườn đều bị gãy cả! Nghe bác sĩ nói, đoạn xương sườn bị gãy kia suýt đâm trúng tim, hoặc có thể nói - suýt chút nữa là em ấy đã mất mạng rồi!”

Sắc mặt người mẹ trắng bệch, hiển nhiên đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Hai học sinh kia hiện vẫn đang nằm viện, bây giờ, phụ huynh của chúng đều tìm tôi hỏi cách xử lý, chị nói tôi nên làm sao?” Hiệu trưởng chấp tay nói.

Người mẹ quay đầu về phía khác, nôn nóng nghĩ ngợi một lúc, nói: “Hiệu trưởng, vậy ý của thầy là bạn học trong lớp nên trừng mắt nhìn mấy trò kia bỏ nhện độc lên người con gái tôi, cái gì cũng không làm à?”

“Tôi không có ý này. Việc làm của đám học sinh xấu kia quả thật vô cùng xấu xa. Nhưng trường có giáo viên mà, gặp chuyện như vậy, nên báo giáo viên trước mới đúng.”

“Nhưng đợi giáo viên đến có khi đã muộn rồi.” “Vậy cũng không thể đánh người ta đến gần chết chứ!”

Nếu chuyện này không xử lý nghiêm khắc, vậy học sinh trong trường sẽ nghĩ thế nào - Chỉ cần có lý, có giết người cũng được à? Nếu như vậy, trường của tôi chẳng loạn hết cả lên sao? Chẳng thường xuyên xảy ra án mạng à?”

“Sự việc lần này tôi đã tìm hiểu kỹ rồi.” Người mẹ nói, “Minh Vũ không hề đánh hai học sinh kia đến gần chết như thầy nói. Nghe nói lúc đó nó chỉ đánh chúng vài cái mà thôi.”

Thầy Hiệu trưởng giơ một ngón tay lên nói: “Đúng vậy, nói đến đây - Minh Vũ nhà chị là người gì vậy? Một thằng bé nặng hơn 170 cân, lại suýt bị ba cú đấm của nó đánh chết! Bây giờ nó mới 15 tuổi? Trước đây nó làm gì?”

Người mẹ cúi đầu, nói nhỏ: “Tôi cũng không biết...”

“Cái gì?” Hiệu trưởng nhướn một bên chân mày.

“Tôi...” Người mẹ không biết phải giải thích thế nào. Hiệu trưởng nhìn bà dăm dăm một lúc, đứng lên nói: “Tóm lại dù thế nào đi nữa, nó đã ra tay quá độc ác.

Người nguy hiểm như thế này, trường chúng tôi không dám giữ lại.”

Người mẹ sốt ruột, đứng lên khỏi sofa: “Nhưng thầy cũng không thể vì thế mà chuyển nó vào trường giáo dưỡng! Hình phạt này với nó mà nói quá nghiêm trọng rồi!”

“Xin lỗi, mong chị hiểu cho, tôi có trách nhiệm với sự an toàn của học sinh trong trường này.” Hiệu trưởng đã quay lưng lại.

Người mẹ đứng sau lưng Hiệu trưởng một lúc lâu, thành khẩn nói:

“Thầy Hiệu trưởng, mong thầy niệm tình đứa nhỏ này phạm lỗi lần đầu, cho nó thêm một cơ hội. Nếu học sinh trong trường chỉ phạm lỗi nghiêm trọng lần đầu, đã bị đưa vào trường giáo dưỡng, còn cần những người làm giáo dục như các thầy để làm gì nữa?”

Hiệu trưởng khẽ quay lại, dường như đã bị đả động. “Tôi đảm bảo với thầy, sau khi về nhà tôi sẽ nói chuyện với nó - đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Người mẹ đã thấy được hi vọng.

Hiệu trưởng từ từ quay người lại, nhìn mẹ Tiểu Tây dăm dăm: “Được, tôi cho nó một cơ hội.”

“Thật sự cảm ơn thầy, thầy Hiệu trưởng!” Người mẹ cảm kích nói.

“Tôi sẽ sửa hình thức xử phạt của em ấy thành giữ lại trường quan sát. Hơn nữa trong hai tuần không được lên lớp, để em ấy suy nghĩ lại cho tốt.”

“VẬY... nó không lên lớp, thì phải làm gì?”

Hiệu trưởng nói: “Để em ấy đến giúp quản lý thư viện sắp xếp giá sách và quét dọn vệ sinh đi. Nếu trong hai tuần này em ấy ở thư viện có biểu hiện tốt, có thể quay lại học tiếp.”

Người mẹ im lặng một lúc, nói: “Được.”

Khi đưa ra quyết định này, không ai ngờ được - Quyết định xử phạt này đã tạo tiền đề để giải đáp bí ẩn về thân thế của Minh Vũ.

Trước bữa tối, trong phòng Minh Vũ, người mẹ nói quyết định xử phạt của thầy Hiệu trưởng cho Minh Vũ và Tiểu Tây biết.

Giữ lại trong trường quan sát hai tuần không được lên lớp - Đây là hình phạt mà Tiểu Tây khó lòng chấp nhận, cô thậm chí bất bình thay cho Minh Vũ. Nhưng cô liếc qua Minh Vũ, thấy cậu lại không hề để tâm chút nào.

Có lẽ cậu không biết cái gì gọi là “giữ lại trong trường quan sát” nên mới thờ ơ như thế, Tiểu Tây thầm nghĩ.

Nhưng cô đã lầm. Vì mẹ nói: “Minh Vũ, đây là hình phạt nặng nhất của trường, nó đồng nghĩa với việc có khả năng cháu sẽ mất cơ hội đi học, cháu biết không?”

“Cháu biết, lúc chiều thầy Ngô đã nói với cháu rồi.” Minh Vũ nói.

“Cháu muốn ở lại học tiếp, đúng không?” “Đúng.” Minh Vũ gật đầu chắc nịch.

Người mẹ khẽ gật đầu, nhích ghế đến trước mặt Minh Vũ, nhìn thẳng vào mắt cậu:

“Vậy cháu phải hứa với dì, sau này không được làm vậy nữa.”

Minh Vũ nhìn mẹ Tiểu Tây dăm dăm, một lúc sau, nói ra lời khiến người khác giật mình: “Không, sau này lại xảy ra chuyện như vậy, cháu vẫn sẽ làm thế.”

Người mẹ há hốc miệng kinh ngạc: “Vì sao, cháu...” “Dì, trước khi vào học, chẳng phải dì đã nói với cháu, ở trường phải bảo vệ Tiểu Tây như người anh trai sao?” Minh Vũ nhìn Tiểu Tây, rồi lại nhìn sang người mẹ.

Cổ họng Tiểu Tây như có gì đó nghẹn ứ, khiến cô nói không nên lời. Cô nhìn Minh Vũ, tâm trạng rất phức tạp.

Minh Vũ hỏi: “Dì ơi, cháu đã làm sai sao ạ?”

Người mẹ ngây ra, xoa mặt cậu: “Không, cháu không làm sai, cháu làm rất đúng.”

Sau đó, bà vui đầu cười khẽ, lại ngẩng đầu lên nói: “Nhưng cháu dùng sức mạnh quá, dì không ngờ cháu lại lợi hại như thế. Như vậy đi, cháu hứa với dì - Nếu sau này xảy ra chuyện tương tự, cháu đẩy các bạn học xấu kia ra rồi bỏ chạy là được, đừng ra tay đánh họ - Hơn nữa, trong hai tuần ở thư viện, cháu phải biểu hiện tốt một chút - Có được không?”

“Được ạ.” Minh Vũ gật đầu.

Người mẹ mỉm cười xoa đầu cậu, sau đó nhìn Tiểu Tây: “Mẹ đi nấu cơm đây.”

Sau khi mẹ đi khỏi, căn phòng yên lặng một lúc lâu. Tiểu Tây ho khan một tiếng, nhún nhún vai. “Ờ... mình nên nói sao đây, chuyện lần này, cậu làm thật sự hơi quá. Cậu biết không, cậu suýt chút nữa lấy mạng hai tên kia rồi. Hơn nữa mình muốn nói, nhện không thể dùng tay không đập chết được, chúng có độc đấy. Nhưng mà...”

Ngừng mấy giây, cô đỏ mặt nói: “Cảm ơn.”

Minh Vũ giống như bị dánh về lưng tưng của Tiểu Tây chọc phải, toét miệng cười.

Tiểu Tây nhìn cậu, cũng bật cười. Sau đó, cô nhíu mày nói: “Nè, đợi chút, có phải cậu nhớ đến dánh về ngu ngốc của mình khi bị con nhện dọa chiều nay, cho nên mới cười không đấy?”

“Không,” Minh Vũ xua tay nói, “Không có...” Nhưng đột nhiên, cậu lại không kiềm chế được cười lớn.

“Nè, mình dám chắc, lần này thì phải!” Tiểu Tây giả vờ tức giận nói, nhưng sau đó, cô bất đắc dĩ nói, “Mà thôi bỏ đi, tha cho cậu, mình nghĩ lúc đó dánh về của mình chắc là rất ngốc!”

Dứt lời, hai đứa nhìn nhau, cùng bật cười.

Một lúc sau, Tiểu Tây chợt nhớ ra gì đó, hỏi: “Đúng rồi, mình nghe nói hôm nọ Lưu Toan chúng nó tìm mấy tên lưu manh ở ngoài trường đến đối phó cậu, lúc nguy hiểm như thế, sao cậu không ra tay đánh chúng?”

Minh Vũ nhớ lại tình hình lúc đó, nói: “Chúng yếu quá. Mình không cảm thấy nguy hiểm.”

Tiểu Tây kinh ngạc nói: “Ý cậu là, cậu biết đám người đó vốn không phải đối thủ của cậu?”

Minh Vũ gật đầu: “Ừ.”

“Cậu có biết cậu rất lợi hại không?” Tiểu Tây lại hỏi. Minh Vũ lắc đầu nói: “Mình cũng không biết, chỉ là cảm thấy... chúng yếu hơn mình.”

Giống như trực giác của động vật vậy - Chẳng hạn như sư tử con mới sinh sẽ cảm thấy mình mạnh hơn con chuột già. Tiểu Tây nhìn Minh Vũ đăm đăm, âm thầm suy nghĩ.

Cậu ta rốt cuộc là người thế nào? Tiểu Tây lại tự hỏi mình lần nữa.

CUỘC HẸN SAU GIỜ HỌC

Sáng hôm sau, Minh Vũ được thầy chủ nhiệm đưa đến thư viện trường học “điểm danh”. Tiểu Tây sau khi trở về lớp, mọi người đều vây lại hỏi thăm tình hình của Minh Vũ. Từ vẻ mặt và lời nói của các bạn, cô thấy được, họ nghiễm nhiên đã xem Minh Vũ thành người hùng của lớp học. Nhờ có cậu, trên lớp đã bớt đi một Lưu Toan ác bá - “nhóm ác bá” của chúng giờ chỉ còn lại một mình cậu môi dày trong lớp, cũng chẳng làm nên trò trống gì được nữa, chỉ có thể lẳng lặng ngồi ở cuối lớp. Mọi người ai nấy cũng đều rất vui vẻ.

Khi nghỉ giữa giờ, Mai Lệ lấy can đảm đến tìm Tiểu Tây.

Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ừm... Tiểu Tây, tuy chuyện đã qua rồi, nhưng... mình vẫn muốn nói tiếng xin lỗi cậu. Thật ra, đối tượng trả thù hôm qua của Lưu Toan phải là mình mới đúng, vì chiều hôm đó mình đã đi báo với thầy giáo. Nhưng họ lại nghĩ là cậu...”

“Cậu không làm sai gì cả, Mai Lệ.” Tiểu Tây nói,

“Cậu đã giúp Minh Vũ, mình rất cảm ơn cậu.”

Mai Lệ ngẩng đầu lên: “Cậu nghĩ vậy thật sao?” Tiểu Tây gật đầu: “Còn nữa, cậu biết không? Họ không tìm sai đối tượng trả thù đâu.”

Mai Lệ khó hiểu nhìn Tiểu Tây.

“Chiều hôm đó, cậu đi tìm thầy giáo, nhưng mình đã gọi 110 báo cảnh sát.” Tiểu Tây nhìn Mai Lệ nói.

Mai Lệ há hốc miệng kinh ngạc, mấy giây liền không nói nên lời. Sau đó, cô vui mừng nói: “Mình biết mà, cậu không phải người máu lạnh đâu mà!”

Tiểu Tây tỏ vẻ tiếc nuối: “Hóa ra trước đây mình lại để lại ấn tượng như thế cho cậu.”

Mai Lệ đẩy Tiểu Tây một cái: “Được rồi, xem như mình đã sai. Hôm nay tan học, mình mời cậu ăn kem ốc quế để chuộc lỗi!”

“Không.” Tiểu Tây từ chối.

Mai Lệ kêu lên: “Không phải cậu còn giận đấy chứ?” Tiểu Tây trợn mắt nhìn cô nói: “Ý của mình là, mình không thèm ăn kem ốc quế đâu. Cậu phải mời mình đến Pizza Hut ăn pizza, ăn chết cậu!”

“Cái này... cũng ác quá đi.” Mai Lệ giả vờ khó xử nói. Sau đó hai người cùng bật cười, hai người bạn khôi phục lại mối quan hệ như cũ.

Nhưng trên thực tế, buổi chiều sau khi tan học, Tiểu Tây không hề cùng Mai Lệ đến

Pizza Hut. Cô nói với bạn mình, Minh Vũ dù sao cũng vì mình mới phải chịu phạt, cô phải đến thư viện giúp cậu ấy.

Tiểu Tây vừa đến thư viện, liền thấy Minh Vũ đang cầm cây chổi lau nhà ra sức lau sàn trong phòng đọc, cả người nhễ nhại mồ hôi. Còn viên quản lý già của thư viện đang nhàn hạ ngồi lim dim trên ghế mây.

Viên quản lý thấy Tiểu Tây, nhắm hờ mắt hỏi: “Muốn mượn sách hay vào phòng đọc?”

“Cháu tìm cậu ấy.” Tiểu Tây chỉ vào Minh Vũ đang lau nhà.

Lúc này Minh Vũ cũng đã thấy Tiểu Tây, cậu dùng cánh tay lau mồ hôi trên trán, gọi: “Tiểu Tây.”

Tiểu Tây đi tới, hỏi: “Hôm nay cậu ở đây đã làm những gì?”

Minh Vũ nghĩ ngợi, nói: “Dọn dẹp kệ sách, chuyển sách cũ vào kho, quét tước vệ sinh, còn có...”

“Còn gì nữa?”

Minh Vũ chỉ viên quản lý già nói: “Dọn cơm giúp ông ấy, đi lấy đồ đạc này nọ.”

Tiểu Tây nghe xong, nhìn qua viên quản lý đang ngồi trên ghế mây, tức anh ách - rõ ràng lão già này thấy Minh Vũ thật thà, đem hết những việc vốn là của lão ta giao cho Minh Vũ làm, còn xem Minh Vũ như người hầu mà sai khiến - Tiếc rằng giờ đang là lúc Minh Vũ phải biểu hiện tốt, không thể tìm ông ta để lý luận được.

Nghĩ vậy, Tiểu Tây đành nén giận hỏi: “Vậy giờ có thể đi chưa?”

Minh Vũ lắc đầu nói: “Mình còn phải lau cho xong phòng đọc, phòng mượn sách và bên ngoài, sau đó lau sạch bàn ghế thì mới đi được.”

Tiểu Tây nhìn đồng hồ: “Đã gần 6 giờ tối rồi, cậu làm hết những việc này thì đến bao giờ?”

Minh Vũ không chút để tâm nói: “Không sao, dù sao mình cũng có sức mà. Tiểu Tây, cậu cứ về trước đi.” “Đồ ngốc.” Tiểu Tây thở dài, xắn tay áo lên nói, “Bỏ đi, mình giúp cậu lau bàn, làm vậy sẽ được về sớm một chút.”

Minh Vũ vội nói: “Không sao đâu, Tiểu Tây, để mình tự làm đi.”

Nhưng cậu chưa nói xong, Tiểu Tây đã cầm chiếc giẻ lau treo trên tường, lau chùi mặt bàn trong phòng đọc.

Minh Vũ ngây người ra nhìn một lúc, rồi tức tốc lau nhà.

Hơn mười phút sau, hai người đã vệ sinh sạch sẽ để lão già kia hoàn toàn không nói được gì, rồi mới rời đi.

Trên đường về, Tiểu Tây nói với Minh Vũ: “Sau này ngày nào tan học mình cũng sẽ đến thư viện giúp cậu.”

Minh Vũ xua tay lia lịa: “Đừng, vậy thì cực cho cậu lắm.”

“Cậu đừng có hiểu lầm. Không phải mình muốn giúp cậu, chỉ là sợ cậu lại gây thêm rắc rối gì nữa thôi, cho nên mới đến để trông chừng cậu.” Dứt lời, Tiểu Tây đi nhanh về

phía trước.

Minh Vũ nghiêng đầu gãi gãi tựa như không hiểu được trong lòng Tiểu Tây nghĩ gì. Cậu đứng tại chỗ một lúc rồi vội chạy theo.

BÍ MẬT CỦA TỜ BÁO CŨ

Mấy ngày liên tiếp, sau khi tan học Tiểu Tây đều đến thư viện, cùng Minh Vũ quét dọn vệ sinh, sau đó cùng nhau về nhà.

Chiều thứ năm, khi Tiểu Tây đến thư viện, thấy một mình Minh Vũ đã làm xong vệ sinh. Cô vui mừng nói: “VẬY hôm nay chúng ta về sớm chút đi.”

Minh Vũ nói: “Ông quản lý bảo mình gói những tờ báo cũ lại, sáng mai đem bán.”

Tiểu Tây đảo tròn mắt: “Ông ta chắc định lợi dụng hai tuần cậu ở đây, làm cho hết những công việc trong mấy năm tới.”

Minh Vũ nói: “Báo cũ đã chất thành đống và phủ đầy bụi, mình khiêng là được, cậu đợi mình chút.”

Tiểu Tây gật đầu.

Minh Vũ quay người đi vào phòng chứa nhỏ của thư viện, một lát sau, cậu ôm một chồng báo cũ thật lớn ra. Cậu vừa đặt xuống đất, bụi bặm lập tức bay lên. Tiểu Tây vội lấy tay quạt đi bụi trước mũi, vừa lui về sau.

Minh Vũ lại ôm thêm mấy chồng báo cũ ra. Tiểu Tây nhú mày, nói: “Sao nhiều vậy, còn phải lấy bao lâu nữa?” Minh Vũ mặt lấm lem bụi, gập mồ hôi trên mặt cậu đã hóa thành ghét bắn. Cậu dùng cánh tay lau mồ hôi:

“Ông nói là báo cũ tích lũy đã nhiều năm. Nhưng không còn bao nhiêu nữa, lấy thêm vài chuyến là xong rồi.”

Nói xong, cậu lại quay người trở vào trong. Tiểu Tây bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng lần này hơi lạ, Minh Vũ vào trong phòng chứa đồ đó đã mấy phút rồi vẫn chưa thấy trở ra.

Ông quản lý đã đi vệ sinh, học sinh đến mượn hay xem sách đều đã ra về. Bây giờ trong sảnh thư viện chỉ còn mình Tiểu Tây.

Cô đợi trong sảnh lớn trống trải, cảm thấy hơi buồn chán - Sao Minh Vũ đi lâu thế?

Có khi nào đống báo cũ đó vẫn chưa sắp xếp xong? Tiểu Tây nghĩ, rồi đi về phía phòng chứa đồ, muốn giúp một tay.

Đến trước cửa phòng chứa đồ, Tiểu Tây nhìn vào trong - Căn phòng nhỏ này khá tối, chỉ có một bóng đèn phát ra ánh sáng vàng vọt yếu ớt treo trên trần. Tiểu Tây thấy Minh Vũ đang đứng quay lưng về phía cô, hình như đang nhìn chăm chú gì đó, cô đang định gọi cậu thì chợt dừng lại.

Cô thấy Minh Vũ đứng bên một chiếc bàn để đồ linh tinh, cúi đầu nhìn một vật trên mặt bàn.

Một tờ báo cũ.

Tiểu Tây ngẩn người - Chẳng phải cậu ấy không biết chữ à? Sao lại nhìn tờ báo kia chăm chú đến thế? Cậu ấy xem hiểu sao?

Đang lúc cô thấy nghi hoặc, đột nhiên Minh Vũ hét lên một tiếng, sau đó đau khổ ôm lấy đầu, ngồi xồm xuống, miệng không ngừng phát ra tiếng hét sợ hãi.

Tiểu Tây giật mình, sợ đến sững người, không biết chuyện gì đang xảy ra mà nhìn Minh Vũ.

Đột nhiên, trong đầu Tiểu Tây lóe lên một suy nghĩ - Chẳng lẽ, trên tờ báo cậu ấy vừa xem có gì đó khơi gợi trí nhớ của cậu?

Nghĩ vậy, Tiểu Tây bất giác đi đến chiếc bàn kia. Lúc này, Minh Vũ đang ngồi xồm trên mặt đất chột quay đầu lại, làm cho Tiểu Tây giật nảy mình - Sắc mặt Minh Vũ trắng bệch, vẻ mặt nhăn nhó đến biến dạng. Sau khi cậu thấy Tiểu Tây, lại lộ ra vẻ mặt rất hung tợn!

Vẻ mặt ấy khiến Tiểu Tây sợ hãi, trong lòng phát run, cô run rẩy hỏi: “Minh Vũ, cậu... làm sao vậy?”

Minh Vũ lập tức cúi đầu, vắn co mình lại dưới đất đầy đau đớn, người khẽ phát run. Tiểu Tây đến trước chiếc bàn, định cầm tờ báo cũ trên đó lên.

“Đừng!” Minh Vũ hét lên, đứng bật dậy, túm lấy tờ báo, xé tờ báo cũ ố vàng kia thành mảnh vụn.

Tiểu Tây sững người, cô không biết vì sao Minh Vũ lại làm như vậy.

Ngay lúc này, viên quản lý già trở lại, ông ta đến trước cửa phòng chứa đồ, kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Vũ thở hỗn hển, vẻ mặt hoảng loạn, thân thể vẫn đang run rẩy.

Ông lão bước vào phòng, nhìn Tiểu Tây đang ngây ra như trời trồng, hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc làm sao vậy?” “Cháu... cháu không biết.” Tiểu Tây lí nhí nói, giọng nói yếu ớt.

Ông nhìn Minh Vũ: “Cậu bị bệnh à?”

Minh Vũ dần bình tĩnh lại, cậu lắc đầu, không nói tiếng nào.

Ông lão hồ nghi nhìn hai người họ, lại nhìn mảnh vụn tờ báo cũ rải rác trên mặt đất, thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Ông không hỏi nữa, xua tay nói: “Hai đứa về đi, đồng báo còn lại mai hãy dọn.”

Tiểu Tây nhìn Minh Vũ, thấy sắc mặt cậu đã dần trở lại bình thường. Cô thử thăm dò nói: “Đi thôi, Minh Vũ.”

Có lẽ do xấu hổ, Minh Vũ không dám nhìn Tiểu Tây, chỉ lẳng lặng gật đầu, đi ra ngoài. Ông quản lý cũng đi theo.

Tiểu Tây nhìn theo bóng lưng của Minh Vũ, nhanh chóng cúi xuống, nhặt những mảnh vụn của tờ báo bị cậu xé, cho vào túi áo đồng phục của mình.

Sau đó, cô nhanh chóng đuổi theo.

ÁN MẠNG BỐN NĂM VỀ TRƯỚC

Trên đường đi, hai người không nói câu nào. Minh Vũ, có phải cậu nhớ ra gì đó rồi không? - Câu nói này, Tiểu Tây đã nói thầm trong lòng cả trăm lần, nhưng cô không dám mở miệng hỏi. Cô sợ Minh Vũ lại xảy ra phản ứng dọa người như khi này ở trên đường lớn.

Hơn nữa, Tiểu Tây cảm thấy, cho dù có hỏi, Minh Vũ cũng sẽ không nói cho cô biết. Cậu không muốn người khác biết cậu đã thấy gì trên tờ báo cũ.

Vì sao? Rốt cuộc vì sao cậu lại có phản ứng mạnh như vậy? Có phải cậu đã nhớ ra gì đó? Nếu là vậy, vì sao cậu lại không muốn người khác biết?

Trên tờ báo đó, có ghi lại sự việc quan trọng gì?

Đáp án của mọi câu hỏi, chỉ có thể trông cậy vào đồng giấy vụn này thôi - Mong là mình có thể phát hiện gì đó trong này.

Tiểu Tây siết chặt túi áo, sợ có mẫu giấy nào đó rơi mất.

Sau khi về đến nhà, Minh Vũ đã trở lại dáng vẻ bình thường, cậu dường như đã quên chuyện vừa xảy ra.

Hoặc, cậu ấy giả vờ đã quên chuyện vừa xảy ra. Tiểu Tây nghĩ.

Trong lúc ăn cơm tối, người mẹ không hề phát hiện ra có gì bất thường, giống như mọi ngày, hỏi thăm tình hình ở trường của Tiểu Tây và Minh Vũ. Tiểu Tây cũng vờ như không có gì xảy ra, một chữ cũng không nhắc đến sự việc xảy ra lúc chiều.

Ăn cơm xong, Tiểu Tây lấy vở làm bài tập, trở lại phòng mình.

Cô cẩn thận khóa cửa phòng lại.

Vô cùng gấp gáp, cô ngồi vào bàn học, bật đèn bàn lên, lấy những mảnh giấy vụn ra khỏi túi áo đồng phục, bày từng mẫu một ra mặt bàn. Sau đó đọc thật kỹ nội dung trên đó.

“...Hàng trăm nông dân trồng rau màu, diện tích chiếm 200 mẫu, sản lượng mỗi mẫu đạt 600 cân.” Không đúng, không phải cái này.

“...Nguyện vọng được cải thiện điều kiện sinh sống của người dân ngày càng mạnh mẽ...” Tờ này cũng không đúng.

“...Anh tung mình, đánh bóng, động tác tấn công khéo léo, kỹ thuật xuất sắc nhận được tiếng trầm trồ kinh ngạc không ngừng từ khán giả...” Tiểu Tây lại lắc đầu.

Đột nhiên, nội dung trên một mảnh giấy làm cho mắt Tiểu Tây lóe lên.

“...Sân vận động được đầu tư 150 triệu của thành phố chúng ta gần như đã hoàn thành, đến thời điểm hiện tại, đây là sân vận động lớn nhất thành phố T...”

Thành phố T là thành phố Tiểu Tây đang sống. Xem ra, tờ báo này là báo cũ của thành phố này.

Sau đó, Tiểu Tây đếm theo đầu ngón tay - Tờ báo này nói “sân vận động gần như hoàn thành” - Theo cô được biết, sân vận động của thành phố đã được đưa vào sử dụng ít nhất bốn năm rồi.

Nói cách khác, đây là tờ báo của bốn năm về trước!

Bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này nhất định khá lớn, mới có thể lên mặt báo. Hơn nữa, chuyện này còn có liên quan đến Minh Vũ!

Đã có đầu mối, Tiểu Tây có thêm động lực. Cô tiếp tục tìm kiếm trong đồng giấy vụn kia, hi vọng tìm được nhiều thông tin hơn.

“Thay đổi diện mạo cho trạm xe bus của toàn thành phố...”

“Kịp thời tiêm ngừa penicilin, streptomycin¹, có thể ngăn chặn hiệu quả...”

¹ Hai loại thuốc kháng sinh.

“Sở Cứu hỏa đưa ra bảy hướng dẫn phòng cháy: Vui lòng...”

Từng mảnh giấy một dừng lại rồi lại lướt qua trước mắt Tiểu Tây, có quá nhiều, khiến cô xem đến đầu choáng mắt hoa.

“(Đoạn trước đã bị xé mất)... tử vong, theo lời nhân chứng mục kích, hiện trường vô cùng đáng sợ. Sau khi sự việc xảy ra cảnh sát địa phương và thôn trưởng thôn Bình Phong đã lập tức có mặt tại hiện trường... (phía sau cũng đã bị xé mất)”

Mảnh giấy này đã thu hút sự chú ý của Tiểu Tây.

Thôn Bình Phong?

Tiểu Tây nhớ lại, khi đến nhà dì họ ở quê chơi, chị họ từng nói với mình - Nơi họ ở là thôn Bình Đỉnh, trên quốc lộ phía trước còn có một thôn có tên gần giống, gọi là thôn Bình Phong.

Phía trước quốc lộ!

Tiểu Tây vội vàng mở máy tính trên bàn học lên, sau khi kết nối Internet, cô liền tìm kiếm vị trí cụ thể của thôn Bình Phong trên bản đồ thành phố T.

Mấy phút sau, cô đã tìm thấy - Không sai, thôn Bình Phong quả nhiên chính là một thôn ở phía trước quốc lộ số 28!

Tiểu Tây nhú chặt mày, ánh mắt cô lại rơi trên tờ báo ố vàng kia, lần này, cô lại có phát hiện mới.

Trên mép giấy, có dấu ấn rất rõ của ngón cái.

Tiểu Tây nhớ lại vài chi tiết ở trong thư viện lúc chiều - Mặt Minh Vũ đầy bụi, mồ hôi nhễ nhại, cậu lấy tay lau đi, trên tay dính đầy hỗn hợp của bụi và mồ hôi...

Nói vậy, dấu vết này cho Tiểu Tây chắc chắn - Cái mà chiều hôm nay Minh Vũ nhìn, chắc chắn là bài báo liên quan đến án mạng ở thôn Bình Phong.

Nhưng, một vấn đề mới lập tức nảy ra.

Chẳng phải cậu ấy không biết chữ sao? Sao lại xem hiểu được bài báo viết gì?

Chẳng lẽ... Cậu ấy giả vờ không biết chữ? Nhưng vì sao cậu ấy lại phải làm thế? Đâu cần thiết.

Trong lúc khó hiểu không thôi, Tiểu Tây cầm mảnh báo kia lên lần nữa, mắt gần như dán lên mặt giấy mà nhìn thật kĩ, muốn tìm ra chút manh mối mới nào đó.

Tìm được rồi!

Góc trên cùng của mảnh giấy, cũng là phía trên của đoạn văn, có một đường màu đen - Cho thấy trên bài viết này có đính kèm một tấm hình! Nhưng tấm hình đã bị xé rách rồi!

Tiểu Tây đã hiểu - Minh Vũ thật sự không biết chữ, cậu ấy sau khi nhìn thấy hình trên bài báo, mới nhớ ra gì đó!

Tiểu Tây vội vàng tìm kiếm trong những mảnh giấy còn sót lại, hi vọng tìm được một mảnh ghép vào được, mảnh có hình trên đó.

Nhưng, mười phút sau, cô thất vọng nhận ra, không có - Mảnh giấy có tấm hình kia vừa khéo không được cô nhặt về!

Đáng chết! Sao mảnh quan trọng nhất lại không có chứ!

Tiểu Tây bực mình nhéo lên đùi mình một cái. Cảm thấy suy sụp vô cùng.

Hai tay cô đỡ trán, thở một hơi thật dài. Sau khi bình tĩnh lại, cô cố gắng suy nghĩ.

Bốn năm trước, có người chết ở thôn Bình Phong, hơn nữa còn chết rất thảm...

Là chuyện thế nào đây? Tai nạn, hay là... mưu sát?

Tiểu Tây lại thở dài - Mảnh giấy kia nhỏ quá, chỉ cung cấp được một chút xíu thông tin!

Hay là, sáng sớm mai mình đến thư viện, thử xem có tìm được những mảnh còn lại hay không.

Nhưng, Tiểu Tây nhanh chóng buồn bã nhận ra - Đây là chuyện không có khả năng, đầu tiên, những mảnh vụn đó chắc chắn đã bị ông quản lý quét đi mất rồi; vả lại, ngày mai Minh Vũ cũng sẽ đến thư viện, Tiểu Tây không thể tìm mảnh giấy trước mặt cậu ấy được.

Xem ra, căn cứ theo thông tin duy nhất chỉ có thể khẳng định một việc - Người chết thảm ở thôn Bình Phong vào bốn năm trước, và Minh Vũ đã mất trí có quan hệ nào đó với nhau. Thậm chí hình của người đó còn có thể gợi lại vài ký ức đã mất của Minh Vũ.

Vả lại, người này khiến cho Minh Vũ vô cùng sợ hãi. Người đó và Minh Vũ có quan hệ thế nào?

Là người quen của Minh Vũ sao? Không, không thể là người quen thông thường được.

Hoặc, người chết là người nhà của Minh Vũ?

Nếu không, chính là...

Đợi đã - Tiểu Tây chợt nhớ ra - Hình trên bài báo đó chưa chắc đã là hình của người chết. Nếu đây là một vụ mưu sát, thì tấm hình kia có khả năng là mặt của tên hung thủ.

Nghĩ vậy, Tiểu Tây liền thấy lạnh run người.

Chẳng lẽ, Minh Vũ sợ như vậy, lại còn điên cuồng mà xé rách tờ báo, không muốn ai khác nhìn thấy, là vì...

Không, không, lúc đó cậu ấy nhiều lắm mới 11, 12 tuổi. Như vậy quá điên cuồng rồi.

Tiểu Tây xua tay hai cái trong không trung, giống như muốn xua đi ý nghĩ đáng sợ trong đầu mình vậy.

Nếu vậy, rốt cuộc là chuyện thế nào?

Người trong hình có quan hệ thế nào với Minh Vũ?

Tiểu Tây trần trọc suy nghĩ, đủ loại tưởng tượng không ngừng nảy nở, quanh quẩn trong đầu cô, mỗi lúc một lớn, khiến cho cô gần như thở không nổi.

ĐÊM CỦA NGƯỜI DỮNG CẢM

Mấy ngày tiếp theo, Tiểu Tây đều qua rất tẻ.

Bí mật của Minh Vũ đã trở thành tâm bệnh của cô. Không giải được câu đố này, cô thấy mình không thể yên tâm làm bất cứ việc gì khác.

Nhưng cô lại không nghĩ ra được cách nào, thậm chí không hề biết mình nên làm gì.

Mấy ngày nay, sau khi tan học Tiểu Tây không đến thư viện tìm Minh Vũ nữa. Trên thực tế, từ sau khi chuyện xảy ra, hai người gần như chưa nói với nhau câu nào.

Chiều thứ năm, sau khi tan học, Tiểu Tây và Mai Lệ cùng về nhà.

“Mấy hôm nay cậu làm sao vậy? Trông có vẻ có tâm sự, buồn bã, không vui.” Mai Lệ nói.

“Vậy sao? Đâu có.” Tiểu Tây thấy Mai Lệ không tin mà trừng mắt nhìn mình, “Ờ thì, chắc là do bài tiếng Anh và toán của học kỳ này hơi khó.”

Chuyện này, Tiểu Tây không định nói với người khác, gồm cả mẹ và cô bạn thân Mai Lệ. Vì những mảnh báo kia và suy đoán chấp vá của mình chẳng nói lên được gì cả. Nếu nói ra lo lắng và suy đoán của mình ra, không chừng còn khiến người khác cảm thấy mình quá nhạy cảm.

Hơn nữa, còn có khả năng bị Minh Vũ biết được. Mai Lệ hiển nhiên không tin câu trả lời của Tiểu Tây, cô không tin đây là lý do thật sự, nhưng cô cũng nhìn ra được Tiểu Tây không muốn nói, nên cũng không tiếp tục truy hỏi.

Hai người lẳng lẳng đi trên phố. Lúc này, phía sau chợt có người gọi: “Tiểu Tây, Mai Lệ!”

Hai người quay đầu lại - Là Ông Bác và Bạch Xuyên, hai người họ đang từ phía sau chạy đến.

Vừa đến, Ông Bác đã hăng hái nói: “Vừa nói đi tìm các cậu, đã thấy các cậu ngay, khéo thật!”

“Có chuyện gì?” Tiểu Tây hỏi.

“Ba mẹ mình đi công tác hết rồi, ngày kia là cuối tuần, chỉ có mình ở nhà.” Ông Bác nói, “Đến nhà mình chơi trò ‘đêm của người dưng cảm’ đi, thế nào?”

“Cái gì là ‘đêm của người dưng cảm’?” Mai Lệ hỏi. Ông Bác dè dặt giọng nói, cố ý tạo không khí:

“Thì là mấy người chúng ta ở trong nhà, tắt hết đèn, thắp một ngọn nến, sau đó kể chuyện ma.”

“Trò này cũ lắm rồi.” Mai Lệ bĩu môi nói.

“Không, mình còn chưa nói xong mà.” Ông Bác tiếp tục nói, “Cuối cùng, người kể dở nhất phải chịu phạt. Người đó phải đáp ứng một yêu cầu của ba người còn lại. Thế nào, dám không?”

Mai Lệ bật cười ha hả: “Người đó chắc chắn là cậu rồi, Ông Bác. Xin lỗi, mình từng nghe cậu kể chuyện ma rồi, nói thật, thật sự không thể không nói chữ ‘dở’ với cậu được.”

Bạch Xuyên nhún vai, nhìn Ông Bác: “Xin lỗi, mình cũng nghĩ vậy.”

Ông Bác đỏ mặt, như vừa chịu sự sỉ nhục nào đó nói: “Các cậu nói... là chuyện hồi tiểu học mà! Bây giờ mình đã khác xưa rồi! Nhất là lần này, mình đã chuẩn bị mấy chuyện ma đặc sắc, nếu không hay, mình cam chịu để các cậu phạt!”

“Có thật là bảo cậu làm gì cũng được không?” Mai Lệ hỏi, “Yêu cầu đó có thể nào là ‘Ông Bác, đi mua một phần gà rán lớn về đây, sau đó đứng một bên xem bọn mình ăn’, được không?”

“Yêu cầu quá đáng gì cũng được. Nhưng trước hết, mọi người phải nhận xét một cách công tâm.” Ông Bác tức anh ách nói, “Ngoài ra hi vọng các cậu hiểu, yêu cầu này cũng có thể xảy ra với các cậu đấy.”

Mai Lệ bật ra trận cười chiến thắng: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, nhưng cậu quên mất biệt danh của mình là

‘Nữ hoàng kinh dị’ rồi!”

“Vậy thì thử xem sao, ‘Nữ hoàng kinh dị’.” Ông Bác khiêu khích nói.

Mai Lệ nói với Tiểu Tây: “Thế nào? Cũng thú vị lắm, ngày kia cùng đi nha.”

Tiểu Tây giờ chẳng có tâm trạng nào mà chơi trò chơi này, với cô mà nói, chuyện kinh dị đã diễn ra từ lâu rồi. Cô xua tay nói: “Tối ngày kia, sợ là mình không rảnh.”

Mấy người còn lại đều tỏ ra thất vọng, Mai Lệ nói: “Đừng mất hứng thế chứ, khó khăn lắm mới có cơ hội này mà!”

“Đúng đấy, ba mẹ mình không thường đi công tác cùng lúc thế đâu.” Ông Bác nói.

“Đến đi mà, Tiểu Tây, nếu chỉ có ba người bọn mình thì đâu còn vui nữa.” Bạch Xuyên nói, “Đúng rồi, cậu có thể rủ Minh Vũ nữa.”

Cũng vì cậu ấy mình mới không có tâm trạng để chơi đấy - Tiểu Tây nghĩ thầm. Cô lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, mình có việc thật. Ừm... các cậu tìm mấy người Viên Khiết chơi đi, thế nào?”

Ba người nhìn nhau, Ông Bác bất đắc dĩ thở dài: “Xem ra chỉ đành như vậy thôi.”

Bốn người cùng đi trên đường, nhưng lúc này, ba người Mai Lệ, Ông Bác và Bạch Xuyên đã thành một nhóm, bàn trò “đêm của người dũng cảm” của ngày kia. Tiểu Tây đi cách họ một đoạn, lảng lảng nghĩ chuyện của mình.

“Mình nói này, Ông Bác.” Mai Lệ hỏi, “Cậu nói đã chuẩn bị mấy chuyện ma đặc sắc, có thật không vậy? Không phải như lần trước, chỉ là một trò cười đấy chứ?” Ông

Bác ra vẻ vô cùng chắc chắn: “Mình dám chắc lần này sẽ là một buổi vô cùng kinh dị. Nói các cậu biết nha, chuyện lần này mình sưu tầm được không phải đọc trong sách hay xem phim đâu, mà là chuyện đã thật sự xảy ra bên cạnh chúng ta đấy.”

“Vậy sao? Nói ra nghe xem nào.” Mai Lệ bắt đầu thấy hứng thú.

Ông Bác trừng mắt nói: “Đừng có đùa, sao mình có thể nói bây giờ được? Nói rồi tối mốt mình lấy gì mà kể?”

“Chẳng phải cậu đã chuẩn bị mấy chuyện luôn à? Bây giờ kể ra một chuyện nghe thử thì có sao đâu.”

Ông Bác lắc đầu nguầy nguậy: “Đó là chuẩn bị cho tối ngày kia. Bây giờ là ban ngày ban mặt, kể ra chẳng có chút không khí nào cả.”

Mai Lệ giờ đang hứng chí bưng bưng: “Cậu có kể không? Nếu không cho bọn mình biết trình độ kể chuyện của cậu, tối ngày kia mình không đến đâu.”

Ông Bác tỏ ra khó xử, Bạch Xuyên nói: “Dù sao, giờ cách nhà cả đoạn đường, cậu cứ kể một đoạn ngắn đi.”

Ông Bác chần chừ một lúc. “Được.” Cậu hắng giọng, cố ý sầm mặt xuống:

“Trên đường từ thành phố chúng ta đến huyện G, có một quốc lộ số 28, hai bên đường toàn là nghĩa địa, xung quanh không có ai ở, cả xe cộ và khách đi đường cũng rất ít. Nhất là vào buổi tối, lại càng không ai dám đi vào con đường ấy, các cậu có biết vì sao không?”

Tiểu Tây vốn đang nghĩ đến chuyện này, bỗng nghe nhắc đến mấy chữ “quốc lộ số 28”, bất giác há hốc miệng, từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía Ông Bác.

Ông Bác cố ra vẻ thần bí hỏi lại lần nữa: “Các cậu có biết vì sao không?”

“Đừng có nhấn nhá nữa, nói nhanh đi!” Mai Lệ hối thúc.

“Đó là vì - Nghe nói, đất ở hai bên đường đó có chút đặc biệt, cây cối và hoa màu đều không thể sống trên đó. Nhưng nếu chôn người chết xuống đó, đất sẽ nuôi dưỡng thi thể đó thành cương thi. Mấy năm trước, đã có một cương thi bò từ trong mộ ra.” Ông Bác đề thấp giọng nói.

“Cương thi mà cũng có thể ‘nuôi dưỡng’ được?” Bạch Xuyên nhú mày nói, “Câu chuyện này giả quá rồi đấy?”

“Còn ghê tởm nữa.” Mai Lệ đây vẻ bất mãn nói. “Nghe mình kể xong đã. Gần khu nghĩa địa có một thôn nọ. Nghe nói, rất nhiều người trong thôn đã tận mắt nhìn thấy cương thi bò từ trong mộ ra. Mấy cương thi đó trông không khác mấy dáng vẻ của người chết khi còn sống, nếu không nhìn kĩ, sẽ thấy giống hệt người sống. Nhưng, chúng vô cùng đáng sợ, bắt được gà hay động vật còn sống, liền trực tiếp ăn sống nó. Nghe nói, còn có người nhìn thấy chúng tấn công người đi đường, ăn thịt người đấy! Có một lần...”

“Thôn mà cậu nói, có phải tên là thôn Bình Phong không?”

Một giọng nói gấp gáp vang lên ở bên cạnh, dọa ba người giật nảy mình. Họ quay

đầu lại, liền thấy gương mặt tái nhợt, sợ hãi của Tiểu Tây.

“Tiểu Tây, cậu làm gì vậy? Dọa chết mình mất thôi.” Mai Lệ ôm ngực nói, “Không phải cậu không có hứng thú à? Hóa ra vẫn đang nghe đấy.”

Tiểu Tây không đáp lại cô, nhìn chằm chằm Ông Bác: “Cậu nói mình biết đi, thôn mà cậu nó tên là gì?” Ông Bác không biết vì sao Tiểu Tây lại có phản ứng như vậy, cậu hơi hoang mang nói: “Mình không biết... Họ, không có nói thôn đó tên gì.”

“Câu chuyện này cậu nghe ai kể vậy?” Tiểu Tây gấp gấp hỏi.

Ông Bác chần chừ mấy giây, nói: “Một người bạn của ba mình, bác ấy là đội trưởng đội giao thông của huyện G. Có lần bác ấy đến nhà mình chơi, đã kể chuyện này.”

“Vậy những thứ như đất đặc biệt, cương thi từ trong mộ bò ra, còn tấn công người đi đường - Đều là do bác ấy kể à?”

Ông Bác như bị hỏi cung vậy, thừ người ra:

“Những cái đó... nghe bác ấy nói, bác ấy cũng nghe người trong thôn nói thôi, còn chuyện này có thật hay không, thì không biết.”

Tiểu Tây chầm chậm cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm mặt đất, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nghe người dân trong thôn nói.

Đúng rồi, trước đây sao mình lại không nghĩ ra chứ. Mình đã biết chuyện bốn năm trước xảy ra ở thôn

Bình Phong rồi, chỉ cần đến đó, có thể hỏi thăm được tình hình lúc bấy giờ ngay.

“...Tiểu Tây, Tiểu Tây!” Mai Lệ huơ tay trước mặt Tiểu Tây, “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Đúng đó, Tiểu Tây, cậu làm gì mà phản ứng mạnh thế? Chỉ là một câu chuyện thôi mà.” Bạch Xuyên nói.

Tiểu Tây nhìn ba người họ, chợt nảy ra một suy nghĩ. “À... không có gì, chắc là mình nghe nhập tâm quá.” Cô cố tỏ ra thoải mái nói, “Vì chuyện này xảy ra trong thành phố của chúng ta, cho nên nghe giống như thật vậy.”

Ông Bác hiển nhiên rất đặc ý. Mai Lệ và Bạch Xuyên nghi hoặc nhìn nhau: “Chuyện này giống thật lắm sao?”

“Mình có đề nghị này.” Tiểu Tây nói, “Tối ngày mốt, chúng ta chơi trò ‘đêm của người dùng cảm’ thật đi, được không?”

Ba người bạn đều nhìn cô.

“Ý của mình là, chúng ta không đến nhà Ông Bác nữa, hãy đến nơi trong câu chuyện của cậu ấy, tiến hành một cuộc mạo hiểm thật sự!”

“Cái gì, cậu không đùa chứ, Tiểu Tây?” Ông Bác kinh ngạc nói.

“Thật đấy, mình nói thật, không hề đùa.”

“Nhưng lúc này cậu nói, tối ngày kia cậu không rảnh mà.” Mai Lệ nhìn Tiểu Tây.

“Ừm... Phải, mình có nói như thế. Đó là vì... mình đang suy nghĩ làm sao để tiến hành một cuộc mạo hiểm thật sự... Nhưng mà, giờ mình nghĩ ra rồi.”

Mọi người đều nghi ngờ nhìn Tiểu Tây, cứ cảm thấy cô có chút kì lạ.

“Tất nhiên, nếu các cậu không dám...” Tiểu Tây nhìn Ônng Bác và Bạch Xuyên, bắt đầu dùng kế khích tướng, “cũng không sao, mình có thể mời các bạn nam khác cùng đi.”

“Đừng có đùa! Cậu còn dám, chúng mình có gì mà không dám chứ!” Ônng Bác nhìn Bạch Xuyên, “Đúng không?”

Bạch Xuyên nhún vai: “Đó là chuyện đương nhiên, chúng ta sao lại thua đứa con gái cho được?”

“VẬY THÌ TỐT QUÁ.” Tiểu Tây gật đầu tán thưởng, sau đó, ba người cùng nhìn Mai Lệ.

Mai Lệ há hốc miệng, vẻ mặt hoang mang như đang nằm mơ: “Các cậu sẽ không chơi thật đấy chứ?”

“Sao vậy, ‘Nữ hoàng kinh dị’, làm thật thì cậu nhụt chí rồi hả?” Ônng Bác châm chọc nói.

“Hừ, đừng có nói đùa.” Mai Lệ hùng hồn nói, “Mình đang lo cho các cậu thôi.”

“Được, vậy giờ chúng ta đã thống nhất ý kiến.” Tiểu Tây nắm bắt thời cơ, không cho Mai Lệ cơ hội để hối hận. Đồng thời, cô nghiêm túc nói, “Nhưng có một điều - Chúng ta phải giữ bí mật. Chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết được, nếu không truyền đến tai thầy giáo hay cha mẹ, chúng ta không đi được đâu.”

“Ừ, biết rồi!” Ônng Bác và Bạch Xuyên hiển nhiên rất phấn khích, Mai Lệ trả lời có chút miễn cưỡng. Nhưng dù thế nào đi nữa, “đêm của người dũng cảm” thật sự đã được hẹn xong.

Không ai ngờ được, đây là một sai lầm.

THÔN BÌNH PHONG THẮNG TIẾN

Sau khi kết thúc hai tiết học chiều thứ sáu, Ông Bác và Bạch Xuyên vác cặp đến thư viện.

“Ông ơi, có sách nói về thuật phòng thân, chiến đấu hay săn bắt gì đó không ạ?” Ông Bác hỏi.

Viên quản lý ngẫm nghĩ: “Các cậu đến hàng trong cùng bên phải ở phòng mượn sách tìm thử xem, trong hàng sách thể dục đấy.”

“Dạ vâng, cảm ơn ông ạ.” Ông Bác gật đầu.

“Này, mình nói nha, bây giờ nước đến chân cậu mới nhảy, chạy đi học mấy công phu mèo cào này, có dùng được không?” Bạch Xuyên khinh thường nói.

“Biết một chút vẫn tốt hơn không biết gì mà. Tối nay mình nghiên cứu một chút, học một, hai chiêu thực dụng là được rồi.” Ông Bác đi vào phòng mượn sách.

“Cậu thật sự nghĩ chúng ta sẽ gặp chuyện nguy hiểm chắc?” Bạch Xuyên cười nhạo nói.

“Cái này khó nói lắm, chỗ đó tà thật mà.”

“Cũng không biết sao Tiểu Tây lại nổi hứng, muốn đến cái nơi quái quỷ như thế nữa.” Bạch Xuyên khó hiểu nói.

Minh Vũ đang ở kệ sách bên cạnh lau nhà chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa.

“Cậu ấy chẳng nói rồi đấy thôi, là vì câu chuyện của mình quá hấp dẫn, làm cho cậu ấy muốn đích thân trải nghiệm một chút.” Ông Bác đắc ý nói.

“Mơ mộng viễn vông. Mình cứ thấy, hình như cậu ấy có mục đích gì đó...”

Hai người vừa nói, vừa đi về phía cửa.

Minh Vũ đi đến cửa phòng đọc, nhìn theo bóng lưng của hai người họ, ra chiều suy nghĩ.

Chiều thứ bảy, Tiểu Tây đến phòng mẹ xin được ra ngoài vào buổi tối.

“Sinh nhật Mai Lệ?” Người mẹ buông sách xuống, “Vậy khi nào con về?”

“Chắc là... phải hơn 11 giờ.” Tiểu Tây dò hỏi thử. “Cái gì, 11 giờ tối? Không được! Con gái con đưa sao về khuya như thế được?”

“Có sao đâu, nhà Mai Lệ gần nhà chúng ta thế, đi bộ cũng chỉ mất mười mấy phút mà thôi.” Tiểu Tây cố gắng tranh thủ nói.

“Mấy đứa làm gì mà phải chơi lâu như thế?” “Ngoài ăn tối ra, Mai Lệ còn tổ chức nướng thịt trên sân thượng nhà cậu ấy nữa, tất nhiên sẽ hơi khuya một chút rồi.” Tiểu Tây đã chuẩn bị xong lời thoái từ sớm rồi. “Vậy cũng không được, tối một mình trở về

rất không an toàn.” Người mẹ suy nghĩ, “Hay là, con gọi Minh Vũ đi cùng đi.”

“Ôi dào, người ta toàn là con gái, cậu ấy đi làm gì chứ!” Tiểu Tây kêu lên, sau đó nhượng bộ nói, “Hay là, 10 giờ hơn con về ngay?”

“Thôi được.” Người mẹ đã đồng ý.

“Mẹ, cho con chút tiền đi.” Tiểu Tây ôm cánh tay mẹ mình, “Con phải mua quà sinh nhật cho người ta chứ.”

“Sinh nhật bạn con mà mẹ phải trả tiền.” Người mẹ thở dài, mở ví tiền ở đầu giường ra, “200 tệ, đủ rồi chứ?”

“Chưa đủ lắm... 300 nha?”

Người mẹ mở to mắt nhìn Tiểu Tây, thấp giọng nói: “Con biết đủ đi, Minh Vũ một tuần mẹ chỉ cho có 50 tệ tiền tiêu vặt thôi đấy.”

“Cậu ấy sao mà so với con được? Con là con ruột của mẹ mà.” Thấy mẹ làm động tác muốn đánh mình, Tiểu Tây bèn rút tờ 200 tệ qua, “Thôi, 200 thì 200 vậy.”

“Nhớ về sớm đấy.” Người mẹ dặn dò. “Con biết rồi mà.” Tiểu Tây chạy ra cửa.

Minh Vũ đang nấp ở cuối hành lang nhanh chóng xoay người trở vào phòng mình, đóng cửa lại.

Tiểu Tây ra khỏi phòng của mẹ, nhìn quanh phòng sách một cái, thấy Minh Vũ đóng cửa ở bên trong, liền vội vàng ra ngoài, rời khỏi.

Người mẹ nằm đọc sách trên giường một lúc, muốn hỏi xem Minh Vũ có muốn xem tivi hay không, bà xuống giường, ra khỏi phòng ngủ.

Phòng Minh Vũ vẫn đóng chặt, người mẹ nhẹ nhàng gõ cửa: “Minh Vũ.”

Không có tiếng trả lời.

Người mẹ gọi thêm hai tiếng, bên trong vẫn không có động tĩnh, bà bèn đẩy cửa phòng ra.

Minh Vũ không có trong phòng sách.

Bà đi đến phòng khách, tìm một lượt trong phòng bếp và phòng vệ sinh, đều không thấy Minh Vũ.

“Lạ thật, chạy ra ngoài chơi từ lúc nào vậy?” Người mẹ lầm bầm nói.

Khi Tiểu Tây bắt tắc xi đến bến xe, Ông Bác và Bạch Xuyên đã đợi sẵn ở cổng.

“Tiểu Tây, cậu hẹn thời gian với bọn mình, mà sao cậu lại đến trễ thế?” Ông Bác bắt mắt nói.

Tiểu Tây nhìn đồng hồ đeo tay, 4 giờ 10 phút chiều: “Mới trễ có mười phút thôi mà, với lại, chẳng phải có người còn trễ hơn nữa sao.”

“Con gái các cậu đúng là phiền.” Ông Bác lắc đầu nói. Ba người đứng trước cổng bến xe đợi hơn mười phút, đến 4 giờ rưỡi, mới thấy Mai Lệ từ một chiếc tắc xi đi xuống.

Không đợi mọi người mở miệng trách cứ, Mai Lệ đã mở lời trước: “Đừng trách mình,

mình ra được đã là giỏi lắm rồi.”

“Sao vậy? Chẳng phải nói trước rồi, cậu cứ nói là đi dự sinh nhật mình còn gì?” Tiểu Tây hỏi.

“Mình có nói thế mà. Nhưng mình không ngờ, mẹ mình bảo đưa mình đến tiệm bánh, đặt cho cậu một cái bánh kem lớn! Mình sợ đến toát mồ hôi lạnh, mẹ mà làm thật, tối nay nhà cậu đã nhận được một cái bánh sinh nhật 12 thốn¹ rồi, vậy chẳng phải lộ hết sao!”

¹ Đường kính bánh ga tô: 12 thốn (1 thốn = 3,33 cm)

“Vậy cậu nói với mẹ cậu thế nào?” Tiểu Tây gấp gáp hỏi.

“Bỏ đi, bỏ đi, đừng nói nữa.” Mai Lệ tiu nghỉu xua tay, rõ là không muốn nhớ lại, “Tóm lại mình đã nói xuôi nói ngược, cuối cùng cũng cản được mẹ.”

“Mẹ cậu không nghi ngờ chứ?” Tiểu Tây lo lắng hỏi. “Mình chỉ cầu sao hai bà mẹ đừng gọi điện cho nhau mà thôi.” Mai Lệ khoanh hai tay trước ngực.

Tiểu Tây thở dài, hỏi Bạch Xuyên: “Cậu thì sao? Cậu nói sao với người trong nhà?”

Bạch Xuyên cười lạnh: “Con trai bọn mình muốn ra ngoài một đêm, đâu có phiền phức như các cậu. Cứ nói thẳng với người trong nhà là đi chơi là được rồi.”

Tiểu Tây và Mai Lệ nhìn nhau, nói không nên lời.

BÍ MẬT TRONG THÔN

Từ thành phố đến thôn Bình Phong là đoạn đường ngắn, chỉ cần ngồi xe hơn một tiếng rưỡi là đến nơi.

Bốn người Tiểu Tây lên xe lúc 5 giờ 20, đến thôn Bình Phong, sắc trời đã ngả về chiều.

Đây là một thôn làng rất bình thường, nhưng phong cảnh ruộng đồng với đám trẻ thành phố mà nói, vô cùng mới lạ. Chúng như nhìn thấy cảnh vật ở khu du lịch nào đó, tò mò chạy khắp đồng ruộng, thăm cỏ.

Nhưng Tiểu Tây vẫn không quên mục đích thật sự mà mình đến nơi này.

“Chúng ta tìm người trong thôn hỏi thăm truyền thuyết về cương thi đi, thế nào?” Tiểu Tây đề nghị.

“Được thôi. Nhưng mà, chúng ta mượn danh nghĩa gì đi hỏi người ta đây?” Uông Bác nói.

“Cái này, mình đã nghĩ xong từ sớm rồi.” Tiểu Tây cười bí hiểm.

Bốn người đến một nhà nông dân nọ, bà chủ nhà đang nhặt củi trước cửa nhà, chuẩn bị nấu cơm. Tiểu Tây tiến lên trước, lễ phép hỏi: “Cháu chào dì ạ, chúng cháu là phóng viên ở đội tin tức của trường, muốn hỏi thăm dì chút chuyện.”

Nông phụ tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu Tây quay đầu lại nhìn ba người bạn của mình, tỏ ý, phối hợp chút đi.

“Hai bên đường quốc lộ số 28 ở trước thôn Bình Phong đều là nghĩa địa, đúng không ạ?”

Nông phụ bắt đầu cảnh giác nói: “Đúng vậy, làm sao?”

“Chúng cháu nghe nói, ở khu nghĩa địa đó, đôi lúc sẽ xảy ra chuyện lạ...”

“Không có, không có! Không có chuyện đó.” Người nông phụ vội cắt ngang lời Tiểu Tây, sau đó ôm bó củi đi vào trong nhà.

“Ồ, cháu còn chưa nói là chuyện gì mà...”

Người nông phụ đã vào nhà, cũng vội vàng đóng cửa lại.

Tiểu Tây hoang mang quay đầu lại, nhìn ba người bạn của mình: “Đây... đây là sao vậy?”

“Hình như... dì ấy không muốn nói đến chuyện này.” Mai Lệ nói.

“Chúng ta đi hỏi người khác đi.” Bạch Xuyên nói.

Bốn người rời khỏi căn nhà đó, đến một con đường nhỏ. Trước mặt có một nông dân tuổi trung niên đang nhặt rau quả, Tiểu Tây lại đi đến.

“Cháu chào chú, chúng cháu là phóng viên ở tổ tin tức của trường, muốn hỏi chút chuyện liên quan đến nghĩa địa ở hai bên đường quốc lộ phía trước...”

Người nông dân trung niên vội vàng xua tay nói: “Chú bận lắm, các cháu đi hỏi người khác đi.” Sau đó nhanh chân chạy mất.

Liên tục hai lần, Tiểu Tây đến hỏi cũng chưa hỏi xong. Cô chịu đả kích nặng, ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Ông Bác đến bên Tiểu Tây, hơi bất an nói: “Người ở đây hình như đều không muốn nhắc đến chuyện liên quan đến khu nghĩa địa đó, chẳng lẽ... lời đồn đó là thật?”

Mai Lệ rung mình, ôm cánh tay nói: “Không thể nào, sao lại có chuyện như thế được?”

“Cậu xem thái độ né né tránh tránh của họ kia, rõ ràng là biết gì đó mà không muốn nói.” Ông Bác nhú mày.

Bạch Xuyên nghĩ ngợi: “Có lẽ người lớn, nhất là người nông thôn, đều kiêng dè khi nói đến vấn đề liên quan đến người chết. Chúng ta tìm trẻ con mà hỏi đi.”

Mọi người gật đầu, đều tán thành đề nghị của Bạch Xuyên. Họ đi về phía trước, hi vọng có thể tìm được trẻ con đang chơi đùa bên đường.

Sắc trời tối dần.

“Kì lạ thật, thôn này không có trẻ con à?” Ông Bác đảo mắt nhìn quanh, “Sao đi lâu thế rồi mà cũng không thấy đứa trẻ nào vậy?”

Tiểu Tây nhìn đồng hồ: “Giờ đang là giờ cơm tối, có lẽ đám nhỏ về nhà ăn cơm hết rồi.”

Tiểu Tây nói vậy, mọi người mới thấy mình cũng đói rồi. Ông Bác nói: “Đúng rồi, nhắc mới nhớ, chúng ta cũng nên ăn cơm thôi...”

“Nè! Nhìn bên kia kia, trước nhà đó có một đứa trẻ!” Tiểu Tây chỉ về phía trước.

Mọi người đi về hướng đó, nhất thời quên đi cơn đói, đi về phía đứa nhỏ.

Đó là một cậu bé khoảng 5, 6 tuổi, đang ngồi xổm xếp một chồng đá nhỏ, phía sau nó là một căn nhà gạch hai tầng, có vẻ là nhà của nó.

“Lần này để mình.” Bạch Xuyên nói nhỏ.

“Bạn nhỏ, em đang chơi gì đấy?” Bạch Xuyên ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với cậu bé.

Cậu bé ngược mắt nhìn cậu, không lên tiếng, lại tiếp tục chơi với viên đá.

Bạch Xuyên nhìn một lúc, nói: “Anh biết rồi, đứng ở trước mặt em là quân đội của em, còn đứng bên này là quân đội của địch, đúng không?”

Cậu bé ngẩng đầu lên, gật nhẹ đầu: “Lát nữa sẽ khai chiến!”

“Vậy anh chơi với em nha, được không? Anh điều khiển quân địch, em điều khiển bên đó.”

“Được ạ!” Cậu bé vui mừng nói, “Chúng ta cùng ném đá vào giữa, đá của ai bị đánh bay thì người đó thua!” “Được!” Bạch Xuyên xắn tay áo, ra vẻ sẵn sàng chiến đấu.

“Em đếm ‘một, hai, ba’, chúng ta cùng tiến công nha.” Cậu bé nói.

“Được, nhưng đợi chút, đội quân của em là đại quân loài người hả?”

“Tất nhiên rồi.” Cậu bé chớp đôi mắt to tròn nói. “Ồ, vậy đội quân của anh không phải.”

“Không phải đại quân loài người?” Cậu bé vô cùng hứng thú, “Vậy là gì?”

Bạch Xuyên nhìn cậu bé đăm đăm nói: “Là... Đại quân cương thi.”

Vừa nghe hai chữ “cương thi”, cậu bé liền giật mình, sau đó thét chói tai, rồi òa khóc lớn.

Bạch Xuyên giật mình, đứng bật dậy, không hiểu ra sao. Ba người Tiểu Tây cũng sững sờ.

Lúc này, một đôi vợ chồng từ phía sau cậu bé lao đến, hiển nhiên là cha mẹ của nó, họ chạy đến trước mặt cậu bé, người mẹ bế cậu bé lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Cậu bé vừa gào vừa khóc nói: “Anh này... nói có cương thi!”

Cha mẹ cậu bé lập tức tỏ ra sợ hãi, ôm chặt cậu bé, trừng mắt nhìn Bạch Xuyên hỏi: “Ở đâu có cương thi?”

Bạch Xuyên lúng túng vô cùng, ra sức xua tay nói:

“Không có, không có. Cháu chỉ đùa với em ấy thôi ạ.” Nghe cậu nói vậy, cha của cậu bé liền tức giận mắng: “Cậu ăn no quá hả? Không có việc gì làm chạy đi hù dọa con tôi!”

“Cháu... không muốn hù dọa em ấy, chỉ là...” Bạch Xuyên hoảng loạn không biết nên nói gì cho phải.

“Các người đi đi! Đừng có ở đây nữa!” Cha cậu bé hét lên.

Bạch Xuyên lúng túng quay người lại, nháy mắt với mọi người, ý bảo nhanh rời khỏi đây. Ông Bác và Mai Lệ đều vội chạy về phía trước.

Tiểu Tây đứng bất động tại chỗ.

Gia đình kia bế đứa bé, đi vào trong nhà. Mẹ cậu bé trách mắng con mình: “Nói với con rồi, tối rồi thì đừng có ra ngoài! Con không có lỗi tại hả?”

Đột nhiên, Tiểu Tây lớn tiếng hỏi: “Sao cô chú lại khẩn trương như thế, chẳng lẽ ở đây có cương thi thật?” Cha mẹ cậu bé quay phắt đầu lại, tuy trời đã nhá nhem tối, nhưng Tiểu Tây vẫn thấy được vẻ mặt trắng bệch, cắt không còn giọt máu của họ, hai mắt kinh hãi mà trừng lớn. Cậu bé đó đã yên rồi lại òa khóc lớn.

Tiểu Tây nhận ra mình nói lỡ lời rồi, bất giác lui về sau một bước.

Lần này, cha mẹ cậu bé không nhịn được nữa, ông lớn tiếng nói với mẹ cậu bé: “Bà đi thả chó ra đây!”

Tiểu Tây sợ hãi hét lên một tiếng rồi co giò lên, bỏ chạy cùng ba người bạn của mình.

Chạy thực mạng thật xa, mấy người họ đều thở không ra hơi, cho đến khi chạy không nổi nữa mới dừng lại.

Ông Bác nhìn phía sau: “Đừng chạy nữa, họ... không có thả chó, chỉ là... hù dọa

chúng ta thôi.”

Mai Lệ kinh hãi chưa nguôi nói: “Đây là chỗ quỷ quái gì vậy! Những người đó sao khó hiểu vậy chứ?”

Bạch Xuyên nghĩ ngợi nói: “Mình thấy, e là do chúng ta đã hỏi đến vấn đề nhạy cảm của họ, cho nên mới như thế.”

“Cái thôn này, quả nhiên có vấn đề!” Ông Bác hoảng sợ nói, “Lời đồn kia xem ra có thật rồi!”

“A... đừng nói nữa.” Mai Lệ tỏ ra sợ hãi.

Sắc trời ngày một tối, bây giờ trên con đường đất này chỉ còn bốn người họ.

“Chúng ta đừng ở đây nữa.” Bạch Xuyên nhìn xung quanh nói, “Nơi này cả đèn đường cũng không có, trời mà tối xuống, chúng ta sẽ đi lạc đấy.”

“Vội đi nhanh đi.” Mai Lệ gấp gáp nói. “Đi đâu bây giờ?” Tiểu Tây hỏi.

“Chúng ta tìm quán cơm ăn trước được không?” Ông Bác nói, “Mình đói rã ruột rồi.”

“Mình cũng đói, nhưng ở đâu có quán cơm đây?” Mai Lệ nhìn dáo dác.

Tiểu Tây nói: “Chúng ta cứ đi theo đường lớn đi, biết đâu tìm được.”

Mấy người họ cứ dọc theo con đường đất mà đi. Điều khiến họ bất ngờ là: con đường này đi hơn hai mươi phút, đừng nói là quán cơm, cả một người đi đường cũng không thấy!

Bây giờ, đã là 8 giờ tối, xung quanh đen một màu đến không thấy rõ được mặt nhau nữa rồi. Bốn bề là núi hoang, cỏ dại và con đường nhỏ trải dài trong bóng tối, thi thoảng đi ngang một căn nhà, cửa nhà cũng đóng kín bưng.

Kì lạ nhất là - Không có người, đâu đâu cũng không một bóng người!

Bốn người Tiểu Tây bắt đầu hoảng sợ, trống ngực đập thình thịch. Họ làm sao cũng không ngờ được, đêm đến, thôn Bình Phong lại biến thành một ngôi làng hoang!

Còn một việc nữa khiến cho họ sợ hãi hơn đó là: Như Bạch Xuyên đã nói từ trước, ở ngôi làng xa lạ và tối tăm này, họ đã lạc đường thật!

Mai Lệ níu chặt lấy cánh tay Tiểu Tây, toàn thân run rẩy: “Tiểu Tây, bây giờ chúng ta... phải làm sao đây?”

“Phải đó, chúng ta còn đi về phía trước nữa không?” Ông Bác hoảng sợ bất an nói, “Cứ đi như không có điểm đến thế này, bao giờ mới hết đây?”

“Chúng ta... tìm người hỏi đường đi.” Tiểu Tây cố giữ cho mình bình tĩnh.

“Người ở đâu đây? Chúng ta đi lâu thế rồi, một bóng người cũng không thấy!” Mai Lệ như muốn khóc, “Chẳng lẽ người trong thôn này đến đêm đều không ra đường hả?”

“Mình thấy đúng là như thế đấy.” Bạch Xuyên nghiêm túc nói, “Các cậu không nhìn được ra sao?”

“Nhìn ra cái gì?” Ông Bác hỏi. Bạch Xuyên khẽ dừng lại.

“Người trong thôn này, ai cũng đều sợ ‘thứ’ gì đó.”

NGƯỜI TỪNG THẤY CƯƠNG THI

Nghe cậu nói vậy, ba người đều lộ ra vẻ kinh hãi. “Ý cậu là, cái họ sợ là...” Giọng của Ông Bác đã thay đổi.

“Đừng nói nữa! Chúng ta về đi, đừng ở nơi quái lạ này nữa!” Mai Lệ sợ hãi nói.

“Chúng ta lạc đường rồi.” Bạch Xuyên nhắc nhở. “Ôi trời... Vậy chúng ta làm gì bây giờ?” Mai Lệ sắp khóc đến nơi.

“Đừng sợ, thế này đi, chúng ta đi thêm một đoạn về phía trước, thấy ngôi nhà đầu tiên chúng ta liền gõ cửa, vào hỏi đường họ.” Tiểu Tây nói.

“Nhưng mà, mình thấy thái độ của người nơi này chẳng thân thiện gì đâu.” Ông Bác lo lắng nói.

“Có thể là do chúng ta đã hỏi đến vấn đề nhạy cảm của họ.” Tiểu Tây nói, “Lần này chúng ta chỉ hỏi đường, không hỏi gì khác hết.”

Bạch Xuyên gật đầu nói: “Được, cứ làm vậy đi.”

Mấy người họ tiếp tục đi về phía trước, mấy phút sau, họ nhìn thấy một căn nhà nhỏ ven đường. Cửa nhà đóng chặt, cửa sổ lộ ra chút ánh sáng yếu ớt.

Bốn người đến trước cửa nhà, Tiểu Tây nhẹ nhàng gõ cửa.

Có âm thanh truyền ra sau cửa.

Tiểu Tây lại gõ hai cái. Bên trong có người đề phòng hỏi: “Ai đó?”

Tiểu Tây trả lời: “Chúng cháu đến đây chơi, bị lạc đường, muốn hỏi đường ạ.”

Bên trong yên lặng một lúc, cánh cửa gỗ “cọt két” mở ra. Một ông lão đứng trước cửa, nghi hoặc nhìn bốn người.

“Cháu nói, các cháu đến đây chơi?” Ông nhú mồm hỏi.

“Dạ, chúng cháu từ thành phố đến ạ.” Tiểu Tây nói. “Có vẻ đúng là mấy đứa từ thành phố đến.” Ông già nhìn chúng từ trên xuống dưới, sau đó cười khan một tiếng, “Lá gan của mấy đứa cũng lớn thật, dám chạy đến đây để chơi.”

Bốn người lập tức nhìn nhau.

“Mấy đứa muốn hỏi gì?” Ông lão nhìn chúng đăm đăm.

“À, là thế này, chúng cháu lạc đường rồi, muốn hỏi đường đến bến xe ạ. Còn nữa, gần đây có quán cơm nào không ạ?” Tiểu Tây hỏi.

“Sao cơ? Mấy đứa chưa ăn cơm hả? Đang tìm quán cơm?”

Mấy người đồng loạt gật đầu: “Dạ vâng.”

Ông lão nghi ngờ nhìn chúng một lúc, bật cười: “Đám trẻ thành phố như mấy đứa, đúng là chẳng biết gì cả. Các cháu tưởng cái thôn làng nhỏ này giống trong thành phố,

có đủ loại hàng quán chắc?”

Nói xong, ông lại bật cười, làm cho bốn người Tiểu Tây bối rối vô cùng.

“Vào nhà đi!” Ông lão vẫy tay, “Ông làm chút đồ ăn cho mấy đứa.”

Bốn bạn trẻ đang vừa mệt vừa đói, lại thêm bên ngoài đã tối đen như mực. Nghe ông nói vậy, chẳng kịp nói cảm ơn đã bước vào cửa.

Ông lão cẩn thận cài chốt cửa lại.

Một căn nhà nhỏ, đơn sơ. Trong nhà chỉ có vài món đồ gia dụng cũ. Bốn người ngồi trên mấy chiếc ghế gỗ nhỏ, ông lão múc một chén nước từ trong lu ra, đưa cho chúng: “Uống chút nước đi.”

Đám Tiểu Tây đã khát khô cổ, chuyền nhau chén nước này để uống.

Ông lão mò trong lò ra mấy củ khoai lang, khoai tây, thổi vài cái, đưa cho đám Tiểu Tây: “Chỗ thôn quê chẳng có gì ngon, mấy đứa ăn đỡ để lót bụng đi.”

Ông Bác đã đói đến bụng dính vào lưng rồi, hai ba cái đã lột sạch củ khoai lang, cắn một miếng thật to, nóng muốn chảy nước mắt, nhưng vẫn ăn ngon lành, vừa ăn vừa nói: “Thơm! Thơm thật!”

Không biết có phải do đói quá hay do khoai lang, khoai tây còn mang vị đất này ngon thật. Tiểu Tây, Mai Lệ và Bạch Xuyên đều ăn như hổ đói. Ông lão ngồi bên cạnh, châm một điếu thuốc rê¹, nhếch môi cười.

¹ *Thuốc rê () : Loại thuốc tương tự thuốc rê ở Việt Nam.*

Một lúc sau, thức ăn đã hết. Mấy củ khoai lang, khoai tây ở đây đều lớn hơn trong thành phố, ăn một cái là bụng đã no căng rồi. Lúc này, đám Tiểu Tây mới cảm kích nói: “Cảm ơn ông ạ!”

Ông lão cười nói: “Ăn có mấy củ khoai có gì mà cảm ơn, đâu có tốn tiền, đều là tự mình trồng cả thôi.”

Tiểu Tây nhìn chiếc giường nhỏ duy nhất trong nhà: “Ông ơi, ông sống ở đây một mình thôi ạ?”

Ông lão mỉm cười gật đầu, không nói gì.

“Ông ơi, ông có thể cho chúng cháu biết, đến bến xe phải đi thế nào không?” Bạch Xuyên hỏi.

“Thế nào, mấy đứa muốn ra bến xe bây giờ, đón xe trở về à?”

Bốn đứa đồng loạt gật đầu.

“Không được đâu.” Ông lão nói, “Bến xe trong trấn 6 giờ đã hết xe rồi.”

“Hả?” Bốn chúng vừa nghe, đều sững người, “Vậy hôm nay chúng cháu không về được sao ạ?”

“Mấy đứa muốn về cũng được. Từ chỗ ông cứ đi thẳng chừng mười mấy phút sẽ đến ven đường quốc lộ. Nếu may mắn, mấy đứa sẽ gặp được xe nào đó đi qua. Nhưng, con đường đó ban đêm chẳng có mấy xe qua lại đâu. Hơn nữa người ta có chịu chở mấy đứa hay không, khó biết được lắm.” Ông lão nói xong lại phì phèo hút thuốc.

Tiểu Tây giật mình, bèn hỏi: “Ông ơi, con đường mà ông nói, có phải quốc lộ số 28 không ạ?”

Nghe Tiểu Tây hỏi, Mai Lệ, Bạch Xuyên và Uông Bác đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Ông lão để ý thấy sự thay đổi của chúng, ngược mắt từ tốn hỏi: “Mấy đứa đã nghe được gì đó rồi đúng không?” Tiểu Tây không ngờ, ông lão lại chủ động nhắc đến chủ đề này. Nhưng do có kinh nghiệm trước đó, trong một lúc cô không biết nên nói gì, chỉ mấp máy môi, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ông lão thấy đám Tiểu Tây không lên tiếng, nhắc chân lên, ấn đầu thuốc vào đế giày dập tắt, nói: “Bỏ đi, tóm lại nếu lá gan mấy đứa đủ lớn, cứ đến đường quốc lộ đó mà đón xe đi. Nếu sợ, tối nay cứ ngủ lại căn nhà nhỏ này của ông một đêm. Mấy đứa tự mình suy nghĩ đi.”

Trong lời nói của ông lão hiển nhiên đang ám chỉ, gần đường quốc lộ đó có nguy hiểm.

Rốt cuộc Tiểu Tây không nhận được nữa, bèn hỏi:

“Ông ơi, có phải đoạn quốc lộ số 28 đó, có gì đó... kì lạ hay không ạ?”

Ông lão cúi đầu cuộn điếu thuốc khác, không lên tiếng.

Tiểu Tây và ba người bạn nhìn nhau, cũng không hỏi nhiều. Căn nhà chìm trong yên lặng.

Một lúc sau, ông lão ngẩng đầu lên hỏi: “Có phải cháu muốn hỏi, trong mấy ngôi mộ hai bên đường quốc lộ đó, có cương thi hay không?”

Đám người chúng không ngờ đến, ông lão lại chủ động nói ra! Chúng há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc không thôi. Ngay tức khắc, Tiểu Tây liền cảm thấy, ông lão sống một mình này, khác với những người trong thôn.

Tiểu Tây quyết định thành thật nói: “Ông ơi, thật ra... chúng cháu vì nghe được lời đồn ở đây nên mới tìm đến. Nhưng chúng cháu không biết...”

“Không biết mình là đồ ngốc.” Ông lão chợt trở nên nghiêm túc, “Mấy đứa nghĩ, đây chỉ là tin đồn, hoặc lời bịa vô căn cứ nào đó, cho nên mới đến đây tìm trò hay, đúng không?”

Bốn người đều ngây ra, ông lão này lại có thể một lời trúng đích. Hơn nữa nghe ý ông nói, hình như đây không chỉ là lời đồn, mà là sự thật.

Ngắn ra một lúc, Tiểu Tây ngập ngừng hỏi: “Ông ơi... chẳng lẽ, có cương thi thật sao?”

Ông lão thở dài, đứng lên nói: “Nếu người khác nói với mấy đứa là có, hoặc không có, các cháu đều có thể xem như lời nói đùa. Nhưng chỉ có ông...”

Ông cúi người xuống, nhìn thẳng vào Tiểu Tây: “Có thể nói cho mấy đứa biết sự thật.”

Tiểu Tây cảm thấy một loại áp lực, khiến cho cô nói không nên lời.

“Biết vì sao không?” Ông lão chậm chậm đứng thẳng người dậy, nhìn bốn người họ.

“Vì chính mắt ông đã từng thấy cương thi.” Ông nói.

TRẢI NGHIỆM ĐÁNG SỢ

Tiểu Tây sợ hãi bụm chặt miệng, Mai Lệ cũng suýt hét lên, hai cậu con trai Bạch Xuyên và Uông Bác cũng sợ đến cứng lưng.

“Ông... đã từng tận mắt thấy cương thi?” Tiểu Tây kinh ngạc hỏi.

“Không chỉ đơn giản như thế, cương thi đó còn trộm lợn con nhà ông để ăn nữa.” Ông lão nói.

“Là chuyện thế nào vậy ạ?” Bạch Xuyên nhìn ông lão hỏi.

Ông lão nhìn bức tường đối diện, nhớ lại nói: “Mấy năm trước, bên ngoài căn nhà nhỏ này của ông, có một chuồng lợn, trong đó có nuôi hai con lợn. Vào tiết thu năm đó, con lợn nái đã đẻ được một lứa lợn con, ông rất vui.

Một đêm nọ, ông đang ngủ, nghe thấy ngoài chuồng lợn có tiếng động, cả tiếng của lợn nái nữa. Ông tưởng đâu chó hoang hoặc trộm, vội mặc quần áo, cầm lấy cây gậy xông ra ngoài.

Khi ông đến chuồng lợn, không hề thấy người hay con chó hoang nào cả. Ông bật đèn pin rọi vào trong chuồng, phát hiện thiếu mất hai con lợn con, trong đó còn có vết máu nữa.

Lúc đó ông tức chết được, thầm nghĩ chắc là chó hoang đã tha lợn con đi mất. Ông nhìn kỹ bên ngoài chuồng lợn, thấy vết máu dẫn đến bãi cỏ sau nhà, bèn cầm cây gậy đuổi theo về hướng đó.

Ông chạy trên bãi cỏ một lúc, đột nhiên vấp phải thứ gì đó, rọi đèn pin xuống - là một cái đầu lợn con đầy máu!

Lúc đó ông thấy hơi lạ, vì theo thói quen của chó hoang, thường sẽ tha con mồi về địa bàn của mình, rồi mới từ từ dùng, không vừa đi vừa ăn thế này. Ông lại nghĩ, một con chó hoang làm sao có thể tha một lúc hai con lợn? Chẳng lẽ có hai con?

Mang theo nghi ngờ, ông tiếp tục đi về phía trước. Không hề hay biết gì, ông đã đến khu nghĩa địa bên đường quốc lộ số 28. Đến khi ông nhận ra, ông thấy mình đã đứng giữa những ngôi mộ rồi.

Đang lúc ông hoang mang, không biết có nên đi tiếp hay không, chợt thấy cạnh ngôi mộ phía trước, có một người đang ngồi xồm ở đó. Người đó cúi đầu, hình như đang ăn gì đó. Ông vô thức giơ đèn pin lên rọi về bên đó, ‘người’ kia chợt quay đầu lại, cái quay đầu này, làm ông sợ đến khiếp vía!”

Ông lão nói đến đây, sắc mặt đã trở nên trắng bệch, hình như lại trải qua sự việc kinh khủng đó lần nữa vậy. Tiểu Tây và những người còn lại đều dựng hết tóc gáy.

Thở dài một hơi, ông lại tiếp tục kể.

“Lúc đó ông cách ‘người’ đó chừng mười, hai mươi mét, nhưng thấy rất rõ, ‘người’ đó miệng đầy máu tươi, đang cắn xé con lợn con trong tay! Ông sợ đến run tay, đèn pin liền rơi xuống đất. Cùng lúc đó chân cũng mềm nhũn, gần như đứng không vững.

Khoảng vài giây sau, ông nhặt đèn pin lên, ý mình vẫn còn cây gậy gỗ trong tay, lấy hết can đảm đi về phía đó. Nhưng kì lạ, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, ‘người’ kia đã không thấy đâu nữa! Ông rọi đèn pin khắp nơi, vẫn không thấy tung tích của ‘người’ kia!”

Nói đến đây, ông lão trừng to mắt nhìn đám người Tiểu Tây nói: “Mấy đứa phải biết, đó là khu nghĩa địa bốn bề hoang vắng! Cho dù là vật, là người hay thứ gì khác, sao có thể chạy mất dạng trong chớp mắt được?”

Mai Lệ ôm chặt Tiểu Tây, sợ đến mặt không còn giọt máu. Ông Bác cũng sợ đến rụt người lại. Bạch Xuyên nuốt nước bọt, hỏi: “Sau đó thì sao ạ? Ông có thấy ‘người’ đó không?”

Ông lão lắc đầu nói: “Ông rọi đèn pin tìm mấy phút, cũng không thấy ‘người’ kia đâu nữa. Ông càng nghĩ càng sợ, liền chạy nhau ra quốc lộ, men theo nó mà về nhà.

Sáng hôm sau, ông kể lại chuyện kì lạ xảy ra đêm trước cho những người xung quanh nghe. Họ đều thấy rất lạ, có mấy thanh niên nói muốn đi với ông ra khu mộ đó xem thử. Ước chừng đã đến nơi đêm trước, lúc này, bọn ông đã thấy một cảnh rợn người.”

“Là... gì ạ?” Tiểu Tây dò hỏi thử.

“Một ngôi mộ mới trong nghĩa địa, không biết hạ táng ở đây từ lúc nào, cũng không biết là một nhà ai (chôn mộ ở đây không nhất định là người gần đó). Đất ở ngôi mộ này đã bị xới lên, lộ ra quan tài bên trong. Trông giống như từng có gì đó đã chui ra từ đây. Bọn ông lúc đó rất sợ, bèn gọi trưởng thôn và vài người chủ chốt đến. Mọi người thấy rồi đều rất sợ hãi.

Mấy thanh niên kia đều thấy kì lạ, bèn xin phép trưởng thôn, đào phần mộ đó lên. Khi họ mở nắp quan tài, ông vừa nhìn vào trong một cái, liền sợ đến ngất đi!”

Tiểu Tây, Mai Lệ, Ông Bác và Bạch Xuyên tất cả đều nín thở.

“Trong quan tài có một thi thể, bên khóe miệng đầy máu. Bên cạnh thi thể đó, chính là chân và xương còn sót lại của một lợn con!”

“A...” Mai Lệ sợ đến rít vào. Ba người khác cũng sợ đến da đầu tê dại.

“Sự việc này khiến mọi người vô cùng kinh hãi.

Đám thanh niên kia chôn quan tài lại chỗ cũ. Từ đó về sau, mọi người đều không dám đến gần khu nghĩa địa đó vào ban đêm nữa, lời đồn về cương thi cũng nhanh chóng được lan truyền.”

Kể xong trải nghiệm đáng sợ của mình, ông lão thở hắt ra một hơi.

Tiểu Tây cố nén nỗi sợ trong lòng xuống, hỏi: “Vậy sau đó, có ai nhìn thấy cương thi

nữa không?”

“Sau này có vài người trong thôn nói, ban đêm họ nhìn thấy cương thi chui từ trong mộ ra, nhưng ông không biết có phải thật hay không. Chỉ có chuyện này, do đích thân ông trải qua, cho nên hoàn toàn là thật.”

Ông lão khề ngừng lại, nói tiếp: “Dù sao đi nữa, kể từ lúc đó, người trong thôn vô cùng sợ hai chữ ‘cương thi’, chỉ cần nghe đến hai chữ này đã sợ đến run cầm cập. Hơn nữa, đêm vừa xuống, nhà nhà đều đóng cửa tắt đèn, không ai dám bước ra ngoài.”

Tiểu Tây và ba người bạn trao đổi ánh mắt, giờ họ đã hiểu cả rồi, vì sao khi này lại bị đối xử như thế.

Uông Bác nhin không được hỏi: “Ông ơi, thế một mình ông sống ở đây, không sợ sao?”

Ông lão cười khỏ nói: “Ông đã từng tuổi này rồi, sống đã đủ, còn có gì phải sợ? Và lại, một ông già cô độc như ông đây, có thể đi đâu được?”

Im lặng một lúc, Tiểu Tây nhìn đồng hồ, kêu lên: “A, đã 9 giờ rưỡi rồi.”

“A, trễ vậy rồi, chúng ta phải làm sao đây?” Mai Lệ sốt ruột nói, “Mình nói với mẹ 11 giờ sẽ về đấy!”

Uông Bác nói: “Nghe xong chuyện ông kể, cậu còn dám ra ngoài vào ban đêm hả? Hay là... chúng ta ở lại đây một đêm, sáng sớm mai hãy về.”

“Không được!” Mai Lệ la lên, “Mình mà không về nhà một đêm, mẹ mình sẽ giết mình mất.”

“Vẫn còn hơn bị cương thi cắn chết mà.”

“Được rồi, các cậu đừng gây sự nữa.” Bạch Xuyên nói, “Hay chúng ta ra đường quốc lộ xem thử, biết đâu may mắn, sẽ có xe đi qua.”

“Nhưng giờ ngoài kia đã tối như mực.” Uông Bác nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Chúng ta đâu thể nhìn thấy đường...”

Đột nhiên cậu dừng lại.

Uông Bác ngồi gần cửa sổ nhất.

Bên ngoài cửa sổ tối om, cậu chợt nhìn thấy... một bóng người đang đứng bên cửa sổ, quan sát họ.

Ngay lập tức, Uông Bác cảm thấy máu toàn thân đều dồn lên não, làm cho trước mắt cậu tối sầm. Toàn thân cậu run rẩy chỉ ra cửa sổ, hét lớn:

“Ngoài cửa sổ... có người!”

NGƯỜI CHẾT VÀO BỐN NĂM TRƯỚC

Mấy người trong nhà giật nảy mình, sợ đến sững người, đồng loạt nhìn ra cửa sổ. Một mảng tối đen, không hề thấy được bóng người nào cả.

“Người ở đâu?” Bạch Xuyên trừng mắt hỏi Ông Bác. “Lúc này mình thấy mà... đứng ngay trước cửa sổ nhìn chúng ta, sau khi mình kêu lên, nó mới biến mất.”

Ông Bác run lấy bầy nói.

“A...” Mai Lệ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua sống lưng, “Ông có nói, buổi tối trong thôn sẽ không có ai ra ngoài. Chẳng lẽ là...”

“Đừng sợ.” Ông lại đi đến bên tường, lấy một cây gậy gỗ, “Ông ra xem thử. Mấy đứa cứ ở trong nhà, đừng ra ngoài.”

Bạch Xuyên đến bên cạnh ông lão: “Không, chúng cháu sẽ ra ngoài cùng ông, lỡ có chuyện gì cũng có thể giúp một tay.”

“Đúng, chúng cháu sẽ đi cùng ông.” Tiểu Tây cũng lấy can đảm nói.

Ông Bác và Mai Lệ nhìn nhau, cũng đi đến bên cạnh họ.

Ông lão quay đầu nhìn chúng trong hai giây, kéo mở cửa ra, thấp giọng nói: “Đi theo phía sau ông, chú ý xung quanh.”

Ông mở cửa, nhìn hai bên trái phải một lúc, sau đó siết chặt cây gậy rồi bước ra, đám thiếu niên theo ngay phía sau.

Mượn chút ánh sao thưa thớt, họ nhìn khắp bốn phía, không thấy ai ở bên ngoài cả.

“Ra sau nhà xem sao.” Ông lão nói, đồng thời dặn dò hai cậu bé, “Hai đứa trông chừng phía sau.”

Bạch Xuyên và Ông Bác căng thẳng gật đầu. Năm người cùng đi về phía sau nhà.

Tiểu Tây và Mai Lệ bị kẹp giữa ông lão và hai bạn nam, hai người nắm chặt tay nhau, đi thật sát vào nhau, có thể cảm nhận được tiếng tim đập thành thịch của người bên cạnh. Hai cô gái và ba người nữa vừa đi vừa cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi đảo một vòng quanh căn nhà, không phát hiện dấu vết của người nào cả.

Đến trước cửa nhà, ông lão nói: “Chúng ta nhanh vào trong đi.” Đợi bốn đứa nhỏ vào nhà rồi ông lại nhìn quanh một lúc, sau đó nhanh chóng bước vào, đóng cửa cài then, đóng luôn cửa sổ, khóa lại.

Vào đến trong nhà, sự căng thẳng của mọi người đều giảm đi rất nhiều, Bạch Xuyên hỏi Ông Bác: “Đâu ra bóng người mà cậu nói hả? Chúng ta ra ngoài sao không nhìn thấy?”

Ông Bác nói: “Có thể... thứ đó ngay lúc mình la lên đã chạy mất rồi.”

Cậu không nói ‘người’ mà nói ‘thứ đó’, tìm mọi người đều nảy lên, biết cậu đang chỉ cái gì. Bạch Xuyên lại hỏi: “Cậu nhìn thấy mặt nó rồi hả?”

Uông Bác lắc đầu nói: “Bên ngoài tối quá, nhìn không rõ, chỉ thấy một bóng người mơ hồ mà thôi.”

Tiểu Tây ngẫm nghĩ: “Có khi nào lúc này cậu nghe ông kể những chuyện đáng sợ kia, sợ quá nên sinh ra ám ảnh tâm lý, rồi thấy ảo giác không?”

“Không đâu! Mình thấy rất rõ mà!” Uông Bác lớn tiếng nói, nhưng lại nhanh chóng trở nên không chắc chắn, thấp giọng nói, “Mình thấy, chắc không phải là...”

“Ông thấy cháu có thể bị hoa mắt thật rồi.” Ông lão nói, “Tuy chuyện liên quan cương thi mà ông kể với mấy đứa là chuyện có thật, nhưng dù sao muốn gặp cương thi cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Từ sau chuyện đó, ông không còn thấy cương thi nữa. Không thể trùng hợp như thế, vừa kể chuyện xong thì nó liền xuất hiện trước cửa nhà ông.”

Nghe ông lão nói vậy, mọi người đều nhìn Uông Bác, ánh mắt mang theo ý trách móc. Uông Bác cũng nghĩ có thể mình hoa mắt thật, cúi thấp đầu, có chút không chốn dung thân.

Tiểu Tây nhìn lại đồng hồ: “10 giờ rồi, rốt cuộc chúng ta phải làm sao đây?”

Uông Bác rút cổ nói: “Dù thế nào đi nữa mình cũng quyết ở lại đây đêm nay rồi, mình không muốn mạo hiểm.”

Bạch Xuyên nhìn Tiểu Tây: “Cậu nói xem?”

Không đợi Tiểu Tây trả lời, Mai Lệ cũng nhìn cô cầu xin: “Tiểu Tây, cậu biết tính mẹ mình mà, nếu mẹ biết mình không chỉ nói dối mẹ, mà còn cả đêm không về nhà... hậu quả mình không dám tưởng tượng đâu!”

“Mình biết, mình cũng đang nghĩ đến vấn đề này.” Tiểu Tây nhắc nhở Mai Lệ, “Đừng quên, mình cùng chung cảnh ngộ với cậu đấy.”

Uông Bác nhìn họ bằng ánh mắt châm chọc: “Nghe ra, hình như mẹ các cậu còn đáng sợ hơn cả cương thi ấy.”

“Từ góc độ nào đó mà nói, đúng là như vậy.” Mai Lệ hùng hổ trừng mắt nhìn cậu, “Vả lại chưa chắc chúng ta sẽ gặp phải cương thi, nhưng mẹ thì mình nhất định sẽ phải đối mặt!”

Tiểu Tây cân nhắc một lúc, nói với Bạch Xuyên: “Bọn mình muốn về.”

“Vậy mình về cùng các cậu.” Bạch Xuyên nói.

Sau đó, ba người cùng nhìn Uông Bác.

Uông Bác chỉ ra cửa sổ: “Các cậu tự nhìn đi, cho dù không nói đến cương thi. Giờ ngoài kia đã tối đen như mực, các cậu làm sao đi đến quốc lộ? Sẽ lại lạc đường cho xem!”

“Đó không phải vấn đề.” Ông lão chột lên tiếng, “Nếu mấy đứa thật sự muốn đi đón xe, ông có thể đưa mấy đứa ra quốc lộ.”

“Cảm ơn ông nhiều lắm ạ!” Tiểu Tây và Mai Lệ đồng thanh nói.

Ông lão lấy một cây đèn pin từ dưới gối ra, mấy người họ đi ra cửa, Bạch Xuyên quay đầu lại nói với Ông Bác: “Vậy cậu cứ ở lại đây, bọn mình về đây.”

Ông Bác mấp máy môi, hình như không tin họ sẽ bỏ mình ở lại đây một mình thật. Chần chừ một lúc, cậu đứng lên nói: “Được rồi, được rồi! Mình đi cùng các cậu! Mình không muốn làm con quỷ nhát gan đâu.”

Bạch Xuyên bật cười, đi đến khoác vai Ông Bác: “Đúng rồi, vậy mới là nam tử hán chứ!”

“Được rồi, chúng ta đi thôi, xem chừng xung quanh, chú ý an toàn.” Ông lão dặn dò lần nữa.

Dưới ánh sáng mở đường màu vàng cam, năm người cẩn thận từng bước đi lên con đường nhỏ hẹp khúc khuỷu quanh co. Một làn gió thổi, ngọn cỏ lay, tiếng ếch kêu ộp ộp đều khiến cho bốn đứa trẻ nơm nớp sợ hãi, suy nghĩ lung tung. Đoạn đường chỉ mười phút, chúng cảm thấy như đi mãi vẫn không đến nơi.

Cuối cùng, chúng đã đi từ con đường nhỏ kia đến quốc lộ trải nhựa. Ông lão nói: “Đến rồi, đây chính là quốc lộ số 28.”

Bốn đứa trẻ nhận thấy, chúng đã đến nơi trong câu chuyện, giống hệt như đã bước vào trong câu chuyện kinh dị vậy. Trong vô thức, chúng nhìn quanh hai bên đường quốc lộ.

Quả nhiên, hai bên đường là vương quốc của người chết được tạo thành từ những nấm mồ và bia mộ, con đường này chen ở giữa, khiến chúng cảm thấy đây không khác gì con đường xuống suối vàng.

Ở đây, chính là nơi đêm đó đâm trúng Minh Vũ. Minh Vũ chính là chui ra từ mảnh đất chết chóc này.

Ý nghĩ này khiến cho Tiểu Tây rùng mình mấy lần. Lời của ông lão đã cắt ngang suy nghĩ của Tiểu Tây: “Được rồi, ông đưa mấy đứa đến quốc lộ rồi. Mấy đứa cứ ở đây mà đợi xe. Nếu không đợi được, mấy đứa nhớ còn đường nhỏ lúc nãy chứ? Có thể quay lại nhà ông.” Nghĩ một lúc, ông đưa cây đèn pin cho Tiểu Tây:

“Đường này không có đèn đường, cái này các cháu cứ cầm lấy, lỡ như lát nữa phải quay lại, cũng có mà rọi đường.” “A, cảm ơn ạ.” Tiểu Tây cảm kích nói, sẵn hỏi thêm:

“Vậy ông thì sao? Ông không cần cái này có thể thấy đường không ạ?”

“Con đường này ông đã đi qua mấy trăm lần rồi, cho dù có nhắm mắt cũng có thể trở về. Mấy đứa không cần lo cho ông.” Ông lão cười nói.

“Vậy thì thật sự cảm ơn ông ạ.” Mấy đứa trẻ cùng nhau nói.

Ông lão xua tay, chuẩn bị quay người rời đi.

Lúc này, Tiểu Tây chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, cô vội gọi: “Ông ơi!”

Ông lão quay đầu lại: “Còn có việc gì à?”

Trong nhất thời, suy nghĩ của Tiểu Tây hỗn loạn, không biết nên nói thế nào. Cô

ngập ngừng, bèn hỏi: “Ông ơi, bốn năm trước, thôn Bình Phong có từng xảy ra một vụ... án mạng không ạ?”

Ông lão sững người, ba người bạn cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Tây, không biết vì sao cô lại hỏi vấn đề này.

“Cô gái nhỏ, cháu đang nói vụ án mạng nào vậy?” Ông lại nhìn thẳng vào mắt Tiểu Tây hỏi.

“Cái này... cháu cũng không biết.” Tiểu Tây ngập ngừng nói, “Cháu chỉ biết, có người chết, còn chết rất thảm.”

Ông lão cúi đầu, dường như đang suy tư, một lúc sau, ông nói: “Nếu cháu không nói cụ thể, ông không biết cháu đang nói chuyện nào đâu.”

Tiểu Tây nhớ lại nội dung trên tờ báo cũ kia: “Bốn năm trước, có người chết thảm trong thôn, sự việc tương đối lớn, kinh động đến cả cảnh sát, còn lên báo nữa... Ông ơi, cháu chỉ biết chừng đấy thôi, ông có thể nhớ được không? Có phải từng có chuyện như thế không?”

Ông lão ngẫm nghĩ một lúc, ông khẽ gật đầu nói: “Nghe cháu nói như vậy... hình như đúng là có chuyện này.”

“Ông nhớ rồi ạ?” Tiểu Tây kích động nói.

Ông lão lắc đầu nói: “Việc đã lâu quá rồi, ông chỉ nhớ mang máng là có chuyện như vậy, cụ thể ra sao thì không nhớ rõ nữa.”

“Ông có thể nhớ một chút thôi cũng được, chẳng hạn như, người chết ra sao? Bao nhiêu tuổi?”

Ông lão lại suy nghĩ một lúc, nói: “Ông thật sự nhớ không ra, già rồi, trí nhớ ngày càng kém. Nhưng...”

Tiểu Tây nhìn ông lão chăm chú: “Sao ạ? Ông nhớ ra gì sao?”

Ông lão nói: “Dựa vào việc ông không có chút ấn tượng nào để suy đoán, người chết hẳn là người nơi khác. Nếu không, người trong thôn này chết, ông sẽ không thể không nhớ chút nào được.”

Tiểu Tây ngẩn ra.

Ông lão nói: “Cô gái nhỏ, cái khác ông thật sự không biết nữa. Cháu hỏi những thứ này để làm gì vậy?” “Đúng đấy, Tiểu Tây, cháu hỏi cái này để làm gì?”

Mai Lệ cũng hỏi.

“À, không có gì.” Tiểu Tây cố nén cảm xúc của mình, “Ông ơi, cháu cảm ơn ông ạ.”

Ông lão gật đầu, sau cùng nói một câu: “Chú ý an toàn, không đón được xe thì quay lại.” Dứt lời liền quay lại con đường nhỏ.

Mai Lệ, Bạch Xuyên và Uông Bác nhìn Tiểu Tây, phát hiện tinh thần cô rất nặng nề, rõ ràng đang nghĩ ngợi gì đó. Nhưng cái họ quan tâm nhất là có đón được xe về nhà hay không nên cũng không hỏi nhiều.

Mấy phút sau, Tiểu Tây đứng như trời trồng, quên hết mọi thứ, trong đầu chỉ lặp đi

lặp lại lời ông lão vừa nói. “Người chết hẳn là người nơi khác.”

Cô nhớ, lúc mới nghe Minh Vũ nói chuyện, giọng của cậu quả thật nghe không ra được là người ở đâu, nhưng sau đó, không có rõ ràng nữa.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thân thể Tiểu Tây co lại. Sự việc ngày càng kì lạ, cô ngơ ngẩn nghĩ, cảm thấy toàn thân lạnh run.

CƯƠNG THI XUẤT HIỆN

Đứng trên quốc lộ hai chục phút, họ không hề thấy chiếc xe nào chạy qua.

“Chuyện gì vậy chứ? Chẳng lẽ ban đêm con đường này không có lấy một chiếc xe nào chạy qua thật à?” Bạch Xuyên không tin được thốt lên.

“Đây là đường quê mà, đâu phải đường qua lại giữa hai thành phố.” Ông Bác đảo tròn mắt nói, “Lại thêm lời đồn kinh khủng thế kia, tối đến ai mà dám đi trên đường này?”

“Vậy chúng ta ngây ngốc đợi tiếp ở đây, chẳng lẽ cả đêm cũng không thấy chiếc xe nào?” Mai Lệ tâm sự nặng nề nói.

“Cái này khó nói lắm, nói không chừng như thế thật.” Ông Bác nhún vai nói.

Mai Lệ nhìn xung quanh, rùng mình: “Chúng ta đợi ở đây, lỡ như gặp phải ‘người đó’ thì... phải làm sao?”

Mọi người đều có chút sợ hãi, bất an nhìn xung quanh.

Bạch Xuyên an ủi cô, cũng như đang an ủi chính mình: “Không đâu, lúc này ông cũng nói rồi không phải sao? Gặp cương thi đâu phải chuyện dễ dàng. Mình thấy, chúng ta không có ‘vận may’ đến thế đâu.”

“Cái này nói không chừng, hay là, chúng ta trở...” Ông Bác còn chưa nói xong, Tiểu Tây đã kích động kêu lên: “Nè, các cậu nhìn kia! Phía trước có chiếc xe đang chạy đến!”

Mấy người họ liền phấn chấn hẳn lên, nhìn về phía trước, là một chiếc xe tải chở hàng! Bốn người cùng vỗ tay, lớn tiếng hét lên: “Dừng lại, xin hãy dừng lại!”

Chiếc xe tải đến gần, không ngờ, nó chạy vụt qua, không hề có ý định dừng lại.

“Nè, nè! Dừng đi mà! Dừng...” Bốn người hét lớn, nhưng chiếc xe tải vẫn lao vun vút rồi biến mất trong màn đêm.

“Đáng chết!” Ông Bác vỗ đùi mình, “Tên tài xế chết tiệt đó không thèm nhìn chúng ta!”

Bạch Xuyên thở dài nói: “Bỏ đi, đó là xe tải, phía trước chỉ có hai chỗ, hơn nữa đều có người ngồi rồi. Người ta sao có thể chở thêm chúng ta đây?”

“Họ cho chúng ta ngồi trong thùng xe cũng được mà! Khốn kiếp!” Ông Bác tức tối mắng.

“Dừng mắng nữa, có tác dụng sao?” Tiểu Tây nói, “Trên người các cậu có bao nhiêu tiền?”

“Làm gì?” Bạch Xuyên hỏi.

“Đưa tiền cho mình.”

Bạch Xuyên chần chừ, lấy 100 tệ trong túi quần đưa cho Tiểu Tây: “Mình không mang theo nhiều.”

“Cậu thì sao, Mai Lệ?”

Mai Lệ lấy vài chục tệ ra từ trong túi áo: “Chỉ bấy nhiêu thôi.”

Tiểu Tây nhìn Ông Bác, Ông Bác hỏi: “Lúc thế này cậu lấy tiền làm gì? Gọi xe hả? Cũng phải có xe đi qua mới được chứ.”

“Đừng hỏi nhiều, đưa cho mình mau, lát nữa cậu sẽ biết.” Tiểu Tây nói.

Ông Bác không mấy tình nguyện lấy từ trong túi quần ra ba tờ 100 tệ, hỏi: “Cậu sẽ không lấy hết đó chứ?” “Cậu mang nhiều thật đấy.” Tiểu Tây tóm lấy tiền, “Mình chỉ cầm trong tay thôi, lát nữa khi có xe chạy qua, mình sẽ vẫy tiền về phía họ, tỏ ý chúng ta có thể trả tiền thuê xe. Vậy thì có lẽ họ sẽ chịu dừng lại.”

“Ý hay đấy, Tiểu Tây!” Mai Lệ nói. “Cứ làm vậy đi.” Bạch Xuyên nói.

Chủ ý đã định, nhưng từ lúc chiếc xe tải chạy qua, không còn chiếc xe nào nữa.

Cách mấy phút Tiểu Tây lại nhìn đồng hồ, 11 giờ rưỡi, cô sốt ruột: “Chúng ta đã đợi ở đây hơn một tiếng đồng hồ, sao không có chiếc xe nào hết vậy!”

“Mình thấy không có xe nào qua nữa đâu.” Bạch Xuyên âm thầm nói.

Mai Lệ ngồi xổm trên mặt đường, cúi gằm đầu, không nói lời nào. Tiểu Tây hỏi: “Mai Lệ, cậu sao vậy, bây giờ cậu lại không gấp nữa à?”

Mai Lệ ngược đầu lên, ánh mắt vô hồn: “Tiểu Tây, sắp 12 giờ rồi. Cho dù bây giờ chúng ta ngồi được lên xe, về đến nhà cũng đã hơn 2 giờ sáng. Cậu có từng nghĩ, cha mẹ chúng ta đã gọi điện cho nhau, hay nói cách khác, lời nói dối của chúng ta đã bị bại lộ rồi. Tiểu Tây, bây giờ thế nào đi nữa, chúng ta trở về cũng phải chết thảm mà thôi.”

Nghe cô nói vậy, Tiểu Tây cũng cảm thấy buồn bực bất an, cô có thể tưởng tượng ra được, lúc này đây mẹ đang lo lắng biết mấy. Nghĩ vậy, cô nói: “Dứt khoát gọi điện về nhà, nói rõ với cha mẹ, để họ khỏi lo lắng chúng ta. Hơn nữa, họ biết rồi sẽ lái xe đến đón chúng ta.”

“Cũng đành vậy thôi.” Bạch Xuyên nói, “Các cậu có ai mang di động theo không?”

Tiểu Tây nói: “Mình sợ mẹ gọi điện hối về nên không mang, các cậu thì sao?”

Mai Lệ và Bạch Xuyên cùng lắc đầu nói: “Mình cũng không mang.”

Ánh mắt của ba người cùng tập trung vào Ông Bác, Ông Bác giật mình, nói: “Mình có di động.”

Ba người cùng thở phào nhẽ nhóm. Tiểu Tây nói, “Vậy thì mau lấy ra gọi đi.”

“Gọi cho ai?” Ông Bác lấy di động ra.

Tiểu Tây nghĩ ngợi: “Gọi đến nhà mình trước đi.”

Ông Bác đưa di động cho cô. Tiểu Tây cầm di động, vừa bấm vài phím đã ngây người.

“Sao vậy?” Ba người đồng thanh hỏi.

Tiểu Tây nhìn họ, ừ rừ giơ điện thoại cho họ xem: “Ở đây quá heo hút, không có tín

hiệu!”

“Cái gì!” Mấy người đồng thanh kêu lên. Ông Bác không tin lấy điện thoại qua xem, “Gọi không được thật hả? Để mình thử.”

Cậu bấm nhanh một dãy số, đưa di động lên tai, một lúc sau, tay cậu dần buông thông xuống, thử mặt ra. “Làm sao đây? Chúng ta bị kẹt ở đây thật rồi.” Mai Lệ tuyệt vọng cúi gầm mặt.

“Còn làm sao được nữa? Trở về nhà của ông lão lúc này thôi, ở đây một đêm, sáng sớm mai đón xe về ngay.” Ông Bác nói.

“Xem ra chỉ còn cách này.” Bạch Xuyên bất đắc dĩ nói.

Tiểu Tây nhìn đồng hồ trên tay: “Hay vậy đi, chúng ta đợi thêm nửa tiếng nữa, nếu 12 giờ 10 vẫn không có chiếc xe nào, chúng ta trở về nhà ông lão - Các cậu thấy sao?”

Ba người bạn nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

Dù sao họ vẫn mong được trở về sớm một chút, dù chỉ sớm vài tiếng đồng hồ cũng được. Nếu không cha mẹ chúng sẽ lo đến phát điên mất.

Nói xong, bốn người lại cùng ngồi xõm trên đường, giống hệt bầy chim nhỏ cô đơn.

Mười mấy phút sau, Tiểu Tây phát hiện Ông Bác vẫn luôn cúi gầm đầu bên cạnh cô, phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Cô khó tin mà nhìn cậu, thầm nghĩ - Ngồi xõm mà cũng ngủ được?

Cô quay đầu lại nhìn, phát hiện Mai Lệ đang chống tay lên đầu cũng đang nhắm mắt, Tiểu Tây khẽ đụng vào cô: “Mai Lệ, cậu ngủ rồi hả?”

Mai Lệ ti hí mở mắt ra, lắc đầu: “Không có, nhưng mình mệt quá, rất muốn ngủ.”

Tiểu Tây nhìn Bạch Xuyên, thấy cậu cũng đã buồn ngủ đến díp cả mắt. Cô thở dài: “Mình cũng mệt này, nhưng nếu tất cả chúng ta đều ngủ, ai xem chừng có xe đi qua hay không bây giờ?”

Tiểu Tây nhìn đồng hồ, đã 12 giờ. Chỉ còn mười phút, có xe qua hay không đây? Cô cảm thấy hi vọng mong manh như người trong sa mạc trước khi chết khô mong có thể tìm thấy ốc đảo vậy.

Nghĩ vậy, lòng Tiểu Tây chùng xuống, chán nản và mệt mỏi hơn lúc này gấp mấy lần, khiến cô cảm thấy như muốn ngã quỵ.

Cô nghiêng đầu, lấy tay đỡ lấy đầu sắp ngã không nổi của mình, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, khổ cực chống lại cơn buồn ngủ.

Ánh trăng nhẹ nhàng lộ ra khỏi tầng mây, rọi xuống một tia sáng bạc kì lạ.

Mấy phút sau, trong lúc Tiểu Tây đang mơ màng, hình như có gì đó xuất hiện, mấy giây sau, cô mới nhận ra mình nhìn thấy gì.

Đầu Tiểu Tây từ từ vươn thẳng lên, máu huyết toàn thân như đang đông lại. Mắt cô trừng lớn đến hết cỡ, đầu cô vì kinh hãi và khiếp sợ mà trở nên trống rỗng.

Cô nhìn thấy, trong một khu nghĩa địa cách đó chừng một, hai trăm mét, không biết từ ngôi mộ nào đó đang bò ra... một cương thi!”

TÊN TRÊN BIA MỘ

Hô hấp của Tiểu Tây như dừng lại, cô dùng sức bịt chặt miệng, không để mình phát ra tiếng kêu sợ hãi, cô thấy cô cương thi kia đang đi về hướng ngược với chỗ họ.

Đúng lúc này, Mai Lệ ở bên cạnh chợt ngẩng đầu hỏi nhỏ: “Tiểu Tây, bây giờ là mấy giờ...”

Tiểu Tây nhanh chóng che miệng Mai Lệ lại, Mai Lệ sợ đến sững người, cô nhìn theo ánh mắt Tiểu Tây, cũng thấy cô cương thi kia! May mà miệng cô đã bị che kín, chỉ có thể phát ra tiếng “ú ớ!”.

Âm thanh bên này đã thu hút sự chú ý của Bạch Xuyên và Uông Bác, họ đều nhìn qua, thấy Tiểu Tây đang che miệng Mai Lệ, hai người mở to mắt sợ hãi, cũng nhìn theo. Ngay lập tức, mắt của hai cậu học sinh như muốn rơi ra, Uông Bác suýt thì đã ngã ngồi ra đất.

Mấy phút sau, họ thấy cô cương thi kia đã đi xa, biến mất trong màn đêm. Uông Bác đứng bật dậy, vô cùng khiếp sợ nói: “Chúng ta... đi mau thôi!”

Mấy người họ đều đứng lên, chân vì ngồi xồm quá lâu nên tê cứng, gần như không lê bước đi được. Nhưng giờ không nghĩ được nhiều, Mai Lệ, Bạch Xuyên và Uông Bác tập tễnh lê từng bước chạy thục mạng về phía con đường nhỏ.

Đi được mấy bước, họ chợt phát hiện, Tiểu Tây vẫn đứng bất động ở chỗ cũ!

Mai Lệ xoa xoa bắp đùi tê cứng của mình, lê bước đến bên cạnh Tiểu Tây, vội vàng thấp giọng nói: “Tiểu Tây, cậu còn thù người ra làm gì nữa hả? Đi nhanh đi!”

Tiểu Tây nhìn chằm chằm phía trước, tâm tình phức tạp: “Không, mình phải đi xem cho rõ đã.”

“Cái gì? Cậu điên à? Giờ không phải lúc để tò mò đâu!”

“Mình không phải tò mò.” Tiểu Tây nhìn bạn thân của mình, “Cậu không hiểu đâu, nếu mình không làm cho rõ sự thật thì mình và cả mẹ mình nữa đều sẽ gặp nguy hiểm!”

Bạch Xuyên và Uông Bác cũng đã đến gần, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô: “Tiểu Tây, cậu nói gì vậy? Cậu và mẹ sao lại gặp nguy hiểm?”

Tiểu Tây tâm phiền ý loạn, thở dài: “Bây giờ không có thời gian để giải thích. Sau này mình sẽ nói cho các cậu biết!”

Dứt lời, cô khom lưng, chạy về phía ngôi mộ phía trước.

Mai Lệ, Bạch Xuyên và Uông Bác sốt ruột nhìn theo bóng lưng cô. Uông Bác hỏi: “Làm sao đây?”

Mai Lệ cắn răng nói: “Chúng ta không thể bỏ lại một mình Tiểu Tây được!”

“VẬY ĐI THÔI, CHÚNG TA CŨNG QUA ĐÓ!” Bạch Xuyên nói. Hai người chạy theo Tiểu Tây.

“Này, các cậu... Á!” Ông Bác vỗ mạnh lên đùi mình một cái, cũng chạy theo.

Tiểu Tây cẩn thận đến gần ngôi mộ có cương thi chui ra, nghe thấy tiếng động phía sau, cô quay đầu lại, thấy ba người bạn của mình cũng theo đến. Tiểu Tây không biết phải nói gì, chỉ có thể nhìn họ bằng ánh mắt cảm kích.

Tiểu Tây cầm chiếc đèn pin, nhưng không dám mở, sợ thu hút sự chú ý của cương thi. Không biết đi bao lâu trong khu nghĩa địa u ám đáng sợ này, Tiểu Tây dừng lại trước hai ngôi mộ sát nhau.

Cả mảnh đất chỉ có hai ngôi mộ này tương đối lớn, dùng đá xây thành ngôi mộ hình tròn, trông giống như hai căn nhà tròn dính sát vào nhau. Trước mỗi ngôi mộ có một bia đá.

Ba người Mai Lệ đi đến bên Tiểu Tây, sợ hãi nhìn đảo dác. Bạch Xuyên nhỏ giọng hỏi: “Cương thi lúc này chui ra từ chỗ này hả?”

Tiểu Tây khẽ gật đầu, hơi không chắc chắn nói: “Chắc là chỗ này, nhưng không biết nó chui từ ngôi mộ nào ra.”

“Nếu cương thi có thể chui ra, quanh ngôi mộ hẳn là phải có cửa hang có thể mở ra được mới phải.” Bạch Xuyên nói.

Tiểu Tây khom người xuống, cẩn thận bật đèn công tắc của cây đèn pin trong tay, sau đó rọi lên mặt đất xung quanh ngôi mộ.

Cô hi vọng tìm được cửa hang mà cương thi dùng để chui ra ngoài, khi ánh đèn pin rọi qua một trong hai bia mộ kia, cô cũng vô thức nhìn lướt qua.

Cô rọi lại, đưa đèn pin rọi thẳng lên bia mộ kia, lần này, cô đã nhìn thấy rõ.

Hàng chữ cuối cùng ở giữa, kiên cố hệt như bia đá ở nơi này:

Ngải Minh Vũ mất năm 1998 (Hiện là năm 2012)

HỒN MA DƯỚI LÒNG ĐẤT

Hồ hấp của Tiểu Tây trong giây phút đó đã dừng lại.

Nhưng rất nhanh, cô rời ánh đèn pin qua chỗ khác, cô không muốn ba người bạn của mình nhìn thấy chữ trên bia mộ. Cô không muốn thấy dáng vẻ sợ đến sững người của họ.

Thật ra, sự việc đã đến nước này, Tiểu Tây cảm thấy chẳng có gì phải sợ nữa - Chẳng qua là những suy đoán trước đó đã ứng nghiệm thôi mà, cô đâu phải không chuẩn bị tâm lý trước.

Bây giờ, điều lo lắng duy nhất của Tiểu Tây chính là mẹ - Mẹ không biết mình đang chung sống với cái gì.

Việc duy nhất có thể làm bây giờ, chính là phá giải bí mật của cương thi - đồng thời, cô phải tìm được chứng cứ chứng minh cương thi có tồn tại. Nếu không, sẽ không có ai tin trong nhà mình có gì đâu.

Tiểu Tây nắm chặt đèn pin đi quanh ngôi mộ, không phát hiện ra cửa hang nào. Cô đi đến ngôi mộ bên cạnh, xem xét kỹ lưỡng, chợt mở to mắt - Cô nhìn thấy, bên trái ngôi mộ có một tảng đá đã được đẩy ra, bên dưới hiển nhiên chính là hầm mộ!

Tiểu Tây đến gần cửa hang, nhìn thật kỹ, lại thêm một phát hiện kinh người - Bên dưới cửa hang này có một bậc thang đá, hình như thông xuống căn hầm dưới lòng đất!

Mai Lệ, Bạch Xuyên và Uông Bác đã đến bên cạnh Tiểu Tây, cũng phát hiện ra lối đi dưới lòng đất này. Họ nhìn nhau, tâm trạng trộn lẫn kinh ngạc và khiếp sợ khó mà gọi tên.

Tiểu Tây do dự một lúc quay mặt về phía ba người bạn: “Các cậu ở đây đợi mình, được không? Mình xuống xem thử, một phút thôi, sau đó mình sẽ trở lên ngay.”

Mai Lệ trừng lớn mắt, thấp giọng nói: “Có phải cậu điên rồi không? Cậu chui vào huyệt mộ của cương thi làm gì chứ!”

“Bây giờ không có thời gian giải thích. Mình xuống một chút rồi sẽ trở lên ngay!”

“Cương thi đó lúc nào cũng có thể trở về đấy!” Uông Bác khẩn trương nói, “Lỡ sau khi cậu xuống đó, cương thi trở lại thì phải làm sao?”

“Vậy các cậu lập tức gọi mình ngay!” Tiểu Tây đã bước xuống thang đá dưới cửa hang.

“Nè, đợi đã!” Mai Lệ đột nhiên nghĩ ra gì đó, “Lỡ như... bên dưới còn một cương thi khác nữa thì sao?”

“Không đâu, mình biết cương thi còn lại ở đâu!” Tiểu Tây đã đi xuống, giọng nói

truyền từ trong hang động ra.

Ba người Mai Lệ kinh ngạc nhìn nhau, không hiểu câu nói kia có ý gì. Bạch Xuyên do dự một lúc, cũng nhảy đến bên cửa hang nói: “Mình xuống đó với Tiểu Tây!”

Mai Lệ há hốc miệng mấy giây, “Vây mình cũng xuống!” Cô đi đến sau lưng Bạch Xuyên, đi theo cậu xuống thang đá.

Ông Bác vẫn chưa kịp phản ứng, chợt nhận ra trên mảnh đất u ám này chỉ còn lại mình lẻ loi đơn độc đứng trước bia mộ. Cậu sợ đến run rẩy cả người, kêu lên: “Đội đã, đừng bỏ lại một mình mình!” Cậu vội vàng chạy đến bên bậc thang đá, leo xuống.

Mai Lệ thấy Ông Bác cũng đã xuống theo, đang muốn nói “trên đó không có ai, lỡ cương thì quay lại thì phải làm sao”, nhưng khi nhìn theo ánh đèn pin của Tiểu Tây, Mai Lệ sững người, há hốc miệng nhìn xung quanh. Ba người còn lại cũng giống cô.

Thang đá không dài, họ đã xuống đến đáy, nhờ ánh đèn pin mà thấy được hàm mộ cực lớn này.

“Cực lớn” ở đây không phải vì nơi này thật sự lớn như thế, thật ra chỉ ước chừng năm, sáu mươi mét vuông mà thôi. Nhưng đối với một ngôi mộ chôn người chết mà nói, nơi này thật sự quá rộng lớn, giống hệt như một căn phòng học. Điểm kì lạ chính là, họ lại không ngửi thấy mùi hôi thối đặc trưng, hình như nơi này có hệ thống thông gió.

Khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, theo ánh đèn pin, họ thấy giường ngủ, bàn ghế, thậm chí trên bàn còn bày chén và đĩa.

Nhưng lại không hề có bóng dáng của vật nên có - Quan tài.

Tiểu Tây và ba người bạn không thể lý giải được chuyện này - Chẳng lẽ, cương thi sống trong hàm mộ này giống như người bình thường, ăn uống, ngủ nghỉ, sinh hoạt ở đây?

“Nơi này... là thế nào vậy?” Mai Lệ kinh ngạc không thôi.

“Mặc kệ là chuyện gì, chúng ta mau đi thôi. Nói không chừng cương thi sắp về rồi đấy!” Ông Bác sợ sệt nói.

Tiểu Tây gấp gấp lia đèn pin, hi vọng tìm được gì đó, có thể chứng minh được cương thi có tồn tại. Nhưng cô lại không thấy gì đặc biệt cả!

“Tiểu Tây, chúng ta lên đi...” Mai Lệ sợ hãi nói, “Ở chỗ này, làm cho mình nổi hết cả da gà rồi.”

Tiểu Tây cũng biết, ở thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm. Cô đành bỏ cuộc: “Được, chúng ta đi.”

Mai Lệ, Ông Bác vội vàng chạy lên bậc thang đá.

Tiểu Tây rọi đèn pin về bậc thang phía trước, nói với Bạch Xuyên đang ở phía sau: “Đi thôi, Bạch Xuyên, đừng xem nữa.”

“Hả?” Một giọng nói truyền đến từ phía trước, là Bạch Xuyên, “Tiểu Tây, cậu gọi mình hả? Mình ở đây mà.” Tiểu Tây giật thót, một cảm giác khiếp sợ vây chặt lấy cô. Cô quay đầu lại, rọi đèn vào bóng người phía sau. Nhưng đèn pin còn chưa kịp đưa lên,

một đôi tay to lớn đáng sợ đã tóm lấy cổ họng cô. Tiểu Tây phát ra tiếng kêu yếu ớt, đèn trong tay rơi xuống đất, lăn đến bên vách tường.

Ba người Mai Lệ nghe Tiểu Tây kêu lên, vội quay đầu lại. Trong bóng tối, là một màn mờ hồ khiến họ sợ khiếp vía - Một bóng đen đang siết cổ Tiểu Tây, nhắc bổng cô lên!

“A! Cương thi... trong này còn một con cương thi nữa!” Ông Bác sợ đến nhũn chân, chôn chân tại chỗ.

“Tiểu Tây!” Mai Lệ và Bạch Xuyên thảm thiết kêu lên. Sợ hãi, hoang mang, bất lực, khiến cho đầu óc họ tê dại, không biết phải làm gì.

Đúng lúc này, Mai Lệ nghe thấy bậc thang phía sau có tiếng bước chân, còn chưa kịp quay đầu lại, đã thấy một bóng đen nhào vào Bạch Xuyên, ép Bạch Xuyên vào vách tường, Bạch Xuyên chưa kịp giãy giụa đã không phát ra được tiếng nào nữa.

Mai Lệ hoàn toàn suy sụp, cô nhắm mắt ôm chặt đầu hét lên. Ông Bác cũng sợ đến ngây ngốc, ngã trên mặt đất không động đậy. Thấy hai bóng đen kia chia nhau tấn công Tiểu Tây và Bạch Xuyên, họ biết mình chính là mục tiêu tiếp theo - Nhưng đáng buồn là, họ chưa từng gặp qua chuyện đáng sợ như thế, đã sợ đến chôn chân tại chỗ, không thể di chuyển được.

Cổ họng Tiểu Tây bị siết chặt, không thở được, cô biết, mình sắp chết rồi. Còn chút ý thức cuối cùng, cô chỉ nghĩ đến một chuyện.

“Người” đang tấn công cô có thể thấy rõ họ trong bóng tối.

Hơn nữa, sức của “nó” rất lớn, có thể nhắc bổng mình lên.

Ngay lúc cận kề cái chết, hình như cô đã hiểu ra tất cả. Nhưng đã muộn màng.

Đột nhiên, Tiểu Tây nghe thấy một tiếng “đùng”, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của một người, sau đó là tiếng có người ngã trên mặt đất. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay lúc này, một bóng đen xông đến, đẩy người đang siết cổ cô ra.

Tiểu Tây ngã xuống đất, cảm thấy choáng váng, cổ họng cô như muốn đứt lìa ra, chỉ có thể không ngừng ho khan. Sau khi loạng choạng đứng lên, cô nhìn thấy, trên vách tường của hầm mộ, có hai bóng đen đang đánh nhau!

Cô không hiểu, cũng không muốn hiểu, đây là chuyện gì?

Đột nhiên, một trong hai bóng đen đó lên tiếng:

“Tiểu Tây! Các cậu chạy nhanh đi!”

Là tiếng của Minh Vũ! Tiểu Tây sửng sờ.

“Chạy đi! Nhanh!” Minh Vũ gào lớn, cũng ngay lúc này, cậu bị bóng đen cao lớn kia tóm lấy đầu, “người” kia nện đầu cậu thật mạnh vào vách tường.

“Đùng!” một tiếng, Tiểu Tây không nghe thấy tiếng Minh Vũ nữa.

“Minh Vũ... Minh Vũ!” Tiểu Tây hoảng loạn hét lên trong bóng tối, lúc này cô nhìn thấy đèn pin ở góc tường, lập tức nhào qua, bật đèn pin đang bật sáng lên. cầm đèn pin quay đầu lại, cô chợt nhìn thấy một gương mặt dữ tợn đáng sợ, gương mặt đó đang ở ngay trước mắt cô!

“Aaaa!” Tiểu Tây kinh hãi hét lên, sợ đến hồn bay phách tán, “người” đó giống hết khi này, một tay siết lấy cổ cô, sức lực càng mạnh hơn lúc trước. Tiểu Tây biết, lần này mình mất mạng thật rồi.

Khi ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, cô chợt thấy đôi tay giống như gọng kìm đang siết chặt cổ cô chợt buông lỏng. Tiểu Tây trừng lớn mắt, thấy tên không biết là người hay là ma kia giật giật hai cái, từ từ trượt xuống, ngã trên mặt đất.

Lúc này, cô mới nhìn thấy, Bạch Xuyên đang đứng đối diện, tay cầm một hòn đá.

Bạch Xuyên ném hòn đá đi, đỡ Tiểu Tây đang mềm như sợi bún lên: “Tiểu Tây, cậu còn đi được không?”

Chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Tiểu Tây gật đầu, Bạch Xuyên đưa đèn pin trong tay cậu lên, rọi qua Mai Lệ và Ông Bác: “Các cậu thì sao? Không bị thương chứ? Đi nhanh!”

Mai Lệ và Ông Bác vội vàng đứng lên, mấy người men theo bậc thang đá bỏ chạy. Đột nhiên, Tiểu Tây nhớ ra gì đó, hét lên: “Đợi đã, còn Minh Vũ! Lúc này mình nghe thấy tiếng của Minh Vũ!”

“Đúng, lúc này mình cũng nghe thấy tiếng Minh Vũ, hình như cậu ấy đã xông vào... cứu chúng ta!” Mai Lệ nói.

Bạch Xuyên rọi đèn pin vào trong hầm mộ, cậu thấy, trên mặt đất, có ba người đang nằm đó. Hai trong số đó hoàn toàn xa lạ, còn một người bên vách tường, cậu nhận ra, hô lớn: “Đúng thật là Minh Vũ!”

Bạch Xuyên đưa đèn pin cho Mai Lệ, sau đó cùng Ông Bác qua đó. Ông Bác lóng ngga lóng ngóng giúp đỡ Minh Vũ đang bất tỉnh lên lưng Bạch Xuyên, hét lên, “Chạy! Chạy nhanh!”, mấy người họ loạng choạng men theo bậc thang đá bỏ chạy.

Lên đến mặt đất, họ đều không dám dừng lại dù chỉ một chút, chạy thực mạng về phía đường quốc lộ, vừa chạy vừa quay về nhìn phía sau, giống như đang chạy trốn sự truy đuổi của thần chết vậy.

Cuối cùng, họ đã chạy đến đường quốc lộ, tất cả đều mệt rã rời, ngã lăn ra đất. Vẫn may, hai “cương thi”

kia hình như đã bị đánh ngất, không đuổi theo. Nhưng Tiểu Tây không dám thả lỏng, dùng giọng khàn khàn của mình thì thào nói: “Ông Bác, mau... mau gọi điện báo cảnh sát!”

“Cậu quên hả? Không có tín hiệu mà!” Ông Bác giậm chân nói.

“Gọi cảnh sát... không cần tín hiệu!”

Tiểu Tây hét lớn một tiếng, sợ hãi, căng thẳng, yếu đuối và mệt mỏi cùng nhau ủa đến, trước mắt cô tối sầm, cô hôn mê bất tỉnh.

BÍ MẬT CỦA CƯƠNG THI

Khi tỉnh lại, Tiểu Tây như thấy được kì tích, mình đang nằm trong bệnh viện, mẹ đang ngồi bên cạnh mình.

“Tiểu Tây, con tỉnh rồi?” Người mẹ vui mừng nói, đứng bật dậy khỏi ghế.

Tiểu Tây nhớ lại chuyện trước đó, cảm thấy những cảnh đáng sợ, khủng khiếp kia vẫn đang quanh quẩn trước mắt, cô không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, sao mình lại nằm ở đây.

Cô mơ màng hỏi: “Mẹ, đây là... một giấc mơ sao?” “Đúng, một cơn ác mộng đáng sợ. Nhưng mà, đã kết thúc rồi.” Người mẹ nói, nước mắt rơi xuống.

“Mai Lệ đây? Còn có Bạch Xuyên, Uông Bác nữa.” Tiểu Tây ngồi dậy khỏi giường, “Còn có... Minh Vũ đâu?” Người mẹ đang định nói, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra. Hai viên cảnh sát bước vào, chính là người mặt tròn và người cao to hôm nọ.

“Tỉnh rồi sao, Giang Tiểu Tây?” Cảnh sát cao to mỉm cười nói, “Bạn bè đều rất lo cho cháu đấy.”

Vừa dứt lời, Mai Lệ, Bạch Xuyên và Uông Bác cùng đi từ cửa vào, họ đến bên giường Tiểu Tây, giống như bạn bè nhiều năm không gặp vậy.

“Cậu tỉnh rồi, Tiểu Tây.” Mai Lệ nói lời trái lòng, “Mình còn tưởng cậu bị trọng thương gì cơ đấy.”

“Lúc cậu ngã đi đúng là dọa chết bọn mình.” Uông Bác nói.

Tiểu Tây nhớ lại tình cảnh lúc đó, cô nhớ, mình hét xong câu cuối cùng thì ngã đi. Cô vội vàng hỏi: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Hai viên cảnh sát nhìn nhau, cảnh sát mặt tròn nói: “Chuyện này, để chú kể lại từ đầu đến cuối cho cháu nghe nha. Nói thật, chú làm cảnh sát bao năm nay, lần đầu tiên gặp phải vụ án kì lạ như vậy đấy - Nói ra thật hổ thẹn, nếu không có mấy đứa nhỏ các cháu, sợ là đến bây giờ vẫn chưa giải được bí ẩn của ‘cương thi’ đâu.”

Tiểu Tây khó hiểu nhìn hai viên cảnh sát. Ba người bạn đứng bên cạnh tỏ ra rất đặc ý.

Cảnh sát mặt tròn ngồi xuống nói: “Bốn năm trước, thành phố E có hai tội phạm hung ác một nam một nữ bị cảnh sát truy nã. Nhưng hai tên hung thủ này sau khi gây án liền biến mất khỏi thế gian, mãi vẫn không bắt được chúng về quy án.

Tất nhiên, bây giờ bọn chú đã biết, hai tên hung thủ này thật ra đã trốn đến thôn Bình Phong. Hơn nữa, chúng còn bắt có theo một cậu bé 11 tuổi.”

Tiểu Tây nghe đến đây, há hốc miệng, đã đoán được phần nào.

Cảnh sát mặt tròn nói tiếp: “Hai tên hung thủ kia vô cùng xảo quyệt, sau khi đến thôn Bình Phong, chúng liền thay tên đổi họ, nam đổi thành ‘Ngải Minh Vũ’, nữ đổi thành ‘Trần Văn’.”

“A!” Tiểu Tây kêu lên, “Nói vậy, Minh Vũ... không, ý cháu là, cậu bé kia. Cậu ấy nhớ đến cái tên khiến cho cậu ấy sợ hãi, thật ra là tên giả của hung thủ giết người! Cháu lại cho rằng, đó là tên cậu ấy.”

“Đúng là như vậy.” Cảnh sát mặt tròn nói, “Hơn nữa, hai tên hung thủ kia muốn mình hoàn toàn ‘biến mất’ trên cõi đời, không chỉ đổi tên đơn giản như thế. Chúng còn dốc tâm thiết kế ra một vở ‘thảm kịch’.

Khi người dân ở thôn Bình Phong vẫn chưa biết chúng, hai tên đó đã mua mấy cái bồn chứa khí hóa lỏng vào nhà, sau đó giả vờ như khí gas bị rò rỉ mà phát nổ. Đôi khi người trong thôn đến hiện trường, chỉ thấy căn nhà đã chìm trong biển lửa. Sau trận hỏa hoạn, phát hiện hai thi thể bị thiêu rụi bên trong.

Thật ra, đó là hai cái xác không biết chúng tìm được ở đâu đó từ trước. Vì đã bị thiêu đến không nhận diện được, lại thêm cảnh sát địa phương cho rằng đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, cho nên không thu hút sự chú ý cho lắm. Lấy thân phận ‘người thân’ của người chết - thật ra là do Trần Văn hóa giả dạng thành - đặt thi thể vào trong quan tài, ‘hạ táng’ xuống hai ngôi mộ đã được xây từ trước.

Sau khi quan tài chứa thi thể bị chuyển đến nơi nào đó tiêu hủy, chúng liền vào ‘sống’ trong ‘ngôi mộ’ đó. Hai ngôi mộ đó là ‘căn cứ dưới lòng đất’ mà chúng đã dày công xây dựng, có hệ thống thông gió, có cửa ra vào, giống hệt căn nhà dưới lòng đất.”

“Nhiều năm như vậy, hai tên hung thủ đó giả thành người chết rồi ở trong hầm mộ?” Tiểu Tây kinh ngạc nói, “Vì sao họ lại phải làm như thế?”

Cảnh sát cao to nói: “Một mặt có thể trốn được sự truy đuổi của cảnh sát; mặt khác, theo lời cậu bé kia nói, tâm lý của chúng không được bình thường.”

“Sao chúng lại bắt cóc đứa trẻ đến ở cùng chúng?” Tiểu Tây hỏi mẹ.

“Mục đích chính là huấn luyện để nó ra ngoài tìm thức ăn.” Cảnh sát mặt tròn nói, “Vì hai ‘người chết’ không thể xuất hiện trên đời nữa. Tất nhiên, cậu bé cũng không thể hiện ngang chui ra khỏi hầm mộ được. Cho nên hàng ngày nó thường chui ra khỏi hầm mộ vào khoảng 12 giờ đêm, đến những nhà nông gần đó trộm rau quả, thậm chí là cả những động vật sống nhỏ, cho hai ‘người chết’ kia ăn. Có lúc, hai ‘người chết’ kia cũng sẽ tự mình ra ngoài kiếm ăn.”

“Nhiều năm như vậy, chắc có vài người đã nhìn thấy chúng chui từ trong mộ ra, cho nên mới nghĩ chúng là cương thi, đúng không ạ?” Giờ Tiểu Tây đã hiểu cả rồi.

Cảnh sát mặt tròn gật đầu nói: “Đúng vậy. Cậu bé nói có một lần, tên đàn ông ra ngoài trộm lợn của nhà nọ ăn, phát hiện mình bị người ta nhìn thấy, bèn đào ngôi mộ gần đó lên, ném thịt và xương ăn dư vào trong quan tài, bôi thêm máu tươi lên khoe miệng của xác chết, giả họa cho cái xác đó. Khiến cho người khác nghĩ là cương thi

xuất hiện, từ đó không dám đến gần khu nghĩa địa nữa.”

Tiểu Tây và ba người bạn nhìn nhau, bây giờ họ đã biết chuyện mà ông lão gặp phải là chuyện thế nào rồi.

Yên lặng một lúc, Tiểu Tây nghi ngờ hỏi: “Bao nhiêu năm qua, sao cậu ấy không báo cảnh sát, hay là bỏ trốn chứ?”

“Đúng đấy.” Người mẹ cũng nói, “Nó hoàn toàn có thể nhân lúc ra ngoài tìm thức ăn để bỏ trốn mà.”

Cảnh sát cao lớn giận giữ nói: “Đương nhiên nó muốn trốn, tránh xa khỏi sự khống chế của hai tên ác ma đó, nhưng hai tên hung thủ điên cuồng này lại uy hiếp nó, nếu nó dám báo cảnh sát, đồng bọn của chúng sẽ giết chết cha mẹ nó! Cho nên bao nhiêu năm nay, nó vẫn âm thầm chịu đựng sự khống chế và ngược đãi của hai tên ác ma này.”

“Ngược đãi?” Mọi người đều kinh ngạc.

“Đúng vậy, hai tên ác ma đó tâm lý bất thường, biến thái, chúng ở trong hầm mộ dưới lòng đất đó, tiến hành huấn luyện thể lực cho thằng bé với cường độ cao, để nó có thể hoàn thành đủ loại nhiệm vụ. Thú vui duy nhất, chính là đánh đập, giày vò và ngược đãi thằng bé. Nhiều năm trôi qua, thằng bé đã không còn cảm giác gì với nỗi đau thông thường nữa. Sau này chắc là hai tên ác ma đó cảm thấy chẳng còn gì thú vị, mới giảm bớt những giày vò với nó.”

Tiểu Tây bụm chặt miệng, cùng mẹ mình đồng thời rơi nước mắt.

“Đêm đó, nó ra ngoài tìm thức ăn như thường lệ, nhưng lúc qua đường đã bị hai người đâm trúng. Hai tên hung thủ nhìn thấy, tưởng đâu nó đã bị đâm chết, đành bỏ đi.”

Cảnh sát cao to thở dài: “Sau đó, đã xảy ra những việc như mọi người đã biết.”

“Bây giờ, hai tên hung thủ đó đã bị bắt. Chúng đã khai ra tất cả mọi tội lỗi của mình, trùng khớp với những gì cậu bé nói với chúng tôi. Nhưng nói ra, thì cũng nhờ công lao của các cháu.” Cảnh sát mặt tròn khen ngợi đám trẻ.

Ông Bác đặc ý nói: “Là mình đã gọi điện báo cảnh sát, rồi dẫn họ vào trong hầm bắt tội phạm đấy.”

“Thôi đi, chỉ khi cảnh sát đến rồi cậu mới có tí can đảm thôi.” Mai Lệ châm chọc nói, mọi người đều bật cười.

Tiểu Tây chợt nhớ ra gì đó: “Các chú nói, những chuyện lúc này là do cậu ấy nói ra? Nói vậy...”

“Đúng, cậu bé đã khôi phục trí nhớ rồi.” Cảnh sát mặt tròn nói, “Bác sĩ nói, chắc là trong lúc giằng co với hung thủ, phần đầu bị chấn động, vô tình giúp nó khôi phục trí nhớ.”

Tiểu Tây vội vàng nhảy xuống giường, xỏ giày vào, hỏi: “Minh Vũ đâu ạ? Cậu ấy ở đâu? Cháu muốn đi thăm cậu ấy.”

Cảnh sát cao to bật cười: “Nó đang ở phòng bệnh kế bên. Nhưng mà, đừng gọi nó là

‘Minh Vũ’ nữa. Nó vừa nói với chú, tên nó là Lục Thiên.”

Tiểu Tây đỏ mặt gật đầu, nhanh chân đi sang phòng bệnh bên cạnh.

CHIA TAY

Tiểu Tây nhẹ nhàng gõ cửa, đẩy cửa bước vào phòng bệnh, cậu bé quay lại nhìn cô. Sống mũi cao thẳng, mắt to mày rậm, khuôn mặt tròn tròn lộ ra nét đẹp đặc trưng của con trai.

Tất cả mọi thứ, hết như lần đầu Tiểu Tây thấy cậu. Điều không giống là lần này, trên mặt cậu không có vẻ ngơ ngác, mà là mỉm cười.

Tiểu Tây chậm chậm đi đến bên giường bệnh của cậu, giống như lần đầu gặp nhau, nhẹ giọng nói: “Chào cậu, Lục Thiên.”

“Chào cậu, Tiểu Tây.” Cậu nói.

Yên lặng mấy giây, khi có quá nhiều lời muốn nói, ngược lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng, Lục Thiên mở lời trước: “Tiểu Tây, cậu có gì muốn nói với mình sao?”

Tiểu Tây nhìn cậu, mỉm cười gật đầu: “Hôm đó, có phải cậu lén theo dõi mình đến thôn Bình Phong không?”

“Phải.” Cậu thẳng thắn thừa nhận.

“Sao lại làm vậy? Sao cậu không nói với mình, cậu muốn đi cùng bọn mình?”

Cậu vẫn như lúc trước, ngại ngùng gãi đầu nói: “Mình sợ các cậu không muốn cho mình đi cùng.”

“Cậu biết bọn mình muốn đi làm gì?” “Mình... đoán được sơ sơ.”

Tiểu Tây cúi đầu, cười khê: “Đoán được mình muốn đi điều tra cậu?”

“Ừ.” Cậu gật đầu.

Tiểu Tây nói: “Cậu nói thật với mình đi, hôm đó khi cậu thấy tờ báo cũ đó trong thư viện, có phải cậu đã nhớ được gì đó rồi không?”

Cậu lắc đầu nói: “Không có. Mình chỉ thấy hai tấm hình đó, chợt thấy rất quen, cũng rất đáng sợ, với lại mình có cảm giác, người trên hình có quan hệ với mình... Hơn nữa, còn liên quan đến chuyện xấu.”

“Vậy vì sao cậu không nói gì với bọn mình cả?” Lục Thiên im lặng khá lâu, mới thấp giọng nói:

“Mình sợ... mất đi hai người.”

“Sao cơ?” Tiểu Tây khó hiểu nhìn cậu.

Lục Thiên cúi thấp đầu, không dám nhìn vào mắt Tiểu Tây: “Mình rất thích cậu, cả mẹ nữa... ý mình là, mẹ cậu. Mình sợ hai người biết được quá khứ của mình, mình sợ sẽ mất đi hai người.”

Tiểu Tây không nói được tiếng nào, trên mặt toàn là nước mắt.

Một lúc sau, cô cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, lau khô nước mắt trên mặt: “Vì thế, cậu mới lên đi theo sau bọn mình, muốn tự mình tìm lại ký ức, mà không để bọn mình biết được quá khứ của cậu.”

“Đúng là như thế.” Cậu rầu rĩ nói, “Mình ở bên ngoài nhà ông lão nghe lén các cậu nói chuyện, sau đó vẫn một mực đi theo sau các cậu. Cho đến khi các cậu nhìn thấy có người chui ra khỏi mộ, rồi các cậu chui vào...”

“Sau đó cậu thấy người kia trở lại, biết bọn mình gặp nguy hiểm, cho nên bắt chấp tất cả chạy xuống giúp bọn mình?” Tiểu Tây tiếp lời.

Lục Thiên khẽ gật đầu.

“Cậu không sợ à?” Tiểu Tây nhìn cậu, “Khi cậu đến đó, hẳn phải biết trong hầm mộ đó có người mà cậu sợ nhất.”

“Đúng, khi mình đến ngôi mộ đó, đã gọi lên một vài ký ức đáng sợ. Mình rất sợ, sợ đến run cả người.” Cậu ngẩng đầu lên, “Nhưng mình biết, nếu mình không đi xuống, các cậu sẽ bị giết chết!”

Ánh mắt Tiểu Tây và cậu chạm nhau, hai người im lặng rất lâu không nói câu nói.

Cảnh sát, người mẹ và ba người bạn cũng đi vào phòng bệnh. Cảnh sát mặt tròn vỗ vai Lục Thiên nói:

“Hai tên ác ma thấy cháu còn nhỏ, nên uy hiếp, dọa nạt cháu. Thật ra, cháu biết không? Nếu cháu báo cảnh sát, bọn chú có thể lập tức thông báo cho cảnh sát ở thành phố E, bảo vệ cho gia đình cháu, cháu không cần lo lắng đồng bọn của chúng sẽ xuống tay với cha mẹ cháu.”

Lục Thiên cúi đầu xuống, sau đó, cậu vội vàng hỏi: “Chú cảnh sát, các chú đã liên lạc được với cha mẹ cháu chưa ạ?”

“Dựa vào tên và địa chỉ cha mẹ cháu đã nói, bọn chú đã tìm thấy họ một cách dễ dàng. Bây giờ họ đang trên đường đến đây.” Cảnh sát mặt tròn nói.

“Vây sao, thật tốt quá!” Lục Thiên kích động nói. Mọi người đều nở nụ cười vui mừng.

Sáng hôm sau, cha mẹ Lục Thiên đã đến bệnh viện, gặp lại đứa con trai đã thất lạc bốn năm. Cả nhà mừng rớm nước mắt, ôm nhau khóc òa, thật lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được. Người có mặt ở đó ai ai cũng cảm động đến rơi nước mắt.

Buổi chiều, Tiểu Tây và mẹ lái xe tiễn họ ra sân bay. Cuối cùng thời khắc chia tay đã đến.

“Thôi, chị tiễn đến đây là được rồi, máy bay sắp cất cánh rồi.” Mẹ Lục Thiên đứng trong phòng chờ nói với mẹ Tiểu Tây: “Khoảng thời gian này, thật sự cảm ơn chị đã chăm sóc cho con trai tôi.”

“Chị đừng nói vậy, là tôi lái xe đâm trúng cháu, áy náy không hết nữa là.”

“Nhưng nếu không nhờ vậy, thì đâu thể cứu nó thoát được.” Bố Lục Thiên nói, “Cho

nên, có thể gặp được các chị, cho dù là bị xe của chị đâm trúng, cũng là chuyện may mắn.”

Mẹ Tiểu Tây cười cười lắc đầu: “Anh nói vậy tôi chẳng biết phải giấu mặt vào đâu nữa rồi.”

Mọi người đều bật cười.

Mẹ Lục Thiên vỗ vai con trai nói: “Thiên à, nói tạm biệt dì và Tiểu Tây đi con, chúng ta phải lên máy bay rồi.”

Tiểu Tây và mẹ đều nhìn cậu, cậu cũng nhìn họ, im lặng thật lâu.

Ba cậu nhắc nhở lần nữa: “Thiên, phải lên máy bay rồi, nói tạm biệt dì đi con.”

“Tạm biệt, dì. Và cả, Tiểu Tây.” Cậu nói.

“Tạm biệt.” Người mẹ vẫy tay với cậu, “Sau này thường ghé chơi nha.”

“Dạ, cháu sẽ ghé ạ.”

Người mẹ huých Tiểu Tây một cái: “Con không nói gì à?”

“Cậu nói rồi đấy, sau này nhớ đến chơi.” Tiểu Tây nói.

Lục Thiên nhìn Tiểu Tây, cuối cùng nói: “Tạm biệt.” Sau đó quay người, đi theo ba mẹ vào cửa an ninh.

Ngay khi cậu quay lưng bước đi, Tiểu Tây chợt thấy lòng mình chùng xuống, trước nay cô chưa từng cảm thấy mất mát và khó chịu như thế này.

Cứ thế chia xa rồi sao? Cô nhìn theo bóng lưng cậu, cổ họng dâng lên một vị mặn măn, bị cô đè nén xuống.

Lục Thiên đi được mười mấy bước, chợt dừng lại, đột ngột quay đầu.

Mẹ Tiểu Tây không kiềm chế được nữa, bà dang hai tay ra. Lục Thiên ném túi xách trong tay xuống, chạy đến.

Cậu lập tức nhào vào lòng mẹ Tiểu Tây, ôm bà thật chặt.

Nước mắt của mẹ Tiểu Tây không ngừng tuôn rơi: “Con à, hãy nhớ ở đây vẫn còn có một gia đình nữa.”

“Con biết rồi, mẹ.” Cậu xúc động nói.

Sau khi hai người tách ra, cùng buông tiếng thở dài. Sau đó, Lục Thiên nhìn Tiểu Tây.

Ôm nhau.

“Mình sẽ nói cho mọi người biết, mình có một anh trai tốt.” Tiểu Tây nói nhỏ bên tai Lục Thiên.

Lục Thiên nhìn Tiểu Tây, nước mắt rơi đầy hai bên má.

Máy bay cất cánh lên trời xanh.

Tiểu Tây và mẹ nhìn bầu trời xanh thẳm ấy, nhìn rất lâu, rất lâu.

(Câu chuyện thứ tám kết thúc.)

Câu chuyện của Bạch Kinh đã kể xong. Nhớ lại những lời cậu ta nói trước đó, mọi người dường như đã hiểu ra đôi chút. Sa Gia hỏi: “Bạch Kinh, cậu nói đây là một câu

chuyện kinh dị gay cấn đặc biệt, kì thật, câu chuyện này có một kết thúc rất tốt đẹp và cảm động.”

Bạch Kinh cười nói: “Nếu chị cảm thấy câu chuyện này làm cho chị cảm thấy tốt đẹp và cảm động, tôi nghĩ nó thật sự là một câu chuyện kinh dị đặc biệt rồi, không đúng sao?”

“Chính xác, những câu chuyện kinh dị gay cấn mà có kết thúc như vậy, đúng là rất ít thấy.” Sa Gia mỉm cười nói, “Khi này cậu nói, mong rằng câu chuyện sau khi được chỉnh sửa sẽ làm cho chúng tôi thích hơn - cậu đã làm được - ít nhất tôi cho là thế.

“Tôi chỉ mong câu chuyện của mình ít nhiều có thể làm cho mọi người thoát khỏi suy nghĩ u ám - cảm thấy người trên đời này vẫn còn tồn tại điều tốt đẹp - Chỉ cần đạt được mục đích này, tôi đã hài lòng rồi.”

“Tôi thừa nhận chuyện của cậu làm cho tâm trạng của tôi tốt hơn rất nhiều.” Thiên Thu nói, “Tôi thích câu chuyện này.”

“Cảm ơn.” Bạch Kinh gật đầu với Sa Gia và Thiên Thu tỏ ý cảm ơn.

“Ha ha, xem ra câu chuyện của cậu rất được phái nữ yêu thích nha.” Hạ Hầu Thân thật sự đã thoát ra khỏi suy nghĩ u ám, chợt bật cười: “Đàn ông như chúng tôi hình như không dễ dàng cảm động như thế.”

“Ai nói chứ, tôi cũng rất thích câu chuyện này.” Goth dùng ngón trỏ xoa xoa khoe mắt hơi đỏ của mình. “Hừ, anh... bỏ đi.” Hạ Hầu Thân dừng lại, không nói hết câu.

“Ừ... Tôi, thật sự rất cảm động!” Bắc Đẩu đột nhiên lên tiếng, khi mọi người giật mình. Cậu sụt sịt, lấy khăn tay ra, dùng sức lau đi, hình như cả nước mắt cũng sắp rơi xuống đến nơi rồi, “Từ khi đến nơi này, tôi toàn nghe những câu chuyện kinh dị khiến người ta không rét mà run, đây là câu chuyện duy nhất hấp dẫn tôi, cho tôi cảm thấy ấm áp, thật sự quá hay!”

“Ồ,” Hạ Hầu Thân đảo tròng mắt, “Đủ rồi đấy.” “Được rồi, mỗi người nhận xét và phát biểu cảm nhận đến đây thôi. Câu chuyện này dài thật, giờ đã không còn sớm nữa, chấm điểm đi.” Hoang Mộc Chu nói.

Bắc Đẩu cất khăn tay trở vào túi, vừa sụt sịt vừa đi đến bên chiếc tủ, lấy giấy và bút phát cho mọi người.

Cùng một trình tự thống kê và tính toán. Do có vài người yêu thích câu chuyện này, cuối cùng câu chuyện của Bạch Kinh đạt được số điểm bằng với Thiên Thu: 9,1 điểm.

Xem ra Bạch Kinh rất hài lòng với kết quả này, trên mặt cậu ta ẩn hiện nụ cười.

Khi mọi người chuẩn bị kết thúc hoạt động của đêm nay, Chris đột nhiên lên tiếng: “Ừm... có vài câu ngoài lề, tôi nhin không được muốn nói ra. Bạch Kinh, tôi đợi sau khi chấm điểm xong mới nói những lời này, là muốn tỏ ý, không phải tôi muốn chống lại anh, chỉ là có sao nói vậy thôi. Mong anh đừng để tâm.”

Bạch Kinh cảm thấy có thể Chris muốn nói ra gì đó bất lợi cho mình, cậu ta thu nụ cười lại, hỏi: “Cậu muốn nói gì vậy, Chris?”

“Là thế này - Chúng tôi đều biết, anh là ‘Tiểu thiên vương kinh dị’ đang nổi gần đây, danh tiếng đang ngày một tăng cao của anh khiến tôi không thể không tìm mua vài quyển sách của anh về đọc. Nói thật, viết rất khá, đã cho tôi được mở rộng tầm mắt.”

“Cảm ơn, nhưng rốt cuộc cậu muốn nói cái gì vậy?” “Hiện anh đã xuất bản tổng cộng bốn quyển, nếu nhớ không lầm, tên chúng lần lượt là Dịch bệnh, Cửa sổ trên cao, Ác hóa và Kẹo cứng, đúng không?” “Không sai.”

“Còn câu chuyện mà hôm nay anh kể, có tên là Khách đến từ phần mộ.” “Thì thế nào?”

Chris đưa tay lên, ra hiệu cho Bạch Kinh tiếp tục nghe cậu nói: “Bây giờ, chúng ta hãy nhớ lại những điểm tương đồng trong bốn quyển trước đây của anh - không có ngoại lệ, nhân vật chính của bốn quyển sách đều là chàng trai trên dưới 30 tuổi; phong cách của bốn quyển sách kia, cơ bản đều thuộc trường phái lạnh lùng cứng nhắc, tình tiết không có chỗ nào ấm áp và đáng yêu cả, kết cục cũng thường là cái chết hoặc bị kịch.”

Chris cố ý ngưng lại một lúc: “Câu chuyện Khách đến từ phần mộ mà anh kể hôm nay, không chỉ số chữ trong tên không giống trước, cả phong cách câu chuyện cũng quá khác biệt - Nhân vật chính là một nữ sinh mười mấy tuổi, nội dung xoay quanh trường học và gia đình, cuối cùng kết cục lại khiến người ta cảm động sâu sắc - Đây quả là chuyện thú vị vô cùng.”

Bạch Kinh nheo mắt hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?” Chris không lên tiếng, lúc bấy giờ Hoang Mộc Chu vẫn luôn chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của họ chợt nói: “Bạch Kinh, cái này còn phải hỏi sao? ‘Cậu thiên tài’ đang nghi ngờ - Câu chuyện Khách đến từ phần mộ này có thật là do chính cậu nghĩ ra không?”

Bạch Kinh “Hừ” một tiếng: “Nực cười, không phải tôi nghĩ ra, chẳng lẽ do người nào đó trong các vị ngồi đây nghĩ cho tôi?”

“Cái này, cậu phải hỏi ‘cậu thiên tài’, vì sao cậu ta lại nghi ngờ cậu.” Hoang Mộc Chu không nhanh không chậm nói, “Hoặc, cậu có thể giải thích xem vì sao câu chuyện này lại có phong cách khác những chuyện lúc trước như thế.”

“Tôi thấy chẳng có gì để giải thích cả. Đúng, các tác phẩm trước đây của tôi đa số đều theo trường phái lạnh lùng cứng nhắc, nhưng chẳng lẽ tôi phải đóng khuôn mãi như vậy sao? Tôi không thể thay đổi phong cách à? Vậy cũng bị nghi ngờ, đúng là quá nực cười!”

“Đương nhiên anh có quyền thay đổi phong cách viết.” Chris nói, “Một tác giả muốn thử thay đổi phong cách, quá nửa là vì muốn sáng tạo hoặc có chút đột phá, nhưng không biết chắc được phong cách mới có được mọi người đón nhận và yêu thích hay không. Cho nên những người kể chuyện trước, đều chọn phong cách và đề tài sở trường của mình, nhằm nắm chắc phần thắng lớn nhất trong trò chơi cạnh tranh khốc liệt đến kì lạ này. Chẳng hạn như Long Mã rất thích lấy học sinh trung học làm nhân

vật chính, truyện Dự luật Xác sống của cậu ta chính là vậy; Từ Văn trước giờ dường như chưa từng viết truyện lấy nam làm nhân vật chính, Mỗi nghi ngờ bóng ma cũng không ngoại lệ - Còn anh, lại muốn ‘sáng tạo’ trong lúc thế này - hiển nhiên có chút kì lạ.”

Những lời này khiến cho Bạch Kinh ghen lời, cậu ta mấp má môi cả nửa ngày, chỉ nói: “Nhưng... trước đó tôi đã nói rồi, tôi đã sửa một vài tình tiết và kết truyện đột xuất... Cho nên phong cách đương nhiên sẽ không giống với trước đây được.”

“Không sai, nhưng cốt truyện cơ bản không thay đổi mà, chuyện này đã đủ khiến người ta nghi ngờ rồi.” Hoang Mộc Chu không biết từ lúc nào đã đứng cùng phía với Chris.

Bạch Kinh mím chặt môi, vẻ mặt lúng túng. Cậu ta im lặng một lúc lâu, nói: “Tôi không muốn giải thích nhiều, nếu các người cho rằng tôi sao chép hoặc mượn tác phẩm của ai đó, mời lấy chứng cứ ra. Nếu không, đừng ở đây mà suy đoán lung tung!”

Chris bỗng nhiên bật cười: “Ha ha, Bạch Kinh, tôi chỉ nêu ra vài suy nghĩ mà thôi, đâu có nói anh sao chép, anh cần gì nghiêm túc thế chứ? Nhưng nói đến sao chép, tôi vẫn muốn nói vài câu, anh nghe rồi đừng giận nha.”

Bạch Kinh nhìn chằm chằm Chris.

“Thật ra tôi cảm thấy, truyện Khách đến từ phần mộ này của anh không phải sao chép. Nhưng vì sao phong cách lại khác những tác phẩm trước nhiều như thế chứ?” Chris cố ý ngưng một chút. “Có lẽ, tình huống hoàn toàn trái ngược với những gì khi này đã nói cũng không chừng.”

Bạch Kinh há hốc miệng nhìn Chris: “Cậu... có ý gì?”

Chris nhìn thẳng Bạch Kinh nói: “Ý của tôi chính là, có lẽ những tác phẩm trước đây của anh mới là sao chép, chỉ có hôm nay mới do chính anh tự nghĩ ra!”

Vừa dứt lời, bốn bề kinh hãi. Mọi người đều kinh ngạc nhìn Bạch Kinh. Sắc mặt Bạch Kinh trắng bệch, thở gấp, một ngón tay run rẩy chỉ vào Chris: “Cậu, cậu đang có ý phỉ báng tôi! Chris, rốt cuộc cậu có ý đồ gì?”

Chris xua tay liên tục: “Đừng giận, lúc này tôi đã nói, đùa thôi mà. Anh đừng xem là thật nha.”

“Có kiểu đùa đầy ác ý như cậu sao?! Chris, tôi vẫn là câu nói đó, nếu cậu nghi ngờ tôi, thì đem bằng chứng ra, không thì đừng ở đây nói nhăng nói cuội! Nếu cậu thấy ‘trò đùa’ này rất vui, cậu tự mình chơi đi, tôi đây không tiếp!”

Nói xong, Bạch Kinh tức giận đứng lên, hậm hực đi lên tầng hai. Sau khi vào phòng, “rầm” một tiếng đóng chặt cửa lại.

Mọi người nhìn theo Bạch Kinh, yên lặng một lúc. Sa Gia nói: “Cậu ta giận thật rồi.”

“Tôi thấy, chỉ bằng nói là ‘chột dạ’ thật rồi thì hay hơn.” Hoang Mộc Chu mỉa mai nói.

“Hoang Mộc Chu tiên sinh, đừng nói những lời như vậy nữa. Chris, cậu cũng thật là, nếu không có bằng chứng thì đừng nghi ngờ lung tung.” Sa Gia nhú mày nói.

Chris cười nói: “Tôi đã nói chỉ đùa thôi mà, anh ta lại xem như thật. Tùy tiện thử một chút, liền thử ra được thái độ của anh ta ngay. Bạch Kinh đúng là người không kiềm chế cơn giận được mà... Bỏ đi, bỏ đi, không nói nữa.”

Hạ Hầu Thân nhìn đồng hồ đeo tay: “Hơn 12 giờ rồi, nghỉ ngơi thôi. Mai đến lượt ai?”

“Đến tôi.” Bắc Đẩu nói, giơ nắm tay lên. “Cuối cùng cũng đến tôi rồi.” Dường như có chút khấn trương, cũng có chút kích động.

“Vây cậu chuẩn bị cho tốt đi.” Hạ Hầu Thân nói, mọi người đều đứng lên rời khỏi.

Lúc này, Long Mã vẫn luôn cúi đầu yên lặng chột lên tiếng: “Mọi người, có để ý thấy... Vì sao sau tôi, không còn ai phạm quy nữa hay không?”

Thiên Thu trừng mắt nhìn ông ta: “Thế nào, anh mong chúng tôi phạm quy lắm hả, vậy thì đều sẽ giống anh cả.”

Long Mã lắc đầu nói: “Không, tôi không có ý đó. Tôi chỉ là thấy... có chút kì lạ, hình như hẳn không có hứng thú hãm hại những người phía sau nữa.”

Thiên Thu “hừ” một tiếng: “Còn nói không có ý này, tôi thấy tâm lý anh bị mất cân bằng thì có. Chẳng thèm nói chuyện với anh, anh từ từ ở đây mà dần vật đi!” Nói xong chị ta đi lên tầng.

Những người khác cũng lần lượt rời khỏi, Long Mã cúi đầu đứng yên tại chỗ, trông rất khó hiểu. Chris nhìn chằm chằm ông ta một lúc, từ từ đến gần, kề sát vào tai ông ta, nói một câu: “Họ thật sự không phạm quy sao? Đừng nói quá sớm chứ.”

Long Mã kinh ngạc ngẩng đầu lên, trừng mắt há miệng nhìn Chris. Chris cười bí hiểm rồi xoay người rời đi.

Nam Thiên sau khi trở về phòng, không hề ngủ. Anh dán tai lên cánh cửa, lắng nghe tiếng động bên ngoài, đợi thời cơ đến.

Đêm nay, anh chuẩn bị thực hiện kế hoạch lớn mật mà đêm qua nghĩ ra - Lén vào phòng của Từ Văn, điều tra căn phòng đáng nghi đó.

Đây là kế hoạch cần gom hết mười hai phần can đảm mới dám tiến hành. Căn phòng đó, giờ đang đặt một thi thể lạnh lẽo, Nam Thiên vừa nghĩ đến vẻ mặt khiếp sợ khi chết của Từ Văn liền thấy rùng mình. Nhưng, anh phải khắc phục nỗi sợ mới có thể đến gần chân tướng.

Đến 1 giờ, Nam Thiên nhẹ nhàng mở hé cửa phòng ra, anh dùng cả tai lẫn mắt để nghe ngóng động tĩnh trong nhà, cho đến khi xác định bên ngoài đã hoàn toàn yên lặng, mới rón rén ra khỏi cửa, khép hờ cửa lại, đi qua bốn căn phòng trên hành lang, đến phòng của Từ Văn.

Nam Thiên nắm tay nắm cửa, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể đẩy cửa vào. Cửa đã mở - Tất cả các căn phòng ở đây đều chỉ có thể khóa từ bên trong chứ không thể khóa trái từ bên ngoài được - Điểm này đã giúp cho Nam Thiên rất nhiều.

Bước vào phòng Từ Văn, Nam Thiên quả thật không tạo ra chút tiếng động nào.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, để ánh sáng không lọt ra bên ngoài, lúc này mới bật đèn trong phòng.

Ánh mắt anh né tránh nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, nhưng đập vào mắt vẫn là nó. Không thể không nhìn thấy được - thi thể giống hệt như đêm qua khi họ đặt nó ở đó - một góc khăn trải giường che kín gương mặt đáng sợ kia. Nam Thiên thầm cảm ơn động tác nhỏ của mình đêm qua.

Giờ đã thành công vào phòng của Từ Văn. Tiếp theo, Nam Thiên chuẩn bị lục soát một lượt kĩ càng căn phòng này. Nhưng căn phòng thật ra rất đơn giản, ngoài chiếc giường, một ghế bọc vải và bồn vệ sinh trong góc tường thì không còn gì khác. Nam Thiên dùng ngón tay sờ soạng từng tắc tường một, tưởng tượng không biết có giống tình tiết trong phim không - khi sờ đến một chỗ nhô lên nào đó, bức tường của căn phòng sẽ mở ra, xuất hiện lối vào mật thất. Nhưng đáng tiếc, anh sờ đến cả tay đều là bụi bặm, mỗi một nơi trong căn phòng chưa đến mười mét vuông này anh đều đã sờ qua, chút khác thường cũng không phát hiện, đừng nói đến bộ phận thiết bị khởi động gì đó. Nam Thiên thậm chí đã dùng tay lần theo mép bồn vệ sinh, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Anh thở dài, chán nản ngồi xuống giường, lúc này ánh mắt lại bất giác rơi xuống thi thể đặt ở bên giường. Nam Thiên vội rời mắt sang chỗ khác, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Từ Văn nói sau khi anh ta ngủ ở đây, sẽ gặp ác mộng hoặc xuất hiện ảo giác... Nhưng, mình không thể ngủ lại đây được - cái xác kia đang ngay bên cạnh mình! Nghĩ vậy, Nam Thiên bất giác rung mình.

Đột nhiên, anh nhớ ra một câu trước khi Từ Văn chết đã nói. “Tôi nhìn thấy một đôi mắt dưới gầm giường đang nhìn chằm chằm tôi.”

Nhớ lại câu này, Nam Thiên cảm thấy hệt như lúc Từ Văn kề sát vào tai anh mà nói vậy. Lông tơ trên mặt Nam Thiên đều dựng hết lên, rung mình mấy cái.

Chẳng lẽ, dưới giường có vấn đề?

Nam Thiên nuốt nước bọt. Anh thật không muốn cúi đầu xem hay thò tay vào mò thử chút nào, làm vậy đồng nghĩa với việc anh phải kề sát vào thi thể của Từ Văn. Thật sự quá đáng sợ.

Nhưng, ngoài cách này ra chẳng còn cách nào khác. Chuyện đã như vậy, Nam Thiên chỉ đành gom hết cam đảm lần nữa. Anh ngồi xổm xuống, quay lưng về phía thi thể, sau đó khom lưng, mắt nhìn thật kĩ dưới gầm giường.

Một mảng tối đen, không có gì cả... Bất chợt, mắt Nam Thiên lóe lên, anh nhìn thấy một thứ gì đó.

Một xấp giấy, nằm ở nơi sâu nhất dưới gầm giường. Nam Thiên hơi chần chừ. Đêm qua anh cũng nhìn xuống gầm giường, không hề nhìn thấy xấp giấy này.

Chẳng lẽ đêm qua mình nhìn không rõ? Có thể... Vậy, là ai đã cố ý giấu xấp giấy đó

xuống gầm giường, hay là nó rơi xuống từ mép giường?

Bất luận thế nào, lấy nó ra xem thử đã. Nam Thiên nằm rạp trên đất, thò tay xuống nhặt xấp giấy kia.

Nam Thiên lấy được xấp giấy nhỏ, nhìn thấy nội dung được viết tay trên đó - Thì ra là giấy ghi chép nội dung những câu chuyện mà mọi người đã kể - Nam Thiên nhớ lại, buổi sáng trước khi Từ Văn chết, mình đến phòng tìm ông ta đã từng nhìn thấy. Không sai, nét chữ giống hệt nhau, trên đó viết lại cốt chuyện sơ lược và dàn bài của Mỗi nghi ngờ bóng ma.

Nam Thiên chú ý đến trang giấy trên cùng, có đánh dấu lại ngày ghi chép nội dung này - Ngày 23 tháng 4. Anh nghĩ ngợi một lúc, nhìn lịch trên đồng hồ đeo tay - Không sai, ngày 22 tháng 4 bắt đầu kể câu chuyện đầu tiên (Uất Trì Thành), sau đó Từ Văn là người thứ hai. Vì thế ngày 23 tháng 4 ông ta nghĩ ra câu chuyện này...

Nam Thiên lật mấy trang phía sau - Đều là nội dung sơ thảo của Mỗi nghi ngờ bóng ma. Đột nhiên anh thấy giật mình - Câu chuyện của Từ Văn mà lại phạm quy, chẳng lẽ do hấn - người tổ chức trước khi ông ta kể chuyện này ra, đã đọc lên nội dung trong này, vậy nên mới biết trước được tình tiết câu chuyện?

Nếu là vậy, chuyện Từ Văn vì sao lại phạm quy đã có lời giải rồi! Nhưng... Nam Thiên nhíu chặt chân mày - Hạ Hầu Thân, Âm Hỏa và Long Mã sao lại phạm quy? Đâu phải người nào cũng viết câu chuyện của mình ra giấy, rồi bị hấn đọc lên được? Chắc không thể nào, vì càng về sau, mọi người lại càng cẩn thận hơn, không phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy nữa...

Nam Thiên cảm thấy không lý giải được, vừa nghĩ ngợi vừa tiếp tục lật giở xấp giấy. Đột nhiên, nội dung của một trang nọ khiến anh mở to mắt, miệng cũng bất giác mở lớn. Anh cảm thấy máu toàn thân đang đổ dồn lên đầu, kinh ngạc đến quên cả thở.

Phía trên trang giấy đó - vẫn là nét chữ của Từ Văn - viết rõ hàng chữ:

- Ý tưởng mới ngày 28 tháng 4 - Khách đến từ phần mộ.

Cái gì? Đây... đây là thế nào? Nam Thiên kinh ngạc không thôi nhắm tính lại thời gian... Hôm nay đã là ngày thứ tám ở đây, chắc là ngày 29 tháng 4¹. Tối nay Bạch Kinh vừa kể câu chuyện tên là 'Khách đến từ phần mộ' xong, mà trên sổ ghi chép này của Từ Văn, viết rất rõ ràng, ngày 28 tháng 4 - cũng là đêm qua, trước khi chết ông ta đã nghĩ ra một câu chuyện!

¹ Thực tế giờ đã qua 0 giờ, phải là ngày 30 tháng 4, nhưng để dễ hình dung, giả định vẫn đang ở đêm ngày 29 tháng 4.

Toàn thân Nam Thiên lạnh run từng cơn, bí mật kinh người mà anh vừa phát hiện ra, khiến cho người anh khẽ run rẩy. Anh cúi đầu, đọc kỹ hai trang - Không sai! Tình tiết câu chuyện phác thảo ở đây giống hệt câu chuyện mà đêm nay Bạch Kinh đã kể!

Trong lòng Nam Kinh đầy kinh hãi, nhưng lại thấy quá khó tin. Anh ôm chặt lồng ngực đang đập liên hồi, cố gắng trấn tĩnh. Suy nghĩ kỹ càng hồi lâu, anh thấy chuyện

này chỉ có hai cách lý giải:

Một là, Bạch Kinh đã sao chép ý tưởng câu chuyện của Từ Văn! Nhưng, cậu ta làm thế nào? Sao cậu ta biết được Từ Văn đã nghĩ ra câu chuyện mới? Rồi cậu ta làm sao đọc được bản thảo của Từ Văn? Tối qua, Hạ Hầu Thân, Bắc Đẩu và mình cùng khiêng xác Từ Văn vào đây, Bạch Kinh không hề bước vào phòng! Chẳng lẽ sau đó cậu ta đã lén vào... Nhưng không đúng! Nam Thiên liền nghĩ đến, chuyện này không hợp lô-gic. Nếu thật sự là vậy, Bạch Kinh sẽ không thể nào bỏ xấp giấy này lại trong phòng.

Vậy, sẽ là tình huống thứ hai sao? (Lúc này tư duy của Nam Thiên vô cùng hỗn loạn, nghĩ đến rất nhiều khả năng đáng sợ khác) - Bạch Kinh trùng hợp nghĩ ra câu chuyện có nội dung tương tự với Từ Văn. Không đúng, chuyện này càng không có khả năng! Tỷ lệ xảy ra quá thấp!

Nam Thiên chợt nhận ra - Có một điều có thể khẳng định, đó là bản thảo của Từ Văn được viết trước khi Bạch Kinh kể chuyện! Cho nên dù nhìn theo góc độ nào đi nữa, Bạch Kinh cũng đã phạm quy!

Đầu óc Nam Thiên hỗn loạn đến cực độ - Từ Văn nói trong phòng anh ta có ma; Chris nói - Từ Văn trước giờ dường như chưa từng viết truyện lấy nam làm nhân vật chính... Nam Thiên kết luận - Như vậy xem ra, truyện

‘Khách đến từ phần mộ’, đúng là tác phẩm của Từ Văn. Vậy Bạch Kinh làm sao biết được câu chuyện này? Là có người cố ý hãm hại cậu ta, hay là...

Nam Thiên mãi tập trung suy nghĩ về những chuyện khiến anh khó hiểu. Cùng lúc đó, anh hoàn toàn không hay biết, phía sau anh, một bóng đen đáng sợ đang từ từ đến gần...

HẾT TẬP BA